

NIMENI NU ȘTIE CE FEL DE CREATURĂ ESTE

MILA

DEBRA DRIZA

2.0

NEMIRA
YOUNG
ADULT

**YOUNG
ADULT**

DEBRA DRIZA este membru al grupului de bloggeri Bookanistas, dedicat literaturii pentru adolescenți. În vreme ce lucra ca terapeut, a descoperit că e mult mai plăcut să-și tortureze personajele. În prezent locuiește în California împreună cu soțul, cei doi copii și un câine din rasa rhodesian ridgeback. *Mila 2.0* este primul ei roman. O puteți vizita online la www.debradriza.com.

MILA

DEBRA DRIZA

2.0

Traducere din limba engleză
DORINA TĂTĂRAN

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRIZA, DEBRA

Mila 2.0 / Debra Driza ; trad. Dorina Tătăran. - București: Nemira Publishing House, 2016

ISBN print: 978-606-758-553-7

ISBN epub: 978-606-758-663-3

ISBN mobi: 978-606-758-664-0

I. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111-31=135.1

Debra Driza

MILA 2.0

Copyright © 2013 by HarperCollins Publishers

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers.

© Nemira, 2016

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Ilustrația copertei: Tudor Popa

Redactor: Georgiana PARASCHIV

Lector: Ecaterina DERZSI

Tehnoredactor: Irina POPESCU

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor

Partea întâi

- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14

Partea a doua

- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23

Partea a treia

- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32

Partea a patra

- Capitolul 33
- Capitolul 34
- Capitolul 35
- Capitolul 36
- Capitolul 37
- Capitolul 38
- Capitolul 39
- Capitolul 40

Mulțumiri

*Pentru mama, tata și Scott, care au crezut chiar și
atunci când eu nu am crezut*

Partea întâi

Capitolul 1

Dincolo de hotarul de răsărit al Greenwood Ranch, o lumină portocalie străbătea cerul și făcea ca norii să pară mărginiți de flăcări.

Flăcări.

Am prins în pumni coama deasă a lui Bliss și am închis ochii strâns, căutând în spatele pleoapelor negura de fum, mirosul de lemn și de plastic ars, de la bluzele și de la pozele cu echipa de baseball, care ardeau mocnit, sirenele și țipetele. Orice mi-ar fi amintit de incendiu.

Și de tata.

Sub mine, calul a fornăit. Am oftat, am slăbit strânsoarea și i-am netezit coama. Nimic. Și atunci, tot ce am reușit să-mi amintesc a fost un mare nimic. Trecuseră mai bine de patru săptămâni de la accidentul care a adus sfârșitul tatălui meu, iar amintirile mele se opuneau oricărei încercări de a le descătușa.

Am deschis ochii, în clipa în care ceva a licărit în spatele pleoapelor.

Pereți albi, lumini albe. Un halat alb de laborator. Miros înțepător de dezinfectant.

Am simțit furnicături pe sub piele. Imagini din spitalul unde fusesem dusă, poate? După incendiu? Era amintirea cea mai

apropiată de acel moment.

M-am agățat de imaginile acelea, am încercat să le fac mai clare, dar au dispărut la fel de repede cum au apărut.

Acum, că aveam ochii deschiși, ceea ce nu voia să dispară era gardul care ne bloca drumul, cu stâlpii lui albi, care se înălțau și secționau o nesfârșită întindere verde, verde, verde.

Și încă ceva ce nu voia să dispară, indiferent cât mi-aș fi dorit asta: atrăgătorul și vechiul Clearwater, Minnesota – noua mea casă, de vreo lună. Un ținut cu iarbă, copaci, sol afânat, case în vechiul stil *ranch*, risipite printre pământurile fermelor. Leagănul camionetelor și al îngrășământului puturos. Un oraș atât de micuț, că nici măcar nu avea cinematograf. Sau McDonald's. Un loc unde, potrivit lui Kaylee, singura chestie care apărea la secțiunea Arte și Divertisment, din Yelp, era Mount'em Taxidermy.

Nimic nu sună mai bine ca un mamifer împăiat.

Bliss a fornăit din nou și și-a smuls capul într-o parte, spre grajduri. Nu puteam s-o învinovățesc. Câmpurile și lacurile și liniștea pe care mama le acceptase atât de ușor nu însemnau nimic nici pentru mine. Nu aveau cum. Nu când toate amintirile bune rămăseseră în Philly.

Măcar pe unele mi le aminteam.

Mi-am frecat obrazul de flanela verde-kaki – gulerul cămășii tatălui meu –, încercând să-mi găsesc liniștea în țesătura moale. Tata purtase cămașa aceea când mă condusese prin mulțimea de fani din Citizens Park, ținându-mă blând de cot, în timp ce ne înconjurau mirosurile de popcorn, de hot-dog și de trupuri încinse.

Golul din piept mi s-a făcut și mai mare. Cum de unele amintiri se derulau atât de vii în spatele ochilor, ca un DVD, cu tot cu sunet și mirosuri, iar altele deloc?

Mama spunea că anxietatea care urmează unei traume e perfect normală, că are efecte ciudate asupra creierului. Un mod binevoitor de a spune că nu eram nebună, doar pentru că eram în stare să-mi amintesc exact planul vechii noastre case și felul în care tata ridica

un pumn în aer atunci când își încuraja echipa favorită, dar nu reușeam să-mi amintesc ceva simplu, cum ar fi marca mea preferată de blugi. Sau dacă îmi plăcea să merg cu bicicleta. Sau dacă fusesem vreodată îndrăgostită.

Mama m-a asigurat că o să-mi revină toate amintirile. La un moment dat.

Dar tata nu va reveni. Niciodată.

Mi-am înfipt unghiile în frâul din piele și am tras aer în piept. Totul se transformase în scrum odată cu vechea noastră casă.

Totul, cu excepția unei cămăși amărâte.

Bliss a lovit cu copitele pământul, scoțând o bucată de iarbă. Era nerăbdătoare să evadeze.

Știam exact cum se simțea.

Am împins-o de lângă gard și am înghiontit-o să meargă la trap. Corpul ei se mișca ritmic sub mine. O adiere răcoroasă mi-a mângâiat fața. Mi-am lăsat capul pe spate, iar vântul dulce-ierbos mi-a fluturat părul, cămașa, durerea care se cuibărise acolo unde trebuia să-mi fie inima. Dacă briza ar fi putut să mă ia și să mă ducă înapoi în timp!

Durerea din spatel plămânilor mei s-a făcut mai mare, de parcă ar fi încercat să se răspândească prin restul corpului.

– Să mergem!

Mi-am înfipt călcâiele în coastele lui Bliss.

N-a trebuit să-i spun de două ori. Cele o mie cinci sute de livre de cal au luat-o la goană. Toată forța aceea a urcat din picioarele ei și a pătruns în mine, m-am aplecat mai mult, mi-am apăsat trupul cât mai aproape de al ei și m-am desfătat simțindu-i coama pe față.

Cu cât mergeam mai repede, cu atât durerea din pieptul meu părea să scadă, de parcă bătăile inimii mele și fiecare copită a lui Bliss loveau durerea și o transformau într-o minge din ce în ce mai mică.

Am îndemnat-o să alerge și mai repede.

Gonind spre grajduri, în fața noastră, au apărut niște bolovani care făceau parte din zidul decorativ ce înconjura o mică porțiune din proprietatea de douăzeci și cinci de acri. Deja o sfidam pe mama, aventurându-mă să gonesc cu o viteză mult peste cea plictisitoare pe care ea mi-o permitea. Să sar peste pietroaie nici nu se punea problema. Mai ales că nu o mai făcusem niciodată.

Sau o făcusem?

Bolovanii se apropiiau tot mai mult. Fie viram brusc, fie saream într-o clipită, într-o încercare stupidă de a-mi recupera memoria.

Am lăsat frâiele să-mi alunece printre degete. O prostie.

Mușchii puternici ai iepei s-au adunat sub picioarele mele, iar saltul nostru prin aer a fost uimitor, de parcă aș fi fost una cu Bliss și amândouă zburam.

Până când scara mi-a fugit de sub piciorul drept. Până când șaua a alunecat.

Mi-am pierdut echilibrul, am alunecat într-o parte, cu șaua desfăcută, și am văzut cum pietroaiele se apropie de mine. Mi-am imaginat cum capul mi se împrăștie ca un ou spart, în timp ce în urechi îmi auzeam pulsul asurzitor.

Ești moartă, mi-a trecut prin minte.

Apoi, mâinile mele s-au ridicat mai repede decât aș fi crezut că pot. M-am apucat strâns de coama lui Bliss, m-am tras în sus incredibil de ușor – exact când copitele ei din față au atins pământul.

– Da!

Am izbucnit într-un râs revigorant. Așadar, nu reușisem să-mi reamintesc trecutul, dar mă simțeam mai vie ca oricând în ultimele câteva săptămâni. Parcă întreaga lume îmi apărea, deodată, mai clară.

În plus, aveam reflexe bune. Poate că într-o zi mama avea să-mi

spună dacă sportul ocupase un loc important în acele bucăți care lipseau din viața mea.

–Mila!

Apropo de mama...

Prinsă.

Am luat-o pe Bliss la trap. Stomacul mi s-a strâns, în timp ce m-am apropiat de silueta zveltă care stătea lângă aleea cu pietriș.

Desigur, expresia de pe fața în formă de inimă a mamei era la fel de calmă ca întotdeauna; nici măcar un fir din părul ei blond nu ieșea din obișnuita coadă de cal. Brațele slabe încrucișate pe piept erau semn că se enervase, dar asta a fost singura reacție pe care am obținut-o de la ea. Dezamăgitor, dar deloc surprinzător.

Nimic nu o clintea pe Nicole Daily, nici măcar unul dintre caii serios răniți pe care îi îngrijea, sau o mutare neașteptată într-un alt stat, nici, cu siguranță, o fiică ușor rebelă, cu inima frântă.

Când am oprit calul, ochii albastru-închis ai mamei au rămas indiferenți în spatele ochelarilor pătrați.

–Sunt sigură că ți-am spus să nu călărești decât la pas. A avut vreun rost?

Am descălecat și l-am bătut pe gât pe frumosul cal. Mi-am tras umerii în spate.

–Niciunul.

Sprâncenele ei s-au arcuit deasupra lentilelor, accentuând surprinderea. Apoi, buzele nedate cu balsam au devenit o linie subțire.

Senzația de satisfacție pe care am simțit-o n-a fost o mândrie.

–Înțeleg.

A scuturat brusc din cap, apoi degetele ei subțiri au frecat punctul

dintre sprâncene. Cu o tresărire, am observat că mâna îi tremura, când a întins-o spre mine, cu palma în sus. Un gest de implorare care nu o caracteriza.

–Nu, nu înțelegi. Mila, te rog, nu poți face așa ceva! Dacă ai fi avut un accident și...

S-a oprit, dar nu conta. Cămașa din flanelă pe care o purtam a devenit mai grea, încărcată de greutatea cuvintelor nespuse.

...și poate că te-aș fi pierdut și pe tine.

Pentru prima dată de când ne mutasem, mi-am aruncat brațele în jurul mamei și mi-am îngropat fața în gâtul ei.

–Îmi pare rău, am zis, iar cuvintele mi s-au auzit înăbușit în pielea ei, care mirosea a rozmarin și a unguent pentru cai.

–De acum o să merg încet. Promit.

Când mama s-a crispat, am strâns-o și mai tare. Nu aveam de gând s-o las să se tragă. Nu de data asta. Și-a pus mâna pe umărul meu stâng, atât de moale, atât de ezitant, încât am crezut că mi s-a părut. De parcă în ultima lună uitase cum să o facă. Și poate că doar mi-am închipuit, pentru că s-a desprins din îmbrățișarea mea, o clipă mai târziu, și s-a dat înapoi. Am încercat să nu las durerea să mi se vadă pe chip, în timp ce ea își aranja ochelarii, care nu făceau decât să-i intensifice privirea inteligentă. Oamenii spuneau că mama nu arăta ca un veterinar tipic, chiar deloc, nu cu claia aceea blondă, cu silueta zveltă și cu trăsăturile acelea delicate. Considera machiajul o pierdere de vreme, iar fața nemachiată nu făcea decât să-i accentueze frumusețea naturală.

Noi două arătam complet diferit. Eu eram mai scundă, mai robustă, la fel ca tata, de la care moștenisem și părul șaten, și ochii căprui. Dar îmi plăcea să-mi spun că aveam fața ei în formă de inimă. Și încăpățănarea ei.

–Trebuie să respecti regulile, Mila. Să ai grijă de tine.

A ezitat, înainte să-mi aranjeze după urechi părul ciufulit. Când degetele ei mi-au atins tâmplile, a închis ochii. Un oftat scurt i-a

scăpat printre buze.

Am rămas pe loc, surprinsă de blândețea neașteptată a gestului, de teama că orice mișcare bruscă ar fi putut s-o readucă în prezent. Îmi doream atât de mult ca acea versiune a mamei să se întoarcă, cea care împărțea îmbrățișări și săruturi. Până în clipa aceea, fusesem convinsă că acea versiune a ei nu venise în Clearwater. Crezusem că rămăsese undeva în Philly – împreună cu bucățile lipsă din memoria mea.

Mama s-a tras mult prea repede, iar mâna dreaptă i-a fugit spre pandantivul din smarald care îi atârna la gât. Piatra mea norocoasă. Un lăntișor pe care tata i-l făcuse cadou pe vremea când eu eram doar un bebeluș.

După moartea lui, mama și-a îndreptat afecțiunea mai mult spre versiunea simbolică a fiicei ei decât spre frica reală.

S-a răsucit brusc, iar praful s-a ridicat în aer. Am privit cum norul de praf se înălța, ca o mică și intangibilă amintire a respingerii ei, un nor care s-a subțiat și s-a subțiat, până când, în cele din urmă, s-a risipit în albastrul cerului. Cum ar fi să dispari atât de ușor?

– Du-o pe Bliss la țesălat. Mă duc să văd ce face Maisey, mi-a strigat peste umăr.

Mersul ei grăbit o făcuse să ajungă deja la jumătatea drumului spre șopron. Dacă aș fi fost și eu măcar pe jumătate la fel de bună la lăsat lucrurile în urmă pe cât era ea!

– Oh, a sunat Kaylee. Vrea să treacă să te ia la Dairy Queen peste o jumătate de oră. Poți să mergi acolo, nu și în altă parte, ai înțeles?

– Da, am zis și abia m-am abținut să nu-mi dau ochii peste cap.

Vino direct acasă de la școală. Nu merge nicăieri fără să ceri voie. Nu lăsa pe nimeni, în afară de Kaylee – care trecuse printr-o riguroasă evaluare –, să te aducă cu mașina. Ai fi zis că locuiam în mahalalele din New York sau așa ceva. Nu că ar fi contat. Nu aveam cu cine altcineva să ies – sau unde să merg în altă parte –, oricum.

Mi-am lăsat capul pe Bliss și m-am bucurat de căldura trupului ei,

de mirosul ei de cal, înainte să mă îndrept.

– Haide, Bliss, să mergem de aici.

A furnăit, de parcă m-ar fi aprobat.

Am pornit la pas pe urmele mamei și mi-am lăsat ochii să rătăcească peste pământurile care, practic, strigau rural. Totul acolo striga rural.

La fel ca alea din pietriș din dreapta mea, la fel ca dâra de mizerie care începea să se vadă și care ducea spre casa de oaspeți, aflată undeva în față. Noua noastră locuință era o copie mai mică și mai modestă a clădirii principale, de două mii cinci sute de metri pătrați, în formă de L, care se întindea în spate, pe o jumătate de milă. Aceeași zugrăveală albă, același gard viu, aceeași terasă acoperită. Fără scaune cu spătar din fier, în formă de capete de cai, dar cu un ciocănel de ușa din bronz, în formă de cap de cal.

Drumul neasfaltat continua de la casa de oaspeți spre clădirea înaltă, în formă de A, din dreapta. Grajdurile; unul dintre motivele pentru care eu și mama eram acolo. Se pare că proprietarii aveau o rudă bolnavă în Anglia și erau nevoiți să stea acolo pe termen nelimitat, așa că mama fusese angajată ca veterinar și îngrijitor.

Norocul meu.

Presupun că unele gagici ar fi fost încântate să se mute la o fermă mare, departe de oraș, să ajute la îngrijirea cailor, să o ia de la capăt.

Am mângâiat-o pe Bliss pe botul foarte moale. Deocamdată, caii erau singurii care îmi plăceau acolo.

Capitolul 2

–Culorile astea se asortează, Mila?

Vocea ascuțită a lui Kaylee, atât de aproape de urechea mea, m-a smuls dintr-o amintire cu tata – una plăcută.

Se plimba prin Penn's Landing, ținându-se de mână cu mama, iar eu fugeam în față, printre turiști și skateri, printre navele vechi și prin aerul stătut ce venea dinspre râul Delaware. Era răcoare, în ciuda faptului că în mâini aveam niște mănuși roșii, dar râsul lui puternic mă încălzea.

Când am deschis ochii, în interiorul pământiu al Clearwater Dairy Queen, durerea m-a sfâșiat. În acea amintire mă simțisem iubită, avusesem senzația că aparțineam. O senzație pe care era greu s-o găsești într-un fast-food dintr-un oraș străin.

Kaylee și-a fluturat pe sub nasul meu unghiile în nuanțe de roz și mov, astfel că întreaga cabină s-a mișcat de atâta entuziasm. Mi-am forțat pumnii să se descleșteze și am rezistat tentației de a da la o parte degetele acelea colorate.

– Arată super, nu?

În stilul ei, Kaylee s-a grăbit și a răspuns singură la propria întrebare, înainte de-a apuca să zică ceva.

– Arată minunat, a răspuns Ella, din partea cealaltă a mesei, iar

entuziasmul sincer i-a luminat fața îngustă, ca de șoarece.

– Minunat! am zis și eu.

De fapt, nu mai puteam să manifest niciun strop de interes pentru culorile ojei sau ale jachetelor.

– Cum ai reușit să-ți zgârii unghia aia roz?

Kaylee a încetat să-și fluture degetele. S-a încruntat și și-a inspectat degetele mici de la ambele mâini, holbându-se la linia albă pe care o observasem, aproape de prima încheietură.

– Chestia asta micuță? Habar n-am, a ridicat ea din umeri. Poate că am zgâriat-o cu un ac în somn – în speranța că voi cădea într-o comă și mă voi trezi undeva departe de Clearwater.

Ella a oftat.

– Nu uita de prinț și de sărutul magic.

– De parcă aş putea.

Râsul exagerat al lui Kaylee a făcut-o pe Elle să izbucnească în hohote, chiar și eu am reușit să zâmbesc. Încă din prima zi în care o întâlnisem, cu patru săptămâni în urmă, Kaylee Daniels se purtase la fel de nebunește. Fusesse prima persoană de la școală care se prezentase singură: o ființă plină de energie, cu picioare lungi și cizme cu toc. După ce mă dusesse de braț în clasă, practic, mă târâse în banca de lângă a ei. Îmi aminteam dialogul, cuvânt cu cuvânt.

– Tu ești Mia Daily, nu? Cea care tocmai s-a mutat în casa de oaspeți de la Greenwood Ranch? Cea din Philly, unde, Doamne, trebuie să fie de un milion de ori mai interesant decât aici? Eu sunt Kaylee Daniels și o să-ți spun tot ce trebuie să știi despre Clearwater. Ceea ce, din păcate, nu e cine știe ce. În primul și în primul rând, avem nevoie de mai mulți băieți aici. Mai mulți. Băieți.

Când s-a oprit să-și tragă răsuflarea, mi-am corectat numele – părinții mei îl prescurtasera, din Mia Lana în Mila, cu ani în urmă –, apoi am lăsat-o să flecărească.

– Deci, care e urgența?

Înapoi în prezent. Parfumul Vanilla Sky i-a precedat sosirea. Avea mersul apăsător, de la pantofii platformă pe care-i purta. Și-a trântit nepăsătoare poșeta pe masă, astfel încât aproape că a dăruit înghețata Butterfinger Blizzard pe care Ella o avea în față înainte de a se așeza lângă ea.

Parker? Kaylee o invitase pe Parker? Am încercat să nu mă gândesc.

Lângă mine, degetul arătător cu unghie perfect roz al lui Kaylee bătea darabana în paharul ei cu Cola.

– Hm, aloo, înghețată?

Iar cu coada ochiului am văzut cum își întoarce capul deloc subtil spre mine.

– Ahhh, a făcut Ella, chiar înainte ca un trio de zâmbete compătimitoare să aterizeze pe mine.

Mi-am frecat Nike-ul de podeaua lipicioasă de sub masă, dorindu-mi să pot aluneca și eu acolo. Kaylee mă pălărise. Ieșirea aceea la Dairy Queen nu avea nicio legătură cu pofta ei bruscă de înghețată. Practic, striga intervenție.

Mila Daily, cea demnă de milă, despre asta era vorba. Zâmbetele acelea compătimitoare mă urmăreau de câte ori oamenii aflau despre tata. Asta, plus o situație un pic ciudată, pentru că nu știau ce să spună. De parcă ar fi fost îngroziți că le-ar putea ieși pe gură cuvinte nepotrivite, care să mă facă bucăți, ca pe o oglindă spartă – și nimeni nu-și dorea responsabilitatea de a aduna apoi bucățile.

Tenișii mei s-au frecat din nou de podea, în timp ce încercam din răspuț să par imposibilă. Și, cum nu eram sigură că reușesc, am făcut următorul cel mai bun lucru. Am schimbat subiectul.

– Îmi place tunsoarea ta, Parker.

Mâna lui Parker a zburat spre părul ei lung și blond, minuțios întins. Dar, în loc de reacția de îngâmfare pe care o așteptam, s-a încruntat.

–OK, femeie albă singură. Leslie doar mi-a tăiat din vârfuri.

Kaylee a potolit-o.

–Oh, în fine. Ai fi fost supărată dacă nimeni n-ar fi observat, i-a zis și m-a înghiontit.

A împins peste masă o Cola dietetică.

–Ia, probabil că ai nevoie de cofeină.

–Ești o zeiță.

–Știu.

În timp ce priveam schimbul lor de replici, zâmbetul recunoscător pe care i l-am aruncat lui Kaylee a pălit. Cum o fi să ai prieteni care te cunosc atât de bine, încât să poată comanda în locul tău? În clipa aceea, eu abia eram în stare să comand pentru mine.

–Deci..., a început Kaylee.

Zgomotul făcut de ușa a întrerupt-o. Pentru o clipă, mirosul de asfalt și de balebă s-a amestecat cu cel de pui fript și de grăsime. Au intrat doi adolescenți: unul blond, cu o aluniță în formă de U pe frunte, celălalt brunet, cu o pată mică roșie pe gulerul cămășii.

–Uh, ia uite la Tommy... cizmele alea vechi și jerpelite? a zis Kaylee suficient de tare să fie auzită peste zgomotul făcut de blender și a strâmbat din nasul ușor încovoiat. Groaznic. Un afront pentru picioarele de pretutindenii. Și nici Jackson nu e cu mult mai bun. Știați că are de gând să rămână pe aici, după absolvire, să-i ajute pe ai lui cu magazinul? Plic-ti-si-tor.

Ella și Parker au aprobat din cap.

–În plus, Jackson se îmbracă de parcă ar fi membru fondator al clubului cămașa-săptămânii-marca-Carhartt, a continuat Kaylee și a scuturat masa, cu una dintre mișcările ei tipic exagerate.

–Cămăși cu logo, la fel de plictisitor.

Am încercat să simt un dispreț asemănător pentru logoul galben de pe cămașa lui Jackson, în schimb, l-am văzut pe tata încurajându-și echipa, în vechea noastră sufragerie. Îmbrăcat cu tricoul lui roșu cu alb, cu un P stilizat în colțul din dreapta sus. Mi-am tras peste mâini mânecile flanelii tatei și am frecat între degete țesătura bine cunoscută. Senzația îmi era deja atât de familiară că, probabil, aș fi recunoscut cămașa aceea și legată la ochi. Avea patruzeci și trei de ani când murise, cu treizeci și cinci de zile în urmă, și tot ce îmi rămăsese de la el erau asta și câteva amintiri. Nu era suficient.

O atenționare insistentă pe mâneca mea lăbărțată m-a făcut să întorc capul și s-o văd pe Kaylee că se holba la mine. Toți se holbau la mine.

–Ce e?

Kaylee a privit spre mâinile mele acoperite de mâneci, și-a dres glasul, nu tocmai discret, apoi mi-a arătat cel mai larg zâmbet al ei.

–Te-am adus aici pentru că ne-am gândit că ai nevoie să ieși mai mult.

Ella a aprobat din cap, în timp ce Kaylee a continuat.

–Știi tu, o pauză de fermă, de mama ta...

–De cămașa aceea, a mormăit Parker în barbă.

M-am crispat, dar nimeni nu părea să o fi auzit.

–...chestii din astea, a încheiat Kaylee.

Moartea tatei. Despre asta era vorba.

Brusc, scaunul din vinil îmi părea o cursă. Făcusem o greșală, la urma urmei. O greșală, crezând că o ieșire cu Kaylee, cu oricine, m-ar fi ajutat. Cel puțin la fermă caii nu se gândeau că pot fi „reparată” cu o înghețată Blizzard.

M-am rușinat imediat ce am gândit asta. Ele măcar încercau. OK, Parker nu foarte mult, dar Kaylee da. Și Ella, în felul ei tăcut, calm.

Încercau. Doar că nu înțelegeau.

– Mulțumesc, am murmurat în cele din urmă.

Doar că așa fi vrut ca ele să-și concentreze atenția colectivă pe altceva, nu pe mine. Din fericire, s-a auzit din nou ușa.

– Cine e ăla? am întrebat și mi-am cerut scuze în gând de la băiat, oricine era el, pentru că îl transformasem într-o diversiune.

Tipul a intrat în restaurant, înalt, slab, cu o claie de păr negru și des. Ochii căprui ai lui Kaylee s-au făcut mari.

– Nu’ș. Dar... mmmm... așa vrea să știu.

Parker a simulat un căscat.

– Tu ai spune asta despre orice tip care nu e de aici și are puls. De fapt, uită de partea cu pulsul.

Dar când și-a întins gâtul, să vadă mai bine, și-a ținut buzele și a lăsat să-i scape un fluierat fals.

– Nu e rău.

Nelăsându-se mai prejos, Ella s-a întins și ea să îl vadă pe noul venit care comanda.

– Poate că e din Annandale? a zis ea, referindu-se la cel mai apropiat liceu.

Am scuturat din cap.

– Când a comandat, a zis că tocmai s-a mutat aici.

Parker a ținut spre mine o buză dată cu balsam roz, în timp ce învârtea paiul în Cola ei dietetică. Întotdeauna învârtea cel puțin de trei ori înainte să bea.

– Da. De parcă ai fi putut auzi asta de aici.

– Mila e atentă. Observă chestii, a zis Kaylee, potolind înțepăturile din vorbele lui Parker, apoi a izbucnit în râs.

– Da, poate că are niște căști superascunse pe undeva.

Degetele ei s-au întins spre lobul urechii mele, iar senzația pe care am avut-o când mi l-a atins a declanșat o serie de imagini.

Pereți albi. O imagine încețoșată a unui bărbat în halat alb. Degetele lui, care îmi intrau adânc în ureche.

Când am încercat să mă trag, am lovit masa și am răsturnat înghețata. Am ajuns în picioare înainte chiar să realizez că mă mișcasem.

– Iisuse, Mila! Nu fi atât de crizată, mi-a trântit-o Parker. Serios, îmi spune și mie ceva de ce ieșim cu ea?

– Ține-ți gura, Parker, e o tipă super. Adică, e din *Philly*. Mai zi o dată, tu unde te-ai născut? Oh, da, Clearwater.

Stăteam lângă masă, năucă. De data aceea, Parker avea dreptate... mă purtam ca o crizată. După privirile și după chicotelile din restaurant, toți ceilalți erau de aceeași părere. Inclusiv tipul cel nou. De lângă casa de marcat, mă studia cu niște ochi de un albastru atât de deschis, parcă ar fi fost translucizi.

Pe nasul lui Kaylee s-a format o cută, când și-a fluturat mâinile spre mine, cu palmele în sus.

– Jur, habar n-aveam că ești urechefobă. Nu îți mai ating urechea, promit... dar încearcă să nu ne mai faci să arătăm nașpa în fața băieților drăguți, OK?

M-am forțat să zâmbesc și m-am lăsat pe bancă. Chiar dacă aș fi vrut să le explic ce se întâmplase, n-aș fi putut, pentru că n-aveam nici cea mai mică idee. Doar dacă nu cumva era ceva legat de spital, de ce se întâmplase după incendiu. Poate că doctorii îmi făcuseră ceva la urechi? M-a salvat chicotitul Ellei.

– Hei, tipul cel nou încă se uită încoace.

– Mulțumită Milei, toată lumea încă se uită încoace, a mormăit Parker.

Dar, bineînțeles, capetele noastre s-au răsucit spre el. Blugi vechi, am decis. Ochiul lui aveau culoarea blugilor vechi. Tricoul alb cu mâneci lungi se asorta cu pantalonii gri. Iar în picioare avea... teniși în carouri gri-cu-negru.

–Nu are cizme de lucru, am arătat eu, spre mulțumirea lui Kaylee.

–Daaa. Țasta e primul lucru pe care l-am observat.

I-am răspuns cu un zâmbet. Desigur. Întotdeauna, eu observam tot felul de chestii. Umbra gri de pe bărbia lui, care însemna că era nebărbierit. Felul în care se rezema de teighea, calm, dar distant, umerii aplecați, care nu invitau pe nimeni la palavre. Felul în care partea stângă a buzei de sus era ușor mai ridicată, astfel că gura lui nu era perfectă, dar într-un fel interesant.

Apoi, un barman i-a întins un pahar și a ieșit. Kaylee a rupt tăcerea și a dat cu pumnul în masă, astfel că toate cămile noastre au sărit în sus.

–Despre asta e vorba. Exact de genul ăsta de sânge proaspăt avem nevoie în Clearwater.

–Păcat că Mila l-a speriat, a sărit Parker.

Kaylee a intervenit și a punctat că orice atenție era mai bună decât deloc. În timp ce fetele au continuat să pălăvrăgească, despre băieții misterioși și actorii favoriți, eu m-am cufundat în cămașa tatei. Privirea mea a găsit fereastră, numai că, în loc să văd pășuni, am adunat și mai multe amintiri și m-am lăsat absorbită de imagini cu mama și tata zâmbind sau stropindu-mă pe nas cu sos de roșii, când făceam pizza acasă. Imagini cu noi trei ghemuiți pe sofa bleumarin, unde jucam gin.

Falsul leșin al lui Kaylee pe umărul meu le-a alungat.

–Dumnezeule, a fost sexy în filmul ăla cu vârcolaci. Dar mi-a plăcut și mai mult ca Tristan James, în Underage Soldier.

M-am ridicat. Intenționat, de data asta.

–Tre' să plec.

Știam că mama avea să se supere pentru că încălcam regula și mă întorceam pe jos. Am ieșit înainte să-și poată termina Kaylee salutul uimit, iar Parker să-și mai dea o dată ochii peste cap. Apoi, am ajuns afară. Singură. Departe de fete, de mirosul de mâncare, de străini și de cizme de cauciuc și de tot ce nu însemna Philly. Departe de orice întreruperi ale amintirilor pe care am continuat să le derulez în minte.

Capitolul 3

În dimineața următoare, Kaylee a dat buzna în clasă, mai agitată ca de obicei, cu părul șaten fluturând, după ce, practic, sprintase peste banca mea. Abia după ce și-a netezit rochia neagră pe care și-o făcuse singură – fata era în stare să coasă ca nimeni altcineva –, și-a aranjat colanții turcoaz și și-a frecat degetul arătător de dinții de sus, să șteargă urma de ruj, s-a trântit lângă mine.

– Nu l-ai văzut încă? mi-a șoptit și și-a lungit gâtul, să verifice fiecare colț al clasei.

– Pe cine?

Când inspectasem clasa, nu văzusem pe nimeni – sau nimic – aparte. Aceași tablă de-a lungul peretelui, același panou plin de anunțuri colorate: **SELECȚIE PENTRU ECHIPA DE ÎNOT! PROFESOR GRATUIT! EXCURSIE CU CORTUL PENTRU TINERI ÎN AJ!** Aceleași douăzeci de bănci aliniate pe patru rânduri de câte cinci, peste mocheta verde, culoare aleasă, se pare, dintr-un elan administrativ care voia să se potrivească cu spiritul școlii. Același grup de elevi care stăteau în bănci. Același miros de amoniac amestecat cu cel de picioare transpirate. Aceași senzație că ești azvârlit într-o încăpere plină cu străini. Kaylee m-a asigurat că Clearwater High era mic, în comparație cu o mulțime de alte școli, dar, cum eu avusesem parte de cursuri acasă, în Philly, vorbele ei nu prea mă încălziseră.

–Nu e cinstit, a oftat ea și a lăsat rucsacul să-i alunece dintre degete și să cadă pe podea.

Am ignorat drama tipică ei și am scos un pix din rucsacul meu.

–Despre cine vorbești?

Mai degrabă am auzit-o decât am văzut-o pe Kaylee cum se încordează.

–Of, doamne, Mila, uite! a sâsâit și m-a înghiontit, în timp ce s-a răsucit pe scaun.

Pixul mi-a zburat din mână... și s-a îndreptat direct spre pieptul cu dungi gri al celui care generase comentariul „Of, doamne, Mila, uite!”. Cu o mișcare instinctivă, mâna mea a țâșnit și a prins din zbor pixul-proiectil. Bună mișcare, numai că mâna legată de cămașa gri s-a lovit de a mea, pentru că amândoi încercam să facem același lucru. Pixul s-a arcuit și a căzut.

Păr negru și des. Față slabă. Ochi de un albastru spălăcit – culoarea blugilor vechi preferați de Kaylee –, care s-au mărit, pentru scurt timp. Am apucat doar să observ imaginile, înainte ca tipul de la Dairy Queen să se aplece în spatele scaunului meu.

Nu mi-a zis nimic când mi-a întins pixul. Kaylee și-a dres vocea, cu un mai mult decât evident *hm-hm*, dar am ignorat-o. Eram prea ocupată să-mi scutur părul, pentru a-mi acoperi ceea ce trebuie să fi fost o roșeață de toată frumusețea care îmi aprinsese obraji.

Așadar, avusesem dreptate, tipul de la Dairy Queen nu era la Annandale. Și, într-un spectaculos acces de prostie, egalat doar de reacția mea de cu o zi înainte, tocmai îl loviseam cu o ustensilă de scris. Bună treabă.

–Poftim, a zis el cu o voce surprinzător de groasă.

După ce am luat pixul și l-am pus pe bancă, m-am întors, cu scuzele pe buze. Dar scuzele au murit, în clipa în care am văzut cum își ferește umerii lați. Deșteaptă alegere. Să te ferești de tipa ciudată și de pixul ei zburător.

– Da, ăsta e genul de voce cu care aş vrea să mă trezesc dimineaţa, a şoptit Kaylee, care se holba fără jenă.

– Kaylee! am zis, pe jumătate oripilată, pe jumătate amuzată.

Chiar dacă am încercat să nu calc pe urmele ei şi să-i fac ochi dulci tipului, vederea mea periferică avea altă imagine. Am zărit silueta de un metru optzeci a tipului când s-a lăsat să cadă pe un scaun din cealaltă parte a încăperii, unde deasupra capului său se vedea partea de jos a unui poster albastru cu un târg de carte. Doar cinci metri ne despărteau, iar el utilizase fiecare centimetru disponibil.

Evident, încercarea mea de a-l înţepa cu pixul nu-l amuzase.

Din cealaltă parte a încăperii, am observat cum doar patru şuviţe ondulate îi ajungeau până la cămaşa oliv care atârna lejer pe el, ca o jachetă. La fel cum purtam eu cămaşa tatei. Încă o dată, pantalonii lui – negri, de data aceea – îmi aminteau mai degrabă de un patinator decât de un fermier. Tenişii lui negri cu galben din ziua asta – Kaylee trebuie să fi fost încântată! – întregeau aspectul alogen. Totuşi, la şcoala noastră erau elevi de toate felurile, chiar şi în inima rurală al Minnesotei, aşa că nu era chiar picat din cer.

Clopoţelul a sunat şi a marcat începutul orei, urmat de un oftat prelung din partea elevilor.

Doamna Stegmeyer şi-a dres glasul, înainte de a arunca pe masă foaia de prezenţă şi de a-şi pune pe ea degetele noduroase, cu multe inele. Patru dintre inelele ei erau aceleaşi ca de obicei, dar am observat că îl schimbase pe cel gros din argint, de pe arătătorul drept, cu trei inele subţiri din aur, puse unul peste altul. Odată ce pălăvrăgeala s-a oprit, vocea ei siropoasă a umplut clasa, cu un accent târăgănat, care trăda origini sudiste.

– OK, înainte să facem prezenţa, am să vă fac cunoştinţă cu un elev nou. Hunter, te rog să te ridici şi să spui câteva cuvinte despre tine.

Hunter şi-a frecat tenişii de podea. Postura lui cocoşată sugera că un monolog improvizat era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Îl înţelegeam. Avusesem parte de propriul moment identic, cu mai puţin de o lună în urmă, fix în aceeaşi clasă. Atunci, totul fusese nou,

și ciudat, și copleșitor. Acum, că mă gândeam, lucrurile nu se schimbaseră prea mult.

Hunter a tras de o șuviță care-i acoperea un ochi, părul ondulat îl făcea să semene un pic cu câinele vecinilor, un briard flocos, care ținea companie calului lor, în curtea din față. Întotdeauna îmi păruse că briardul era și el drăguț. Și-a înfundat mâinile în buzunarele strâmte și s-a ridicat în picioare, iar privirea lui a trecut peste toți, fără să-i vadă cu adevărat. I-am aruncat un zâmbet înțeleghător, când a ajuns la mine.

– Mda. Salut, eu sunt Hunter Lowe, din San Diego.

După încă o încercare nereușită de a-și da la o parte buclele negre care îi acopereau genele, s-a lăsat la loc pe scaun.

– Asta e tot?

Până și doamna Stegmeyer a părut surprinsă de discursul lui scurt.

Hunter a ridicat din umeri, un gest elocvent, care aproape că a făcut ca vorbele să fie inutile.

Kaylee s-a aplecat spre mine.

– E OK... nimeni nu se așteaptă să fie un geniu, când arată așa, mi-a șoptit ea.

Mi-am amintit prezentarea mea, nici eu nu spuseseam mai multe. La fel s-o fi presupus și despre mine? Că nu aveam cine știe ce în cap?

Am simțit cum zâmbetul mi se ofilește, când m-am uitat în spate, spre Hunter. Nu că el și-ar fi putut da seama. Se uita pe geam, o privire care îmi devenise cunoscută în ultima lună. Mi-am lăsat ochii să îi urmeze pe ai lui și m-am întrebat dacă făcea la fel ca mine. Dacă se uita dincolo de terenul de fotbal, dincolo de drumul de țară din spatele lui și își dorea să fie într-un alt loc, într-un alt timp. Pe parcursul orei, am tras cu ochiul spre Hunter foarte des. Și, de fiecare dată, avea capul întors spre geam.

Când a sunat clopoțelul, la sfârșitul orei, Kaylee a sărit de pe locul ei, de parcă sunetul lui declanșase un șoc electric. Privirea ei era lipită

de locul de sub geam.

–Mila, grăbește-te! mi-a zis fluturându-și mâinile spre mine.

–Ce s-a întâmplat?

Dar mi-am pus rucsacul în spate și m-am ridicat, oricum. M-a înșfăcat de braț și m-a tras după ea printre șirurile de bănci, astfel încât ne-am lovit de rucsacul mov cu semnul păcii al lui Mary Stanley și aproape că l-am dărâmat pe Brad Zanzibar, care se opriase să-și lege pantoful. Traectoria ei ne-a dus direct spre banca lui Hunter.

–Bună! Eu sunt Kaylee, iar ea e Mila.

Am încercat să mă ascund, dar ea m-a apucat de braț și m-a tras în față.

–Ne-am gândit că poate ai nevoie de ajutor, să-ți găsești următoarea sală de curs.

În timp ce Kaylee tropăia pe loc și radia, eu înghețasem. *Noi* ne-am gândit? De când?

Mi-am întors capul într-o parte. Am sperat ca privirea mea să o fixeze și să o determine spontan să spună adevărul, dar fie nu m-a observat, fie m-a ignorat cu bună știință.

Hunter s-a ridicat și și-a pus pe umăr rucsacul roșu North Face, înainte să-și vâre mâinile în buzunare. Privirea lui s-a plimbat de la Kaylee la mine și apoi din nou la ea. A ridicat din umeri. Bineînțeles că pentru Kaylee a fost suficient.

–Perfect! a zis ea și a bătut din palme. Vino după mine.

În timp ce a luat-o repede înainte, cu mâna stângă și-a aranjat discret părul. Eu am rămas pe loc, fără să știu ce să fac, și mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, întrebându-mă cine ar fi trebuit să meargă după ea, din moment ce culoarul era prea îngust pentru amândoi. Hunter s-a uitat spre mine, iar privirea lui a zăbovit asupra mea pentru trei secunde îngrozitor de lungi. Secunde în care am realizat că, în lumini diferite, ochii lui își pierdeau acea

transparență și păreau mai opaci. Tot albaștri ca cerul erau, dar un albastru mai dens, mai profund.

– Tu prima, a zis el, în cele din urmă.

Combinatia de voce profundă, zâmbet discret și invitație nonșalantă a avut un efect special asupra plămânilor mei, de parcă, brusc, aș fi dat drumul unei respirații pe care nici nu știam că mi-o ținusem.

Am pornit repede după Kaylee și am sperat că respirația va fi mai simplă pe hol. Nu chiar. Elevii se înghesuiau și pe o parte, și pe alta a coridorului, unii grăbindu-se spre clase, alții doar șerpuind pe acolo. Cu toții vorbeau mai mult sau mai puțin tare și, cu excepția celor câțiva pe care îi salutasem în clasă, practic, toți erau niște străini pentru mine. În plus, pe holul acela nu erau ferestre, doar șiruri de dulapuri verzi și ușile claselor. Din cauza lipsei de lumină naturală și a spațiului îngust, aveai impresia că ești prins într-o capcană lungă și îngustă.

– Unde? l-a întrebat Kaylee pe Hunter.

După ce i-a spus unde era următorul lui curs – sala 132, domnul Chesky –, l-a luat de cot și l-a tras după ea ca pe o jucărie. Am urmat-o.

– Deci, ești din San Diego? Cum e acolo? Super, pariez. Faci surf?

Am tras cu ochiul și l-am văzut pe Hunter cum își atinge lobul urechii înainte să răspundă.

– Da, a zis el serios. Dacă nu faci surf, nu poți absolvi.

Kaylee a făcut ochii mari.

– Pe bune?!

O răsucire a buzelor l-a dat de gol. Ea a scâncit.

– Of, ce răutate! Mila, îți vine să crezi? E aici de numai trei secunde și deja mă tachinează!

Și tot Clearwater High a aflat asta, pentru că ecoul vocii lui Kaylee a

răsunat pe coridor. Am tușit, să-mi acopăr râsul. În ciuda notelor ei bune, Kaylee putea fi chiar prostuță în preajma băieților. În felul ei tipic de bolboroseală, încă înainte să ajungem la colț, Kaylee reușise să-l chestioneze pe Hunter cu privire la tot: dacă avea un animal de companie – nu, care era cântărețul lui preferat – Jack Johnson. Desigur, răspunsurile lui monosilabice îi lăsauf suficient timp să vorbească.

În loc s-o ascult, eu mă uitam la el. Pășea detașat, ca un atlet. Avea o aluniță mică pe obrazul stâng, exact unde putea fi o gropiță, și de câte ori Kaylee îi punea o întrebare care părea prea personală – de exemplu, dacă se înțelegea bine cu ai lui –, privea în jos, înainte să răspundă. Cam cu cinci uși înainte de locul unde trebuia să-l lăsăm, Kaylee a abandonat, în sfârșit, întrebările și s-a lansat în a-i spune totul despre noi.

– Eu sunt de aici, născută și crescută aici. Trist, nu-i așa? Dar Mila nu. Biata de ea s-a mutat aici din Philly, acum câteva săptămâni, când a murit tatăl ei. De atunci suntem amice, a zis ea, în timp ce și-a agățat brațul de al meu și a pus capul pe umărul meu.

Când a murit tatăl ei...

M-am crispat. Super. Cu sau fără intenție, reușise să-mi ridice pateticul coeficient de inteligență și să dea în vileag detalii din viața mea privată, totul în câteva propoziții simple.

– Așa e, am mormăit.

Hunter s-a oprit, ceea ce a avut un efect de domino, deoarece Kaylee ne lega de un fel de lanț uman nebunesc. Întâi s-a clătinat Kaylee, apoi eu. Mi-am ridiat privirea și l-am văzut pe Hunter că se uita la mine, peste capul ei creț.

– Îmi pare rău.

Îmi pare rău. Asta a fost tot ce a zis. Ceea ce n-a spus a fost mai elocvent. N-a încercat să schimbe subiectul sau să găsească scuze grăbite să plece, cum făceau de obicei prietenii lui Kaylee. Măcar o dată, nu am simțit că un părinte mort ar fi fost ceva contagios.

– Mulțumesc.

Ușa trântită a unui dulap din apropiere ne-a întrerupt.

– Haideți, o să întârziem!

Vocea lui Kaylee a sunat oarecum îmbufnată, iar mâna ei ne-a smucit și a repus în mișcare lanțul uman.

– Oh, uite, Parker și Ella!

Dacă asta era posibil, vocea ei a sunat și mai puțin entuziastă decât mai devreme și am privit-o surprinsă cum s-a lăsat în jos. Prea târziu. Fetele ne văzuseră. Hunter se întorsese. Brusc, am avut impresia că văd un cerb în lumina reflectoarelor. Cred că ideea să i se alăture încă două tipe era prea mult pentru el. Nu că aș fi putut să-l învinovățesc, m-am gândit în timp ce o priveam pe Parker năvălind, în blugii ei strâmți, și pe Ella tropăind după ea, să țină pasul. Parcă vedeam niște pirania care se năpusteau asupra unui pește gustos.

– Sala mea, a zis Hunter, înainte să se elibereze și s-o ia repede înainte.

– Hei, ne vedem la prânz? a strigat Kaylee după el.

El a mormăit ceva de genul „nu știu... formulare de completat”, după care s-a refugiat în sala 132.

În clipa în care el a dispărut după colț, Kaylee s-a întors spre fete foarte încruntată.

– Nu chiar atât de evident, data viitoare, OK?

Am clipit. Cum ar putea fi ceva mai evident decât Kaylee? Dar m-am abținut să zic ceva, când am văzut-o că pornește pe urmele lui Hunter și nu spre cursul nostru. Doar că, spre deosebire de Hunter, nu credeam că mai observase ceva. Până când Parker s-a desprins de grup și a venit la mine, cu un zâmbet viclean pe față. În timp ce m-am oprit surprinsă, s-a apropiat, de parcă voia să-mi împărtășească ceva special. Oh, chiar a fost special.

– Vezi? mi-a șoptit și și-a fluturat degetele spre cineva, în semn de salut.

Nici măcar atunci când mi se adresa nu era complet atentă la mine.

– Deja se întâmplă. Interesul lui Kaylee pentru jucării noi nu ține prea mult. Cu tine a durat un pic mai mult doar pentru că nu erai din oraș, dar acum e Hunter prin preajmă...

S-a îndreptat, iar zâmbetul i s-a transformat într-un rânjel nepăsător.

– Să spunem doar că îți dau cel mult o săptămână până o să stai singură la masă, într-un colț. Chiar mai puțin, dacă o să continui să te uiți așa la Hunter. Lui Kaylee nu-i place să împartă.

Apoi, cu un oftat de satisfacție, s-a răsucit și a dispărut pe hol. Am dat din cap și am intrat în clasă, întrebându-mă pentru a miliona oară ce o vedea Kaylee la ea.

Capitolul 4

Când a sunat clopoșelul de prânz, am hotărât să abandonez hoardele de elevi înfometați și să mă duc afară. Chiar și într-o zi bună, uram cantina, cu aglomerația specifică și cu lumina fluorescentă – de câte ori intram acolo, brusc, mă simțeam ca pe un ecran. Iar după răutatea extremă a lui Parker, de mai devreme, ei bine... să zicem doar că entuziasmul meu pentru prânzul în grup atinsese cel mai de jos nivel.

Am ajuns la ușa care ducea spre calea mea de evadare către banca din curtea complet ignorată. Acolo nu erau alți copii cărora să fie nevoie să le fac față, doar un petic de iarbă, trei copaci mari și o versiune ușor ciudată a mascotei școlii, un leu din desenele animate.

Când am deschis ușa, aerul rece m-a izbit în obraji. La știri se anunțase o săptămână neobișnuit de mohorâtă și, până atunci, vremea părea să coopereze și să confirme. Un bonus pentru mine, deoarece răcoarea și burnița nu mă deranjaseră niciodată și părea să-i țină pe ceilalți înăuntru.

Mă rog, cu o singură excepție.

Ușa s-a trântit după mine, un zgomot care a anunțat sosirea mea cu subtilitatea unei împușcături. Cineva îmi ocupase locul. L-am privit din spate, printre crengile care atârnavă, complet conștientă de ochii curioși care mă priveau printr-un caleidoscop roșu-portocaliu-marou. Hunter nu stătea pe bancă la fel ca un om normal. Se cățăraseră pe

spătar, cu picioarele rezemate de scândurile albastre ale scaunului. Avea gluga trasă pe cap, iar coatele, sprijinite pe genunchi. În mâini ținea răsucită o revistă veche de benzi desenate. Astea erau formularele pe care zicea că le avea de completat.

Așa... și acum? Am scanat micuța curte ovală, în căutarea unei posibile rute de scăpare sau a unui alt loc unde aș fi putut sta, un loc de unde să nu par un urmăritor. Dar nu era nimic, doar dacă nu preferam să mă așez pe iarba udă sau pe betonul murdar și la fel de ud – niciuna dintre variante nu era foarte tentantă. Tocmai când hotărâsem că cea mai puțin jenantă alegere ar fi fost să-l salut și să o iau la goană spre ușă, Hunter mi s-a adresat, de sub gluga oliv măsliniu.

– Ți-am furat locul?

– Practic, nu. Adică, nu e locul meu. E al școlii.

Obrajii îmi luaseră foc. Uau. Mda, așadar, da, practic, cuvintele mele erau adevărate, dar asta nu însemna că trebuia să fiu complet cretină și să le spun. Râsul ușor al lui Hunter a cuprins toată curtea și a făcut să slăbească nodul din stomacul meu. O clipă mai târziu, râsul meu l-a însoțit pe al lui.

– Uneori, vin aici să scap, dar, evident, tu ai ajuns primul, așa că o să plec.

S-a tras repede spre celălalt capăt al băncii și a lăsat o bucată mare de lemn albastru pe partea dinspre mine.

– E loc destul.

Mi-am mușcat buza de jos. Tentant. Mai ales având în vedere alternativa – senzația de izolare care, în mod ironic, devenea tot mai puternică în mulțime.

– Ești sigur?

A ridicat din umeri, o ridicare și o coborâre a umerilor lați menită să exprime indiferența. Doar degetele l-au dat de gol. Băteau darabana pe genunchii lui și trădau oricum s-ar fi numit ceea ce bântuia pe sub aparentul lui exterior apatic. Acea slabă mișcare – a degetelor

subțiri și neastâmpărate, care loveau materialul vechi de blugi – l-a retrogradat cumva de la intimidant la abordabil. Mi-am amintit felul în care se uita pe geam în clasă, privirea lui tăcută, într-un uriaș contrast cu vocile care răsunau cu ecou pe holuri.

– Bine.

M-am aplecat sub crengile copacului și am urmat cărarea spre bancă. Nu era mare lucru. Eu aveam să stau pe marginea mea, el pe a lui și urma să ne ignorăm unul pe altul. O idee foarte bună, în teorie. Greu de pus în practică, însă. Pentru că, după ce m-am așezat pe jumătatea mea, am devenit conștientă de respirația lui constantă, de felul în care mirosea a detergent de rufe și a ceva ce aducea a mosc – lemn de santal? –, și de felul în care bătea cu piciorul pe bancă în timp ce citea. De douăzeci și două de ori pe minut. M-am cuibărit în cămașa tatei. Planul meu fusese să las amintirile să mi se învârtă prin cap, dar mă simțeam ciudat de expusă cu Hunter lângă mine. Așa că am închis ochii și am încercat să număr fiecare picătură de burniță care-mi cădea pe față. După trei minute neproductive, revista de benzi desenate a lui Hunter s-a auzit foșnind.

– Tu ești Maya, nu?

O neașteptată dezamăgire m-a lovit. Am deschis ochii.

– Pe aproape. Mila.

– Scuze. Mi-la.

Felul în care mi-a rostit numele, cu grijă, i-a dat o notă mieroasă, pe care nu o mai sesizasem. A dat din cap absent, în timp ce degetele lui băteau în continuare pe genunchiul stâng. Am așteptat o altă întrebare. Dar el și-a îndreptat umerii și s-a oprit din darabană pentru a întoarce pagina. Am încercat să-mi canalizez atenția din nou spre curte, spre pantofii mei, spre orice în afară de Hunter, dar imaginea băiatului înalt de un metru optzeci, ud, ciufulit și serios s-a dovedit un pic prea puternică pentru a fi ignorată. Am simțit o bruscă dorință de a-l auzi din nou cum îmi rostește numele, cu același ton melodic.

Mi-la.

Mi-am înăbușit un oftat. Perfect. Probabil că felul nebunesc de a fi al lui Kaylee, în preajma băieților, mi se transmisese. Hunter și-a ridicat capul spre cer, închizând ochii și lăsând picăturile mici să-i umezească fața și genele. Orice alt băiat de la noi de la școală ar fi arătat aiurea în poziția aceea, de parcă ar fi pozat sau așa ceva. Dar Hunter arăta... liniștit.

–Nu te deranjează ploaia? m-a întrebat el, aparent, pe jumătate adormit.

M-am uitat spre cerul gri. Norii împiedicau orice urmă de senin și învăluiau întreaga școală într-o ceață ternă.

–De fapt, e o ușurare.

Mi-a aruncat o privire dintr-o parte, iar sprâncenele lui ridicate a curiozitate m-au făcut să vreau să-mi retrag cuvintele. Dezvăluisem prea mult. În orice clipă, mă așteptam la o privire plină de milă. În orice clipă...

În schimb, gura lui s-a îmblânzit într-un zâmbet.

–Mda, a fost tot ce a zis, înainte să închidă ochii din nou.

Doar *mda*. Nimic mai mult. Dar acel *mda* indica mai multă înțelegere decât o oră întreagă de bolboroseli la masa de prânz cu prietenele lui Kaylee. Acel *mda* m-a despovărat, de parcă, în sfârșit, aş fi dat peste cineva care m-ar fi putut accepta așa cum eram. Acea versiune a mea post-Philly, post-tata – nu o versiune fericită, descătușată, pe care părea să și-o dorească toată lumea. Inclusiv mama.

Poate că, în sfârșit, exista cineva acolo cu care puteam să vorbesc. Numai că, întâmplător, nu-mi venea în minte nimic de spus. M-am chinuit să găsesc un subiect de discuție potrivit. M-am gândit la cai, dar habar n-aveam dacă el călărea sau, la fel ca Parker, credea că erau niște „uriași puturoși, cu dinți mari”. Nu, îmi trebuia ceva care să-l intereseze. Ce știam despre el? Nu multe. Era nou-venit, era din San Diego. Mirosea de o mie de ori mai bine decât tipul care stătea lângă mine la engleză. Privirea mi-a căzut pe cartea din brațele lui.

–Despre ce e?

– *Ghost in the Shell*? Chestii obișnuite. Tipii buni contra celor răi. MotOKo contra Puppeteer.

A tușit și și-a împins rucsacul cu piciorul.

– Probabil că ar trebui să o bag. Ploaia...

Înainte să închidă cartea, am tras cu ochiul spre pozele colorate. Am văzut o fată cu păr mov ținând o armă, în fața unei mașinării ciudate. Interesant și, categoric, nu chestiile obișnuite pe care le cărau cu ei elevii de pe aici.

Mi-am tras genunchii la piept și l-am privit cum deschide fermoarul rucsacului și îndeasă cartea în el.

– Ești fan?

Mi-am îmbrățișat picioarele și mai strâns și m-am întrebat cum să-i răspund. Mă hotărâsem pentru „nu cred”. Nu era chiar o minciună, dar niciun adevăr incomod.

– Dar îmi place să citesc. Ai adus-o cu tine când te-ai mutat?

Nu puteam să-mi închipui că o cumpărase din Clearwater.

– Da. Era o librărie foarte bună în San Diego. Aveau o colecție de manga și puteai să comanzi orice nu aveau pe stoc.

Oftatul lui ușor a declanșat în mine o tristețe reverberantă. Ciudat, gândul că nu eram singura care tânjea după trecut făcea ca singurătatea mea să se disipeze, chiar și un pic. Chiar dacă tânjea numai după o librărie. Nu eram singura care avea parte de acel sentiment. Și Hunter fusese obligat să lase în urmă lucruri dragi.

Cu un braț încă în jurul genunchilor, mi l-am ridicat pe celălalt și mi l-am dus la obraz. Să respir în cămașa tatei, în căutarea unei minuscule urme a parfumului său, mirosul de parfum dulce, de pin. Cu fiecare zi care trecea se estompa și mă îngrozeam la gândul că într-o bună zi mirosul va dispărea complet și voi pierde legătura aceea cu el.

– Va trebui să iau la pas Minneapolis, să găsesc o librărie bună.

A făcut o pauză, apoi a adăugat.

– Dacă vrei să vii cu...

– OK, am murmurat, peste nodul uriaș pe care îl simțeam în gât.

Bunătatea lui – pierderea tatei – sentimentele mele se învălmășeau într-un amestec exploziv. Cine știe care dintre emoții avea să explodeze la un moment dat?

– Hei, te simți bine?

Am înghițit cu greu, am aprobat din cap, fără să îndrăznesc să vorbesc.

– Asta e cămașa tatălui tău?

Am dat din cap din nou.

– A murit... recent?

Mi-am dres glasul, am forțat aerul să intre în plămâni. În tot acest timp, mă plânsesem de faptul că toți parcă mergeau pe vârfuri și se fereau să vorbească despre moartea tatei. Doar un ipocrit n-ar fi răspuns.

– Da. Într-un incendiu.

Am auzit cum pantoful lui s-a frecat de lemn, când și-a schimbat poziția.

– Greu. Erai acolo?

Cică. Am răscolit din nou prin memorie, căutând flăcări, fum, ceva. Ca de fiecare dată, n-am găsit nimic. Apoi, am auzit un țipăt. În capul meu, un țipăt de fată. Asta a făcut ca părul de pe ceafă să mi se zburlească. Dar singurele imagini care însoțeau țipătul erau aceiași pereți albi, un halat de laborator. Mirosul de dezinfectant. Nici urmă de foc.

– Nu-mi amintesc.

I-am simțit surprinderea, mai degrabă decât am văzut-o, pentru că, imediat ce cuvintele au năvălit afară, am închis ochii. Nu-mi venea să cred că o spusese și totuși... o ușurare imediată.

Greutatea mâinii lui pe umărul meu m-a șocat.

– Ești OK? a repetat încet.

– Da. Dar nu prea mai vreau să vorbesc despre asta.

Când am tras cu ochiul printre câteva șuvițe de păr, am fost uimită să văd că nu mă privea în genul „ce e cu ea?”, una dintre specialitățile lui Parker.

– Nicio problemă.

A închis ochii. De data aceea, liniștea mi s-a părut confortabilă. Dacă s-ar fi putut să stau acolo afară tot restul zilei, pur și simplu, să mă simt normal în compania altcuiva, asta aș fi făcut. Dar, după un timp, clopoțelul a început să sune, semnalând că pauza de prânz terminase.

Hunter a oftat. Și-a ridicat brațele lungi deasupra capului, ceea ce a făcut să i se întindă cămașa pe piept și să-i pună în relief mușchii. Am simțit cum mi s-au înroșit obraji și m-am uitat în jos, spre picioarele mele, deși Kaylee, în locul meu, ar fi scâncit. Nu că eu nu-i apreciam atracția fizică. O apreciam. Mult. Dar ceea ce era cu adevărat irezistibil la el era sensibilitatea lui. Ceva ce alte fete nici nu se sinchiseau să descopere, înainte de a decide că era un potențial iubit. Ideea asta mă făcea să vreau să-l îndes în rucsac și să-l ascund.

– Vrei să facem schimb de numere de telefon? Doar să mai vorbim, a zis el.

Am lăsat capul în jos, înainte să-mi vadă zâmbetul care mi s-a lărgit într-un rânet nătâng. I-am dat numărul meu, în timp ce îmi scoteam telefonul.

– Al tău care e?

Mâinile mele au vibrat, două secunde mai târziu. Privirile noastre s-au întâlnit când am apăsas pe *trimite* și am ridicat telefonul la gură.

– Da?

– Acum îl ai, a zis Hunter, stereo.

A întrerupt apelul și și-a înălțat capul, să-mi studieze telefonul.

– Samsung iE80? Se mai fac din astea? Fără net, pfui?

Am oftat, privind spre telefonul meu.

– Da. Mama nu prea e fan internet. Ba chiar e împotriva computerelor. Nu mă lasă nici măcar să am un laptop.

Mă privea uimit; același gen de privire pe care mi-o aruncau toți când auzeau asta. Mama alesese să evite tehnologia. O tipă mă întrebase chiar dacă nu eram amish.

– Părinții, a fost tot ce a zis, în cele din urmă, cu un zâmbet cu subînțeles.

Ne-am întors spre școală, unul lângă altul.

– Ce oră ai acum? m-a întrebat chiar înainte să ajungem la ușă.

– Algebră și trigonometrie. Tu?

– Chimie aprofundată.

Înțelegeți? Nici pe departe prost.

– Super.

Când am ajuns la ușă, s-a întins și a deschis-o. Brațul lui s-a atins de umărul meu și am simțit un fior. Am pășit pe holul aglomerat și am încercat să găsesc un nume pentru senzația aceea ciudată, tocmai când am auzit o voce familiară.

– Hei, Mila, aici erai! Și... și ai dat de *Hunter*?

Kaylee stătea la câțiva metri de mine, cu brațele încrucișate peste piept, astfel încât forma un obstacol cu picioare lungi și tocuri platformă, pe care ceilalți elevi îl ocoleau, evitând să dea peste ea. Accentul pe care l-a pus pe *ai dat de* nu mi-a scăpat, chiar și în

vacarmul vocilor și al pașilor celor care se grăbeau spre clase. Privirea ei a trecut peste mine și s-a oprit mai mult asupra lui Hunter și chiar mai mult asupra telefoanelor pe care încă le aveam în mâini. Eu l-am băgat în geantă, deși nu prea eram sigură de ce. Nu greșisem cu nimic. Kaylee a venit mai aproape, iar zâmbetul ei nu era chiar atât de larg ca de obicei.

– Și ce făceați acolo? Mila te-a ajutat să completezi formularele?

Hunter a ridicat din umeri și a scuturat din cap, să-și dea la o parte părul de pe față.

– Așa ceva.

Apoi mi-a făcut cu ochiul, înainte să se amestece în șuvoiul de elevi și să pornească agale pe hol.

Kaylee și-a apăsât o mână pe piept și l-a privit cum dispare.

– Tipii misterioși sunt atât de sexi.

Dar, în clipa în care a dispărut din raza noastră, atitudinea ei voioasă s-a risipit. S-a întors spre mine, cu mâinile în șolduri.

– De asta ne-ai lăsat baltă la prânz, să îl ai pe Hunter doar pentru tine? Ce, ești un fel de hărțuitor acum? Doamne, Mila, e atât de urât să faci asta!

Pete roșii au început să-i apară pe obraji, iar vocea era mai ridicată cu fiecare întrebare și striga suficient de tare să atragă priviri piezișe din partea celor care treceau pe lângă noi. Fetele din clasa noastră au început să șușotească, în timp ce un trio de băieți se înghionteau și râdeau.

– Șșșttt! i-am zis.

– Ce e, te fac să te jenezi? a zis ea și mai tare. Din cauza lui HUNTER?

Și mai mulți copii s-au întors să se uite la noi și au declanșat din nou acea senzație. Mușchii mi s-au încordat. Voiam să ies din atenția celorlalți. Atunci. Cu o mișcare rapidă ascunsă de poziția corpului

ei, am apucat-o pe Kaylee de braț. Apoi, am tras-o spre ușă, pe care am împins-o. Avântul meu ne-a dus pe amândouă afară, departe de valurile de elevi și de ochii lor mult prea curioși.

–Mila, mă doare! s-a tras Kaylee.

Cu un început de groază, m-am uitat în jos și am văzut că o strângeam de braț. I-am dat drumul, iar cealaltă mână a ei a frecat imediat locul de unde o ținusem.

–Ce ai? m-a întrebat cu o privire acuzatoare.

Am scuturat din cap, confuză, și m-am holbat la felul în care își legăna brațul la piept. Chiar așa, ce era cu mine? Nu-mi venea să cred că tocmai o apucasem pe Kaylee în felul acela, din senin. Îngrozitor.

–Kaylee, îmi pare rău. N-am vrut să-ți fac rău. Erau toți oamenii ăia, iar eu... devin un pic claustrofobă, uneori. Nu mi-am dat seama.

Pe lângă săritura cu Bliss și ieșirea mea de la Dairy Queen, se pare că se întâmplau cam multe în ultima vreme. Prea multe.

–Ești nebună, știi? a zis ea, încă ținându-și mâna la piept.

Bărbia mea s-a mișcat în sus și în jos, în graba de a fi de acord cu ea.

–O să am grijă, promit.

–Așa să faci, mi-a răspuns scuturând din cap înainte să plece.

Am încercat să ignor incidentul. Serios că am încercat. Dar o neliniște mică, iritantă, a făcut să fie cam dificil. Adevărul era că nici măcar nu mă gândisem să o apuc pe Kaylee de braț cu mai mult sau mai puțină forță. Categorical, nu avusesem de gând să-i fac rău.

Atunci, cum naiba se întâmplase?

Capitolul 5

Senzația aceea de neliniște nu m-a părăsit nici după cină, în seara aceea, când strigățul mamei m-a scos din spatele cărții.

– Mila, vino aici!

Cu un oftat, am vârât semnul de carte la mijlocul volumului *Handmaid's Tale* și am dat la o parte pătura verde cu arămiu, pe care o găsisem în cameră când ne mutaserăm și care mereu mirosea ușor a naftalină și a lavandă. Ploaia bătea un ritm sacadat în fereastră. M-am gândit că voia să verific caii, așa că mi-am vârât picioarele în adidașii Nike și am coborât.

Mama aștepta lângă cuier, practic, cufundată în pătura maro din lână, pe care și-o înfășurase în jurul umerilor. Avea un neobișnuit zâmbet larg întins pe față. Văzându-i acel zâmbet care îmi era destinat, am alungat orice regret după Atwood și patul meu. Un zâmbet care alunga o parte din singurătatea mea și promitea că vor veni și lucruri bune. Aproape că nu îmi doream să spun nimic, de teamă că vorbele vor rupe vraja, dar curiozitatea a învins.

– Ce facem?

A deschis ușa de la intrare.

– O să privim furtuna.

Îmi legănam picioarele pe marginea verandei. Ideea mamei de a ieși

și de a simți furtuna îmi păruse nebunească la început, să nu mai spun și deloc proprie ei. Dar n-am putut s-o refuz. Nu când invitațiile erau atât de puține și de rare. Picăturile de ploaie îmi cădeau pe palmele întoarse. Ca de obicei, mama a avut dreptate – nimic nu se compara cu senzația unei furtuni din Midwest. Spectacolul de lumini de pe cer, umiditatea densă, care făcea ca blugii să mi se lipească de picioare, mirosul electricității și pământul jilav – toate ne învăluiau.

–Nu e uimitor? a întrebat mama.

Uluită, am privit-o cum și-a scos cizmele și le-a aruncat peste umăr. Cizmele au lovit podeaua de pe verandă cu o bufnitură, iar ea și-a întins picioarele în ploaie. Oftatul ei era pură binecuvântare. Dap. Categorie, deloc tipic pentru mama.

–Ar trebui să încerci și tu.

Adidașii mei au zburat înainte ca ea să-și dea seama că furtuna o zăpăcise. În lumina slabă, pielea noastră goală era de un alb fantomatic.

–E super, nu-i așa?

Picăturile mici erau mai ude ca orice, dar plăcerea ei era contagioasă. Ceea ce îmi părea cu adevărat grozav era acceptarea ei.

–Categorie.

Un alt fulger a despicat cerul nopții. Pentru o clipă, întregul Clearwater a fost iluminat, de parcă cineva aprinsese un bec uriaș. La fel de repede, strălucirea a dispărut și întunericul s-a întors, spart doar de lumina de la fereastra bucătăriei noastre.

–Unu, doi, trei, patru, cinci...

Un tunet puternic a întrerupt incantația ciudată a mamei.

–Ce numeri?

–E doar o chestie... pe care obișnuiam să o facem împreună.

Picioarele mele s-au oprit din legănat. Mama vorbea rar despre trecut și mai ales despre lucruri pe care obișnuiam să le facem împreună. Aveam senzația că nu voia decât să șteargă totul cu burtele. Să o ia de la zero aici, în Clearwater. Prea multe întrebări mi se învâneau prin minte. S-o iau încet, am început cu una dintre cele mai inofensive.

– Îmi plăcea oja? Înainte, vreau să zic, am întrebat, cu gândul la discuția de la Dairy Queen.

Am știut că luasem decizia corectă în clipa în care am văzut că și acea întrebare simplă, frivolă a făcut-o să se înfioare. Mi-am ținut respirația, așteptându-mă, oarecum, să mă ignore.

– Da. Când erai mică. Dar... dar numai la degetele de la picioare și numai dacă ne făceam și eu, și tatăl tău.

A început ezitant, dar, pe măsură ce vorbea, devenea mai sigură pe ea.

– De fapt, la un moment dat, tatăl tău a uitat să se șteargă, apoi s-a dus la sală... ei bine, poți să-ți închipui cum a fost privit.

S-a întins și m-a strâns de umăr, râzând.

– Poți să-ți închipui? Tatăl tău, un bărbat mare, puternic... dat cu oja roz sidefată.

Și, ghidată de cuvintele ei, am reușit să-mi imaginez. Tatăl meu cel voinic, cu păr brunet. La sală, în șort, în vestiar, scuturând din cap la vederea unghiilor roz. M-am desfătat cu acea imagine o clipă, înainte să forțez. Râsul ei, strângerea umărului meu m-au făcut să îndrăznesc.

– Doctorii mi-au făcut ceva la urechi după incendiu?

În clipa în care și-a retras mâna, am știut că făcusem o greșală, merseam prea departe. Dar am continuat.

– Îmi amintesc asta. Un bărbat în halat alb. Și îmi umblă la ureche...

N-avea rost. Chiar și în lumina aceea slabă, vedeam cum buzele i se

strângeau. Și-a înfășurat brațele în jurul taliei, și-a îndepărtat capul de al meu, a plescăit ușor din buze și a făcut un semn scurt de „să nu mai întrebi“.

– De ce nu îmi răspunzi? am șoptit, în clipa în care cunoscuta greutate a respingerii mi s-a așezat pe umeri. Te rog. Și pentru mine e greu.

Am urât implorarea din vocea mea, dar nu m-am putut abține. Mâna ei s-a ridicat, de parcă ar fi vrut să mă atingă pe obraz, cum făcea în Philly, în fiecare seară înainte de culcare, pe vremea când unghiile ei nu erau maro de la mizeria cailor și nu miroseau a unguent. Mi-am ținut respirația, în timp ce secunde creșteau între noi. Inima îmi bătea nebunește, tânjind după întoarcerea acelui ritual nocturn. Și-a pus mâinile în poală și s-a întors spre furtună. Mi-am strâns degetele, să-mi reprim strigătul. Memoria mea defectă ștersese vreun lucru oribil pe care îl făcusem, asta să fi fost? De aceea mama nu putea să reînvie nici măcar un pic din vechea noastră relație? De ce îmi pierdusem, cumva, ambii părinți, cu toate că doar unul arsesese în incendiu? La adăpostul părului, mi-am apăsât o mână tremurândă pe obraz, așteptându-mă oarecum să dau de ceva respingător. Dar pielea mea părea normală. Ușor lucioasă, de la aerul umed, dar caldă și netedă. Nimic care să poată alunga o mamă.

– De ce nu mă mai iubești? am șoptit ca pentru mine.

Știam că nu avea să-mi răspundă. M-am ridicat. Deși furtuna încă vuia deasupra, vraja ei dispărea la fel ca apa care îmi cădea de pe tiv și se aduna la picioarele mele.

– Numărul lor îți spune cam cât de departe e fulgerul. Cinci secunde pentru fiecare milă.

Vocea calmă a mamei m-a oprit după un singur pas. Era aceea o încercare amăgitoare de a face pace?

– Mila, îmi pare rău, nu te pot îmbrățișa, dar te-aș putea copleși spunându-ți o grămadă de lucruri despre furtuni.

Doamne, mulțumesc.

Nu trebuia să ascult așa ceva.

Furia mi-a alimentat drumul scurt până la ușă. Am deschis-o, hotărâtă să evadéz în spațiul sigur din camera mea, unde mă așteptau Atwood și pătura mea mirositoare.

– Tunetul vine după fulger, dar e o iluzie. Doar pare așa, pentru că viteza luminii e mai mare decât cea a sunetului.

Mâna mea s-a încheștat pe mânerul ușii. Eu o întrebasesm despre dragostea ei, iar ea îmi vorbea despre viteza sunetului? Pe bune?

– De asemenea, fulgerul pe care îl vedem nu vine, de fapt, din cer. Vine de la suprafața pământului.

Mda. Ușa s-a trântit cu ecou. M-am răsucit și m-am uitat la spatele ei zvelt și la coada ei de cal subțire și nemișcată.

– De ce îmi spui toate astea?

Nu-mi pasă de originea fulgerelor și de viteza sunetului! îmi venea să strig. *Îmi pasă de lucrurile importante.* De amintirile pe care le-am pierdut și de dragostea ei dispărută, de durerea îngrozitoare din sufletul meu, care nu dispărea nicio clipă. Nu de vreo furtună stupidă, din mijlocul stupidei Minnesota. Nu de...

O altă linie albă a tăiat cerul. Am zărit o bucată luminată din veranda veche și mâna mamei încheștată pe piatra aceea norocoasă stupidă, de la lăntșor, înainte ca întunericul să acopere din nou totul. Dar nu mi-a acoperit și intuiția.

– Încerci să-mi spui că lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi? Ce, mamă? Ce anume nu e așa cum pare?

Scândurile s-au auzit scârțâind, iar tunetul a mugea, dar n-am primit niciun răspuns. Niciun răspuns. Desigur. De parcă n-aș fi putut spune nimic care să schimbe lucrurile. Totuși, am simțit o sinistră satisfacție când am corectat-o.

– Nici măcar nu e așa. Nu toată lumea vede fulgerele de sus. Eu nu.

Înainte să intru, ceva mi-a întrerupt glorioasa ieșire. Am ridicat

capul.

– Ai auzit?

– Ce?

– Un zgomot. Din hambar.

Îl auzisem, este răpăitul ploii.

Cling.

– Din nou.

Mama a fost în picioare într-o clipă. Desculță, s-a dus spre ușa din față și a deschis-o atât de brusc, încât partea de jos a lovit opritorul. A năvălit înăuntru și a reapărut câteva clipe mai târziu, ținând în mână lanterna uriașă pe care o avea într-un sertar din bucătărie, pentru urgențe. A coborât de pe verandă și a fugit spre hambar.

– Mamă?

Nu s-a uitat în spate, așa că am alergat după ea. Picioarele mele loveau cărarea udă, iar printre degete îmi intra noroi. Am ajuns la colțul casei de oaspeți, am văzut-o pe mama că ajunsese la ușa imensă a hambarului și am auzit nechezatul și tropăitul cailor dinăuntru. Mai tare decât de obicei. Cineva lăsase ușa întredeschisă. Am simțit furnicături pe gât. Am ajuns în spatele mamei, exact când ea a deschis larg ușa.

– Hei? a strigat și a aprins lanterna.

Ecoul vocii ei s-a auzit printre grinzi, mai sigură pe ea ca niciodată. Dar mâna dreaptă îi era încleștată pe lanterna Maglite foarte mare, foarte grea. O ținea la nivelul umărului, ca pe o bătă de baseball. Nu a urmat decât liniște, cu excepția picăturilor de ploaie care cădeau intermitent pe acoperișul boltit. Apoi, un nechezat ascuțit și paiele foșnind sub copitele agitate.

Mama a făcut câțiva pași înăuntru, cu prudență, pe jumătate ghemuită, ca un fel de pisică sălbatică. Știam că nu trebuia să fiu surprinsă, mama era mai mult decât pricepută, în orice împrejurare.

Totuși, transformarea dintr-un veterinar blând într-un tigrul la pândă era un pic înfricoșătoare. De ce ar fi făcut-o câteva sunete ciudate să reacționeze așa?

Totul părea normal. Mirosul dulce-acrișor de fân și de trupuri de cai se amestecase cu mirosul ei de mosc. Șirurile de boxe din lemn de pin de pe fiecare parte a coridorului gol erau la fel de îngrijite ca de obicei, iar ușile erau închise, așa cum trebuia. Cum obișnuiam să lăsăm deschise ferestrele verzi, câteva capete curioase de cai au apărut pe deasupra lor. Și asta era normal. Și totuși... nu prea era posibil ca mama să fi uitat să închidă ușa. Nu după prelegerea cu care mă alesesem imediat după ce ne mutasem aici. În plus, ea era atât de vigilentă și când venea vorba despre încuierea casei de oaspeți, că ai fi zis că ținem acolo diamante.

S-a uitat peste umăr, spre mine. Am văzut frica în ochii mari albaștri din spatele ochelarilor ei stropiți de ploaie, în felul în care a îndreptat un deget spre ușă.

– Afară! a mormăit.

Mi-am încheștat maxilarul și am scuturat din cap, deși să trag aer în pieptul deja încordat devenise dificil. Nu aveam de gând să o las acolo, să dea piept singură cu... orice ar fi fost. Probabil că aveam o mină foarte hotărâtă, pentru că nu s-a mai sinchisit cu o a doua încercare de a mă trimite la plimbare. În schimb, mi-a făcut semn să merg spre boxele de pe dreapta, în timp ce ea s-a furișat spre stânga. Și-a aplecat partea de sus a corpului peste fereastra deschisă a primei boxe, căutând habar n-aveam ce. Dar paranoia ei era contagioasă. Cu nervii întinși la maximum, astfel că puteam exploda în orice clipă, m-am uitat și eu în prima boxă de pe partea mea. Acolo era Gentle Jim. Când murgul m-a văzut, s-a aplecat și m-a atins cu botul pe frunte, în speranța că o să-i strecur un morcov. În boxă era doar el. M-am aplecat și i-am luat în liniște găleata și un frâu cu capete metalice. În caz de ceva. Nu că ar fi fost prima mea alegere ca armă, dar era mai bine decât nimic. Am verificat următoarele două boxe. Nimic, în afară de cai adormiți.

Cling.

Tare. Exact cum se auzise mai devreme. Venea dinspre șirul de boxe

de după colț. Mama a făcut cu capul într-acolo. Am mers pe vârfuri pe podeaua din ciment, evitând fânul nemăturat și ignorând pietrișul tot mai mult și alte substanțe urât mirositoare care se adunau sub picioarele mele goale. Îndată ce am fost suficient de aproape, mama mi-a apucat capul cu o mână fermă. Inima mea galopa, în timp ce ea și-a apropiat gura de urechea mea.

– Mă duc să verific, mi-a șoptit. Stai aici. Dacă auzi ceva, fugi.

Am încercat să scutur din cap, dar strânsoarea ei a devenit mai puternică și m-a apăsât mai aproape. Respirația i-a ieșit printre dinți și mi-a atins lobul urechii, care, jur, deja sălta din cauza pulsului meu, care bubuia.

– Mila. Te rog.

Îndată ce mi-a dat drumul și a plecat, m-am furișat după ea, ținând strâns armele mele improvizate, de parcă erau săbii și nu doar niște scule din hambar. Când am ajuns la colț, am observat că primele trei boxe de pe următorul coridor aveau ferestrele închise de tot. Goale. Erau multe așa, spații eliberate de chiriașii care veneau când familia Greenwood încă locuia acolo. Mama a trecut pe lângă ele. Se mișca atât de în tăcere, încât părul ei blond prins în coadă de cal abia se legăna. Ajunsese la doar trei boxe de capătul șirului, când am auzit din nou. *Cling*. Capetele noastre s-au răsucit deodată spre ultima boxă de pe dreapta. Respirația mi s-a oprit în gât. Dacă era vreun urmăritor nebun sau vreun hoț de cai, el sau ea probabil că îmi putea auzi inima bătându-mi nebunește în piept. Dar sub ritmul galopant al inimii mele mai era ceva. O încordare anticipativă a mușchilor mei, o hotărâre de neclintit de a o ajuta pe mama. Cu orice preț.

Am urmat pașii ei atenți, alesese un drum mai ferit, care ducea spre acea ultimă boxă. Am privit cum degetele subțiri și îndemânaticе au cuprins mânerul și au întredeschis ușa. Maisey a lăsat să-i scape un nechezat surprins, când mama a sărit peste prag, cu lanterna pregătită de acțiune.

Lumina ei s-a lăsat în jos o clipă mai târziu.

– Ce dra..., am auzit-o pe mama, când m-am aplecat în boxă.

Maisey era singură acolo. Ritmul inimii mele a încetinit, în timp ce am scărpinat botul moale al iepei. Între timp, mama a făcut o inspecție amănunțită în boxă și și-a trecut mâinile inclusiv peste pereți. S-a oprit la găleata cu mâncare. Ajunsă mai înăuntru, s-a întins și a tras găleata dinspre perete, apoi a împins-o la loc.

Bling.

– Prostuțo. Tu te jucai cu găleata? Doamna Greenwood m-a prevenit în privința asta, a zis mama, iar râsul ei a curs ca apa.

Cel mai pur răs pe care îl auzisem de la ea în ultima vreme. Sunetul lui a eliberat tensiunea din membrele mele, de parcă se deschisese o valvă și toată încordarea ieșise prin ea. O parte din mine voia să i se alăture. O altă parte era îngrijorată. Acel gen de reacție nu era caracteristic mamei. Oare moartea tatei o făcuse să-și piardă controlul? Dar când și-a pus brațele în jurul umerilor mei și mi-a zâmbit, am cedat, am izbucnit în răs și am alungat vocile acelea enervante. Ca o veveriță, mă simțeam obligată să înmagazinez fiecare urmă de afecțiune de care aveam parte. Nu se știa niciodată când avea să vină iarna din nou și să mă lase fără ea.

Zâmbetul mamei n-a dispărut până când am ajuns la ușa hambarului. I-am urmărit privirea și mi-am dat seama la ce se gândea.

– Îmi pare rău că am uitat ușa deschisă, m-am grăbit și am uitat.

Sprâncenele ei s-au lăsat în jos.

– De fapt, sunt ușurată că ai fost tu. De data asta, a adăugat repede. Trebuie să fii mai atentă de acum înainte.

Ideea era că aș fi putut jura că închisesem ușa. Dar, în timp ce alergam dinspre hambar spre casă, am simțit că acea mică minciună a meritat. Nu avea rost să o fac pe mama să se îngrijoreze. Adică, în ciuda neliniștii ei evidente, eram în Clearwater. Ce putea să se întâmple rău?

Întrebarea pe care ar fi trebuit să mi-o pun era cum fusese posibil să o aud pe Maisey jucându-se cu găleata de la o distanță atât de mare?

Dar atunci nici nu mi-a trecut prin cap asta. Nu până când a fost mult prea târziu.

Capitolul 6

În dimineața următoare, m-am simțit fericită cum nu mai fusesem de săptămâni în șir. Noua mea camaraderie cu mama m-a făcut să zâmbesc mai ușor, iar holurile școlii nu mi s-au mai părut atât de copleșitoare. Kaylee a pocnit din degete îndată ce am ajuns la dulapul ei.

–Nuuu, mi-am uitat cartea de economie în mașină... și voiam să încerc să învăț pentru testul ăla, în timpul orei.

Atmosfera ciudată din ziua anterioară părea să se fi risipit. N-am pomenit de reacția ei, iar ea nu a mai adus vorba de a mea.

–Vrei să vin cu tine? am întrebat-o, tocmai când a sunat primul clopoțel.

A luat-o la goană spre ușa principală, cât de repede îi permiteau tocurile de cinci centimetri.

–Nu, du-te înainte, mi-a strigat peste umăr. Durează doar o clipă.

M-am așezat la locul meu obișnuit. Deși am încercat în mod intenționat să-i ignor pe colegii care erau deja în clasă, se pare că a fost o provocare prea mare pentru mintea mea analitică. Cinci băieți, trei fete. Niciunul dintre ei nu era Hunter. Oricum, le-am zâmbit tuturor. Mi-am făcut de lucru și am răscolit în rucsac, după caiet. Totuși, am simțit prezența lui Hunter, cu câteva clipe înainte ca el să se arunce pe locul lui Kaylee, lângă mine.

– Hei, mi-a zis cu vocea lui blândă și fixându-mă cu ochii lui albaștri, pe sub o șuviță rebelă.

– Bună.

Am simțit fluturi în stomac. O prostie. Era doar un băiat. OK, nu chiar. Era un băiat de care, întâmplător, îi plăcea lui Kaylee. Kaylee, care avea să se întoarcă în orice clipă și care se aștepta să-și găsească locul liber. Fluturi sau nu, băiatul trebuia să stea în altă parte. Tocmai atunci, Hunter a pus rucsacul pe bancă și și-a lăsat capul pe el. A închis ochii. Inima mea s-a înmuiat și s-a transformat în ceva ce părea o grămadă mare de gelatină. Părea atât de obosit, cu genele negre fluturând pe pomeți. Gura lui s-a relaxat și ea. Am simțit o bruscă pornire de a-i urmări cu degetul buza de sus.

Hm!

Am fost atât de prinsă în acel gând nebunesc, că n-am auzit de la început pașii de pe hol. Același sunet pe care îl făceau pantofii cu toc.

Of, nu.

M-am îndreptat.

– Hunter, trebuie să...

Clopoțelul m-a întrerupt, la fel și mica exclamație de surprindere pe care am auzit-o dinspre ușa din spatele meu. Acolo era Kaylee, cu buzele proaspăt date cu luciu deschise a uimire. A făcut doi pași spre banca ei ocupată, înainte să se oprească, să-și netezească rochia mov și să privească de la Hunter la mine.

– Hei, Kaylee! Hunter doar s-a oprit aici o clipă..., am început eu, numai pentru a fi întreruptă din nou, de data aceea de către doamna Stegmeyer.

– Domnișoară Daniles, te rog, găsește un loc liber, dacă nu vrei să te pun întârziată, i-a zis profesoara pe deasupra catalogului.

Privirea lui Kaylee s-a oprit o clipă mai mult asupra locului ei obișnuit și m-a făcut să acționez.

– Hunter, am șoptit.

Genele lui s-au ridicat. Sarcina de a-l trimite într-o altă lumină a devenit de o sută de ori mai grea, sub privirea aceea albastră somnoroasă.

– Ăăă, te superi dacă te muți? Ăsta e locul lui Kaylee.

S-a ridicat, s-a uitat la Kaylee de parcă o vedea pentru prima dată, apoi și-a luat rucsacul și s-a ridicat.

– Mda, scuze.

Zâmbetul lui timid era cel mai bun cadou de plecare pe care îl putea oferi, pentru că aş putea spune că, practic, a făcut-o să se topească pe loc. Hunter s-a dus spre banca goală în care stătuse și ultima dată. Ea s-a lăsat pe locul eliberat, cu un oftat uriaș, în timp ce doamna Stegmeyer bătea nerăbdătoare cu unghiile în masă.

– L-a încălzit pentru mine, a șoptit prefăcându-se că își face vânt cu un caiet. Chiar în clipa asta, sunt încălzită de căldura trupului lui Hunter Lowe.

Un val de ușurare m-a lovit și a declanșat un chicotit mai tare decât intenționasem.

– Fetelor, vă rog. E timpul pentru prezență, ne-a atenționat doamna Stegmeyer.

S-a auzit interfonul, urmat de vocea exagerat de puternică a președintelui consiliului elevilor. Am ascultat absentă noutățile despre o strângere de fonduri, în timp ce îi șopteam lui Kaylee:

– Doar... s-a așezat aici. Neinvitat.

Deși, sinceră să fiu, nu prea îl gonisem. A dat din mână.

– Te rog. E în regulă.

În regulă, totul era în regulă.

– Fetelor... șșșttt!

Doamna Stegmeyer și-a dus degetul la buze și s-a uitat la noi. Dar, îndată ce și-a mutat privirea, Kaylee s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche:

– Sincer, nu-ți face griji. Nu e nimic rău într-un pic de competiție sănătoasă.

Ce?

– Kaylee, am început, doar ca să fiu întreruptă de bufnitura puternică a catalogului trântit de masă.

– Ultima avertizare, înainte să vă despart, a zis doamna Stegmeyer, cu un accent și mai puternic, cum se întâmpla de obicei când era nervoasă.

M-am cufundat în scaun și am tăcut tot restul orei. Dar comentariul lui Kaylee mi s-a învârtit prin minte, din nou și din nou. *Competiție sănătoasă? Pentru Hunter?* Nu-mi plăcea cum suna absolut deloc.

Capitolul 7

Camioneta veche a lui Kaylee ne zdruncina pe drumul prăfuit, departe de Clearwater High. Din cauza scrâșnetelor de cauciuc pe terenul accidentat și a sunetului scos de motorul vechi, nivelul de zgomot era destul de mare. În cabină, totuși, liniștea era asurzitoare. Kaylee ținea strâns volanul acoperit cu material cu model zebra și refuza să mă bage în seamă, privirea ei fixând drumul.

– Kaylee, jur... n-am nicio legătură cu transferul lui Hunter la cursul meu de engleză.

Pledam pentru inocența mea de zece minute, dar nimic nu avea efect asupra expresiei împietrite a lui Kaylee. Cam atât ținuse competiția „sănătoasă”. Am oftat și m-am uitat pe geam. Departe, pe dealuri, am văzut pâlpâind o coamă neagră, pe un gât lucios, ca de mahon. Minunatul armăsar a mai dat o dată din cap, înainte să se ridice în două picioare și să își lanseze trupul masiv într-un galop exploziv.

Caii. Caii erau unul dintre cele două lucruri care mă împiedicaseră să-mi pierd mințile, încă de când ne mutaserăm acolo. Celălalt era Kaylee. Am privit-o cu coada ochiului, dar gura care de obicei zâmbea era tot neclintită. Nu-mi aminteam nici măcar un singur drum cu acea camionetă, fără muzică sau fără neconținută pălăvrăgeală a lui Kaylee, care mă făcea să râd. Până atunci. În mintea mea a prins contur imaginea feței lui Hunter, cu buclele lui șatene încadrându-i ochii de un albastru-intens. Proasto. În clipa aceea, imaginea lui nu făcea decât să îngreuneze lucrurile. Dar, chiar

dacă Hunter Lowe era cel mai interesant lucru care se întâmpla în clipa aceea în Clearwater sau, mă rog, nu doar în clipa aceea – cel puțin de când stăteam eu acolo –, o pasiune prostească nu putea avea întâietate în fața unei prietenii. Nu așa mă crescuse mama. Trebuia să pun capăt acelei povești. O voiam înapoi pe guraliva Kaylee. La urma urmei, ea era singura care mă ajutase să nu fiu o paria la școală. Categorie, îi eram datoare pentru asta.

– Uite, e ridicol. N-ar trebui să ne certăm din cauza unui tip... doar pentru că nu poartă Carhartt și nu e un petrecăreț, am adăugat, pentru a destinde atmosfera.

Chiar dacă Hunter însemna mai mult de atât. Era ceva în felul tăcut în care mă studia cu ochii aceia albaștri, când vorbeam, ca și cum chiar l-ar fi interesat ce spuneam. Iar asta făcea ca tot ce era în jur să dispară. Și aveam nevoie de așa ceva. Dar fără ca asta să afecteze pe altcineva. Mi s-a părut că văd cum strânsoarea lui Kaylee se relaxează pe volan, chiar un pic. Parcă s-a mai luminat, când s-a îndreptat. Dar n-a zâmbit.

– Nu sunt sigură, Mila, a zis Kaylee, privind, în sfârșit, spre mine. De unde știu că pot avea încredere în tine?

– Uite ce e, jur... nu eu i-am spus să schimbe și să vină la cursul meu de engleză. Poți să îl întrebi, dacă nu mă crezi.

Deși mi-ar fi plăcut să cred că se transferase pentru mine, el îmi spusese că transferul avea legătură doar cu faptul că își dorea o listă de lecturi mai interesantă. Kaylee a luat o mână de pe volan, să-și aranjeze puloverul cu decolteu, una dintre creațiile ei uimitoare.

– Te rog. Ar crede că sunt o tâmpită.

Dar vocea ei nu mai era la fel de iritată ca mai devreme. S-a uitat spre mine, mușcându-și buza de jos. Apoi, umerii ei s-au relaxat.

– Deși reușesc asta foarte bine, în ultima vreme, nu-i așa?

– Nu ești singura, am zis.

Și nu m-am mai gândit la Hunter atât de mult cum o făcusem când o apucasem de braț. Zâmbetul ei era timid, nu zâmbetul nepăsător cu

care eram obișnuită. În fine, m-am mulțumit și cu atâta.

– Așa că... hai să așteptăm! Oh, Doamne, uite-l! a strigat Kaylee.

Pentru o clipă, logica m-a părăsit. Nu... nu era posibil...

Ochii mei s-au făcut mari, în timp ce frânele au scrâșnit. Am întors capul și m-am uitat după obiectul spre care era îndreptat degetul lui Kaylee. Mai întâi, m-a lovit confuzia, urmată de un val de dezamăgire. Hunter. Chiar era Hunter.

Sigur că era.

Am încercat să-mi recapăt sângele rece, în timp ce mașina hurducăia spre marginea drumului.

– Lasă geamul în jos, repede! a zis Kaylee, iar degetele ei au aranjat câteva șuvițe care îi zburaseră.

Hunter tocmai se întorcea să vadă cine se apropia, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor negri. N-am reușit să-mi reprim un fior de încântare văzându-l. Chiar dacă îmi ordonasem ferm să mă potolesc. Am lăsat în jos geamul vechi, cel care mereu se bloca la fratele mai mic al lui Kaylee și la mama ei și care mie nu-mi făcea figuri niciodată. Fără geamul barieră, mirosul de bălegar de afară a devenit și mai puternic.

– Bună, Mila, a zis Hunter.

Ca de obicei, am observat felul în care zâmbetul lui, doar dintr-un colț al gurii, îi ridica buzele, partea stângă un pic mai mult decât pe cea dreaptă. Când și-a înălțat capul, gluga hanoracului negru cu mâneci lungi a alunecat și a eliberat de-acum cunoscuta claie de bucle șatene. Bucle care arătau incredibil de moi și care, practic, implorau ca degetele mele să treacă prin ele. OK, chiar trebuia să mă opresc. Eu și Kaylee aveam o înțelegere. M-am străduit ca vocea mea să pară nonșalantă.

– Bună, Hunter...

– Hunter! a țipat Kaylee. Hei, de ce nu vii cu noi? Mergem spre Dairy Queen și sigur nu vrei să ratezi unul dintre cele mai bune

lucruri pe care le are de oferit orașul ăsta!

Kaylee s-a aplecat peste mine, să vadă mai bine, astfel că m-a obligat să-mi lipesc capul de spătarul vechi, dacă nu voiam să iau o gură de parfum de grepfrut din părul ei. Și... stai așa, de când eram noi în drum spre Dairy Queen? Am reușit să-mi eliberez capul. Privirea albastră a lui Hunter a prins-o imediat pe a mea, cercetător. Am simțit din nou senzația aceea că lumea dispărea. În ciuda celor mai bune intenții ale mele, am simțit cum pe buze mi se ițește un zâmbet protestesc.

– Sună bine, a zis el, în cele din urmă, tot cu ochii ațintiți asupra mea.

Între timp, zâmbetul lui Kaylee pălise. Îl vedea cum se uita la mine, iar privirea ei se îngusta. De data aceea, entuziasmul ei a părut forțat, când s-a bățâit pe scaun, apoi a țâșnit exclamând:

– Yupi! Mila, tu treci în spate, să stea Hunter în față, OK? Nu vrem să-l speriem pe tipul cel nou obligându-l să meargă în spate!

Ha, ha, ce amuzant!

– Ce glumă bună, Kaylee, dar ce-ar fi să mă înghesui lângă tine?

Colțurile gurii lui Kaylee au căzut. A coborât tonul.

– Cum, să fii înghesuită lângă el, ca șaua pe cal? mi-a șoptit.

Pe bune?

– Acum mai puțin de două minute mi-ai spus că te purtai prostește. Ei bine, ghici! O faci din nou, i-am șoptit și eu.

Kaylee s-a uitat la mine, înainte să-i facă semn lui Hunter.

– Așteaptă o clipă... Mila tocmai cobora. Oricum, voia să ia o gură de aer proaspăt.

Am rămas cu gura căscată și am încercat să mă conving că se purta nebunește doar pentru că Hunter o luase prin surprindere. Mai târziu, probabil că aveam să râdem de nebunia ei. Până când a

coborât vocea și mi-a spus:

–Camioneta mea, regulile mele. Treci în spate sau mergi pe jos.

OK, râsul nu era o opțiune.

–Nu se poate să vorbești serios.

–Jos.

Mai mult ca orice altceva, încordarea bruscă din mâinile mele a fost cea care m-a făcut să deschid ușa și să sar afară. Nu eram sigură că nu aveam să le folosesc s-o apuc pe Kaylee din nou. Probabil de gât, de data asta. Când am sărit pe iarbă, înainte ca el să poată urca, zâmbetul lui Hunter a dispărut.

–Plecî?

–Nu, doar urc în spate, am zis, simțindu-mă ca o imbecilă, când am văzut sprâncenele lui ridicate a mirare. Ăăă, e drăguț să vezi peisajul din altă perspectivă, uneori.

Lăsând să treacă puțin senzația aceea de ridicol, mi-am închis gura mare, am înconjurat camioneta și am sărit în spate, unde m-am trântit pe banchetă cu un pic mai multă forță decât era necesar. Stupidul Chevy a scârțâit.

–E o nebunie, a zis Hunter. De ce...

–Nu, sunt în regulă. Îmi place aici în spate. E drăguț.

Era mult mai ușor să mă prefac atunci când nu-l vedeam.

–Ești sigură? m-a întrebat cu neîncredere.

–Da. Absolut.

După alte câteva clipe, ușa din față a scârțâit închizându-se. Camioneta a pornit. M-am tolănit pe banchetă, astfel încât să mă pot rezema de cabină. În Philly, nici într-un milion de ani nu m-ar fi obligat cineva să merg în spate într-o camionetă. Era aproape barbar. Să nu mai spun ilegal. Am tras un picior în banchetă, cu putere. Atât

de tare, că a și sărit niște vopsea. Așa-i trebuia. Kaylee avea de dat socoteală la o grămadă de chestii. Nu era de mirare că ea și Parker erau atât de bune prietene.

Camioneta a prins viteză. A trebuit să-mi ridic mâinile în aer, să-mi țin părul. Zgomotul era destul de puternic, dar tot mai prindeam câte ceva din conversația din cabină. Probabil că fereastra din spate era întredeschisă.

– Ești sigură că Mila e OK acolo în spate? a întrebat Hunter.

Mi l-am imaginat cum își înalță capul, să se uite la mine, dar mi-am ținut ochii ațintiți asupra copacilor care rămâneau în urma noastră. Nu era nevoie să mă vadă roșie la față, din cauza vântului, nici cu părul zburând, de parcă era viu.

Încă un lucru pe care îl învățasem în Clearwater: nimănui nu-i stă bine părul într-o camionetă.

– Of, e în regulă. Cum spuneam, adoră să stea acolo. Trebuie să fie o chestie tipică din Philly.

– Așa e, ea e din Philly. Când s-a mutat aici?

– Acum vreo lună.

– Am auzit că în Philly este o viață culturală super. I-a plăcut acolo?

– Mda, cred.

Chiar și de acolo din spate am sesizat enervarea care învăluia vorbele lui Kaylee, la fel ca praful de pe canapeaua din spatele camionetei, care, în clipa aceea, grație noului aranjament făcut de ea, era și pe blugii mei.

– Hei, există ceva amuzant ce nu poți face într-un oraș mare ca Philly... să-ți exersezi abilitățile la liniuțe. Haide, să vedem ce poate vechitura asta!

Iar restul cuvintelor s-au evaporat. Liniuțe? Liniuțe? Chiar uitase că eu eram acolo în spate?

– Hei, Kaylee!

M-am răsucit și am bătut cu degetele în geam, să-i atrag atenția, când camioneta a prins viteză. Corpul meu s-a clătinat, iar palmele mi s-au lipit de bancheta metalică. Strigătul de entuziasm al lui Kaylee a fost urmat de o altă accelerare. M-am prins cu mâna stângă de marginea camionetei.

Părul mi s-a răsfirat peste față, în timp ce mașina mergea tot mai repede, hurducându-se periculos pe drumul plin de gropi. Îl auzeam pe Hunter cum o îndemna pe Kaylee să încetinească, auzeam huruitul motorului, în timp ce ea îl forța și mai tare. Dar, dincolo de toate, începeam să simt ceva nou, ceva neașteptat: un fior de euforie. Entuziasmul față de ceva periculos a început să eclipseze teama, cum mi se întâmplase și atunci când Bliss sărise gardul cu mine. Era chiar oarecum amuzant. Vântul mi-a prins răsul și l-a luat cu el, iar eu mi-am desprins mâna de pe marginea camionetei. Poate că asta se întâmplă când te muți din orașele mari în vreo fundătură rurală... poate că te transformi într-un dependent de adrenalină. Parcă trupul meu se pregătea pentru ceva ce îi era menit. Iar asta era cu adevărat amuzant. Chiar super. Nu mă mai distrasem așa de când...

Următoarea alunecare spre stânga a fost cam bruscă. La fel și smucitura spre dreapta care a urmat. Mi-am julit brațul de metal... chiar înainte să simt un imens vid, după care corpul meu a început să plutească. Într-o clipă zburam, iar în următoarea țipătul care a ieșit din gâtul meu a fost acoperit de o bufnitură. Mai întâi, am pus jos brațul, pe ceva ascuțit, și am simțit o senzație ciudată de sfâșiere. Apoi, m-am rostogolit. Lumea s-a înclinat și s-a rotit nebunește, în timp ce eu m-am lovit din nou de pământ și am continuat să mă rostogolesc. Mici detalii vizuale se repetau – frunze, iarbă, cerul albastru –, iar eu mă rostogoleam și mă rostogoleam.

Am aterizat pe spate, la baza dealului, holbându-mă la un petic de nori albi. Nori de genul stratocumulus, dacă nu mă înșelam. Buzele mi s-au mișcat, dar n-a ieșit niciun sunet, vocea mea era strangulată de același șoc care mă lipise de pământ. Șocul, asta trebuia să fie. Ce altceva putea explica faptul că zăceam întinsă acolo și cercetam tipurile de nori, în loc să fiu speriată?

Alte gânduri au dat năvală în mintea mea. De exemplu, ce naiba se întâmplase? De ce nu rămăsesem fără aer? Sau... of, Doamne... de ce abia simțeam durere? Mă rănisem la coloană? Dacă nu puteam să merg? Am simțit un val de ușurare, când mi-am confirmat că încă mai puteam să-mi mișc degetele de la picioare. Deocamdată, era bine. M-am ridicat în picioare, uimită să constat că demnitatea mea era mai rănită decât orice altceva. Fusesem incredibil de norocoasă.

–Mila!

Mersul sigur al lui Hunter îi grăbea coborârea de pe deal, Kaylee venind după el, pe cât de repede îi permiteau cizmele cu talpă platformă. În clipa aceea, am început să mă enfuriu.

–Kaylee Daniels, ce e cu tine? Când o să afle mama ta, o să fii pedepsită pe viață! Puteai să mă omori!

Am început să-mi curăț iarba de pe hanorac. Pete de iarbă, o să am pete de iarbă, m-am gândit, cumva, detașat.

–Of, Doamne, Mila! Ești în regulă? Îmi pare atât de rău! suspina Kaylee, încă la câțiva metri distanță. Întinde-te la loc! S-ar putea să fii lovită la spate sau așa ceva!

Hunter a ajuns primul lângă mine.

–Are dreptate, trebuie să te așezi. Te-ai lovit undeva?

–Nu... nu cred, am zis, deși nu avea logică, dar nu aveam de gând să mă plâng. Dar îmi simt brațul stâng cam ciudat. În partea exterioară, deasupra cotului.

–Lasă-mă să văd.

Hunter mi-a luat încheietura și a ridicat materialul sfâșiat care fusese mâneca mea. Cum eram cu fața la el, am văzut când expresia lui s-a schimbat din îngrijorare în șoc, am văzut cum a făcut ochii mari.

–Ce nai... Mila?

Asta nu avea cum să fie a bună.

– Chiar e așa rău? Sau ești genul care face mofturi cum vede un strop de sânge?

M-am întors, să văd mai bine ce anume îl transformase pe Hunter într-o statuie de gheață, cu gura căscată, tocmai când a ajuns și Kaylee lângă noi.

– Am fost atât de speriată... am fost sigură că ai aterizat pe bucata aia mare de metal ruginit și ai murit! a zis ea și a arătat spre rămășițele diforme ale unei mașini. Mulțumesc...

Strigătul ei a acompaniat şuieratul respirației mele.

– Mila? Of, Doamne, Mila! Ce... ce e aia? Pentru că nu e...

– ... nu e sânge, am respirat în același timp cu ea.

Toți trei ne holbam la brațul meu. Și ne holbam. Și ne holbam. De parcă niciunuia nu ne venea să credem ce vedeam. Brațul meu nu sângera deloc. Pe pielea mea era o rană mare, deschisă, dar nu era sânge. Nu era sânge. Nu era sânge, pentru că, în loc de sânge, o peliculă subțire roșie se ruptese și lăsa să se scurgă din rană un soi de lichid scârbos alb-lăptos. Și nu era doar atât. În interiorul răni, în interiorul meu, era un tub transparent, cu o gaură zimțată, în formă de clemă. Și înăuntrul lui? Ceva ce semăna cu niște fire. Fire mici argintii, răsucite ca spiralele duble despre care învățam la biologie.

Nu. Nu. Nu. Aveam halucinații. Mă loviseam la cap, la urma urmei, și aveam halucinații. Era singura explicație logică. Mi-am smucit brațul și m-am uitat de la fața oripilată a lui Kaylee la cea șocată a lui Hunter. Sigur că aveam halucinații, la fel și ei. Părul meu a biciuit aerul, când mi-am scuturat capul dintr-o parte în alta. Nu înțelegeam nimic.

– Nu pot... nu... asta e... Kaylee?

Mi-am ridicat spre ea mâna cea sănătoasă. Doar ca să o văd cum se dă în spate.

– Șșșș, Mila, e în regulă. Haide să te ducem înapoi în camionetă, a zis Hunter și și-a pus grijuliu un braț în jurul taliei mele. Poți să mergi dacă te sprijini un pic pe mine?

– La spital, a izbucnit Kaylee. Trebuie să mergă la spital.

Am dat din cap în sens de „mai repede”.

– Nu, nu la spital! Cum să merg la spital, când...

Cu toții ne-am uitat din nou la brațul meu și am știut care era continuarea. Cum puteam să mă duc la spital, când eram o ciudățenie? Aveau să-mi pună întrebări, iar eu nu aveam răspunsuri.

– Fără spital, am repetat cu îndârjire. Nu, nu, NU!

– E OK, calmează-te. Kaylee? Kaylee! Poți să ne ajuți un pic? Vino să vezi dacă poate să stea pe picioare o clipă.

Pentru un moment, am crezut că o să refuze. Părea gata să o ia la fugă.

– Bine.

A venit lângă mine, dar reticența i-a fost evidentă în felul în care și-a pus brațul în jurul taliei mele, fără ca, de fapt, să mă atingă. Îndată ce a văzut că ea mă ține, Hunter și-a dat jos hanoracul negru și a rămas într-o cămașă gri subțire. A înfășurat cu grijă hanoracul în jurul rănii mele. Spre deosebire de Kaylee, mâinile lui erau ferme și sigure. Nu era atât de speriat.

– Gata, asta ar trebui să fie suficient, deocamdată.

M-a tras cu blândețe de lângă Kaylee, și-a pus un braț hotărât în jurul taliei mele și a început să mă conducă în sus pe deal.

Drumul spre casă a fost la fel de tăcut ca drumul de plecare de acasă. Tot drumul, Hunter mi-a ținut mâna într-a lui și m-a privit cu ochi greu-de-citit. Ochi care, probabil, încercau să-și ascundă oroarea totală care îl cuprinsese când aflase că eram un fel de ciudățenie a naturii, oroare care o însoțea pe a mea.

Kaylee refuza să scoată o vorbă. De fapt, nici măcar nu se uita la noi. Și tot ce îmi trecea prin minte era: nu aveam sânge.

Când am ajuns înapoi la drum, eram disperată să fug, deși, în același

timp, groaza se furișă prin pieptul meu cu picioare de păianjen. Pentru că, dacă cineva avea răspunsuri, aceea era mama. Și, în timp ce o parte din mine urla după răspunsuri, o altă parte, una mică și bine ascunsă, șoptea că poate era mai bine să nu știu.

M-am năpustit pe ușă, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să spună ceva, și am mormăit „ne vedem mai încolo”, apoi am năvălit în aerul după-amiezii și am simțit un fior care până atunci nu fusese prezent. Chiar dacă partea aceea mică din mine avea dreptate, nu conta. Trebuia să știu adevărul. În timp ce alergam spre ușa din față a casei de oaspeți, îmi spuneam: *faci din țânțar armăsar, Mila. Mama îți va explica totul și va fi în regulă.*

N-aș fi putut fi mai departe de adevăr nici dacă m-aș fi străduit.

Capitolul 8

Am închis ușa încet după mine și am rămas acolo pe hol, holbându-mă la canapeaua acoperită cu pătura verde cu arămiu, fără să o văd cu adevărat. Amețită și dorindu-mi să existe o modalitate de a rederula ultima oră din viața mea. De a o rederula și de a o șterge. Mâna mea liberă era pe cămașa lui Hunter. Dacă aș fi putut șterge ce era dedesubt. Din stânga s-a auzit un foșnet, care mi-a amintit că persoana care avea răspunsurile era la doar câțiva pași distanță. Am inspirat adânc, am deschis ușile albe care despărțeau bucătăria de restul casei și am văzut-o pe mama scotocind prin cămara fără ușa. Vederea siluetei subțiri, în blugi, scotocind printre cutiile cu cereale, de parcă era o zi ca oricare alta, m-a făcut să-mi doresc, brusc, să o scutur. Brațul meu arăta de parcă era desprins dintr-un coșmar, iar ea căuta ceva de ronțăit. Când s-a întors, cu o pungă de ananas uscat în mână, a zâmbit.

– Bună, scumpo. Cum a fost azi la școală?

Mă proteja de ceva ce credea că nu aș înțelege? Nu că ar fi contat. Simțeam cum fragilele legături care se formaseră între noi seara trecută se rupeau sub greutatea minciunilor ei. Până să deschid gura și să întreb ceva, privirea ei isteță a căzut pe cămașa înfășurată în jurul brațului meu. Cămașa lui Hunter.

– Oh, nu, a oftat și a închis ochii, parcă refuzând să vadă.

Exclamația ei a străpuns camera, semn că urmau lucruri rele. Dar

când a deschis ochii mama cea eficientă revenise. Mama, cea care vâna zgomotele în noapte. Mama, cea care nu lăsa nimic la întâmplare.

– Arată-mi.

Arată-mi? Nu îşi dădea seama că greşea? Ar fi trebuit să îmi spună că totul avea să fie bine. De ce nu o făcea?

– Arată-mi, a mai zis o dată, mai tare, când a văzut că nu mă mişc.

Încet, am desfăcut cămaşa lui Hunter, cu mâna cealaltă, şi am lăsat-o să cadă pe gresia albastru cu alb. În ciuda dorinţei mele disperate, părţile extraterestre care ieşeau din braţul meu nu dispăruseră. Lichidul alb nu se mai scurgea, dar firele răsucite, plasticul, erau tot acolo, ca maţele unei jucării mecanice.

Mama a tras aer în piept.

– Ce s-a întâmplat? Ca să ai o asemenea rană, trebuie să te fi lovit de ceva ascuţit, cu o viteză incredibilă!

Când mama a spus „ceva ascuţit”, cuvintele lui Kaylee mi-au licărit în minte. *Am fost sigură că ai aterizat pe bucata aia mare de metal ruginit.*

– Am fost aruncată din spatele camionetei lui Kaylee, am murmurat, dar mama nu asculta.

Era prea ocupată să-mi inspecteze braţul. I-am urmărit expresia, în căutarea unei urme din şocul pe care îl simţisem eu când îmi văzusem prima dată rana. Şocul pe care încă îl simţeam. Dar ştiam că nu aveam să îl găsesc la ea. Eram destul de sigură. Nicio exclamaţie de surprindere, niciun suspin, niciun strigăt de oroare. Absolut nimic care să arate că interiorul braţului meu era ceva nou pentru ea. Speranţa că, poate, cumva, mama nu ştia despre asta, nu ştia că braţul meu era o ciudăţenie de care uitase să îmi spună s-a stins în mine în clipa aceea. Pieptul mamei se ridica şi cobora sub tricoul albastru moale. S-a întins spre mâinile mele.

– Mila, ştiu că e greu, dar trebuie să mă ascuţi.

Am lăsat-o să-mi ia mâinile. Şi am aşteptat. Am aşteptat o explicaţie

care să aibă logică. La urma urmei, trebuia să existe o explicație simplă, logică. Trebuia. Obrajii mamei aveau o paloare neobișnuită.

– Câți oameni au văzut asta?

În timp ce o priveam, uluită de reacția ei, m-a apucat de umăr și chiar m-a scuturat.

– Câți?

– Doar... doar doi. Kaylee și încă un prieten.

– Ești sigură?

– Da! Începi să mă sperii, te rog, spune-mi ce se întâmplă!

Strânsoarea ei a slăbit. Resemnarea i s-a așternut pe față.

– Urmează-mă.

Replica aceea simplă, în timp ce s-a întors să mă conducă afară din bucătărie, a făcut ca digul format în mine să se surpe și să elibereze val după val de nebunie și anxietate. Era o minune că nu tremuram, când am ajuns în dormitor. Îmi doream să mă întorc și să fug. Să-i spun să uite că tocmai îi cerusem o explicație, să uite totul. Puteam pune un fel de bandaj permanent pe brațul meu și să ne prefacem că acea chestie nici nu exista.

Voiam să fug. Dar n-am făcut-o. Odată ajunse înăuntru, s-a dus spre dulăpiorul ei vechi din mahon și s-a ghemuit în fața lui. Sertarul de sus, mereu înțepenit, s-a deschis, în cele din urmă. Mă uitam absentă la tricourile de diverse culori și mă întrebam ce naiba legătură aveau ele cu brațul meu de alien. Apoi, mama a scos sertarul cu totul, l-a pus deoparte și s-a uitat în interiorul dulapului. M-am ghemuit lângă ea și îndată am văzut ce căuta. În colțul din spate, o chestie argintie sclipea sub o bucată de bandă adezivă.

O cheie.

Odată ce a avut cheia în mână, mama a pus sertarul la loc, înainte să mă conducă spre spălătorie și apoi să se oprească în fața ușii de la garaj. În sfârșit, s-a întors, mi-a netezit părul, înainte să-și lase brațul

înapoi pe lângă corp.

–Mila, înainte să mergem mai departe, trebuie să știi că țin la tine. De fapt, cred, acum mai mult ca oricând, că tu ai meritat toate riscurile.

Cuvintele acelea m-au făcut să îngheț. După ce am ajuns în garaj, m-a condus spre o grămadă de cutii goale, aranjate ordonat lângă peretele din spate. Cel puțin eu am presupus că erau goale. După ce a dat jos trei dintre cele de sus, a umblat în una dintre ele și a scos o casetă metalică argintie. Parcă era o cutie pentru scule, dar ceva mai mare. Când s-a întors să ducă cutia înăuntru, m-am dat la o parte, să nu o ating. Reacția corpului meu la convingerea că orice era încuiat acolo putea să-mi schimbe viața pentru totdeauna. Când am ajuns în sufragerie, mama a pus caseta pe măsuta de cafea și a arătat spre canapeaua verde.

–Ia loc, Mila. O să dureze ceva timp.

M-am așezat. Cheia argintie a intrat în încuietoare. Trei secunde până când viața mea avea să explodeze.

Cheia s-a răsucit. Două secunde.

Capacul s-a ridicat. Două secunde.

Și...

Orice idei nebunești oi fi avut despre conținutul casetei, pot să spun, categoric, că niciuna nu avea legătură cu un iPod argintiu și nici cu căștile asortate. Iar mama exact asta a scos de acolo.

–Uite. Ascultă asta, cât mă ocup eu de brațul tău. O să înțelegi totul.

Mama și-a luat privirea de la mine, iar degetele ei puternice și abile au frecat zona de sub ochii ei. Apoi, mi-a întins căștile. Două chestii rotunde, de numai trei centimetri în diametru fiecare. Cuibărite ca niște bombe mici în palmele ei.

Am ezitat. Chiar voiam să știu? Voiam cu adevărat? Pentru că orice era acolo era suficient de rău să o facă pe Nicole Daily să plângă.

Nu, adevărul era că nu voiam să știu. Dar trebuia.

Degetele mele au cuprins căștile. Mi le-am băgat în urechi înainte să mă pot răzgândi. Mama a scos mai multe lucruri din cutie – ustensile care păreau perfecte pentru a repara un laptop. M-a văzut cum mă holbam și a reușit să schițeze un zâmbet.

– Să-ți repar brațul, a spus, de parcă era cel mai normal lucru din lume.

Ofof, mi-am zis, în timp ce mi-am fixat privirea pe o șurubelniță. Complet normal.

– Nu-ți face griji, nu o să doară.

Apoi, a apăsat *play* pe iPod, iar auzul meu a fost umplut de o rostire tărăgănată, masculină și totul s-a prăbușit. Ei bine, totul, cu excepția gândului persistent că mama mințise. Pentru că, dacă brațul nu mă durea, nu la fel se putea spune despre cuvintele rostite de vocea străinului din căști.

Ele dureau. Dureau al naibii.

Capitolul 9

Primele cuvinte pe care le-a rostit bărbatul cu un veritabil accent sudist au făcut să se clatine întreaga mea lume. „MILA sau Mobile Intel Lifelike Android este un experiment militar legat de inteligența artificială. Proiectul MILA este cofinanțat de un segment special de top al CIA și de armată, pentru a produce un spion robot foarte bine camuflat, care să se poată infiltra într-o celulă inactivă, iar apoi să înregistreze toate mișcărilor și acțiunile ei.”

Am băjbăit după butonul de pauză și l-am apăsător. M-am holbat în gol, în timp ce cuvintele îmi pătrundeau în creier. Mobile Intel Lifelike Android. Android. Numele meu nu era o prescurtare a combinației dintre Mia și Lana, era un acronim. Și însemna... Imposibil. Era imposibil. Era ridicol, incredibil. Cel mai stupid lucru pe care îl auzisem vreodată.

Am vrut să-mi smulg căștile din urechi, mânată de pornirea de a izbi iPod-ul de perete, de a-l face bucăți-bucățele... apoi privirea mi-a căzut pe mama. Mama mea, care folosea un laser pentru a lipi tubul din brațul meu. Și, pur și simplu, am înțeles. Dacă distrugeam mesagerul, nu-mi folosea la nimic. Nu atunci, când nu aveam cum să evaderez din realitatea care mi se întindea în față.

Am apăsător pe *play*, iar vocea și-a continuat relaxat monologul. „Deși MILA 2.0...” De parcă eram un obiect, o chestie! Și 2.0? Ce naiba însemna aia? „... nu se deosebește fizic de o fată obișnuită de șaisprezece ani, creierul ei este, de fapt, un nanocomputer obținut

printr-un procedeu de inginerie inversă, un amestec complex de tranzistori și tehnologii de celule vii, care îi conferă capacități unice. Acestea includ reflexe excepționale și putere, abilități superumane de multitasking și o memorie de excepție, plus capacitate de a sparge sistemele computerelor, printre multe altele. De asemenea, poate reda emoții, bazându-se pe stimuli de mediu și fizici.”

Eu... ce însemna asta? Un nanocomputer? Să redau emoții? Să redau? Imposibil, omul ăsta chiar încerca să-mi spună... pur și simplu, era imposibil. Emoțiile mele erau reale. Simțeam diverse mereu. Am simțit cum mi se strânge gâtul, parcă în semn de confirmare.

„Restul structurii este, de asemenea, un amestec de uman și creație, dar în mare parte sintetică. Corpul este format din cyberderma, un țesut sintetic infuzat cu un strat de hidrogel polimer, aflat chiar sub pielea creată prin bioinginerie și care este foarte rezistentă la răni; în plus, are receptori care transmit senzațiile către nanocreier – deși, receptorii de durere sunt foarte puțini, doar 0,001 din câți are un om.”

Mi-am amintit căzătura din mașină, grija mea că mi-aș fi vătămat coloana. Brusc, insistența mamei în a călări cu grijă a căpătat sens. Nu fusese îngrijorată că m-aș putea răni – din contră. Fusese îngrijorată că aș putea cădea, iar faptul că n-aș fi simțit durere ar fi dus la întrebări. Era uimitor că nu se întâmplase până atunci. Stai un pic. Cum de nu se întâmplase? Cum de, în șaisprezece ani de viață, nu observasem că nu simt durerea? Atunci m-a izbit un val brutal de realitate. Vocea spusese că MILA 2.0 nu se deosebea fizic de o fată obișnuită de șaisprezece ani. Ceea ce însemna... că nici nu avusesem vreodată altă vârstă decât șaisprezece ani. Adică... toate acele amintiri de când eram mai mică? Voia să spună că erau o minciună. Potrivit vocii, fusesem „născută” exact cum eram în clipa aceea.

M-a cuprins greața. Lucru care, având în vedere ce auzisem, nu era logic. Nimic nu avea logică. Eram om. Chiar eram.

„Scheletul intern combină un țesut dens de fibră optică îmbrăcată în tuburi din ceramică transparentă hibridă, care este foarte greu de spart și ușor de reparat; corpul ei folosește o tehnologie unică, care îmbină umanul cu mecanica, prin încorporarea nanotranzistorilor în

membranele celulelor vii. În loc de inimă, MILA are o pompă sofisticată, care alimentează cu energie celulele parțial organice, care pot genera propriul oxigen. Pentru respirație există un program computerizat, care simulează funcționarea umană.”

Fără inimă? Nu aveam inimă? Nu, asta era absurd. Ridicol. O simțeam acolo, în piept, bătea.

Doar dacă... doar dacă aceea nu era pompa sofisticată despre care vorbea vocea. Mâna mea a zburat spre piept, degetele mi s-au răsfirat peste cămașă și am apăsas. După o secundă, am simțit o mișcare slabă. Bătea. Ceva acolo dedesubt bătea, categoric. Am sperat că asta mă va liniști, dar, în loc de organul în formă de pumn, cu vene și artere, pe care îl văzusem la ora de biologie, tot ce îmi imaginam era o pompă de piscină. O mașinărie vârâtă sub coastele mele, imitând viața. Asta, presupunând că aveam coaste.

Am apăsas din nou pe *pauză*, privirea mi-a fugit spre mama, dar ea avea capul aplecat peste brațul meu, iar atenția îi era îndreptată spre linia roșie a laserului. N-am simțit mai mult de o gâdilătură. Am apăsas *play*.

„Grație unei realizări extraordinare, MILA 2.0 merge un pas mai departe și aproximează sentimentele. Folosind informații experimentale despre fetele reale, am reușit să înmagazinăm senzații viscerale și fizice, pe care le produc emoțiile, și să le recreăm. Astfel, MILA 2.0 chiar simte aceleași lucruri pe care le simt oamenii, ceea ce va facilita interacțiunea cu subiecții și va conferi autenticitate acoperirii sale.”

Acoperire. Of, Doamne. Voia să spună... acoperirea mea ca *om*?

„MILA conține suficiente celule umane pentru a simula funcțiile biologice, dar, în realitate, este un robot. Data de lansare a acestui incitant proiect este 22 august.”

Caseta s-a oprit, dar ramificațiile ultimei propoziții au continuat. 22 august. Exact cu cinci zile înainte de sosirea mea și a mamei în Clearwater.

Nu puteam nici măcar să mă mișc. Nici să respir. Presupun că

povestea aceea cu nu-are-nevoie-de-aer era foarte utilă. Gândul m-a făcut să râd, un găngurit sugrumat, isteric, care a determinat-o pe mama să lase sculele și să mă strângă de braț.

Mama. Doar o altă minciună dintr-un lung sir.

Durerea din pieptul meu, din non-inima mea era îngrozitoare. Oricine lucrase la „redă răspunsuri emoționale” făcuse o treabă super. Poate că visam. Poate că aveam să mă trezesc și să realizez că era doar un coșmar. Poate chiar mă trezisem din nou în Philly, iar tata era încă în viață. Un bărbat care, dacă era să dau crezare vocii, niciodată nu făcuse parte din viața mea. În ceea ce o privește pe „mama”, ei bine... potrivit vocii, genetic, eram mai legată de prăjitorul nostru de pâine decât de ea. Un alt găngurit a erupt din gâtul meu.

– E adevărat? Nu poate fi, nu? Te rog, spune-mi că e un fel de glumă bolnavă. Te rog!

Dar, când mama și-a ridicat privirea de la trusa cu scule, tot ce am văzut a fost tristețea din ochii ei. Indiferent ce ar fi zis, știam că pentru ea era ceva real.

– Mila, îmi pare rău... Aș vrea...

– Nu-mi pasă ce ai vrea tu, am zis și am sărit în picioare. Doar spune-mi ce se întâmplă. De unde am apărut? De ce sunt aici? Și cum... cum se poate să nu fiu reală?

M-am răsucit și am văzut un desen reprezentând un cal. Mi-am înfășurat brațele în jurul taliei. Îndată, m-am întrebat dacă și acela era un gest programat.

– Ești reală, a zis mama cu vocea ei, *calmează-te și ascultă-mă*.

Pariez că habar n-avea că în clipa aceea avea exact efectul opus. Mă făcea să-mi doresc să sar în sus și în jos, să strig la ea și să o fac criminală, să o scot din calmul acela al ei.

– De aceea te-am furat din laboratoarele armatei. Am lucrat zi de zi cu tine, Mila. De fapt, eu sunt bioinginerul care a ajutat la crearea ta. Eu știu că nu ești doar o armă... ești prea umană pentru asta. Așa că,

da, te-am furat... să te protejez. Meriți mai mult decât îți poate oferi armata.

Furată. Eram un obiect furat.

Mâna mamei mi-a mângâiat părul, înainte să mă prindă blând de ceafă. Toată ființa mea își dorea să o creadă, tânjeam să știu că mă iubea cu sinceritate, că eram, într-adevăr, parțial umană. Întotdeauna fusese acolo pentru mine, când fusesem mică, atunci când tata murise...

... doar că... nimic din toate astea nu era real. Dar cum era posibil? Vedeam amintirile întipărite în mintea mea, atât de clar, derulându-se în spatele pleoapelor ca niște filme detaliate.

Ca filmele.

Atingerea degetelor ei pe gâtul meu a devenit apăsătoare într-o clipă. M-am smuls, înainte de-a o privi în ochi.

– Cum ai făcut? Toate amintirile pe care le am?

Mama, adică nu, *Nicole* a oftat, iar degetele ei tremurându-și s-au ridicat să ia ochelarii, să-și poată freca nasul.

– Le-am programat. Motivul pentru care unele dintre ele par în mod special reale este că le-am creat folosind un program de realitate virtuală, care îmi permite să te inserez pe tine în ele.

Programate. Întregul meu trecut, tot ce crezusem că era adevărat despre viața mea, despre familia mea, tot ceea ce mă formase ca individ. Înlăturate cu un singur cuvânt. Programate.

– Și incendiul? am șoptit. Ce fel de om inventează așa ceva? Și... numele tău chiar e *Nicole*?

– Da, e *Nicole*, dar *Laurent*, nu *Daily*.

Mama... *Nicole*... a oftat și și-a frecat capul.

– Am încercat să câștig niște timp, să-mi dau seama cum să-ți spun Prioritatea mea era să te țin în siguranță. Singurul mod în care

puteam să mă asigur că te protejez era să te fac să crezi că ești o fată reală. Fără îndoială că guvernul ne caută, cu toate resursele pe care le are. De ce crezi că am ales Clearwater? Ți-am dezactivat dispozitivul de urmărire, dar asta nu înseamnă că nu ne pot găsi.

Din ce în ce mai rău. Dispozitiv de urmărire, de parcă eram un fel de câine fugar. Cel puțin câinii erau cu adevărat vii. În timp ce eu eram un fel de monstru. Parțial din celule vii, în mare parte hardware. A mai făcut o încercare să mă atingă, dar i-am dat mâna la o parte.

–Nu! Nici măcar nu înțeleg cum... cum pot fi adevărate toate astea? Emoții fabricate?

Am simțit o durere acută în gât... programată? Reală? De unde era să știu? Mi-am coborât vocea și am șoptit.

–Dacă nu sunt om, de ce doare atât de tare?

–Eu explicam asta prin sindromul piciorului lipsă... doar că unul pentru sentimente. Poate că nu ai aceeași structură ca un om obișnuit, dar tot poți să simți când ești într-o stare emoțională – presiune, căldură, răcoare, instinct. Senzații fantomă, dacă vrei, copiate după senzațiile unei adolescente reale. Printr-o neuromatrice elaborată, ți-am proiectat creierul în așa fel încât să creadă că ai un corp uman și să accepte toate acele emoții ca fiind reale.

Proiectat. Neuromatrice. Era prea mult.

–Și cămașa tatei? am rânjit și am mimat ghilimelele la cuvântul tată. Și asta a fost ca să câștigi timp? Iar lăntșorul ăla stupid?

Înainte să se prindă de intențiile mele, mă aplecasem și apucasem smaraldul de la gâtul ei. Am tras de el. Lăntșorul fragil s-a rupt și în clipa aceea l-am azvârlit cât colo.

–Mila! a exclamat, înainte să se ducă după el.

Am luat-o la fugă pe hol, am intrat în camera mea și am încuiat ușa, disperată să scap înainte să izbucnesc în lacrimi. M-am aruncat pe pat cu fața în jos și am început să suspin, am simțit lacrimile calde pe obraji. Lacrimi de care nici măcar nu eram sigură că erau reale. Erau făcute din vreo soluție ciudată, generate de niște stimuli de

mediu „potriviți”? Eram cu adevărat tristă sau vreun program îmi spunea să simt tristețe?

Într-o clipă fusesem o fată normală, iar în următoarea... un monstru.

Gândul acela m-a făcut să mă ridic și să merg la oglinda ovală de pe dulapul meu alb. De acolo nu mă privea Frankenstein. Doar fața mea. Ochii mei aveau o umbră un-pic-prea-ireală de verde? Mi-am trecut degetele prin păr. Iar părul meu... cum creștea? Sau nu creștea? Acele amintiri cu părul tuns, pe care le aveam... Potrivit mamei, toate erau false. Nu potrivit mamei... potrivit lui *Nicole*, m-am corectat încă o dată. Dar, chiar știind toate astea, nu mi se părea corect să-i spun pe nume.

Apoi, mi-am atins obrajii umezi. Păreau lacrimi reale, dar de unde să știu eu cum erau, de fapt, lacrimile reale? Cum puteam să mai cred ceva, când tot ce știam despre mine era complet fals? Chiar și fața mea, fața mea cu forma ei de inimă, cu buza de jos foarte groasă și cu pistrii cei mai mici risipiți pe nas. Nu era reală. Nu era reală.

Nu era. Reală.

Înainte să realizez, pumnul meu a zburat, pornirea mea de a distruge acea reflexie falsă a eclipsat orice altceva. Sticla s-a sfărâmat și o avalanșă de cioburi s-a împrăștiat pe jos, ca o cascadă de minciuni. Minciuni sclipitoare împrăștiate în fața mea, ca o amintire a tot ceea ce pierdusem. A ceea ce niciodată nu avusesem.

Odată impulsul emoției risipit, am privit în jur. O prostie. Nu doar că acum era mizerie, dar gestul meu nu făcuse decât să confirme situația. Din tăieturi nu curgea sânge și aveam doar urme slabe de zgârieturi. Cel mai rău – nu simțeam nicio durere în mână.

Nu, singura durere care îmi era permisă era înăbușirea nonexistentei vieți din inima mea falsă.

Am dat la o parte cioburile de pe jos și m-am năpustit spre pat, unde m-am băgat sub cearceafuri. Mi-am pus perna pe cap, într-un efort de a ține la distanță întreaga lume. Dar nu puteam să țin la distanță amintirile, false sau nu. Nu puteam ține la distanță durerea interioară pe care n-ar fi trebuit să o simt. Nu puteam să țin la o

parte enervantele lacrimi false, care păreau foarte, foarte reale și care continuau să curgă.

Capitolul 10

Mai târziu, în acea seară, eram prăbușită în boxa lui Bliss, cu genunchii îndoți, cu obrazul stâng pe pantalonii de pijama. Mă uitam la piciorul ei negru, de parcă aș fi putut găsi răspunsurile acolo. Mirosul familiar de cal mă învăluia, împreună cu cel ușor dulce de fân. Era liniște înăuntru, din când în când, se auzea doar respirația cailor sau foșnetul copitelor.

Liniște, dar nu siguranță.

Cu nici douăzeci și patru de ore înainte, hambarul acela fusese refugiul meu. Un loc unde puteam merge să mă refac după moartea tatei, în liniște, sub ochii nepărtinitori ai cailor. În mâhnirea mea, nu mă gândisem că se putea întâmpla ceva și mai rău. Nici măcar o dată nu-mi imaginasem că, dacă aș descoperi că tata nu murise cu adevărat, aș suferi mai mult decât mă făcuse să sufăr așa-zisa moarte a lui. Nicăieri nu mă mai simțeam în siguranță.

– De ce nu pot fi cal? am întrebat, iar sunetul vocii mele a făcut-o pe Bliss să-și legene corpul masiv spre mine, astfel încât uriașele ei nări ovale mi-au suflat prin păr.

Gestul acela simplu m-a făcut să simt un nod în gât. Cel puțin ei nu-i păsa că eram o ciudată. M-am întins să îi mângâi botul moale. Am ignorat lacrimile stupide care continuau să-mi țâșnească. „Nici măcar n-ai fi înțeleș, dacă n-ai fi fost... normală. Nu că ar fi ceva adevărat, nu? Adică, uită-te la mine... vorbesc cu un cal. Poate fi

ceva mai uman de atât?”

Afară, doar câteva stele scăpaseră de norii groși, care acopereau cerul și îl făceau deprimant. În afară de fornăitul cailor, se auzea doar câte un greier, din când în când. Dintr-un copac din apropiere, s-a auzit și o bufniță. Dar refuzam să mă întorc în camera mea până când nu eram sigură că mama... *Nicole*... dormea. Odată ce băgase capul pe ușă și văzuse dezastrul pe care îl făcusem cu oglinda, îmi tot dăduse târcoale.

Da, îmi dăduse târcoale. De parcă, dacă se purta ca o mamă de adolescentă tipică, situația se îmbunătățea. În clipa aceea, imaginea ei, a mamei pricepute și îngrijorate, mă umplea de furie: nevoi simultane și disparate de a sparge mai multe oglinzi și de a mă prăbuși în brațele ei.

Să mă prăbușesc în brațele unei persoane care mă trădase... asta nu avea să se întâmple niciodată. Totuși, cum amândouă stăteam în casa de oaspeți, mi-a fost imposibil să stau cuminte, cu atât mai puțin să dorm.

Să dorm. Eu chiar dormeam? Sau pentru mine somnul era doar un alt „program care simula umanul”, pe care cineva mi-l instalase? Ca o nouă versiune de Windows?

Așa s-ar fi explicat de ce mă trezeam la cel mai mic zgomot perfect lucidă și prudentă.

Mi-am îngropat capul în genunchi și am inspirat adânc, să lupt cu amețeala indusă de panică. Nimic din ce spune mama nu are logică, mi-am zis. Dacă eram un android, de ce mă simțeam amețită, în primul rând? Și cum putea să mă ajute inspiratul adânc, dacă, potrivit bărbatului de pe iPod, nici nu aveam plămâni? Când îmi treceam degetele prin fân, cum puteam să-i simt cu adevărat textura, dacă pielea mea era falsă? Brusc, totul îmi părea un truc elaborat. Un test de sănătate mintală. Dacă nu ar fi fost brațul meu stupid...

Dar mintea mea s-a îndepărtat repede de acest subiect. Și reflexele mele rapide, puterea mea. Și, mai ales, explicațiile mamei. Nu voiam să mă gândesc prea mult la niciuna dintre acestea, de teamă că, dacă aş fi făcut-o, aş fi început să cred. Voiam doar să mă prefac că ziua

aceea nu fusese. Să mă întorc și să fiu Mila cea obișnuită. O fată care își croia drum printr-un oraș nou. Tonurile stridente scoase de soneria telefonului m-au făcut să ridic capul.

Mi-am recuperat telefonul din fân și m-am uitat la ecran. Și m-am tot uitat, ochii mei scanând numărul iar și iar, în caz că mi se părea ce vedeam. Hunter. De fapt, luasem telefonul cu mine să îi scriu un SMS, dar îmi pierise curajul și îi scrisesem lui Kaylee. Nu promisem niciun răspuns de la ea.

– Alo?

– Hei, Mila.

Doar sunetul vocii lui, vocea aceea liniștită, răgușită a făcut ca tot dezastrul cu mama să pară mai puțin real. Hunter Lowe... – Un. Băiat. Real – ... mă suna. Armata, CIA? Proiect android secret? *Pe bune?*

– Salut.

– Ai dispărut repede. Am fost... îngrijorat. Ești bine? Brațul tău?

Îngrijorarea din vocea lui a trecut prin telefon și m-a umplut de o neașteptată căldură. M-am agățat de senzația aceea, de parcă era salvatorul meu.

– E în regulă.

Era aproape adevărat. Restul vieții mele era un dezastru.

– S-ar putea să sune ciudat, dar sunt în mașină și mă întrebam dacă... pot să trec pe la tine, să te văd?

Să treci pe la mine, *acum*? Să mă vezi?

Am închis ochii și i-am strâns, ezitând. Mai devreme, aș fi fost mai mult decât încântată ca Hunter să mă sune și să vrea să mă vadă. Dar, cu un singur click pe butonul unui iPod, totul se schimbă. Trecutul meu, părinții mei, natura întregii mele existențe, totul fusese pus sub semnul întrebării de un bărbat nevăzut, cu accent sudist.

–Nu știu... e târziu și sunt destul de sigură că mama n-ar fi prea încântată.

Nu că mi-ar fi păsat ce credea mama în clipa aceea. Totuși, ultimul lucru de care avea nevoie în seara aceea era și mai multă dramă.

–Poți să te strecoari afară?

M-am dus spre ușă și am împins-o, să las o dâră de lumină să îmblânzească întunericul. Doar câteva stele spărgeau întunericul. Ferestrele neluminate arătau că mama se culcase, în sfârșit. Bliss a nechezat încet. Mi-a amintit că, deși caii erau drăguți, mi-ar fi prins bine un prieten care vorbea.

–Vino în hambar.

–OK. Ne vedem în câteva minute.

Îndată ce am închis, am realizat ce făcusem.

M-am ridicat, mi-am curățat paiele care îmi atârnavă de fund și mi-am tras în jos tricoul cu mâneci scurte, care mi se ridicase peste abdomen. Rațe. Venea Hunter, iar eu purtam o bluză de pijama cu rațe. Apoi, mi-am dat seama cât de ridicolă eram. De parcă singura mea problemă era întâmpinarea în pijamale ridicole a unui tip care îmi plăcea. După o încercare zadarnică de a-mi netezi părul, mi-am lăsat mâinile în jos și am așteptat. Speram ca fâșia de lumină să joace roul de far.

În mai puțin de trei minute, sunetul unui motor s-a auzit în noapte. După alte treizeci de secunde, am văzut umbra întunecată a unui Jeep. Fără faruri. Trebuie să fie Hunter, mi-am zis, care încerca să se furișeze. Jeepul a întors pe alea noastră, iar cauciucurile au scrâșnit pe pietriș. A oprit motorul la cel puțin douăzeci de metri de casa noastră. Îmi dădeam seama că se străduia să nu facă zgomot, dar chiar și așa am auzit zgomotul slab făcut de ușa mașinii, când a deschis-o și când a închis-o. Câteva clipe mai apoi, stătea în fața mea, cu mâinile vârate adânc în buzunare și cu un zâmbet nesigur pe față.

–Bună, a zis încet.

– Bună.

Și eu am răspuns încet, pentru că vocea mea era cât pe ce să înghețe la vederea lui. Lumina slabă din hambar îi scotea în evidență suvițele de păr umed care îi cădeau pe gulerul hanoracului gri și pe obrajii bărbieriti, pe care avea doar un punct roșu, pe partea stângă. Chiar deasupra maxilarului. Mirosea a săpun și a lemn de santal. Abia ieșit de la duș, categoric. Ceea ce însemna că folosise drept scuză să mă vadă faptul că oricum ieșise cu treburi. Ideea aceea m-a făcut să simt... o senzație ciudată. Ceva cald, viu și foarte... uman. Mi-am pus un deget pe buze și l-am îndemnat să intre, apoi am închis ușa încet. Printre foșnetele cailor, care pufneau la mirosul noului-venit, l-am condus pe Hunter în hambar. Și am rămas în picioare. Amândoi. Fără o vorbă.

– Ăăă, vrei să stai? l-am întrebat, în cele din urmă, pentru a rupe tăcerea, și am privit în jur, deși știam că un scaun sau o canapea nu avea de unde să apară.

– Sigur.

Hunter s-a lăsat în jos, lângă peretele de lângă cea mai apropiată boxă, până când coapsele i-au atins podeaua. Apoi, a zâmbit și mi-a făcut semn să stau lângă el. M-am așezat, având grijă să las niște spațiu între noi. Chiar și așa, apropierea de el mă distrăgea. Felul în care genunchiul lui gol ieșea prin materialul blugilor. Până și vederea degetelor lui, care băteau darabana pe genunchi, lungi și subțiri și blânde. M-am întrebat cum aș fi simțit acele degete dacă s-ar fi împletit cu ale mele. De teamă că expresia aceea ar fi putut spune ce gândesc, m-am uitat la o rață galbenă de pe piciorul meu, să evit să mă uit la el.

– Deci...

– Deci...

Când am văzut că n-a continuat, am simțit o presiune în pieptul meu, care creștea cu fiecare secundă de tăcere. De ce nu spunea nimic? Deja regreta că venise? Era din cauza brațului meu? Poate că voia să mă întrebe despre el, dar nu știa cum. Ar fi trebuit să-i spun. Ei bine, să-i spun versiunea la care mă gândisem de când vorbiserăm

la telefon până când sosesc. Să pun capăt chinului.

Cu o bravadă pe care nu o simțeam, m-am forțat să-mi întorc capul și să-l privesc. El a făcut același lucru în exact aceeași clipă.

–Deci...

–Deci...

Cuvintele noastre s-au suprapus din nou și amândoi am cedat. Colțurile gurii lui s-au încrețit. Am simțit cum ale mele fac la fel. O clipă mai târziu, râsetele noastre s-au amestecat, iar ecoul lor s-a auzit între plafonul înalt și podeaua din ciment.

–Deci, ai vrut să mă vezi? am zis oferindu-i începutul perfect.

Apoi, mi-am dorit să nu o fi făcut, când el s-a oprit din râs. Genele lui s-au lăsat în jos, când s-a uitat spre brațul meu.

–Mda, am vrut. Părai foarte supărată când ai plecat.

În timp ce Hunter continua să se uite fix, senzația aceea de sufocare, cea pe care o simțisem și la școală, m-a cuprins din nou. Poate că fusese o greșeală că îl invitasem. Dacă aș fi fost deșteaptă, m-aș fi ridicat, i-aș fi spus că sunt obosită și că vreau să plece. A doua zi, la școală, lucrurile ar fi fost altfel, odată ce amintirea accidentului s-ar fi estompat și ar fi existat o grămadă de alți colegi care să-i distragă atenția. Dar picioarele mele refuzau să coopereze. Capul meu, inima mea, totul se împotriva. Inteligența era bună, dar în clipa aceea aveam nevoie de Hunter. Chiar în clipa aceea, el mă ținea ancorată în lumea celor reali.

–Deci, brațul tău... e în regulă?

Ține-te bine!

–Da. Vezi? Nicio rană permanentă sau ceva de genul ăsta.

Mi-am rotit încheietura, să poată vedea din diverse unghiuri. Uimitor cum reparase mama totul, doar cu câteva scule. Tot ce rămăsese era o linie roz subțire, ca o zgârietură lungă, dar mama spusese că și aceea avea să dispară în câteva zile. Ce n-aș fi dat

pentru o cicatrice.

S-a întins să-mi atingă interiorul cotului, degetele lui calde pe pielea mea. Fiecare părticică din mine a înțepenit. Panică amestecată cu fluturi în stomac... mulți, mulți fluturi.

Înțelegeți? Reacție adolescentină normală. OK, poate că panica atât de mare nu, dar fluturii, da, categoric.

– Pot?

– Ăăă, sigur.

Foarte blând, mi-a prins încheietura și mi-a întors brațul pe o parte și pe alta. Când a pus cealaltă mână pe zgârietură, jur că ceva în interiorul meu s-a dat peste cap. Un salt periculos. Un întreg spectacol de circ, în mai puțin de cinci secunde. Nici vorbă ca un nanocomputer android să poată simți așa ceva.

– Uimitor. Nu prea știu cum e posibil, dar, categoric, e uimitor. Cum?

Felul protector în care mi-a ținut brațul a trimis o minge de căldură în stomacul meu. Ochii lui albaștri ațintiți asupra ochilor mei îmi ispiteau buzele să înghită minciuna și să elibereze adevărul. M-aș fi descotorosit de născocire. Aș fi obținut și o altă părere – părerea lui – despre toată povestea aceea incredibilă. Pentru că încă îmi părea incredibilă. Împreună, ne-am fi dat seama. Împreună.

Desigur, mai era de luat în considerare și celălalt scenariu. Cel în care i-aș fi spus adevărul, iar el ar fi râs. Și ar fi fugit înapoi la Jeep și ar fi anunțat întreaga școală că eram o nebună de proporții epice.

Vocea tăragănată a bărbatului de pe iPod mi-a trecut prin minte, invocând imagini ale unor celule de închisoare și ale unor laboratoare, plus alte locuri unde nici cu mintea nu m-aș fi dus. M-am înfiorat. Nu putea să afle nimeni. Niciodată.

În plus, nu aveam de gând să pun pe fugă singura persoană care mă făcuse să mă simt cel mai uman. Să păstrez secretul era cel mai bine.

– Am proteză, am zis, iar dezamăgirea a făcut ca vocea mea să sune ștearsă. Am avut un accident de mașină, acum un an. E atât de bine

făcută că, uneori, aproape uit că nu e brațul adevărat, am adăugat, să fiu sigură că pare suficient de adevărat.

– Îmi pare rău.

Mda. Și mie, am vrut să spun. Pentru că mint, pentru simpatia ta complet gratuită.

Aveam nevoie de o diversiune. De ceva care să-i distragă atenția de la brațul meu, de la trecutul meu, de la întrebările la care nu aș fi putut răspunde. M-am împins dinspre perete și mi-am înălțat capul.

– Ai auzit?

Hunter a sărit în picioare, de parcă tenișii lui ar fi fost cu arcuri.

– Nu, ce? a zis, cu ochii spre ușa hambarului.

Am dus mâna la gură, să-mi acopăr zâmbetul care amenința să mi se întindă pe față. Hunter Lowe, care părea atât de relaxat și de sigur pe el, speriat de un mic zgomot în noapte. Am așteptat amândoi, el să vadă dacă se mai aude vreun sunet, după primul, care fusese unul imaginar, iar eu prefăcându-mă că ascult. Un cal a fornăit, urmat de un geier singuratic.

– Probabil că n-a fost nimic, am zis, după câteva clipe.

– Ești sigură?

– Mda, probabil că o fi fost vreunul dintre cai.

Privirea i-a zburat din nou spre ușa.

– Dacă s-a trezit mama ta...

De data aceea, n-am reușit să-mi înăbuș un mic chicotit. Deci asta era. Hunter se temea să nu fie prins de mama. Umerii lui s-au relaxat.

– Oricum, probabil că ar fi mai bine să plec. Pentru siguranță.

L-am condus spre ușa, cu pași lenți, savurând fiecare clipă rămasă.

Odată ce va dispărea în noapte, hambarul îmi va părea din nou gol, fără prezența lui liniștitoare. Va fi tăcut și pustiu.

–Deci, chiar îți era frică să nu te găsească mama? Dezamăgitor, l-am tachinat.

S-a oprit chiar când degetele lui subțiri prinseseră mânerul ușii. Brusc, s-a întors și mi-a luat mâinile. Am tresărit și am dat la o parte o şuviță de păr care îmi alunecase peste ochi. Deodată, eram conștientă că spațiul dintre noi se îngustase la câțiva centimetri.

–Da, eram îngrozit... să nu fiu prins și să pierd șansa de a face o impresie bună.

Apoi, a venit mai aproape și întreaga lume a încremenit. Am simțit o adiere ușoară pe frunte, iar mâna lui mi-a atins fața. Căldura pielii lui. Degetele lui mi-au dat la o parte o şuviță de păr. Senzația că inima mi s-a oprit, când s-a aplecat spre mine... doar ca să îmi ia niște paie din păr.

Zâmbetul lățit pe buze se poate să fi avut un ton arogant, când a aruncat paiele pe jos. Dar tot n-a făcut vreo mișcare spre ușă. În schimb, mâna lui era încă sub bărbia mea și mi-a înălțat capul. Stomacul mi s-a chircit, ochii mi s-au închis. Asta, exact de asta aveam nevoie.

Un sărut, să transform coșmarul într-un basm.

Un sărut, să dovedesc că eram normală, odată pentru totdeauna.

Un sărut, să am o poveste reală.

Dar înainte ca buzele lui să poată ajunge la ale mele, o ușă care se deschidea a stricat un moment perfect. Ușa noastră de la intrare.

Mama.

Hunter mi-a dat drumul și a sărit în spate. Eu am înghețat. Cu toate tachinările mele de mai devreme, adevărul era că ideea ca mama să descopere că lăsasem pe cineva pe proprietate, noaptea, mă panica un pic. Nu puteam să fac față vreunei predici de-ale ei. Nu în seara aceea.

– Ies pe ușa din spate. Ne vedem mâine, a zis Hunter.

Apoi, a luat-o la fugă spre celălalt capăt al coridorului, unde a tras zăvorul și a dispărut în noapte. M-am grăbit și eu spre ușa aceea, am încuiat-o la loc și m-am întors exact la timp să văd în cadrul celeilalte uși o siluetă familiară.

– Mila? E târziu. Ar trebui să vii înăuntru.

Mama se uita la mine cu o privire somnoroasă. Ochii ei înroșiți mi-au atras atenția, dar am refuzat să mă las înduioșată. Mai ales când am văzut pandantivul din smarald ieșindu-i peste bluza de pijama. Mi-am înfășurat brațele în jurul taliei și m-am îndreptat spre ea tăcută. Am făcut un efort deliberat, ostentativ, pentru a evita mâna care s-a întins spre umărul meu, astfel încât să evit contactul. Avusese o grămadă de ocazii pentru genul acela de apropiere, înainte de marea dezvăluire. Atunci, alesese să le irosească. Acum, era rândul meu să-i întorc favoarea. Mai ales când fiecare atingere părea o minciună. În întunericul care ne înconjura, drumul tăcut spre casă părea o parodie crudă a întoarcerii noastre din hambar, de seara trecută. Cu mama zâmbindu-mi, ținându-ne de braț, simțisem atunci că eram o adevărată echipă mamă-fiică, pentru prima dată după multe luni. Așa crezusem. Despre puține știusem că erau pentru prima dată. Punct.

Mama a rămas cu câțiva pași în urmă, când m-am întors și i-am trântit în nas ușa de la dormitorul meu. M-am aruncat pe pat și am lăsat mânia să se dezlănțuie. Iar după ce furia a dispărut, m-am întins și am realizat că povestea pe care o inventasem mai devreme era, probabil, una iluzorie. Cumva, mă gândisem că Hunter putea să mă salveze. Un fel de versiune distorsionată a Frumoasei adormite. Dar, în loc să mă salveze de o vrajă rea, sărutul lui m-ar fi salvat de iPod. Mă convinsesem, în acel scurt interval de timp, că sărutul lui Hunter m-ar fi făcut om.

Capitolul 11

Când m-am trezit, în dimineața următoare, am simțit un moment de calm perfect. De binecuvântată ignoranță. Un moment seren, de libertate nebunească, până când întâmplările din ziua precedentă m-au izbit cu forța unei avalanșe: bărbatul de pe iPod, neuromatrice, amintiri programate, părinți falși.

Tot ce era legat de mine era fals, fals, fals. De parcă aș fi fost îngropată de vie, într-o avalanșă, disperată și fără speranță. Doar că nu eram vie. Asta era problema. Mi-am înfundat degetele în saltea, am strâns din ochii închiși, am inspirat frenetic, lucru de care, potrivit unui străin, nu aveam nevoie, deși eu simțeam respiratul la fel de natural ca răsăritul soarelui. Dacă lasam sentimentele acelea să mă mistuie, ce mai rămânea din mine?

Nimic.

Trebuia să mă concentrez pe ceva pozitiv. Trebuia să mă îmbrac, să merg la școală și să încerc să-mi văd de viață... orice ar fi însemnat asta. Să vorbesc cu Kaylee, să vorbesc cu Hunter.

Hunter.

Amintirea acelui moment în care aproape că ne sărutaserăm a năvălit peste mine, în ciuda ororii care însemnase ziua precedentă, iar întrebările mi-au invadat mintea și am simțit zbaterea fluturilor în stomac. Dacă eram în stare să am acea senzație care îmi tăia respirația și acea neliniște pentru un băiat despre care vorbeau

Kaylee și Ella, ba chiar și Parker, atunci, cu siguranță, eram mai adolescentă decât credea mama, nu? Cineva, undeva, greșise?

În esență, cam acelea au fost gândurile care m-au făcut să cobor din pat și să cotobăi prin dulap, după haine curate.

După ce m-am îmbrăcat, am urmat mirosul de pâine prăjită, care venea din bucătărie. Senzația de foame. Atât de normal, încât nu se putea să existe o explicație rezonabilă pentru ca o ființă nonumană să simtă așa ceva.

MILA conține suficiente celule umane care să îi stimuleze funcțiile biologice.

Vocea nu se putea referi la mâncare și... la alte chestii. Nici vorbă.

Când m-am trântit pe scaunul din bucătărie, mama s-a întors dinspre frigider, cu un borcan cu gem de căpșuni în mână.

– Bună dimineața, mi-a zis, pe un ton circumspect.

De parcă mă testa, să vadă dacă eram într-o dispoziție calmă. Deși era îmbrăcată cu blugi curați și un tricou albastru cu mâneci lungi, iar părul îi era prins în obișnuita coadă de cal, umbrele de sub ochii ei păreau mai pronunțate ca de obicei. Când s-a îndreptat spre dulapul din spate, să ia o farfurie, am văzut că mersul ei nu era la fel de sprinten ca de obicei.

– 'Neața, am răspuns pe un ton neutru întinzându-mi gem pe pâine.

Mama s-a așezat pe scaunul de lângă mine. A căscat, înainte să-și pună bărbia în palme și să se uite cum îmi devoram micul dejun.

– Cum te simți?

Hunter. Mă gândesc la Hunter și la faptul că o să-l văd la școală. Atât.

– Super, am zis și am mai luat o îmbucătură.

Privirea ei perplexă îmi urmărea mișcările, în timp ce mestecam, mai puneam gem pe pâinea prăjită și, apoi, terminam. Evident, „super” nu era răspunsul la care se așteptase. Buzele ei s-au deschis, dar n-a

ieșit niciun sunet. În schimb, a mișcat scurt din cap, și-a lovit palmele de blugii decolorați și s-a ridicat.

– Bun. Dar dacă te răzgândești și vrei să vorbim...

Mi-am îndesat în gură ultima îmbucătură, am mestecat, am înghițit.

– Nu o să mă răzgândesc, am zis și m-am șters la gură cu un șervețel.

Am pus farfuria goală în mâna ei întinsă și am privit-o cum o duce la chiuveță.

– Înțeleg că nu ești pregătită încă. Dar când o să fii...

– Niciodată.

Vocea mea era impasibilă, deși pe dinăuntru tremuram.

– Nu vreau să mai vorbesc vreodată despre ziua de ieri.

Printre zăngănit de vase spălate și miros de detergent cu măr verde, m-am uitat la ceasul în formă de porc, pe care mama îl numea kitsch, iar eu îl numeam banal. Apoi, m-am întrebat dacă cea care se gândise la asta era persoana mea reală sau cea programată. Sau era una și aceeași persoană? Am închis ochii și am reușit să alung imaginea ceasului, dar nu și trenul năvalnic al gândurilor mele.

– Poți să speli alea după ce mă duci la școală? Nu vreau să întârzii.

Zăngănitul s-a oprit pentru o clipă, înainte să-mi spună:

– Nu mergi la școală.

Cuvintele ei m-au luat prin surprindere. Am rămas pe loc, fără să pot vorbi, în stare de șoc, până când mi-a trecut prin minte o întrebare esențială.

– Azi? am zis, luptându-mă cu senzația de panică pe care o resimțeam în stomac. Sau niciodată?

– Încă nu sunt sigură.

– Cum? De ce?

Ultimul țipăt probabil că ajunsese până la urchile cailor din hambar. În minte mi-a apărut fața lui Hunter și m-am agățat de imaginea aceea, cu toate puterile. Să nu merg la școală însemna să nu-l văd pe Hunter și nu puteam să renunț la el. Nu aveam de gând.

Întrebarea mea nu a întrerupt ciclul frecat-clătit-uscăt. În timp ce vrafu de farfurii vesele, cu model cu margarete, și de tacâmuri creștea, pe prosopul cu model-cocoș, la fel se întâmpla cu nevoia mea de a le trânti pe jos. Cum putea să arunce o asemenea bombă și nu se sinchisea nici măcar să se uite la mine? Scrâșnetul scaunului meu a întrerupt ciclul. Mama s-a șters pe mâini și, în sfârșit, s-a întors să-mi acorde atenție deplină. Privind-o, mă întrebam cum era posibil ca totul să fie o minciună. Fața ei slabă, ochii ei albaștri, vocea ei, mirosul ei și senzația pe care mi-o dădea ființa ei. Felul în care se uita peste ochelari, în rarele ocazii când își căuta cuvintele, cum făcea și în clipa aceea. Toate păreau atât de reale, de parcă o cunoșteam de mai mult de câteva luni.

– Îmi pare rău, dar după cele întâmplate ieri nu putem risca. Nu acum.

– Adică, riscul să am o viață seminormală, acest risc?

Și-a smuls ochelarii și s-a frecat la ochi.

– Știi că e greu. Dar suntem într-o situație foarte delicată.

– Și a cui e vina? Nu a mea, dar eu sunt singura pedepsită!

M-am oprit, am tras aer în piept. Gândește, mi-am zis, trebuie să ajungi la un numitor comun cu ea.

– Oricum, ești paranoică. Cine o să vină să ne caute aici, la mama dracului?

Mâinile i-au înghețat pe ochi, pentru câteva clipe foarte scurte. Când și-a pus ochelarii la loc, vocea ei era calmă.

– Habar n-ai... și aș vrea să nici nu afli. Dar trebuie să fim precaute. Apoi, dacă totul va fi OK, o să te duci.

După care, s-a întors la vrafu ei de vase pe care s-a apucat să le

șteargă de pete inexistente cu prosopul pe care îl avea în mână.
Disimula.

Amândouă, mereu disimulam.

Când am văzut că se întoarce la o activitate nesemnificativă, în loc să discute cu adevărat cu mine, m-am enervat.

– Minți. Niciodată nu o să mă lași să mă întorc la școală, nu-i așa?

– Mila! s-a întors ea și s-a oprit când m-a văzut clipind atât de des.
Mila, a zis apoi, mai blând, și a venit spre mine.

O cursă. La fel cum era totul.

M-am ferit.

– De ce? De ce m-ai mai furat, dacă tot nu aveai de gând să mă lași să trăiesc cu adevărat? am șoptit, înainte să mă întorc și să o iau la fugă.

M-am trântit pe pat și am rămas privind în gol. O oră mai târziu, când a venit să vadă ce fac, m-am întors pe partea stângă și am refuzat să o privesc. Salteaua a scârțâit și s-a lăsat în jos.

– Știi că ești supărată, dar vrei să vorbești cu mine un minut?

Schița în creion a unui cap de cal atârna pe perete, chiar lângă draperiile în carouri verde cu alb. Liniile reușiseră să surprindă trăsăturile atât de bine, că aveam impresia că se uita la mine. Mă întrebam cum reușise artistul asta, cum făcuse să insuflă viață într-o bucată de hârtie. Calul din hârtie mă privea, dar eu am închis ochii. Până la urmă, despre asta era vorba. O iluzie. Patul a scârțâit din nou, când mama și-a mutat greutatea, încercând să găsească o poziție confortabilă. Baftă, i-am zis în gând, având în vedere situația nebunească în care eram. Mă îndoiam că exista o poziție confortabilă. Cel puțin zece secunde au trecut până să izbucnesc.

– De ce ai mai riscat să mă lași să merg la școală? De ce ți-ai luat un job stupid? De ce nu ne-am ascuns într-o peșteră, pur și simplu?

Când mama mi-a răspuns, avea vocea răgușită.

– Pentru că eu chiar vreau să trăiești, Mila. De data asta, vreau să ai totul. Iar dacă asta înseamnă să te ascund, așa va fi.

Am scuturat din cap.

– Nici măcar nu are logică ce spui! De data asta? Care dată? Ce îmi mai ascunzi?

Am simțit atingerea moale a degetelor ei, în jos, jos, jos pe părul meu. Încet, de parcă ar fi savurat fiecare centimetru. Cea mai ciudată imagine mi-a trecut rapid prin minte. O fetiță cu păr șaten lung, care se foia pe scaun, în timp ce o versiune mai tânără a mamei stătea în spatele ei, cu niște foarfeci într-o mână și cu o acadea în cealaltă. Dar amintirea aceea era încețoșată, fragmentată. Nu era deloc limpede, cum erau cele cu tata. Poate că unele dintre ele începeau să nu mai funcționeze. Poate că una câte una vor dispărea toate, până când nu avea să-mi rămână nimic care să-mi amintească de falsa mea familie.

M-am ghemuit și mai mult.

– Cred că ai avut parte de suficiente dezvăluiri, cel puțin deocamdată.

Patul a scârțâit din nou.

– Am venit să îți spun că trebuie să ies – calul domnului Danning a început să șchioapete. Rămâi în casă sau în hambar, dar nu ieși la călărit azi. Mă întorc cât pot de repede.

Când a văzut că nu îi răspund, a oftat adânc și a închis ușa încet după ea. În clipa în care i-am auzit mașina pe alee, m-am ridicat. Nu puteam să trăiesc așa, ca un animal în cușcă. Mersul la școală nu avea cum să-mi facă rău. Voiam să-i dovedesc asta. Ajutată de imaginea ochilor albaștri ai lui Hunter, mi-am luat rucsacul și am pornit pe jos spre școală.

În primul rând, întârzasem la oră. Grație unei uși care scârțâia, intrarea mea a atras priviri curioase din partea celor mai mulți colegi. La început, am ezitat, tentată să o iau la fugă, dar am rezistat impulsului. Eu îmi dorisem să vin, mi-am amintit. Să merg la școală, să fiu normală. Totuși, am simțit privirile lor ca pe niște acuzații, în

timp ce mergeam printre șirurile de bănci, să-i înmânez doamnei Stegmeyer bilețelul de întârziere. De parcă ar fi știut că ceva era diferit la mine și încercau să identifice despre ce era vorba. Niciodată nu îmi plăcuse să fiu în centrul atenției, dar în clipa aceea îmi părea de-a dreptul periculos.

În al doilea rând, banca de lângă geam era goală. Nici urmă de Hunter.

În al treilea rând, nici măcar nu puteam să stau la locul meu.

Leslie, tipa cu care Kaylee nu schimbase, până atunci, mai mult de câteva saluturi scurte, stătea pe locul meu și părea să-i fie confortabil acolo, cu capul ei roșu aplecat spre al lui Kaylee. O tipă care mereu mirosea un pic a oă, pe care o folosea constant să-și decoreze caietele – un obicei care, în mod normal, ar fi iritat-o pe Kaylee. Când privirile ni s-au întâlnit, Kaylee mi-a zâmbit ușor. Zâmbetul ei fals.

Nu era a bună. Mai ales dacă mă gândeam și la schimbul foarte scurt de SMS-uri pe care îl avusesem. Sau poate că eram eu paranoică. Stresul mamei mi se vârâse pe sub piele și se cuibărise acolo până mă făcuse să fiu la fel de agitată ca ea. Se răsucea pe sub pielea mea fabricată cu ajutorul bioingineriei, printre sârme și plastic și tot ce nu era uman pe acolo.

Încetează.

M-am forțat să afișez un zâmbet care era mult mai vesel decât mă simțeam și m-am îndreptat spre colțul din spate, unde stătea de obicei Leslie, care strecura prietenilor ei bilețele și își decora caietele. Și banca, după cum arăta, mânjită cu mov pe marginea interioară.

Leslie m-a condus cu privirea. Dar nu zâmbetul ei a făcut ca paranoia din mine să mă tragă din nou în jos. Ci punctul pe care își concentrase atenția. Brațul meu. Cel la care mă rănisem cu o zi înaintea. Mi l-am vârât sub bancă și m-am cufundat în scaun, străduindu-mă să par adâncită în cartea de literatură engleză. Am încercat să-i ignor pe toți ceilalți, să mă conving că totul era doar în imaginația mea. Că, de fapt, Kaylee nu spusese și n-ar fi putut spune nimănui nimic. Apoi, am prins o șoptă. Foarte înceată, dar nu

suficient de înceată. Cel puțin nu pentru urechile mele.

– Ești sigură?

Puteau să vorbească despre orice, mi-am zis. Deși nu credeam asta. Ce îmi trebuia era ocazia să vorbesc față în față cu Kaylee, ocazia să îi explic. Trebuia să mă asculte. Când, în sfârșit, clopoțelul a sunat, eram pregătită. Am sărit de pe scaun și m-am grăbit spre Kaylee, care, totuși, a reușit să ajungă la ușă înaintea mea, urmată de Leslie.

– Kaylee, așteaptă!

Nu s-a oprit, doar și-a fluturat peste umăr degetele cu unghii vopsite în albastru marin.

– Scuze, trebuie să fug... mai târziu!

În timp ce o priveam cum pleca grăbită, m-a cuprins un acces de îndoială, acces care creștea în intensitate, pe măsură ce fiecare curs trecea fără urmă de Kaylee. În plus, la fizică, tipa de pe celălalt rând, din dreptul meu, i-a făcut un semn cu cotul colegului ei și apoi s-au întors spre mine. Când a sunat clopoțelul de pauza de prânz, Kaylee tot nu apăruse. Mi-am croit drum spre dulapul meu, încercând să alung senzația persistentă de prizonierat pe care o aveam pe hol, din cauza amestecului de voci, și de mirosuri, și de pași. De fiecare dată când cineva se uita spre mine, mâinile mi se încheștau, iar picioarele mi se încordau, pregătite să o ia la fugă. În mod ridicol, eram conștientă de toate astea și, totuși, nu mă puteam împotrivi fricii care puneă stăpânire pe mine. Trebuia doar ca un elev, unul singur, să afle ce eram, iar viața mea ar fi fost terminată.

Am ajuns la dulap, dar nici acolo nu am dat de Kaylee. După ce mi-am băgat cărțile înăuntru, m-am agățat de ușă și m-am concentrat pe senzația pe care mi-o dădea metalul rece și alunecos, într-un efort de a mă calma. OK, deci, Kaylee era un pic șocată și, da, poate chiar furioasă, pentru că aflase despre brațul meu în felul acela. Evident, se așteptase să-i spun despre proteză cu mult timp în urmă.

Înțelegeam asta. Am închis ochii. Desigur, dacă, într-adevăr, aș fi avut o proteză despre care să-i fi spus, nu m-aș fi panicat în clipa aceea. Totuși... tot ce trebuia să fac era să vorbesc cu ea. Să-i explic personal despre proteză și să mă asigur că înțelegea că trebuia să

păstreze secretul. O rezolvare ușoară. Aproape mă convinsesem, când Jim Dyson, un debutant din echipa de fotbal, care avea dulapul lângă al meu, m-a împins cu umărul.

–Hei, chiar ai încercat să-ți tai singură brațul și să-l trimiți fostului tău iubit, după ce te-a părăsit?

S-a rezemat de dulap, holbându-se la mine și așteptând, iar sprâncenele șatene groase aproape că i s-au unit, formând o linie deasupra feței lui în formă de cartof, pe care nasul strâmb sugera mai mult decât o fisură.

Degetele mele s-au încleștat pe metal.

–Ce?

Și-a plesnit de picior una dintre palmele musculoase și mi-a ignorat întrebarea.

–Ce pervers, băi, ce pervers! Ai poze?

Nu putea fi adevărat.

–Glumești, nu?

În clipa aceea am realizat că nu, nu glumea. Da, chiar credea că îmi tăiasem brațul și, da, chiar voia poze. Am strâns și mai tare ușa verde... și am simțit cum metalul cedează sub strânsoarea mea. Am sărit în spate, de parcă dulapul m-ar fi împuns la mână și am trântit ușa, înainte să văd efectul. Înainte ca el să vadă efectul. M-am strecurat pe sub brațul lui cărnos, fugind de dulap și de privirea lui fixă.

Între timp, inima mea – ceva-ul meu, orice ar fi fost – începuse să bată nebunește. Trebuia să o găsesc pe Kaylee și să pun capăt poveștii, înainte să se meargă mai departe. Înainte să-mi ruineze orice șansă de a mă întoarce la Clearwater High. Am luat-o printre grupurile de elevi care îmi blocau drumul și m-am îndreptat spre cantină.

–Scuze, am zis, în timp ce-mi croiam drum prin mulțimea serpuitoare.

Am tot repetat asta, după ce am reușit să țâșnesc printre cinci tipi îmbrăcați în uniforma universității, care erau mult prea absorbiți de discuție pentru a merge mai repede.

– Ai grijă, a mormăit unul.

Un altul a țipat:

– Hei, poți sări oricând din camionul meu!

Izbucniră hohote de râs și se auzeau bătând palma. Și știam că se holbau la mine. Am simțit un val de căldură pe spatele gâtului. Of, Doamne! Era mai rău, mult mai rău decât aș fi crezut. Câți auziseră zvonurile? Ce anume se zvonea? Kaylee trebuia să repare asta. Trebuia.

Singurul lucru care mă oprea să dau buzna în cantină era faptul că știam că nu voi face decât să atrag atenția. Am luat-o pe scurtătura care ducea la ușa deschisă a cantinei. Grupuri de elevi erau deja adunate în jurul meselor, scoteau sticle cu apă din geți, se strâmbau la vederea merelor, desfăceau foliile și ambalajele biodegradabile, să se uite la misterioasele lor sandvișuri. I-am privit vorbind și râzând și mâncând cu prietenii, printre mirosurile de transpirație și de hamburgeri, și m-am gândit că poate ar fi trebuit să ascult sfatul mamei. Să merg acasă, să stau departe de școală. Să mă ascund, ca un animal captiv. Departe de toți. Departe de Hunter. Departe de viață.

Nu.

Am intrat, am trecut pe lângă cele șase șiruri lungi de mese, până la una de lângă fereastra din spate, unde era Kaylee, flancată de Ella și de Parker. Masa noastră. Nu și în acea zi, când locul meu era, încă o dată, ocupat de Leslie. Kaylee era întoarsă spre Ella, așa că m-am concentrat asupra părului ei, în timp ce am făcut ultimii câțiva pași. Numărarea celor câteva șuvițe rebele m-a ajutat să mă calmez. În dimineața aceea, când se trezise și se pieptănase, pariam că scosese limba în oglindă, așa cum făcea de fiecare dată când vedea vreo șuviță neascultătoare. Totuși, era același păr al lui Kaylee care mă făcea să sper că sub el era aceeași Kaylee pe care o știam. Kaylee cea care fusese generoasă și bună cu fata nou-venită în oraș. Nu cea care

mă obligase să urc în spatele camionetei.

După un chicotit brusc, Parker s-a uitat peste umăr, m-a văzut și a înghețat, pregătindu-se să bage în gură un morcov. L-a scăpat și a înghiontit-o pe Kaylee. Să nu mă las descurajată, am pus mâinile pe masa din plastic și am așteptat. Nu a durat mult. Celelalte două fete au încetat pălăvrăgeala, în clipa în care Kaylee s-a întors spre mine. A schițat un zâmbet forțat.

–Ce e?

Tonul rece din vocea ei m-a făcut să simt un fior de teamă.

–Pot să-ți vorbesc un minut?

–Suntem cam ocupate.

M-am uitat în jurul mesei. Parker răsucea doza de Cola dietetică, iar Ella își inspecta unghiile, în timp ce Leslie înmuia un cartof în ketchup. Ocupate. Of-of. De ce se purta așa? Dincolo de frica de a nu atrage atenția, de frica de a nu-mi fi descoperit secretul, am simțit cum un alt sentiment prinde viață. Unul periculos.

–Nu o să dureze mult, am zis și mi-am încleștat degetele, abținându-mă să o apuc cu ele.

Oftatul ei afectat a fost foarte evident.

–Bine. Nu voiam să spun asta, dar... Mila, ai... *probleme*... și aș vrea să nu mai ies cu tine.

Eu... ce?

–Probleme? Eu am probleme? De ce, pentru că ți-am spus că nu vreau să stau în spatele camionetei, dar ai insistat? Doar ca să poți fi singură cu Hunter?

În sfârșit, ochii căprui și surprinși ai lui Kaylee i-au întâlnit pe ai mei – evident, nu se așteptase la asta –, în timp ce fetele se foiau.

–Uh, mergem să luăm ceva de băut. Vrei ceva, Kayls? a întrebat Ella, cu fața ei și așa îngustă, parcă mai ascuțită ca de obicei, din cauza

îngrijorării.

– Nu, mulțumesc.

Am așteptat să plece, înainte de a mă așeza pe scaunul lui Parker. Cu voce joasă, am zis:

– Kaylee, de ce îmi faci asta? Credeam că suntem prietene.

S-a strâmbat ridicându-și colțul stâng al buzei.

– Tu și Hunter păreați să vă simțiți destul de bine seara trecută, în drum spre casă... pariez că ar fi mai mult decât fericit să fie prietenul tău.

Nu-mi venea să cred.

– Faci mișto de mine? Puteam să mor, Kaylee, iar tu îți faci griji doar pentru că Hunter s-a purtat frumos cu mine?

Unde era Kaylee cea pe care o cunoscusem când mă mutasem acolo, cea care o primise frumos pe ciudata care intrase în cercul ei de prietene? Pentru că versiunea aceea a ei îmi părea o străină. Scaunul ei a scrâșnit, când l-a împins în spate și a sărit în picioare.

– În fine. Parker îmi spusese să nu am încredere în tine. Trebuia s-o fi ascultat.

Vocea ei pițigăiată, care oricum ieșea în evidență, și-a dublat volumul, până să termin. Și au auzit cu toții. Discuțiile s-au oprit; capetele de la patru, cinci, șase mese s-au întors să vadă despre ce era vorba.

– Vorbește mai încet, am șuierat.

Mi-am dat seama de greșeală când am văzut că privirea i se îngustează, iar buzele i se strâng. Am încercat să dau înapoi.

– Kaylee, te rog...

– De ce?

Țipătul ei a șters și ultima mea încercare de a ascunde teatrul. Cu o fluturare a mânecilor mov ample, și-a desfăcut brațele.

– Tot vor afla, mai devreme sau mai târziu, a continuat, pe același ton înrâncenat de tare.

Atât de tare, că îmi venea să-mi vâr pumnul în gura ei și să o târăsc afară. Dar asta nu ar fi făcut decât să atragă și mai mult atenția. Trebuia să mă prefac. Înainte ca ea...

– De ce nu le spui că ești o ciu...

Piciorul meu a reacționat rapid. Cu o mișcare neclară, i-am agățat glezna și i-am măturat picioarele. Strigătul ei s-a auzit în timp ce capul i se dădea pe spate. Mâinile i s-au zbatut prin aer, iar cana i-a căzut, Cola împrăștiindu-se peste cămașa ei de culoarea lavandei. A lovit podeaua din lemn fals întâi cu fundul. Liniștea provocată de uluială a durat doar câteva clipe, înainte să izbucnească hohote de râs. Băieții de la o masă au huiduit, iar eu am auzit o fată strigând:

– Bravo, Grace!

Amețită, Kaylee a clipit spre mine. Probabil, încerca să-și dea seama exact ce se întâmplase. Eram două în situația asta. Imaginea ei întinsă pe jos, printre picioarele scaunelor, cu cămașa pătată de lichid maroniu, m-a șocat. Eu făcusem asta. Fără intenție, fără să mă fi gândit la altceva decât la cum să o fac să tacă.

Mi-am alungat uimirea și am făcut un pas în față. Cel puțin puteam să o ajut să se ridice. Dar, când m-am mișcat, ceva a licărit în spatele ochilor mei. Nu o amintire, de data asta. Cuvinte. Cuvinte luminoase și roșii. Licăreau și apăreau doar pentru o milisecundă, înainte să dispară, dar, Doamne, chiar și așa îmi părea că o milisecundă era prea lungă.

Ținta: doborâtă.

Oroarea mi-a strâns pieptul ca o menghină și a tot strâns, până când mi-a mai rămas un singur gând.

Fugi.

Și exact asta am făcut. În timp ce Kaylee se străduia să se ridice în picioare, m-am întors și am fugit. Am fugit de încăperea aceea, de ceea ce făcusem... și de cuvintele acelea roșii care clipeau și care speram din fiecare fibră a ființei mele că erau doar o halucinație indusă de stres. Sau un accident. Genul acela de care nu o să mai am parte niciodată.

În timp ce ecoul picioarelor mele lipăind pe linoleum răsuna pe hol, am realizat că mama avusese dreptate.

N-ar fi trebuit să mă întorc la școală.

Capitolul 12

Deși am gonit nebunește înapoi spre Greenwood Ranch, când am ajuns acolo, mașina noastră Tahoe era pe alee, ca o avertizare mare și verde.

Super.

M-am gândit să mă ascund o vreme, să evit predica ce mă aștepta, dar asta însemna doar să amân inevitabilul și, mai rău, era posibil ca mama să se panicheze dacă nu dădea de mine. La fel de bine puteam să înfrunt sentimentul sumbru de vinovăție și să rezolv totul chiar atunci.

Ușa s-a deschis larg și a apărut mama, iar ochii ei albaștri mi-au scanat ținuta, înainte ca privirea să i se îngusteze și să se oprească asupra rucsacului care îmi atârna pe umeri.

– Tocmai voiam să te caut la grajduri... dar văd că nu este nevoie.

Nu a ridicat tonul, iar felul în care a deschis ușa larg, invitându-mă, părea destul de calm. Dar articulațiile albite ale degetelor strânse pe clanță nu vesteau nimic bun. După cum bănuiam, odată ușa închisă, s-a întors, cu brațele slabe încrucișate peste hanoracul gri, cu picioarele depărtate și cu o atitudine hotărâtă.

– Nu mă face să pun pe tine un dispozitiv de urmărire.

În timp ce trăgea aer în piept, să mă dojenească și mai mult, am

ridicat o mână.

– Am înțeles, OK? Să merg la școală a fost o decizie stupidă. Nu-ți face griji. Nu se va repeta.

Expresia de uimire de pe fața ei, cu ochelarii pe nas, îi dădea un aer de bufniță. Am luat-o la fugă spre dormitorul meu și am trântit ușa după mine. M-am aruncat pe pătura moale. Nimic nu putea să mă convingă să mai ies din casa aceea vreodată. Aveam de gând să mănânc, să dorm și să mă uit la telenovele. Poate și să călăresc un cal sau doi și să am discuții imaginare cu prietenii imaginari.

Dar mesajul lui Hunter, de la trei 3:32 după-amiaza, a schimbat totul.

Vrei să ieși diseară?

M-am holbat la cele câteva cuvinte. M-am holbat și am așteptat ca logica mea să râdă, ba nu, să *hohotească* de râs, la ideea de a-l vedea, după eșecul din ziua aceea. Dacă aș fi vrut să merg, asta ar fi însemnat să pun la cale un tertip complicat ca să pot ieși din casă. De fapt, după ziua aceea, o vedeam pe mama cărându-mă cu ea peste tot, chiar și la cea mai neînsemnată și plicticoasă treabă, să se asigure că nu mai făceam vreo vizită neautorizată la școală. Mă așteptam să reacționez logic, însă, am simțit mirosul lui dulce, am văzut felul în care i se curbau ușor buzele, un pic mai mult într-o parte decât în cealaltă. Alunița mică, cu aspect de gropiță. Și, cel mai important, felul în care mă făcea să mă simt atât de reală. Exact opusul felului în care mă simțisem în cantină.

Ținta: doborâtă.

Mi-am tras pătura peste cap, dar nu am reușit să alung amintirea aceea. La asta trebuia să mă aștept de atunci încolo? Îmi era frig, în ciuda căldurii de sub materialul gros. Așadar trebuia să îl văd pe Hunter. Trebuia. El era singurul care putea împiedica transformarea mea într-un monstru. De sub pătură, i-am răspuns.

Sigur. Hai să ne vedem @ capătul aleii @ 7:30.

Răspunsul lui mi-a adus un zâmbet pe față. O mișcare facială pe

care, după eșecul de la cantină, fusesem sigură că buzele mele nu aveau să o mai schițeze vreodată. Apoi, am închis ochii și mi-am plănuit evadarea.

Capitolul 13

Pe la șapte și douăzeci și cinci, a început să apară îndoiala. Eram pe la jumătatea aleii, ghemuită după un copac, îmi vâram picioarele în teniși. Mi-i aruncasem în jurul gâtului și ieșisem desculță, să evit zgomotul. Cum soarele apunea mai devreme și ne apropiam de octombrie, era deja întuneric. Totuși, mi-era teamă ca nu cumva mama să se uite pe geamul de la bucătărie și să mă vadă. După ce m-am încălțat, am ezitat, pentru că întreaga dimensiune a ceea ce făceam m-a izbit ca un zid din cărămizi. Dacă făceam o altă greșală teribilă? Dacă acea întâlnire sfârșea la fel de rău ca vizita la școală? M-am uitat peste umăr, la casa de oaspeți, care era un loc sigur, apoi am apăsat o tastă a mobilului, să se lumineze. Ultimul mesaj al lui Hunter a apărut o clipă mai târziu.

Abia aștept.

Aceeași căldură de mai devreme mi-a trecut prin corp și a învins orice urmă de îndoială. Nu, aceea era alegerea corectă. Am trecut de borna kilometrică, hotărâtă să mă bucur de aerul răcoros pe care îl simțeam pe obraji, de scrâșnetul pietrișului sub picioare și de noaptea cu Hunter, pe care o aveam în față.

Chiar înainte să ajung la drum, am încetinit și am continuat să merg la pas. Farurile unei mașini s-au arcuit peste cotitura care dădea în strada noastră și în mai puțin de cincisprezece secunde un Jeep s-a oprit lângă mine. Fereastra s-a lăsat în jos și a apărut capul lui Hunter.

– Te-ai furișat?

A zâmbit, acel zâmbet uimitor, copilăros, din ochii lui albaștri, care alunga orice alte gânduri. Mai trebuia doar să plecăm de acolo. Înainte ca mama să prindă de veste.

– Cam așa ceva.

M-am grăbit spre ușa din față și m-am urcat pe locul de lângă el, apoi mi-am pus centura cât de repede am putut.

– OK, să mergem, am zis și l-am îndemnat tăcut pe Hunter să apese pe pedală.

Mi-a aruncat o privire buimacă, dar a călcat-o. O clipă mai târziu, eram pe drum. În Jeep se simțea un miros amestecat de scorțișoară și ceva mai dulce. Pe mijlocul bordului, am numărat cinci caramele – trei roz și două galbene – peste niște mărunțiș. Câteva ambalaje goale luceau pe jos în spate, împreună cu trei cutii goale de suc Monster.

– Bomboane și cofeină?

S-a întins în spatele scaunului său, fără să se uite, a apucat una dintre cutii și s-a înroșit.

– Am vrut să fac curat.

Apoi, a luat o bomboană roz de pe bord.

– Vrei?

M-am uitat la pătratul micuț, pe care scria Starburst, și m-am întrebat dacă mâncasem vreuna vreodată.

– Sigur.

În timp ce înaintam și bomboana dulce mi se topea în gură – încă un lucru pentru care trebuia să îi mulțumesc lui Hunter –, l-am privit pe furiș. Perfect. Era incredibil de perfect, într-un fel complet nonevident. Cămașa maro îi scotea în evidență albastrul ochilor, iar pantalonii kaki largi îl făceau să pară abia coborât dintr-un catalog

de modă.

Când a umblat la schimbătorul de viteze, degetele lui mi-au atins brațul, cel la care mă „rănisem”. Am tresărit, mi-am înjurat în gând prostia, apoi am rămas complet nemișcată.

Te rog să nu observi. Te rog să nu observi.

A observat.

Privirea i s-a oprit chiar asupra brațului meu, intensificându-mi senzația de lipsă de oxigen din piept. În clipa aceea, am realizat că făcusem o greșală. Ochiul lui îmi înlăturau pielea, strat cu strat, și ajungeau la monstrul dezastruos care era dedesubt. Văzuse fibrele optice și neuromatricele, senzațiile fantomă. Înțelegeți ironia lipsei de oxigen, de care nu aveam nevoie, urâtenia care îmi făcea greață doar gândindu-mă la ea. Toate lucrurile despre care vorbise tipul de pe iPod, cu accentul acela sudist, aveau să fie dezvăluite, punându-ne în pericol pe mine și pe mama.

Am privit drept în față și mi-am adunat toată voința pentru a mă abține să apuc mânerul ușii.

Am inspirat adânc – desigur că nu avea cum să vadă prin pielea mea. Era imposibil.

Am expirat – cu câteva zile în urmă, credeam că era imposibil să fiu un android.

Am inspirat adânc – poate că încă mai credeam.

Am expirat – dacă nu, puteam măcar să mă prefac.

Odată ajunși la autostradă, îmi recăpătasem controlul.

– Mama ta... e foarte protectoare sau așa ceva?

Habar n-ai.

– Ce, faptul că m-am furișat m-a dat de gol? am zis și am râs relaxat, un râs care a părut chiar autentic.

Un șuvoi de faruri se vedea licărind prin parbriz, din sens invers. Spre fermă, unde o lăsasem pe mama. Mama. Era singură la fermă și credea că eram și eu acolo. Ceva mi s-a răsucit în stomac. Sau unde trebuia să fie stomacul meu. Priveam pe fereastră și mă uitam la vasta întindere care era Minnesota rurală noaptea, cu pumnii strânși în poală. Trebuia să încetez, să pun capăt acelei nebunești autoevaluări, de fiecare dată când simțeam ceva uman. Să nu-mi mai pun la îndoială senzațiile, organele, toate micile detalii pe care le aveam pe sub piele – nu făceam decât să înrăutățesc lucrurile de o mie de ori.

– Furișarea și povestea cu *fără-computer*, a zis Hunter.

Computerul. Corect.

– Dar ai tăi? Sunt severi? am întrebat, disperată să duc discuția pe un teren mai sigur.

S-a foit pe scaun și și-a frecat bărbia cu o mână.

– Aăă... nu. Nu prea sunt pe aici.

Îngrijorarea trebuie să mi se fi văzut pe față, pentru că a râs.

– Nu e mare lucru. Tata călătorește mult, iar mamei îi place să meargă cu el.

– Oh.

N-am știut ce altceva să spun. Îmi pare rău că părinții tăi sunt plecați mult timp. Mă bucur că nu-ți pasă. Cel puțin părinții tăi există și în afara unor amintiri programate. Pentru câteva minute, s-a lăsat tăcerea, apoi el a întrebat:

– O zi proastă?

Zi proastă. Dacă ar fi fost atât de simplu. O zi proastă însemna ceva finit, însemna că, după un somn bun, te vei trezi și vei avea în față o nouă zi plină de posibilități. Un nou început. Nu însemna să te trezești în fiecare zi, de acum și în vecii vecilor, doar pentru a realiza că ești prizonier al aceluiași coșmar.

– Dacă aş minţi şi ţi-aş spune că am avut cea mai bună zi pe care am avut-o vreodată, m-ai crede?

– Să vedem... nu.

Apoi:

– Din cauza mamei tale? Sau a şcolii?

Şi-a lăsat capul uşor într-o parte, în ceea ce mi s-a părut un efort inconştient de a cere ajutor pentru înlăturarea părului din ochiul stâng. În clipa aceea, am simţit că trebuia să îi spun ceva. Şi, fără îndoială, aflase de încăierarea de la cantină. Astfel că, era cel mai sigur să îi spun, totuşi... ce putea fi mai jenant decât să recunosc că eu şi Kaylee ne certasem din cauza lui? Mă jucam cu tivul cămăşii mele.

– Promiţi să nu crezi că sunt foarte patetică?

Sprâncenele i s-au ridicat, dar a aprobat din cap.

– Promit.

Mi-am dres vocea.

– Ei bine... eu şi Kaylee am avut o ceartă urâtă. Din cauza... ta.

După ce am spus-o, am închis ochii şi i-am strâns, de parcă, dacă nu i-aş fi văzut expresia, orice urmă de ruşine ar fi dispărut, ca prin minune.

– Aş!

Prea neutru pentru a mă face să-i deschid, deşi am detectat o urmă de amuzament în acea interjecţie.

– Te superi dacă întreb cine a câştigat?

Oh, categoric, acum zâmbea; auzeam râsul care dădea târcoale. Când mi-am găsit curaj să deschid ochii, eram destul de sigură că zâmbetul lui era acolo, mascat mai mult ca de obicei de felul în care îşi muşca interiorul obrazului stâng.

Ce aveam de pierdut în clipa aceea?

– Eu, am zis hotărât.

Zâmbetul lui s-a lărgit.

– Excelent. Știi ce înseamnă asta, nu?

Că am reflexe inuman de rapide, astfel încât să-mi trântesc la podea adversarul cât ai clipi?

– Că fetele sunt prostuțe? am zis, în schimb.

– Asta. Plus, din moment ce m-ai câștigat pe bune, îți datorez un premiu.

Un premiu.

– Serios?

– Niciodată nu glumesc în legătură cu un premiu, m-a tachinat.

– OOOK. Dar unde...

Apoi le-am văzut. Mulțimea de lumini din depărtare, sclipirea lor fantezistă, care alunga întunericul și transforma o bucată de ținut plicticos în ceva magic. Ca într-un basm.

M-am îndreptat, suficient de repede ca centura să mă lovească peste piept.

– Carnavalul? Mă duci la carnaval?

Nici măcar n-am încercat să-mi ascund entuziasmul. Colegii de la Clearwater High vorbiseră despre el toată săptămâna, chiar și Kaylee și Parker. Da, la fel ca toate destinațiile în afară de școală, Dairy Queen sau magazinul de unde făceam cumpărături, mama exclusese orice ieșire.

– Să înțeleg că îți place...

– Eu...

... de fapt, habar n-aveam, dar muream de nerăbdare să aflu. *Ai grijă, Mila.*

–Nu oricui îi place? m-am eschivat.

După o privire fugară, care părea că știe tot, a ridicat din umeri.

–Sigur.

M-am lăsat la loc pe scaun și m-am bucurat de senzația relaxată a posibilităților, care mă făcea să mă simt mai ușoară. Prima parte a zilei fusese un dezastru, dar seara aceea... seara aceea avea să fie perfectă. Trebuia să fie.

Când am ajuns la carnaval, Hunter m-a condus pe lângă un șir de oameni care așteptau la Real Bungee Jump Experience, la un joc numit Twister, care se învârtea în cercuri, și la un altul unde un tip învârtea un ciocan mare și îl lovea de un disc metalic. În cele din urmă, ne-am oprit în fața unui joc unde se trăgea cu arma.

–Gata.

Sub acoperișul roșu al chioșcului se întindea un șir de ținte sub formă de stele galbene. Treizeci în total. Pe margini erau flancate de o mulțime de animale din pluș – cele mai multe unicorni și maimuțe. Tipul cu păr cărunt și aspect neglijent flutura spre trecători o armă gen carabină și striga pe un ton lălăit:

–Haide, încearcă-ți norocul la Star Shootout! Lovește interiorul unei stele și câștigă un premiu frumos! Trei încercări pentru doi dolari, nouă pentru cinci.

Desigur, cei doi tipi de vârsta colegiului, care se îndepărtau de tarabă bombănind și fără niciun animal din pluș, nu păreau să fie de acord. Hunter a ridicat din umeri, i-a înmănat tipului o hârtie de cinci dolari și a luat arma.

–Promite-mi că nu o să fugi dacă mă întorc cu mâinile goale, mi-a zis și mi-a zâmbit.

Am râs.

–Promit. Dar sunt sigură că o să te descurci. Nu pare chiar atât de greu.

–Să vedem, m-a tachinat el.

Dar am observat că imediat ce și-a dus arma la umăr a devenit încordat. Pe față i s-a văzut o schimbare... nu mai zâmbea, avea doar o privire hotărâtă și se concentra asupra țintei. Ba chiar și-a mușcat colțul gurii, în felul lui adorabil, exact înainte să tragă. Și înainte să rateze prima stea, cu câțiva centimetri.

Oops.

A continuat să tragă, unele pe lângă, altele foarte aproape de stea. Ultima a ajuns chiar pe linie, dar tipul a scuturat din cap.

–Îmi pare foarte rău, trebuie să fie în interior. Vrei să mai încerci?

Hunter a oftat și mi-a aruncat o privire tristă.

–Sunt destul de sigur că aş arunca banii pe geam.

–Dar prietena ta, ea nu vrea să încerce? Sau e genul care are nevoie de un bărbat care să mânuiască arma? i-a zis lui Hunter și i-a făcut cu ochiul.

Îh.

–Vrei? a întrebat Hunter și a ridicat din sprâncene, căutând deja prin portmoneu după o hârtie de cinci dolari.

Dacă înainte nici nu mă gândeam, acum eram al naibii de sigură că voiam și i-am aruncat tipului o privire dezgustată, gata să doborâște stele. Dar când Hunter mi-a dat arma, încă era caldă, de la strânsoarea lui, iar el era atât de aproape că abia puteam să gândesc, nu să mai și țintesc. Nu, nu era nicio problemă. Între apropierea de el și experiență zero în trasul cu arma, cel mai probabil că trebuia să cumpărăm vreun animal din pluș, dacă voiam unul.

Numai că... nu s-a întâmplat așa.

Pentru că, atunci când, în sfârșit, am ridicat arma, nici măcar n-a

trebuit să mă întreb cum s-o folosesc. Ea a devenit, pur și simplu, o extensie a brațului meu, s-a potrivit perfect în mâinile mele. Iar când am țintit, s-a întâmplat ceva nebunesc. În timp ce mă uitam la stea, ceva roșu a clipit în spatele pleoapelor mele. Aproape că am scăpat arma. *Nu. Nu din nou.*

– Ești OK? m-a întrebat Hunter, încă atât de aproape că îmi tăia respirația.

Am scuturat din cap, amețită și cu mâinile încleștate pe partea de jos a armei, de parcă viața mea depindea de ea. Lumina roșie a dispărut.

– Oh, scumpo, nu te speria acum. Băiatul tău tot o să te placă, chiar dacă nu o să nimerеști nimic.

Încă tremuram, dar cuvintele tipului mi-au reaprins furia. Înainte să-mi dau seama, am ridicat arma și am țintit. Am tras aer în piept și...

Target: 3 m.

... m-am clătinat când cuvintele roșii au clipit, complet vizibile, de data asta. Nu puteam să las arma din nou. Hunter ar fi crezut că sunt nebună, iar tipul... ei bine, el oricum avea vreo trăsnaie prin cap.

Între timp, am poruncit: *Pleacă din capul meu. Pleacă. PLEACĂ.*

Apoi, ca și cum creierul meu ar fi avut o viață a lui, steaua s-a mărit în fața ochilor mei și mi-a permis să fac un zoom fix în centrul ei.

Ținta: fixată.

Înainte să apăs pe trăgaci, am știut că voi nimeri la fix steaua. Și, cu toate că picioarele mi s-au înmuiat, din cauza cuvintelor roșii, iar mâinile mi s-au încleștat pe armă, m-am simțit bine când am tras. M-am simțit atât de bine, că am continuat și am mai nimerit una. Și încă una. Și încă una.

Până când am observat că mulțimea se adunase în jurul meu. Fluierăturile. Strigătul tipului de la tarabă – „Iisuse! –, râsul lui

Hunter, care a exclamat:

– Recunoaște, ești un cowboy! Pariez că în Philly asta făceai.

Apoi, mulțimea a început să aplaude, iar în clipa aceea m-a izbit prostia mea. Uite ce făceam, în loc să încerc să nu ies în evidență. Desigur că puteam să trag într-o țință pentru copii – și nu grație anilor de exercițiu. Am pus arma jos, m-am forțat să-i zâmbesc tipului de la tarabă, care acum era încruntat, își scărpină barba țepoasă și se holba la țințele găurite, de parcă nu le-ar mai fi văzut până atunci.

– Am câștigat ceva?

Am plecat de acolo câteva clipe mai târziu, mai bogați cu un măgar din pluș de mărime medie, iar eu jurând că nu voi mai fi bună la niciun alt joc pe care îl vom încerca. Din fericire, la următoarea tarabă la care am oprit se vindea vată de zahăr. În timp ce hoinăream printre lumini și ascultam muzică, eu oftam și lăsam zahărul să mi se topească în gură. Cu excepția incidentului cu țințele, era perfect, atât cât se putea în situația aceea. M-am întins să-i șterg o pată roz de pe obraz.

– Mai ai pe gură.

La cuvântul „gură”, privirea lui s-a oprit asupra buzelor mele. OK, am mințit. Poate că se putea și mai bine. Fluturi în stomac? Nici vorbă. Mai degrabă părea un stol de gaițe care își întindeau aripile și decolau în grup. Bucata de vată de zahăr mi-a alunecat din mână, când ne-am oprit lângă un montagne russe imens. M-a tras mai aproape.

– Știu că sărutul de noapte bună se dă la finalul întâlnirii, dar nu mai am răbdare.

– Sărut? am repetat, cu ochii lipiți de gura lui perfectă.

Citisem cândva, într-un număr din *Glamour*, pe care îl avea Kaylee, că oamenii percep frumusețea pe baza simetriei. Ce păcat! Pentru că gura ușor strâmbă a lui Hunter era aproape cel mai uimitor lucru pe care îl văzusem vreodată.

– Dacă e în regulă, a zis el, cu mâna liberă în părul meu, de parcă încerca să memoreze senzația.

Din stânga noastră, fetele țipau îngrozite, în timp ce acel montagne russe uriaș cobora brusc. Le-am ignorat, am aprobat din cap fără să spun nimic și i-am văzut gura apropiindu-se. Am închis ochii, în timp ce fiecare bucățică din corpul meu s-a încordat, așteptând. Mă lăsam spre el și în clipa aceea am văzut. Pereții albi și mirosul de dezinfectant. Doar că, de data aceea, a fost mai mult. O tipă cu păr șaten. Legată de un scaun, într-o încăpere mare, goală, cu trupul parcă izbit de prea multe lumini fluorescente. Am văzut partea din spate a unui halat de laborator. Capul, din spate, al unui bărbat brunet. Stătea în fața fetei, în timp ce capul ei se mișca înainte și înapoi. El îi ridica brațul drept, iar în mână avea... o armă? Oh, nu!

Am tras aer în piept și m-am dat înapoi, clătînându-mă. Ceva teribil urma să se întâmple, știam. Of, Doamne, avea să... Am văzut cum mâna bărbatului se lăsa în jos, apoi o lovea pe fată cu arma în cap. Din nou. Și din nou. Și din nou. Undeva departe, departe de încăperea aceea și de teroarea pe care o simțeam prin picioare, prin brațe, prin piept, auzeam vocea lui Hunter.

– Mila, te simți bine? Mila?

O auzeam, dar nu puteam să răspund. Nu reușeam să mă smulg din teroarea care se derula în mintea mea. Tot ce puteam să fac era să stau împietrită, în timp ce și mai multe imagini mi se derulau în spatele pleoapelor. O vedeam pe fata care se zvârcolea în lanțuri, în timp ce bărbatul puneă arma pe o masă metalică și lua o unealtă electrică uriașă. Apăsă pe un buton și un scrâșnet umplea încăperea. *Un burghiu. Un burghiu. M-am clătinat din nou. Nu. Te rog, nu.*

Bineînțeles că rugămințile mele mentale erau inutile și nu aveau cum să împiedice un lanț de întâmplări care deja se petrecuseră. Bărbatul ridica burghiul... înainte să plonjeze cu el pe pieptul fetei. Țipătul ei acoperea orice altceva.

L-am simțit pe Hunter cum mă strânge de brațe și mă strigă. Dar bărbatul în halat de laborator luase din nou arma. O îndrepta către fată, al cărei păr șaten îmi era foarte cunoscut, și apăsă capătul țevii de fruntea ei. Nemulțumit, se rotea cu arma până când i-o lipea de

scalp. Fiecare părticică din corpul fetei tremura. Din unghiul din care priveam nu îi zăream fața. Dar probabil că spunea ceva. Mișca buzele. Pentru că, deși nu făcea nimic să se apere, umerii bărbatului se dădeau înapoi, de parcă l-ar fi lovit. El scutura capul, dezgustat. Părul ei. Șaten-închis și drept, doar un pic ondulat. Era...

Detunătura unei împușcături și revelația mi-au răsunat în cap în același timp. Părul ei. Îl vedeam în oglindă în fiecare dimineață. Era exact ca al meu.

Ochii mei s-au deschis larg. Fata a dispărut, dar chiar și așa, de la distanță, încă îi auzeam țipetele. Încă tremuram. Ceva... nu, cineva mă scutura.

–Mila, ce e?

–Eu nu... nu...

Am clipit, în timp ce luminile vesele și mulțimea de la carnaval deveneau tot mai clare și deveneam conștientă de fața îngrijorată a lui Hunter și de strânsoarea lui pe brațele mele. În siguranță, eram în siguranță. Nu era nicio armă, niciun bărbat în halat. Țipetele veneau de la montagne russe.

Eram în siguranță. În clipa aceea. Dar cândva nu fusesem. Un fior mi-a trecut prin corp și am realizat că obrații mei erau uzi și reci. Lacrimi pentru un eu de care nici măcar nu îmi aminteam. Când a văzut cum tremuram, Hunter mi-a dat drumul și a făcut un pas în spate.

–Ce e?

–Nu mă simt bine, am reușit să spun printre buzele amorțite, și nu mințeam. Poți să mă duci acasă?

Umerii lui s-au strâns a dezamăgire sau ușurare, nu eram sigură.

–Sigur, a zis, după o scurtă ezitare.

Palma lui blândă pe spatele meu m-a ghidat prin mulțime, până la Jeep. Dar, brusc, atingerea lui nu a mai reușit să alunge răceala care îmi circula pe sub piele și nici fiorii pe care îi simțeam la suprafață.

Parcă orice urmă de magie dispăruse odată cu carnavalul. În loc de un basm, tot ce vedeam era o mulțime tristă și ponosită, pe un câmp nedorit. Un sărut? Chiar mă așteptasem să fie atât de simplu? Chiar crezusem că ceva atât de prostesc precum atingerea buzelor lui Hunter de ale mele va rezolva toate problemele și tadaaaa! Va alunga adevărul despre cine sau ce eram? Va alunga ororile care îmi bântuiau trecutul? Cum să fie posibil, când nici măcar eu nu știam tot adevărul?

Doar radioul și zgomotul străzii au rupt tăcerea, pe drumul înapoi spre fermă. Știam că Hunter mă privea pe furiș, dar eu mă uitam drept înainte. Nu eram în stare să vorbesc, în clipa aceea, nu când amăgirea mea că aș fi o persoană normală îmi aluneca tot mai mult printre degete. Fără vreo avertizare, Hunter a stins luminile Jeepului, când am intrat pe strada mea, apoi a dus mașina în parcare, la o distanță de vreo trei metri de aleea noastră, unde pâlcul de copaci o ascundea vederii. S-a întins peste bomboane și și-a pus mâna peste a mea.

– Poate că repetăm asta, când o să te simți mai bine?

Speranța din vocea lui a reușit să alunge efectul amintirilor sumbre, cel puțin pentru o clipă. Capul lui aplecat și ochii mari îl făceau să pară înduioșător de confuz, astfel că unele lanțuri de gheață din pieptul meu s-au topit, în sfârșit. Buzele mele s-au ridicat chiar într-un zâmbet, mic, dar sincer.

– Speram să spui asta.

Apoi, într-o izbucnire de curaj pe care nu o anticipasem, m-am aplecat și mi-am apăsât scurt buzele pe obrazul lui ușor țepos. M-am tras înapoi înainte de-a apuca să reacționeze, am tras de mânerul ușii și am sărit în noapte.

Capitolul 14

Fereastra de la sufragerie era întunecată, când m-am strecurat spre ușa din față, lucru care m-a făcut să sper nu doar că absența mea trecuse neobservată, ci și că mama hotărâse să se culce devreme. Mi-am verificat mobilul. Niciun apel ratat, un semn foarte bun. Ușurată că nu trebuia să mai fac față unei discuții cu mama, discuție care s-ar fi adăugat listei de orori din acea zi, mi-am scos cheia din buzunar. A doua zi, puteam să o întreb despre acea amintire – când aveam să îmi fac suficient curaj.

Dar când am ajuns la ușă, am auzit ceva. Un geamăt înăbușit, voci masculine. Am înghețat, cu cheia aproape băgată în broască. Televizorul? Poate. Dar mama nu obișnuia să se uite la cel din dormitorul ei, iar din sufragerie nu se vedea nici urmă de lumină.

Apoi, cheia s-a răsucit prea ușor și chiar am început să mă panichez. Ușa... era deja deschisă. Doar o catastrofă sau un atac ar fi făcut-o pe mama să uite să încuie ușa. Am apăsât clanța încet, să nu fac zgomot, am întredeschis ușa, cât să văd înăuntru.

Nimic. Liniște.

M-am furișat înăuntru, în camera întunecată... și aproape că am căzut cu fața în jos. Degetul meu cel mare se prinsese în ceva. Doar că bucata aceea de podea trebuia să fie goală. Am încercat să-mi opresc tremurul mâinilor, cauzat de frica tot mai mare, și am apăsat un buton de la telefonul mobil. Lumina era slabă, dar suficientă să

facă teama să explodeze. Chestia de care mă lovisem era o pernă verde, de pe canapea. O pernă care fusese sfâșiată. Am ridicat telefonul și am văzut restul camerei. Canapeaua era răsturnată, iar prin tăieturile din ea ieșeau bucăți de bumbac alb. Sertarele de la birou erau pe jos. Iar hârtiile... hârtiile erau peste tot.

Și atunci am realizat, camera... era mult mai luminoasă decât ar fi trebuit, având în vedere că singura sursă de lumină era mobilul meu.

Scanarea vizuală activată.

Cuvintele roșii licăreau în spatele pleoapelor mele.

Fără să vreau, vederea mea a scanat camera și s-a focusat pe mici detalii pe care niciodată n-aș fi reușit să le văd, nu atât de aproape.

Vederea de noapte activată.

De parcă cuvintele roșii n-ar fi fost de ajuns, de data aceea, o voce feminină impersonală s-a auzit în mintea mea, o voce care le repeta. O voce familiară. Vocea mea, am realizat, în timp ce genunchii mei au început să tremure. Doar că era o versiune a vocii mele mai calmă, impersonală, digitalizată.

M-am întins spre perete, să mă sprijin, simțind cum mă cuprindea groaza. Am încercat să alung cuvintele și să fac să dispară vocea. În același timp, am auzit ceva neclar pe hol. O răsuflare foarte slabă.

Realitatea mă lovea din toate direcțiile.

Cineva ne găsise.

Mama.

Am sărit peste pernă și am aterizat dincolo de canapea. Tocmai când de pe hol a apărut o siluetă slabă și înaltă. Nu era mama. Era un bărbat. Cu vederea aceea mai puternică, am observat cum deschide gura să strige, probabil, să-i alerteze pe alții, și am știut că trebuia să îl fac să tacă, înainte ca ei să realizeze că venisem. M-am năpustit în față și, simultan, mi-am tras înapoi brațul. Atât de repede, că el nici n-a avut timp să scoată vreun sunet. Apoi, pumnul meu l-a lovit în

gât. Fără să gândesc. Doar mâna mea stângă, care a știut exact ce să facă, de parcă exersasem mișcarea de un milion de ori, l-a pocnit în gât, cu viteza unei mingi de baseball. Ochii lui s-au mărit și din mâini i-a alunecat un dispozitiv lucios, când le-a dus, inutil, la gât. Am prins Taserul cu o mână și i-am agățat încheietura cu cealaltă, să îl împiedic să se izbească de podea. Când s-a lăsat în spate, s-a auzit o pocnitură oribilă, în timp ce brațul lui s-a întins și a încercat să se opună. Am gemut. Umăr dislocat, cel puțin. L-am lăsat ușor pe podea, iar în clipa aceea luminile roșii, vocea și-au făcut drum din nou prin capul meu.

Ținta: imobilizată.

M-am îndreptat, apoi am înaintat pe hol și am aruncat o privire în dormitorul meu, care era pe dreapta. Acolo, și mai mult haos, mult mai mult. Hainele mele erau împrăștiate pe jos, ca gunoiul, atât de multe, că abia mai vedeam mici porțiuni din covorul roșu cu arămiu. Jumătate din saltea era scoasă și rezemată de pat, ca o ușă, și cu o tăietură mare pe mijloc. Privirea mi-a fugit spre noptieră, știind ce va găsi acolo. După cum bănuiam, rama de culoarea bronzului era goală. Tot ce mai rămăsese în spatele sticlei sparte era o bucată de carton maro. Poza mea cu tata... dispăruse. Mi-am încheștat pumnii și am încercat să atenuez durerea spunându-mi că furaseră poza unui străin. Tata nu exista. Tot ce îmi spusese mama era o minciună.

Un alt sunet ciudat s-a auzit de pe hol. Garajul. Mama.

Am alergat pe hol și am deschis larg ușa.

Am văzut totul dintr-o clipire. Trei bărbați în geți impermeabile erau lângă ușa cea mare – doi înalți, unul scund, cu un nas lat – și cotrobăiau prin cutii. Mama, legată de cazan, cu o frânghie subțire, și cu o bandă gri peste gură, privea stoic în față. Un al patrulea bărbat, îmbrăcat la fel, stătea lângă ea – își lovea de palmă o cheie. Am zărit albul din jurul ochilor albaștri ai mamei. Banda îi transforma cuvintele în gemete înăbușite, dar eram destul de sigură ce încerca să spună: „Mila, fugi!” Tipul cu cheia s-a năpustit spre mine, rapid și sigur. Dar nu atât de rapid și de sigur ca mine. Am fugit, așa cum voia mama.

Drept spre ea.

Am ajuns la tipul cel înalt exact când ridică cheia. În ciuda faptului că avea brațele legate, mama a lovit cu genunchii, tocmai când mâna mea l-a izbit peste nas. Puterile noastre, împreună, l-au obligat să facă un pas în spate. S-a prăvălit peste cutii și toate au căzut peste el. Niște brațe puternice m-au apucat pe la spate. Capul meu s-a dat pe spate și *bam!* Am auzit un trosnet de cartilaj. Strigătul lui nu m-a oprit. M-am întors și am văzut că era tipul cel scund, înainte să-i bag un cot în rinichiul stâng și să-l fac să se clatine. Nu mai trebuia decât o lovitură rapidă în același loc, pentru a-l trimite la pământ, deasupra unei grămezi de scule de grădinărit. Țipătul lui a răsunat când capul i s-a izbit de o lopată.

Am alergat spre mama, înainte ca ceilalți doi bărbați să ajungă la mine, am eliberat-o de frânghie și de banda de pe gură. Mama a sărit și l-a lovit cu cotul în față pe unul dintre ei. Apoi, s-a ferit, dar el nu pe ea încerca să o apuce. Nu, acum, amândoi erau concentrați asupra mea. Au venit deodată. Cel scund, care era cel mai departe de mine, a ridicat o armă cu electroșocuri, un Taser, și a țintit. Și parcă cineva ar fi apăsât pe un întrerupător în mine și m-ar fi pus în stare de război total. Loviturile mi-au trecut întâi pe lângă cap, iar eu m-am sincronizat perfect.

La pământ, rețază picioarele, la gleznele țintei.

Arma a licărit prin aer și a lovit tavanul, în timp ce bărbatul cădea pe spate.

Ținta: doborâtă.

Întoarce-te.

O mână pe încheietura tipului înarmat, alta pe Taserul lui. Am tras spre spate. Am ignorat trosnetul și strigătul.

Blochează atacul țintei cu brațul drept.

Mâna stângă, spre cartilajul cricoid. Genunchiul drept spre rinichiul stâng. Lovitura finală în ceafă.

Ținta: imobilizată.

–Mila, în spatele tău, a strigat mama.

Dar deja eram pregătită. De parcă executam un dans cu o coregrafie elaborată, m-am năpustit, am luat Taserul de pe jos și m-am răsucit, totul dintr-o singură mișcare. Am țintit tocmai când al treilea bărbat încerca să umble la tocul armei. O singură apăsare pe trăgaci și lumina albă a ieșit ca o limbă electrică. Întregul corp i-a fost cuprins de convulsii, iar mirosul de metal ars a umplut aerul.

Ținta: imobilizată.

M-am întors să fac un inventar rapid. Patru bărbați la pământ. Și nici măcar nu gâfâiam. Poate că îmi era imposibil să gâfâi. Parcă eram o mașinărie de luptă. Realitatea m-a copleșit. O *mașinărie de luptă*.

–Mila?

M-am uitat spre mama și am văzut că ea încă se uita spre a treia țintă, cel pe care îl buimăcisem. Nu se mișcase. Știam ce voia să întrebe și adevărul era că... nu știam. Nu știam și mi-era teamă de răspuns. Pentru că Taserul nu fusese programat să doboare un om; fusese programat pentru mai mult. Fusese programat să mă doboare pe mine.

Mama a scuturat din cap, de parcă ar fi vrut să-și limpezească gândurile. Și doar atât i-a trebuit pentru a-și reveni.

–Mașina!

M-am dat înapoi, îngrozită de răul pe care era posibil să îl fi făcut, dar mama m-a apucat de braț și m-a tras spre ușă.

–Să plecăm! Acum!

M-am poticnit în urma ei, amețită. Mama nu s-a oprit, doar a sărit peste cutii și m-a tras după ea, până când am reușit să ajungem afară, unde am pornit repede spre SUV. Am încetinit înainte să sărim peste verandă.

–Stai, dar lucrurile noastre? iPod-ul?

S-a smucit.

–Aici, afară!

Înainte să ajungem la capătul drumului nepietruit, a luat-o pe lângă șirul de pietre de lângă casă. S-a ghemuit și, cu o încordare a umerilor, a ridicat-o pe a treia. Dedesubt nu era mizerie, cum ar fi fost de așteptat, ci o gaură. Iar în gaură era o cutie metalică mică. A luat-o și am pornit din nou spre SUV.

– Geamantanul e în mașină.

Și, brusc, am înțeles. Geamantanul bleumarin care era mereu în spate, în mașină, nu făcea parte din cine știe ce doliu ciudat după tata. Cum ar fi fost posibil, dacă el nici nu exista? Nu, tot timpul, ea fusese pregătită pentru un astfel de moment. Și sosise. A deschis ușa și a sărit pe locul șoferului, apoi a pornit motorul.

– Haide!

Am sărit în mașină, după ce ea a trecut pe locul pasagerului. Am închis ușa și am tras de accelerație, să dau înapoi. Mașina a ieșit pe alee, cu spatele.

În timp ce imaginea familiară a Greenwood Ranch se îndepărta, în oglinda retrovizoare, același gând mi se învârtea prin minte, roată, roată, exact ca roțile de sub noi.

O mașinărie de luptă.

Vocea din înregistrare, povestea ciudată a mamei – totul era adevărat. Degetele mele au strâns volanul atât de tare, că am simțit cum metalul de dedesubt începe să cedeze. Indiferent ce ar fi trebuit să fac, nu aveam de gând să las pe nimeni să mă schimbe. Nu aveam de gând să-i las să ia din mine vreo parte umană, oricât de mică era.

... o mașinărie de luptă...

Asta, presupunând că aveam vreo parte umană.

Abia după ce am trecut de zonele rezidențiale și am luat-o spre est, pe drumul 94, mi-am dat seama că nu aprinsesem farurile. Fără faruri pe străzile neluminate din Clearwater și, totuși, vedeam perfect. Observasem fiecare curbă, fiecare frunză de copac care se

clătina ușor în bătaia brizei, până și plăcuțele de înregistrare de pe camionetele vechi și de pe mașinile parcate în depărtare. Vedeam totul, clar ca lumina zilei. Am scuturat din cap, în timp ce am aprins farurile, să nu fim trase pe dreapta. Mai fusesem afară noaptea și bâjbâisem prin întuneric, la fel ca oricine altcineva.

Până ieri.

Ceva mi-a strâns stomacul și mi-a lăsat o ciudată senzație de gol. Vederea de noapte nu era singurul lucru cu care mă alesesem în ultimele douăzeci și patru de ore. Mai era și felul în care calculasem distanța exactă până la țintele de la carnaval și le nimerisem fără cea mai mică deviere. Felul în care doborâsem patru bărbați înarmați, cu un efort minim. Acele „țintă: doborâtă” și „țintă: imobilizată”. Dovezi roșii care clipeau în spatele pleoapelor mele.

Am continuat să conduc, încercând să alung acele gânduri, încercând să șterg acel început îngrozitor de certitudine a ceea ce trebuie să se fi întâmplat. Mereu fusesem altfel, argumenta o parte din mine – acea parte care încă avea o disperată nevoie să creadă în femeia de lângă mine, în ciuda a tot ce se întâmplase. La urma urmei, îl auzisem pe Hunter vorbind din celălalt capăt al Dairy Queen, ridicasem găleata lui Maisey de la o distanță imposibilă. O lovisem pe Kaylee, deși aș fi putut jura că abia o atinsesem. Toate astea se întâmplaseră înainte de accident.

Dar cea mai mare parte din mine, partea cea mai sigură respingea acea expunere de motive și le considera false. Acelea erau aspecte minore. Prea neînsemnate dacă le comparam cu lupta și cu mânuirea armelor. De parcă...

Am simțit cum ceva mă strânge de gât, în timp ce permiteam conștientizării să iasă la suprafață.

... parcă cineva îmi schimbase statusul.

Mi-am amintit-o pe mama, după accident. Îmi repara brațul, gâtul, totul în timp ce un străin îmi lua bucăți din viață, cu fiecare cuvânt brutal pe care îl rostea. Îmi repara gâtul. Deși fusese rănită doar la braț. Scrâșnetul plasticului sub mâinile mele mă avertiza că strângeam foarte tare volanul. Am slăbit strânsoarea. Aveam nevoie

de adevăr, înainte să stric mașina.

– Ce mi-ai făcut? Ai apăsat pe un fel de buton de activare după ce m-ai cusut?

Am simțit aceeași mică speranță din momentul în care îi arătasem pentru prima dată brațul. Aceeași anticipare care îmi tăia respirația, speranța că poate, doar poate, trăsese o concluzie greșită, deși știam că nu era așa.

– Îmi pare rău, Mila.

Trei cuvinte, am realizat, cu un suspin înăbușit. Doar atât îți trebuia să speri să mori. Când mâna ei s-a așezat pe umărul meu, m-am scuturat, făcând mașina să devieze.

– Nu. Doar spune-mi ce ai făcut.

În ciuda deciziei mele de a rămâne concentrată pe luminile farurilor, am zărit felul descurajat în care s-a lăsat pe spătar și gestul îngrijorat cu care și-a dus mâna la spatele gâtului.

– Ți-am lăsat dezactivat sistemul de apărare, până când te-ai rănit la braț... moment în care mi-am făcut griji că vom ajunge într-o situație ca asta.

Am tresărit, dezgustată de ceea ce știam că urma, dar simțind în continuare nevoia de a asculta toate detaliile.

– Așa, și? M-ai transformat într-un fel de criminal psihopat, fără să îmi spui? Și ar trebui să nu-mi pese?

– Nu.

La acel răspuns neașteptat, capul meu s-a răsucit spre ea.

– Nu, ce?

– Nu, nu ești un criminal psihopat și nu mă aștept să nu-ți pese. Dar ți-am reactivat sistemul de apărare. Ar trebui să fii pe deplin funcțională în patruzeci și opt de ore.

Așa deci, simplu ca bună ziua. O altă trădare, dintr-un șir lung. Un lucru a devenit orbitor și dureros de clar: nu puteam avea încredere în nimeni. O singură lacrimă mi-a alunecat pe obraz. Am șters-o, furioasă pe slăbiciunea mea. Mama a oftat.

– Știi că ești supărată, dar am încercat să te țin în siguranță. Trebuie să înțelegi: oamenii aceia nu erau de la armată, acela nu era modul lor tipic de operare. Ei ar fi venit după noi grămadă, cu arme grele, nu furișându-se în nopte. Nu, asta pare să fie mâna lui Andrew Holland.

– Cine?

– Generalul Holland, cel care a participat la crearea proiectului MILA – bărbatul pe care l-ai auzit pe iPhone. El conduce operațiunea SMART.

– Operațiunea SMART?

– Secure Military Android Research and Testing, o operațiune militară clandestină, condusă de Holland. Și există o explicație pentru asta. Omul e un megaloman fără suflet. Nu mi-am dat seama la început, dar...

– Oprește-te!

Un general? Operațiunea SMART? O operațiune militară clandestină? Toate astea erau reale? Am scuturat din cap, înainte ca altă întrebare să apară.

– Nu vreau să știu.

– Dar...

– Vorbesc serios!

Am fluturat palma deschisă spre ea, în speranța că indiciul vizual ar putea să o facă să tacă, dacă vorbele nu puteau.

– Nu suport mai mult, nu în noaptea asta.

Am simțit cum privirea ei îmi căuta ochii, dar am refuzat să

recunosc. Nu puteam. Mi-era prea teamă că și cea mai mică urmă de îngrijorare m-ar fi scos din sărite. M-ar fi transformat fie într-o nebună care țipa, fie într-o epavă care urla. În plus, în ceea ce mă privea, era doar vina ei. Nimic din ce mi-ar fi spus despre acea misterioasă operațiune SMART n-ar fi schimbat lucrurile. Nu destinul nostru sau incapacitatea de a ne întoarce la viața din Clearwater. La Hunter. Nu l-ar fi făcut pe bărbatul din memoria mea să devină, în chip miraculos, adevăratul meu tată. Nu m-ar fi făcut reală. Lângă mine, și-a lăsat capul blond în mâini.

– Unde mergem?

– Toronto. Aeroportul Pearson. Holland ne caută prin toate aeroporturile din SUA. Șansele noastre sunt mai mari în Canada, iar de acolo putem merge în străinătate.

Auzeam explicația ei, dar nu mă puteam gândi decât la *Canada*. Mergeam în Canada, apoi, cu avionul, în cine știe ce altă țară. În clipa aceea, nu prea conta unde. Clearwater, poate chiar SUA, erau pierdute pentru totdeauna, doar asta conta. Pierderea mi-a strâns pieptul ca o gheară, în timp ce imaginea ochilor albaștri ai lui Hunter mi-a apărut în față. Zâmbetul lui neobișnuit. Știusese că vom pleca din stat, dar în altă țară? Părea atât de definitiv. Nu aveam să mai prind vreo ocazie să transform basmul în realitate.

Cu o nevoie disperată de a-mi distrage atenția, m-am întins spre sistemul GPS al Tahoe. Mama m-a oprit.

– Stai, s-ar putea să urmărească sistemul GPS al mașinii. Dar...

S-a oprit și s-a întors spre geam. Efortul de a privi spre casă a făcut să-i scape câteva șuvițe din coada de cal și să-i atârne pe gât, ruinându-i obișnuita iluzie a perfecțiunii.

– Dar ce?

După un oftat adânc și mai multe priviri aruncate spre străzile întunecate din Minnesota rurală, s-a întors să mă privească în față.

– Tu ai un GPS încorporat. Iar al tău nu poate fi detectat.

Buzele mele s-au deschis, dar n-a ieșit niciun cuvânt, doar am tras

aer în piept. Complimente din partea nodului ca o piatră, care mi se blocase în gât. GPS. Nu putea fi detectat. Tocmai când credeam că nu poate fi mai rău, mama risipise orice șansă de a fi umană. Din nou.

–Mila...

Am ridicat din nou palma.

–Mai târziu, te rog, am șoptit.

Durerea din pieptul meu s-a extins, s-a extins, până când am fost sigură că o să-mi distorsioneze pielea definitiv. Îl pierdusem pe Hunter, îmi pierdusem familia, iar în clipa aceea, cu fiecare nouă abilitate care îmi era dezvăluită, mă pierdeam pe mine.

Partea a doua

Capitolul 15

Abia când am ajuns în cealaltă parte a Minneapolisului am fost pregătită să abordez subiectul din nou.

– Deci, cum fac să funcționeze GPS-ul?

Mama s-a foit pe scaun, fără să își ia privirea de la oglinda retrovizoare. Părea cu adevărat stresată, dacă nici măcar ideea de a-mi spune despre GPS nu a revigorat-o. Mâinile mele s-au încordat.

– Acum, că ți-am reinițializat toate funcțiile, se va actualiza singur. Atâta timp cât e activat... trebuie doar să folosești comanda GPS.

Comanda GPS. Corect. Îmi plăcea cum făcea să sune foarte normal, de parcă ar fi fost vorba despre pâine prăjită și suc de portocale, dimineața. Simțindu-mă de parcă aș fi fost cea mai mare proastă din Minnesota, am mormăit:

– GPS.

– Nu cu voce tare. În minte, mi-a zis ea, cu o urmă de zâmbet în voce, de data aceea.

Amuzamentul ei m-a făcut să scrâșnesc din dinți. Mi-am descleștat falca, în timp ce depășeam un Buick care se mișca încet, apoi m-am concentrat.

GPS.

În sinea mea, nu mă așteptam să funcționeze – OK, poate că o mică parte din mine spera să nu funcționeze –, așa că am tresărit când cuvântul a clipit roșu în spatele pleoapelor mele. Ca prin minune, o hartă verde s-a desfășurat în fața mea, cu detaliile statului Minnesota. Și am văzut unde eram, un punct micuț, portocaliu, care clipea. Am așteptat, am așteptat ca lumea să nu se mai clatine cu tot cu mașină, ca mintea mea să renunțe să se mai lupte cu ea. Era derutant, pentru că jumătate din creierul meu încerca să scuipe imaginea, de parcă era o înghițitură de lapte, iar cealaltă jumătate rămânea neclintită și refuza să se urnească. Și, în ciuda dorinței mele cât se poate de umane de a scăpa de acea monstruozitate, de partea care mă făcea diferită, androidul câștiga. Oricât m-aș fi străduit, nu reușeam să fac harta să dispară.

– Oprește-l. Cum îl opresc?

Vocea mea era slabă, chiar și pentru urechile mele. Mai degrabă am simțit decât am văzut îngrijorarea mamei când s-a întors spre mine. Măinile mele s-au încleștat pe volan, să împiedic mașina să devieze.

– GPS oprit.

Am rostit cuvintele cu disperare.

GPS oprit.

Războiul din capul meu s-a oprit în clipa în care harta a dispărut.

– Ce e? Te simți bine?

Dacă cineva ar putea fi în regulă cu un creier care vibrează, da, sigur. Eram în regulă.

– Pur și simplu... nu vreau să mă uit la el acum.

– OK.

Tăcerea s-a lăsat între noi, ciudată, grea. Plină de minciuni și de trădări. Dar sub toată furia și durerea, trebuie să recunosc că eram recunoscătoare pentru prezența ei. Și, în ciuda faptului că îmi venea să îi spun Nicole, nu reușeam să înving programarea din mintea mea, care mă făcea să mă gândesc la ea ca la mama. Am continuat să

privesc posacă în față. Aveam mult de lucru în privința aceea. Încă o dată, am simțit-o că mă privea. O clipă mai târziu, mi-a spus:

–Cred că ar trebui să ne oprim peste noapte. E un pic riscant, dar trebuie să fiu în formă mâine, la aeroport. O singură greșeală și...

N-a terminat, iar eu nu am întrebat.

–Oricum, trebuie să ne schimbăm și înfățișarea. Să se potrivească cu noile pașapoarte.

Noile pașapoarte?

A răscolit prin poșetă și a scos două pătrate cartonate albastre, iar unul mi l-a întins mie. Două pătrate cartonate cu trăsături noi – pe care nu eram sigură că le voiam. Am deschis pașaportul și am aruncat o privire rapidă peste informații. Abia cu o zi înainte descoperisem că nu eram Mila cea pe care o știam, ci Mila androidul. Acum, nu mai trebuia să fiu Mila deloc. Noua mea identitate era Stephanie, o poză a mea lucrată în Photoshop, cu păr negru, scurt, tuns în scări. În ritmul acela, niciodată nu aveam să-mi cunosc adevărata identitate.

–Nici măcar nu m-ai întrebat, am mormăit în barbă.

Era un simplu detaliu, dată fiind situația. Un simplu detaliu. Totuși aș fi vrut să pot decide pentru propriul viitor, chiar dacă însemna doar să aleg un nume fals și tunsoarea.

–Ce anume?

–Nimic. Unde să opresc?

Mama bătea darabana cu degetele pe picior, aparent pierdută printre gânduri. În cele din urmă, a zis:

–Nu contează. Oriunde între zona asta și Chicago. O să încercăm să găsim un motel care arată un pic ponosit, unde să ne dea o cameră fără să ne ceară actele.

Un motel ponosit, pentru fugari. Aș fi fost recunoscătoare dacă în viitorul apropiat lucrurile ar fi început să meargă bine. La următorul

indicator mai mare, de pe un panou care făcea reclamă la carburant-mâncare-cazare, am ieșit de pe autostradă. Câteva moteluri drăguțe se înșirau în apropiere, dar mama mi-a făcut semn să trec de ele. Am mers mai departe, până am ajuns la unul care o mulțumea, unul cu numai trei mașini în parcare, un amărât cu două etaje, cu o firmă cu neon, pe care scria CAMERE LIBERE. După ce am luat cardul de ușă de la bătrâna somnoroasă din spatele teighelei, am pornit spre camera noastră. Vopseaua proaspătă de pe ușă era semn bun, la fel și plăcuța mică din alamă pe care scria 33, în mijloc, chiar deasupra unei găuri mici de vizor. Dar interiorul nu era la fel. Ușa s-a deschis și am văzut două paturi duble vechi și mizerabile, cu pături portocalii cu maro, un covor de culoarea bronzului, care văzuse și zile mai bune, și un televizor vechi, prins pe o masă. De parcă ar fi vrut cineva să fure relucra aia. Odorizantul de cameră, cu aromă de pin, nu reușea să acopere mirosul de mușgai, la fel cum nu reușeau nici carourile de pe pături să ascundă cele cinci pete mari de pe ele. Nici nu voiam să mă gândesc de la ce erau. Mi-am trântit geamantanul pe scaunul din colț – aparent, cel mai curat loc din cameră – și, cu grijă, m-am așezat pe o margine nepătată de pat. În ciuda oboselii care îi umbrea ochii, mama a făcut un tur complet al camerei, a verificat inclusiv sub paturi și în baie, înainte să se întoarcă la ușă, cu poșeta în mână.

– Trebuie să mă întorc la farmacie, să iau ceva.

M-am ridicat.

– Vin cu tine.

Mama a scuturat hotărâtă din cap.

– Nu, tu rămâi aici. Trebuie să te uiți la ceva.

A cotrobăit prin geanta ei mare și practică și a scos o cutie pătrată, din plastic transparent, care avea mai puțin de cinci centimetri lungime. Înăuntru era un pătrat albastru plat, cu un cip auriu încorporat. A ridicat capacul și a luat cardul în palmă, ceea ce m-a făcut să observ contrastul dintre albastrul-închis și pielea ei palidă. Am văzut o mulțime de linii mici pe pielea ei. Semne de îmbătrânire. Ceva ce palma mea nu va avea niciodată.

–Știi că în mașină nu erai pregătită să asculți, dar este crucial să știi de cine fugim. Am reușit să adun niște informații, înainte să plec, sunt pe acest card.

Mă uitam la acel pătrat, iar pe ceafă simțeam fiori. De ce îmi dădea chestia aia, din moment ce nici măcar nu aveam un computer? Nu părea să aibă logică și, totuși, într-un licăr de conștientizare îngrozitoare, mă temeam că avea.

– Te rog, spune-mi că ai îndesat un laptop în geamantan fără să îmi spui.

Mama și-a mușcat buza de sus, în timp ce degetele ei erau preocupate de ochelari.

–Mila...

Nimic altceva, dar tonul ei mi-a spus tot ce aveam nevoie să știu. Râsul meu forțat a ieșit fals și rece, atât de rece, de parcă acel card de memorie alungase fiecare părtică de căldură din cameră.

–Corect. Eu sunt computerul.

Și nu era doar asta, dar undeva pe – nu pe, ci în; în! – corpul meu aveam și un slot pentru acel card. Un portal electric. Cum era posibil? Cum era posibil să ai în corp un loc pentru un card de memorie și să nici nu știi de el? Nu mă puteam uita la mama, nu suportam să văd falsă înțelegere de pe fața ei. Și trebuia să fie falsă, viciată, pentru că, la urma urmei, ea era cea care mă crease. Doar nu crease o asemenea ciudățenie și apoi să îi pară rău pentru ea; nu așa funcționau lucrurile. Așa că m-am concentrat pe cardul albastru și am pus întrebarea care îmi ardea mintea.

–Unde e?

S-a întins și mi-a prins mâna dreaptă cu degetele ei subțiri. Tentația de a-mi smulge brațul a fost puternică, dar m-am abținut, am lăsat-o să mă tragă, până când s-a întins între noi ca un pod îndărătnic. Apoi, mi-a întors încheietura, astfel încât palma mea să fie cu fața în sus. Și-a trecut un deget de-a lungul încheieturii mele.

– Aici, unde e ascunsă vederii.

Chiar și după ce mi-a arătat, la început, nu am reușit să văd. Degetul meu a urmat calea trasată de ea și am dat doar de piele.

– Trage pielea spre cot.

Desigur, când degetul meu mare a apăsas pielea, cum îmi spusese, a apărut. O linie perfect dreaptă, ca o tăietură de hârtie. Un slot mic. Exact cât trebuia pentru un card. M-am uitat la slot, la încheietura mea, la brațul meu, de parcă erau ale altcuiva. Parcă erau entități complet străine. Mama îmi interzisese computerele și, în tot acest timp, eu umblasem prin Clearwater cu un slot pentru card de memorie. În. Încheietura. Mea.

Când mi-a dat drumul mână, am rămas nemișcată. Am continuat să țin mâna în aceeași poziție întinsă, cât de departe posibil de mine. Din păcate, ea a luat asta ca pe un semn de interes.

– Există două modalități de a asimila informațiile de pe card. Cea mai rapidă este cea internă – în capul tău. Dar am creat și un dispozitiv prin care poți proiecta informațiile în mediul înconjurător. În principal, asta e pentru interesul nostru, să fie ușor de accesat. Cred că așa va fi cel mai bine și pentru tine.

– De ce? nu m-am putut abține.

Nu voiam să știu și, totuși, într-un fel bolnav, voiam. La urma urmei, vorbeam despre încheietura mea. Asta, plus abilitatea mea de a proiecta informațiile în mediul înconjurător.

Orice o fi însemnând asta.

– Pentru că te-ai obișnuit să procesezi chestiile mai mult ca un om, astfel că, dacă ai analiza acele informații intern, s-ar putea să fie copleșitor. Deocamdată, cel puțin.

Mi-a întins pătratul albastru.

– Vrei să încerci?

Curios cum vederea unui obiect neanimat putea stârni o asemenea repulsie. Îmi venea să-l zdrobesc sub călcâi și să arunc rămășițele la baie, apoi să trag apa, să plece departe de mine, cât mai departe, să

nu-mi mai poată face nimic. Dar asta n-ar fi schimbat nimic. În plus, mama avea dreptate: trebuia să aflu mai multe despre acea operațiune SMART, lucru pe care puteam să îl fac în două feluri. Și chiar dacă ideea de a insera un card de memorie în brațul meu mă îngrozea, părea mai puțin riscant decât să o ascult pe mama și să înfrunt vreo altă bombă.

–Nu înainte să pleci.

O sclipire de suferință i s-a văzut pe față, care a stârnit aceeași reacție în pieptul meu, urmată de o pornire de furie.

–Vrei să lași la o parte rolul de mamă? Amândouă știm că e fals.

A expirat adânc.

–Nu...

A închis ochii și s-a dat în spate. Când i-a deschis, expresia ei era cu grijă controlată.

–Bine. Doar... comanda pentru a vedea informațiile extern este „proiectează“.

–Cum, doar spun cuvântul și gata, informațiile apar?

Îmi era greu să-mi imaginez toate astea. Și nici nu voiam. În clipa aceea, tot ce îmi doream era să mă bag sub pătura murdară, să mă ghemuiesc și să mă ascund, până când toată realitatea nebună care era viața mea avea să dispară. Android ratat, ar fi spus Kaylee. Dacă nu ar fi fost la sute de mile distanță și dacă nu m-ar fi urât. Oh, și dacă ar fi știut că eram android.

Mama mi-a întins cardul, pe care l-am acceptat, cu o mână încordată, luptându-mă cu un fior pe care l-am simțit la atingerea plasticului, a materialului anorganic. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca mama să se răzgândească și să insiste să rămână. Probabil că m-am prefăcut destul de bine, pentru că și-a luat geanta pe umăr și s-a îndreptat spre ușă.

–Doar ține minte, încearcă să nu te opui, iar dacă te supraîncarcă, cumva, scoate-l. Și nu părăsi camera asta. Ai înțeles?

A ezitat, cu mâna pe clanță, ca și cum mi-ar fi dat o șansă să mă răzgândesc și să o invit să rămână. Dar n-am putut. Nici măcar nu puteam să o privesc, pentru că, furioasă sau nu, vederea feței familiare în formă de inimă, a acelor ochi albaștri-deschis mă făcea să tânjesc după o viață de care niciodată nu aveam să mă bucur. Sunetul încet al ușii închise a semnalizat înfrângerea ei. Am așteptat. M-am uitat la card, până când am auzit motorul Tahoe dispărând. Am prins cardul între degetul mare și inelar, înăbușindu-mi pornirea de a-l azvârli cât colo. Mi-am ținut respirația și am dus pătratul albastru tot mai aproape de încheietură, până când a fost cât pe ce să o atingă, apoi, aproape că m-am înecat, într-un atac de panică. Cum puteam să fac asta? Cum puteam să forțez acea bucățiță de plastic în carnea mea, când totul în mine striga a repulsie? Am închis ochii, m-am îmbărbătat. I-am deschis, am dezvelit micul slot și am apăsas. Cardul a alunecat înăuntru ușor, fără nici urmă de rezistență. De parcă propriul trup m-ar fi trădat.

La început, tot ce am simțit a fost o apăsare ușoară, sub cuta încheieturii mele.

Intrare: acceptată.

Apoi, o apăsare ca un fulger, presiunea a devenit o zdruncinare, care mi-a trosnit în sus pe braț. Când a ajuns la gât, m-am panicat. Nu era posibil. Energia mi-a invadat capul, ca un roi de albine strălucitor, iar eu m-am împotrivit, disperată să nu las roiul să intre. Efortul era amețitor, epuizant și, o clipă mai târziu, picioarele mele s-au înmuiat. Am căzut pe pat, iar acea mică distragere mi-a slăbit suficient apărarea. Cu o ultimă forțare, energia mi-a intrat în creier.

Scanare de virus completă.

Copiere date.

Scanare metadate.

Cuvintele au clipit în spatele pleoapelor mele, iar sclipirea lor roșie îngrozitoare a fost dublată de propria-mi voce imperturbabilă. Camera s-a clătinat, iar degetele mele s-au cufundat în pătura aspră, ca și cum asta ar fi putut opri oroarea care se dezvăluia în capul meu. Bineînțeles că nu a oprit-o. Informațiile au continuat să curgă,

sub forma unor șiruri de litere și simboluri fără sens. Toate acestea s-au întâmplat într-o clipă, dar eu am văzut toate detaliile. Unul câte unul, șirurile fără noimă s-au rearanjat în propoziții. Imagini. Informație pe care, în sfârșit, o înțelegeam.

În atenția: General Holland

Strict secret

Re: Proiectul MILA

Cererea ta de suplimentare de fonduri a fost aprobată. Ca de obicei, toate detaliile acestei tranzacții și ale proiectului MILA trebuie să rămână strict secrete. Amândoi suntem conștienți că unii dintre superiorii noștri sunt mult prea obtuși pentru a susține această cercetare și mă îndoiesc și că publicul american e pregătit pentru asta.

În viitor, mă aștept să lămurim împreună orice erori, înainte de a le înlătura. Sunt generos cu devierea fondurilor, dar asta nu va dura la infinit.

*Semnat,
xxxxx*

Capul meu. Deschideam documente în cap. Eu cea pe care o știam, eu cea umană nu reușea să înțeleagă pe deplin că aceste lucruri chiar se desfășurau, dar, evident, asta nu conta. Mama poate că ștersese amintirile adevăratei mele firi, dar asta nu însemna că adevărata mea fire nu mai exista. Adevărata mea fire androidă. Oroarea mi s-a amestecat cu o fascinație bolnavă, în timp ce informația pulsa în capul meu la o viteză tot mai mare. Apoi, s-a dezlănțuit haosul. Brusc, totul curgea de zece, douăzeci de ori mai rapid și se încețoșa într-o viteză de neînțeles. Infinite cantități de date, care cereau simultan să fie copiate, scanate, analizate, aranjate. Cu cât curgeau mai rapid șirurile, cu atât se zăpăceau mai mult – poze îmbinate cu simboluri, diagrame amestecate în șiruri de litere fără noimă, totul într-un haos uriaș. Ca un imens ghem de ață încâlcită, care tot

creștea, tot creștea și creștea și îmi umplea capul, până când n-am mai putut să văd, să mă concentrez, până când totul s-a redus la un singur gând panicat:

Scoate-l.

Mi-am lăsat capul în mâini, încercând să opresc ritmul neregulat care pulsa, presiunea care îmi apăsa craniul.

Supraîncărcat.

Cuvântul strălucea ca o mare confirmare roșie. Părțile mele umane și cele de android erau în concordanță, în sfârșit. Trebuia să scap cumva de nebunia aceea, să forțez informația să meargă în altă parte, unde puteam s-o văd cum trebuie.

Comanda pentru a putea vedea informațiile extern este „proiectează”.

Am rostit cuvântul în gând.

Proiectează!

De data asta, cuvântul n-a dispărut. Instinctiv, m-am întins să-l țin, croindu-mi drum printre șiruri de date și simțindu-mă incredibil de ciudat. Tocmai când credeam că o să-mi scape, mi-am înfășurat mintea în jurul lui.

Proiectează.

Un bâzâit de electricitate. Am simțit un vâjâit, iar datele au luat-o în direcție opusă. Într-o succesiune rapidă, patru pereți verzi au clipit în jurul meu și m-au înconjurat într-un pătrat luminos, care a trecut prin pat și prin covorul de motel. Pictograme mici verzi, care pâlpâiau l-au umplut. Am scuturat din cap, dar nu s-a schimbat nimic. Cutia verde a rămas unde era, iar efervescența ei crea un contrast tulburător cu nuanțele de portocaliu și maro sordide ale camerei de motel. Pictogramele au rămas și ele la locul lor. Era prea mult. După tot ce se întâmplase în seara aceea, pur și simplu, era prea mult. Am țâșnit din pat și m-am retras din lumina suprealistă. Pictogramele verzi m-au urmat. Am încercat să alung imaginea. Am încercat să neg ceea ce ochii mei îmi arătau, un efort care m-a slăbit, mi-a făcut picioarele să tremure și să amenințe că mă

vor lăsa, pentru a doua oară. Fără scăpare. Nu exista scăpare. Nu exista scăpare, cu excepția...

Scoate-l.

În același timp am gândit cuvântul și am apăsat tare pe slotul de sub încheietură. O singură clipire și totul în jur a devenit clar: mintea mea, camera, totul. Totul, cu excepția încheieturii mele. Jumătate din card a ieșit prin piele, ca o bucată de șrapnel albastru. M-am cutremurat la acea imagine, am tras de el și l-am azvârlit spre dulap. Mama va trebui să-mi spună mai multe despre operațiunea SMART, dacă voia să știu mai multe, pentru că nu aveam de gând să-mi mai bag chestia aia în braț vreodată.

Am patruleat prin cameră, într-o încercare zadarnică de a mă liniști. Când mă uitam la brațele mele, la picioare, la mâini, nu mai vedeam membrele unei adolescente normale. Tot ce vedeam era o cutie în formă de om. O mașinărie făcută să păstreze șiruri de date neprelucrate.

Mi-am dus pumnul la gură. Nu era bine să mă las prinsă de ideea aceea. Dacă o făceam, aș fi pierdut orice urmă de pretinsă umanitate care îmi mai rămăsese. O adolescentă; aveam nevoie să cred că parte din mine era încă o adolescentă normală. Dar cum? Dacă ar fi fost acolo Hunter, cu buclele lui rebele și cu zâmbetul lui din colțul gurii și cu atingerea lui care mă zăpăcea și care spunea că în mine era mai mult decât creaseră ei în laborator. Dar el era în Clearwater. Totuși, vocea lui. Dacă aș fi putut să-i aud măcar vocea.

Privirea mea a căzut pe dreptunghiul alb pe care mama îl lăsase pe noptieră. O clipă mai târziu, aveam în mână cheia camerei și ieșeam pe ușă.

Capitolul 16

M-am asigurat că ușa era încuiată, înainte să mă îndrept spre parcare cu gropi. Peste drum, un semn *nonstop* clipea la magazinul All Nite. Parcare și străzile erau pustii, se auzea doar zgomotul autostrăzii, care era la distanță de trei sferturi de milă. Totuși, m-am întrebat dacă nu făceam o greșeală. Dacă bărbatul cu operațiunea SMART ne găsisse cumva din nou și era acolo, cu ochii pe mine? Am ezitat, tocmai când cuvintele roșii au clipit în capul meu.

Scanare vizuală: activată.

Am înghețat lângă o limuzină maro, încercând să alung imaginile care se măreau în mintea mea. Modelele, mărcile și culorile tuturor mașinilor din parcare. Numerele lor de înregistrare. Imagini mărite cu tufișurile ude care înconjurau zona și cu singurul stejar de acolo. Scurgerea de lichid vâscos de pe asfalt, din stânga camerei noastre.

Nicio amenințare umană detectată.

Măinile îmi tremurau, așa că le-am vârât în buzunare și am încercat să alung senzația amețitoare de dezgust. Puteam să urăsc cât voiam funcțiile acelea, dar nu puteam spune că nu erau folositoare. Ar fi fost o pierdere să nu profit de ele. Dar, în timp ce traversam în grabă parcare, mi-am dat seama că îmi era dor de întuneric. Deși vederea nocturnă îmi era utilă și mă scăpa de beznă, simțeam că o altă bucată de umanitate îmi fusese furată.

Semnul *nonstop* de pe ușă clipea și emitea un bâzâit intermitent. Am

rămas cu capul plecat, în timp ce am intrat, dar am văzut totul. În ciuda exteriorului jalnic, interiorul magazinului era fără cusur. Cinci rafturi cu snacksuri și diverse erau ordonat aranjate în mijlocul unei mici insule, un bancomat argintiu cu sucuri era în colțul din stânga și un frigider în dreapta. Dar eu nu venisem pentru mâncare.

O femeie de vârstă mijlocie – DANA, numele ei era scris cu roșu – mi-a arătat un zâmbet cu pete de ruj, înainte să se întoarcă la o revistă de bărfă, în spatele teighelei. Nu părea interesată în mod special de mine. Din nefericire, tânărul de la pază, care își umplea cana cu cafea în spate, era. A zâmbit și el și m-a salutat fluturând din mână, dar singurul meu gând era dacă arma pe care o avea la talie era încărcată sau nu. Înainte să-mi dau seama, ochii mi s-au fixat pe armă. În capul meu răsună un țuit. Apoi, imaginea s-a mărit în spatele pleoapelor mele și s-a rotit cu trei sute șaiszeci de grade. În timp ce arma se rotește, au apărut cuvintele roșii:

Sig Sauer P229, nouă mm.

M-am întors brusc dinspre paznic și m-am prefăcut că mă uit la raionul cu bomboane, în timp ce mă țineam de raft, să-mi revin. Privirea mea panicată a căzut pe un pachet de Starburst. Vederea pachetului lung și subțire mi-a amintit de Jeepul lui Hunter, de felul în care el mă făcuse să mă simt atât de reală și de vulnerabilă. Simpla amintire a mâinii lui întinse peste bomboanele împrăștiate, pentru a o prinde pe a mea, fusese suficient. Indiferent cât de prostesc suna, acele sentimente pe care le trăisem împreună cu Hunter mă făcuseră să simt că orice era posibil, că nu trebuia să mă transform într-o mașinărie.

Mi-am înfrânt inerția, am luat pachetul și l-am dus la teighea. Simțeam privirea paznicului, dar nu m-am întors. Încă nu era nevoie să-mi fac griji. Mai mult ca sigur, aveau o rată mare a infracționalității în zonă, iar acela era doar un exercițiu de prevenire a furturilor din magazine. Dar nu știam destule despre operațiunea SMART și nici despre cum acționau ei, pentru a fi sută la sută liniștită. În plus, orice atenție în clipa aceea nu era bine-venită.

Auzeam și cel mai mic sunet pe care îl scotea, chiar și peste cântecul pop mult prea vesel. Scârțâitul slab care venea de la genunchiul lui, când își schimba greutatea de pe un picior pe altul. Un zgomot

aspru, de parcă își scărpină bărbia țepoasă. Trebuia să ies de acolo. Imediat.

– Îmi dați și un telefon cu o cartelă preîncărcată, vă rog? am zis cu voce joasă și am arătat spre raftul din spatele casierei cu păr șaten des.

Femeia a plescăit.

– Oh, nu, scumpo, ți-a murit smartphone-ul? Toată lumea zice că sunt grozave, dar preferă ceva simplu, pe care să te poți baza.

Mi-am lăsat părul pe față, să mă protejeze, și i-am zâmbit fără să spun nimic. Cu cât era mai puțin memorabilă interacțiunea noastră, cu atât mai bine. S-a auzit casa de marcat. După ce am plătit, i-am mulțumit și am luat punga din plastic, să plec. Gardianul se uita țintă la mine, de la o distanță de trei metri. Am știut că privirea lui mă urma, în timp ce mă îndreptam spre ușă. M-am întors în noaptea pustie, unde singurele zgomote care se auzeau erau cele ale mașinilor din depărtare și zumzăitul inscripției cu neon. Cuvintele CAMERE LIBERE, de peste drum, scliffeau ca un far, dar le-am ignorat și m-am întors spre dreapta. Spre strada goală care se întindea în față. Dacă tipul acela voia să mă urmărească, nu aveam de gând să-l conduc la mama. Unu, doi, trei pași pe trotuarul crăpat. Venea. Poate că doar ieșise la o țigară. Poate... M-am întors exact când mâna lui se întindea să mă bată pe umăr.

– Oh! a zis și s-a dat înapoi. Scuze, n-am vrut să vă sperii. Eu doar... doar mă întrebam...

Instinctiv, mâna mea s-a încordat pe punga din plastic.

– ... dacă sunteți de pe aici, poate că vreți să bem o cafea, într-o zi?

Am clipit. O cafea? Tipul ăsta mă întreba dacă voiam să ies cu el? Degetele mele s-au relaxat, în același moment în care am simțit cum căldura îmi invadea obraji. Căldură falsă, care părea atât de reală.

– Hmm, mulțumesc, dar nu cred că mama ar fi de acord.

În atât de multe privințe.

Zâmbetul lui slab s-a evaporat.

– Mama? Câți ani aveți?

– Șaisprezece.

De data asta, obrații lui s-au înroșit de jenă. A făcut câțiva pași grăbiți în spate și a întins mâinile în față, ca și cum ar fi putut să-l protejeze de propriile gânduri dezastruoase.

– Oh... ah... nu știam. M-am gândit că, dacă umblați singură noaptea...

Se tot uita peste umăr, spre magazin, ca și cum casiera ar fi putut ieși să-l salveze.

– Doar voiam ceva de ronțait și mă întorc la hotel, am zis scuturând punga și zâmbind. Noapte bună.

Odată ce s-a întors pleoștit în magazin, am traversat în fugă și m-am îndreptat spre camera 33. M-am așezat pe pat și am scos telefonul, să îl activez. Am format repede numărul.

Securitate: activată.

Comanda vocii m-a făcut să tresar atât de puternic, că aproape am scăpat telefonul. Securitate, ce însemna asta? Aveam să îi urmăresc telefonul, cumva, sau chiar să-i înregistrez convorbirile? Am apăsat grăbită tasta de deconectare. Mă holbam la felul în care degetele mele se strângeau în jurul telefonului. Tot ce îmi dorisem era să aud vocea lui Hunter pentru câteva minute, dar până și posibilitatea aceea îmi fusese luată. Nu puteam să-i risc siguranța și nici ca mama să afle.

Am închis telefonul, să țin bateria încărcată, și l-am băgat în geantă, în timp ce ostilitatea pătrundea în vidul tot mai mare din mine. Apoi, m-am lăsat pe spate pe pat și m-am uitat la gâzele negre mici care se târau pe tavanul îngălbenit, fără nicio grijă aparentă, și m-am întrebat dacă emoțiile nu erau un pic supraestimate.

Patruzeci de minute mai târziu, stăteam într-un scaun de birou incomod, în fața oglinzii șubrede de hotel. Cu o mână, mama îmi

trecea cu îndemânare un pieptene prin păr, oprindu-se undeva pe la jumătatea lungimii.

– Mai scurt, am zis.

Ochii ei albaștri i-au întâlnit în oglindă pe cei verzi ai mei.

– Ești sigură?

Nu.

– Da. În plus, în poza de pașaport e mai scurt.

O pauză.

– Îți dai seama că nu va crește la loc.

Am înghețat, ținută de bucele până la bărbie, din oglindă. De fapt, nu realizasem asta, dar era logic. Desigur că părul meu nu putea să crească. De ce ar fi crescut? Creșterea părului implica foliculi de păr uman. Unii vii. Un lucru atât de stupid și, totuși, în timp ce privirea mea trecea peste șuvițele împrăștiate pe covorul maro, ochii mei ardeau.

– Mai scurt, am repetat cu încăpățănare. Oricum, de ce îți pasă atât de mult de părul meu? Doar nu contează.

De fapt, mama nu fusese încântată de idee. Imediat refuzase, când eu năvălisem din baie cu părul negru, ca și cum n-ar fi suportat să se uite la mine, iar prima tăietură fusese și cea mai grea pentru ea, după cum îi tremurau degetele pe foarfecă.

A pus pieptenele pe păr din nou, chiar sub urechile mele, de data asta. A ridicat foarfeca.

Harșt, harșt.

Bucăți de păr negru s-au risipit pe prosopul alb înfășurat în jurul gâtului meu și pe jos, ceea ce m-a făcut să-mi amintesc o altă oglindă, o altă tunsoare. Aceeași fetiță pe care mi-o amintisem înainte, care stătea în fața mamei, înfășurată într-un prosop, cu mâna întinsă după o acadea, în timp ce mama o tundea. M-am încruntat.

Amintirea era tot neclară, vagă. Îmi era imposibil să văd fața fetei. M-am forțat să recuperez imaginea, să o fac mai clară, dar amintirea s-a risipit și a lăsat în urmă un rest de nostalgie pe care nu o înțelegeam. Iar acea nostalgie s-a evaporat, în timp ce a apărut o altă amintire. Pereți albi, lumini albe. Mirosul de dezinfectant. Un bărbat în halat alb, care pornea un sfredel...

Am scuturat din cap și, ignorând protestul mamei, am sărit de pe scaun. Nu. Nu voiam să îmi amintesc asta, nu din nou. Mi-am dus mâinile la obraji și m-am uitat în oglindă. Am văzut o fată cu păr negru tăiat scurt, o fată care arăta periculos și provocator. Mult mai potrivit decât imaginea de școlăriță inocentă pe care o alesese armata. Mult mai puțin asemănătoare cu versiunea mea din acea amintire îngrozitoare.

– Te simți bine?

Am prins din nou privirea mamei în oglindă, am văzut felul în care mâna ei mi se plimba precaut pe braț, de parcă voia să mă liniștească, dar realiza că atingerea ei nu era binevenită. M-am tras, în caz că i-ar fi dispărut reținerile. Să o întreb despre acea amintire? Să cer o explicație? Sau era încă unul dintre acele lucruri pe care aș fi fost mai fericită să nu le știu? Am ales ultima variantă și am pus o altă întrebare, care tocmai îmi trecuse prin cap.

– Cine a ales cum să arăt? am întrebat-o întorcându-mă spre ea, la timp pentru a vedea cum scapă foarfeca, într-un gest neobișnuit de stângaci.

S-a aplecat și a rămas așa câteva clipe, mai mult decât era necesar. M-am întrebat dacă ceva din ce spusese o supărase, dar până să se ridice, fața ei avea din nou o mască liniștită. Totuși, o încordare i se vedea în colțul gurii.

– Nu eu, a fost tot ce a spus înainte să se întoarcă și să dispară în baie.

Mai târziu, când a ieșit, părul ei cădea la fel, până peste umeri, dar familiarul blond nu mai era, fusese înlocuit de un roșcat-închis, care se potrivea cu poza din pașaportul ei. Acea nu era mama mea din Clearwater, cea din amintirile mele programate și, cât ai clipe, am

simțit cum un alt lanț de pe trecutul meu a căzut.

Părul meu era în continuare împrăștiat pe covorul pătat, ca niște semințe de pădărie, cum îl văzusem pe un copil din Cleawater suflând unele, când se plimba cu mama lui. M-am aplecat și am luat câteva bucle mătăsoase, doar ca să le las să-mi alunece printre degete și să le văd cum cad la loc pe jos. Păr, ierburi, viață – toate trecătoare.

M-am scuturat de melancolie și am început să adun părul.

– Lasă-mă să te ajut.

Mama s-a aplecat să adune și ea.

– Nu, mulțumesc, mă descurc.

A rămas ghemuită, cu mâinile pe coapse.

– Mila, știi că ești furioasă, dar trebuie să lucrăm împreună.

Culoarea mai închisă a părului îi dădea pielii o lucire de porțelan și îi îmbogățea fizionomia cu o urmă de fragilitate. Dar știam că era doar o iluzie, la fel cum era înfățișarea mea. Nimeni care s-ar fi uitat la picioarele ei lungi, la frumusețea suplă nu i-ar fi bănuit puterea mentală și fizică. Așa cum nimeni care s-ar fi uitat la mine nu ar fi intuit că aș fi altceva decât o adolescentă normală. M-a făcut să mă întreb câți alți oameni se ascundeau în spatele aparențelor exterioare.

– Bine. Dar numai dacă renunți de tot la comportamentul de mamă și mă tratezi ca pe un egal. S-a făcut?

S-a uitat la mine pentru câteva clipe lungi, iar privirea ei a rătăcit asupra chipului meu de parcă ar fi memorat contururile, în timp ce mâna ei s-a încheștat pe piatra de la lăntșor. Pentru o clipă, m-am gândit că o să protesteze. Că o să mă implor să cred că, în ciuda a tot, ea se simțea ca o mamă adevărată, că nu falsificase partea aceea. Și, înainte să mă pot abține, acea speranță nebunească mi-a trecut prin corp. Dar a murit o clipă mai târziu, când a fost de acord, cu o voce *oh-atât-de-calmă*.

–S-a făcut.

Îndată, m-am întors la adunatul părului de pe jos, în tot acest timp încercând să mă conving că exact asta îmi dorisem să spună.

Capitolul 17

Camera era întunecată și tăcută, cu excepția sunetului ritmic al respirației mamei, când m-am trezit sărind în sus. Scârțâitul patului s-a auzit tare în liniștea încăperii. M-am uitat la ceasul digital de lângă noptieră. Trei douăzeci și cinci dimineța. Un zgomot ciudat mă trezise din somn sau din starea mea de veghe sau din ce naiba făceam eu când eram întinsă în pat. Nu era un subiect de analizat atunci, nu când am auzit zgomotul din nou, ceva ca un pantof care zgâria betonul.

Era cineva afară.

M-am lăsat în jos și m-am aplecat peste mama, apoi am sărit înapoi, când ea a deschis ochii și s-a ridicat brusc. N-ar fi trebuit să mă surprindă. Nimic din ce făcea mama n-ar mai fi trebuit să mă surprindă.

– E cineva aici? a mimat ea.

Am aprobat din cap și m-am întors spre ușă.

Mama s-a dat jos din pat, complet îmbrăcată, ca mine. Și-a luat ochelarii de pe noptieră și și-a fixat privirea spre ușă.

O altă bătaie.

– Administratorul, a strigat o voce masculină răgușită.

Am făcut un pas în față, dar brațul întins al mamei m-a tras înapoi.

– Așteaptă aici, mi-a șoptit.

S-a furișat spre ușă și s-a uitat pe gaura cheii.

– Ce vrei?

– Scuze pentru deranj, doamnă, dar au fost niște plângeri cu privire la întreruperi de curent în unele camere. Din păcate, cutia cu siguranțe e aici înăuntru. Trebuie doar să intrăm să verificăm.

Vorbea cât să fie auzit prin ușă. Cutia cu siguranțe? În camera noastră? Privirea mamei a căutat-o pe a mea, prin întuneric, și am văzut că ne gândeam la același lucru.

Puțin probabil.

– O clipă, să mă îmbrac cu ceva.

S-a grăbit înapoi și și-a lipit gura de urechea mea.

– Fă o scanare. Află locul exact al oricăror circuite electrice.

– Dar nu știu cum.

Degetele ei mi-au intrat în umeri.

– Știi cum. Doar că nu ești conștientă de asta – exact cum a fost cu GPS-ul. Concentrează-te și fă un tur încet. Curentul e detectat printr-un senzor din spatele ochilor tăi.

Mâinile mi-au zburat spre lateralele feței mele. De parcă aș fi putut simți cumva senzorul de acolo.

– Grăbește-te, Mila, mi-a șoptit. Trebuie să știm dacă e ceva în apropiere de camera asta.

Acel „grăbește-te” m-a convins. Deși stomacul meu s-a chircit, iar pumnii mi s-au strâns, am făcut ce mi-a spus și am dat comanda mentală.

Circuite.

Ca prin minune, o hartă digitală verde s-a deschis în fața mea. O clipă mai târziu, s-a micșorat la câteva puncte mici fixe.

Scanare a circuitelor: blocată.

O senzație de rece ca gheața mi-a trecut pe spate.

– E blocată.

Mama s-a albit.

– Dacă au știut să aducă un dispozitiv de interferență, trebuie să fie oamenii lui Holland. Ne-au găsit.

Ne găsiseră și eram captive.

Mama a început să se agite. S-a dus în baie și a aprins lumina. A urmat sunetul apei de la duș. A închis ușa, înainte să vină înapoi.

– Avem o singură șansă. Trebuie să-i aducem înăuntru, să închidem ușa și să-i terminăm, înainte ca cineva să observe. Ești gata?

Ceva metalic s-a auzit lovindu-se de zăvorul de la ușă și am înghețat. Mama trebuie să-mi fi simțit frica, pentru că m-a strâns de umeri și mi-a șoptit:

– O echipă, ții minte? Nu pot să fac asta fără tine.

Am simțit fiori pe spate, apoi în restul corpului. Voia să o ajut să scape de tipii aceia, cum făcusem la fermă. Voia să fiu android, deși, în clipa aceea, tot ce îmi doream era ca ea să mă apere, ca și cum aș fi fost cu adevărat fiica ei, iar ea ar fi fost cu adevărat mama mea.

Dar eu vrusesem așa. Eu fusesem cea care spusese „echipă”. Nu puteam să dau înapoi. Am scanat camera, în căutarea unor posibile arme. Privirea mea s-a întors la dulap. Am ezitat asupra foarfecii, înainte să o bag în buzunar, cu bărbatul din Clearwater încă prea clar în minte mea. Echipă sau nu, android sau om, nu aveam de gând să las pe nimeni să mă transforme într-un ucigaș. În schimb, am apucat uscătorul și peria de păr grea.

– Gata.

Am sărit peste pat și am căzut în patru labe în spatele scaunului de lângă fereastră, de unde vedeam direct spre ușă. De aproape, scaunul mirosea a lapte stricat, iar de pe el s-a ridicat praf, când l-am atins cu fruntea. Când mama a tras zăvorul, toată atenția mea s-a îndreptat spre ea. Aveam o singură șansă. Dacă aveau să îndrepte o armă spre capul mamei înainte să ajung la ei, totul se termina. Nu puteam să risc să îi facă ceva.

Mama a deschis ușa și s-a prefăcut că îi venea să caște.

– Sunteți sigur că nu puteți aștepta până dimineată?

Un bărbat robust, brunet, pe care nu l-am recunoscut, a intrat, urmat de un tip mai scund, cu o șapcă bleumarin. Și ținea capul în jos, dar tot i-am văzut nasul umflat și ochiul vânăt. Era unul dintre bărbații de la fermă.

Mama s-a dat în spate și a continuat să se prefacă.

– OK... dar dacă siguranțele sunt în baie, va trebui să așteptați câteva minute. Fiica mea era la duș când ați bățut.

Privirile ambilor bărbați au scanat paturile goale, înainte să se concentreze pe ușa de la baie. Măinile mele s-au încleștat pe uscătorul de păr și pe perie. Așteaptă. *Așteaptă*. Dacă mă mișcam prea devreme, puteam atrage atenția în mod nedorit. Dacă mă mișcam prea târziu, putea fi mult, mult mai rău. Când ușa s-a închis, totul s-a întâmplat brusc. Piciorul mamei a țâșnit și l-a izbit pe al doilea bărbat în spatele genunchilor. Bărbatul brunet a umblat la cutia cu scule și a scos o armă. Iar eu am sărit din spatele scaunului, am ținut și am aruncat. Peria l-a lovit pe brunet în încheietură și arma i-a căzut pe jos. Mama a lovit-o și a zburat spre baie, înainte să se întoarcă spre tipul din Clearwater care căzuse în patru labe. Șapca îi alunecase de pe cap. Brunetul și-a revenit mai repede decât anticipasem. S-a întins după armă. Avea s-o ajungă înaintea mea.

Oprește mâna armată.

Comanda m-a făcut să acționez. M-am lansat după el, în timp ce, chiar în fața mea, brațul lui s-a transformat într-o diagramă 3D a anatomiei interne. Lumini verzi care clipeau accentuau punctele cele

mai vulnerabile.

Ținte accesibile.

În aer, am prins ștecherul de la uscător. El deja luase arma cu mâna dreaptă, se rostogolise pe o parte și rotise arma într-un arc, să o îndrepte spre mama.

Acum.

Am aterizat lângă el, mai întâi cu șoldul, apoi am țintit, în timp ce am alunecat pe covor. I-am băgat ștecherul în masa nervoasă de la subsuoară, în plexusul brahial.

Ținta: imobilizată.

Am conștientizat irealitatea situației, în timp ce dinții metalici au intrat adânc în carnea lui, dar trebuia să rămân concentrată. Până când aveam să fiu sigură că îl doborâsem. Brațul lui s-a înmuiat cu totul, iar țipătul a străpuns camera, înainte să îl înăbuș punându-i mâna pe gură. O lovitură rapidă în zona traheei l-ar fi redus la tăcere, dar nu voiam să-l mai lovesc, nu dacă nu era absolut necesar.

Geamantanul. În dulap.

Cu mâna stângă pe gura lui, mi-am folosit-o pe cea dreaptă să scotocesc prin geamantanul care nu avea fermoarul tras. Am luat prima grămadă de bumbac de care am dat. Câteva clipe mai târziu, bărbatul purta unul dintre topurile favorite ale mamei, într-un fel la care cel care îl fabricase nu se gândise vreodată. Mai trebuia doar ceva să-i leg mâinile. Apoi, m-am oprit. Tocmai înfipsesem ștecherul unui uscător de păr într-un bărbat complet necunoscut. Și o făcusem bine.

Ireal.

–Ești în regulă? am întrebat privind spre mama.

Celălalt bărbat era cu fața în jos și nu se mișca, iar după cum îi atârna falca era inconștient. Totuși, mama avea un genunchi înfipt în spatele lui, pentru orice eventualitate.

– Ai ceva cu care să îl leg?

Și-a dus mâna liberă la buzunar – *în buzunarul ei!* – și a scos un pumn de curelușe colorate. Le-am prins pe cele două pe care mi le-a aruncat.

– Folosește-le pe acestea.

Vocea ei părea la fel de sigură și de calmă ca de obicei, chiar și cu un punct mare roșu pe obrazul stâng. Evident, prizonierul ei o pocnise înainte ca ea să îl doboare. Am vrut să-l întorc pe spate pe tipul meu, dar am ezitat, cu mâna pe umărul lui. Ochii îi luceau de durere, iar mâna sănătoasă îi era înfășurată în jurul brațului rănit. Am simțit un junghi ascuțit. Știusese exact unde să lovesc și făcusem asta fără să gândesc. Fără măcar să mă sinchisesc, să mă gândesc că aș putea să-i provoc vreo rană nevindecabilă.

... o mașinărie de luptă.

– Mila, e în regulă, a zis mama, rezumând situația dintr-o singură privire. Știu cum te simți, dar nu uita – el n-ar fi avut nicio rețineră să mă împuște. Iar ce plănuia pentru tine... e mult mai rău decât ce i-ai făcut tu lui.

Poate că da, dar nu voiam să fiu acea Mila, cea pe care ei o creaseră în laborator, care rănea și mutila și, într-o bună zi, poate chiar avea să ucidă pe cineva. Dar, în clipa aceea, trebuia să uit toate acelea și să îl leg pe tip. M-am mișcat rapid. Când l-am întors pe burtă, a gemut, dar nu a protestat și nici nu a deschis ochii. Abia dacă mai era conștient. Speram că asta însemna că suferea mai puțin. Totuși, mâinile mele au fost blânde când i-am legat încheieturile cu acele curelușe de la mama. Pe cea verde am folosit-o pentru a-i lega gleznele.

Tipul mamei era legat la fel și avea niște șosete îndesate în gură. Mama s-a ridicat și a făcut doi pași spre pat, înainte să se lase să cadă pe marginea lui. Singurul semn al stării ei încordate era felul în care își tot aranja ochelarii.

– Acum? am întrebat privind spre cei doi bărbați întinși pe burtă și simțind cum încordarea creștea în pieptul meu.

Am încercat să o alung, amintindu-mi că nu era nimic real și că, potrivit mamei, încordarea era doar o recreare a reacțiilor emoționale ale altcuiva. Ca un reziduu emoțional. Mama s-a uitat spre cei doi.

– Adu lucrurile noastre din baie și șterge amprentele. Până să termini, ei ar trebui să poată să răspundă la câteva întrebări.

Am luat de pe podea rucsacul și l-am dus în baie. Am băgat în el tot ce era pe dulap, apoi am șters prin cameră. În coșul de gunoi am văzut cutiile goale de la vopseaua de păr, le-am scos și le-am aruncat într-un loc mai sigur. Ampretele degetelor. Am luat un prosop, l-am umezit și am șters tot ce putea să fi atins mama. Când am ieșit, cei doi încă zăceau pe jos, dar cel care era mai aproape de mama începuse să se zbată să se dezlege. Mama s-a uitat spre mine, cu buzele subțiate și hotărâte.

– Gata?

Înainte să pot răspunde, s-a lăsat lângă el și l-a rostogolit. Apoi i-a pus arma la tâmplă.

– Știm că lucrezi pentru generalul Holland. Spune-ne cât știe.

Bărbatul n-a încercat să scoată vreun sunet prin călușul improvizat, dar mama a continuat să-i țină arma la cap, în timp ce ochii lui lucioși rămăseseră priponiți asupra mea. I-am văzut mâna tremurând ușor, înainte să lase arma în jos și să-l lovească în genunchi. Șosetele vârate în gură i-au înăbușit strigătul. M-am dat înapoi un pas.

– Ai zis că o să-i interoghezi, nu că o să-i bați, am rostit printre dinți, cu o privire acuzatoare.

Mama și-a trecut peste obraz o mână obosită.

– E singura modalitate de a-i face să vorbească. Poți aștepta în baie, dacă vrei. Mă descurc.

Aproape că am făcut ce mi-a spus – să fug în baie, să pornesc dușul și să mă bag sub el, să nu mai aud nimic. Dar n-ar fi fost cinstit față de ea. Îmi plăcea sau nu, eram o echipă. Iar supraviețuirea noastră

depindea de asta.

– Acum, spune-mi ce știi, i-a zis mama chelului și i-a smuls șosetele din gură.

S-a smucit, a întors capul și a scuipat pe jos.

– Holland? Nu lucrăm pentru Holland.

Privirea lui s-a întors spre mine, iar gura lui s-a destins. Aproape că simțeam pe unde i se plimbau ochii, în timp ce îmi parcurgeau fiecare centimetru din corp. Degetele mamei s-au încordat pe armă.

– Lasă minciunile. Și uită-te la mine, nu la ea.

La comanda ei, bărbatul și-a mutat atenția la mama, dar, câteva clipe mai târziu, ochii lui s-au întors la mine.

– Arăt eu a soldat? Tot ce vrem e să aruncăm o privire, a zis arătând spre mine. Dă-ne-o pe ea și te plătim suficient să poți dispărea oriunde.

M-a analizat din nou, din cap până-n picioare și a șoptit încet.

– La naiba, acum înțeleg de ce își doresc atât de mult să pună mâna pe tine. Dacă n-aș ști, aș zice că ești reală și nu doar cea mai nouă jucărie a armatei.

Jucărie. Tocmai îmi spusese jucărie. Mi-am încleștat dinții până la durere, la gândul trădător că spusele lui nu erau chiar departe de adevăr. Mama a șuierat printre dinți, înainte să-l apuce de bărbie.

– Nu mă mai face să-mi pierd vremea. Spune-mi, ai raportat celor de la operațiunea SMART? Holland știe că ne-ai găsit?

Buza lui s-a curbat într-un rânjet.

– Îți spun adevărul. Nu e problema mea dacă ești prea proastă să nu mă crezi.

Mama i-a lipit arma de coapsă.

– Poate că nu o să te împușc în cap. Dar piciorul...

Un clic a semnalizat faptul că mama trăsesese piedica armei. Sunetul m-a făcut să simt greață în gât. Nu credeam că mama ar împușca un om care nu se putea apăra, dar chiar și numai posibilitatea aceea îmi făcea greață. Tot ce reușeam să-mi imaginez era cealaltă față, burghiul, arma de la capul ei...

Cumva, trebuia să îl conving să vorbească fără ca mama să-l împuște. Chiar dacă trebuia să blufez. M-am trântit pe jos, de cealaltă parte a lui, și l-am apucat de păr.

– Lasă arma, știu sute de feluri în care te pot tortura, să scot totul de la tine. Întreabă-l pe prietenul tău de colo. El o să fie bine, dar nu pot spune la fel despre brațul lui.

Zâmbetul i s-a șters de pe față. Ochii lui negri au clipit spre companionul lui, care gemea, în timp ce sub degete îi simțeam pulsul accelerat. Am rezistat pornirii de a-i da drumul și mi-am forțat cealaltă mână să-i cuprindă obrazul. Dacă amenințările mele îl speriau și-l făceau să vorbească, fără să fie nevoie de violență, atunci merita.

– Aș putea începe cu ceva simplu, cum ar fi să-mi vâr degetul în urechea ta, suficient de adânc să-ți fac timpanul să explodeze. Ar trebui doar să fii atentă să nu ajung la creierul tău. Oh și... o să știu dacă minți.

Sincer, habar n-aveam dacă mi-aș fi dat seama sau nu, dar suna bine. Ochii lui negri se holbau la ai mei, iar mărul lui Adam îi ieșea în evidență, în timp ce înghițea. Foarte în evidență. Degetele mele s-au umezit de la transpirația care îi curgea pe scalp. Apoi, a început să vorbească.

– Deocamdată, știm doar noi, grupul de la casa ta. Ceilalți verifică toate drumurile care ies din Clearwater. Am pornit târziu, dar v-am ajuns după semnalul mașinii – v-am pus un dispozitiv.

– Un dispozitiv? Înseamnă că mai vin și alții? a intervenit mama, cu o urmă de panică în voce, panică pe care se străduise să o reprime până atunci.

–Nu, încă nu. Nu erau siguri că nu era o capcană, în cazul în care ați fi găsit dispozitivul și l-ați fi montat altcuiva.

–Nu ați raportat încă?

A ezitat, așa că mi-am forțat mâna să-i zgârie urechea, în timp ce mama a sărit în picioare. Bărbatul a tresărit.

–Nu, nu am raportat încă. Trebuia să o facem odată ce v-am fi verificat identitatea și s-ar fi confirmat, într-un fel sau altul.

Mama a început să patruleze prin cameră și să șteargă orice urmă de amprente, apoi să îndese în rucsac orice obiect de-al nostru. După care s-a întors în baie și a ieșit cu două mănuși din cauciuc. O clipă mai târziu, amândoi bărbații aveau câte un căluș, iar topul ei și șosetele recuperate, deși, un pic mai umede decât ar fi vrut.

–Când vor veni prietenii voștri, spune-le asta: următorul care vine după noi va simți acele tehnici de tortură despre care vorbea Mila. Ai înțeles?

Ochii lui s-au mărit și a aprobat din cap convulsiv.

–Bun.

Mama s-a lăsat în genunchi, să scormonească prin buzunarele tipului cu arma, și a scos un dispozitiv negru, care semăna cu un walkie-talkie. Am văzut-o cum se încruntă când am urmat-o. Niciun act de identitate, dar am găsit un inel de chei de la o firmă de închirieri auto.

–Ce e? am întrebat-o în timp ce se ridica, iar adâncitura dintre sprâncene i se mărea.

–Așa ceva foloseau ca să blocheze recepția, dar nu îl recunosc. Holland nu ne-a arătat niciodată ceva de genul ăsta.

S-a uitat la dispozitiv de parcă era toxic, înainte să apese pe butoane. Lumina verde s-a stins. În cele din urmă, și-a ridicat capul încet și asta m-a făcut să mă gândesc la ce era mai rău.

–Cred că spun adevărul... nu lucrează pentru armată.

Ne-am grăbit spre ușă și am pătruns în noaptea răcoroasă, cu acele vorbe răsunându-mi în urechi. De parcă situația nu ar fi fost suficient de grea, în clipa aceea, aveam două grupuri care ne vâneau. Afară, totul era încremenit. Nu se auzea niciun zgomot, doar sunetul continuu al mașinilor de pe autostradă. O rapidă trecere în revistă a parcării a scos la iveală faptul că, pe lângă cele trei mașini pe care le văzusem încă de când ajunsesem acolo, o a patra era parcată în partea de nord, un Ford Explorer negru, cu geamuri fumurii.

Roșul a pâlpăit în spatele pleoapelor mele.

– Nu, am șoptit și mi-am încleștat maxilarul, dorindu-mi să iasă din capul meu.

Fără scanări. Ne descurcaserăm fără ajutorul nedorit al vocii mele de robot.

Scanare vizuală: activată.

Detectare a unei amenințări umane.

Am încetat să mă împotrivesc și am înghețat.

– E cineva aici.

Mama s-a oprit.

– Unde?

– Acolo.

Spre stânga noastră, pe trotuar, în fața motelului, câmpul meu vizual scotea în evidență silueta, într-o lumină verde. M-am concentrat pe fața ei și am gemut. Prostul de gardian de la magazin. Se îndrepta spre noi.

– Ce facem?

– Poartă-te de parcă ai căuta ceva în spatele mașinii.

Mama a apăsat pe telecomandă, să deschidă ușile, așa că am băgat geamantanul în portbagaj, apoi m-am aplecat pe jumătate înăuntru

și m-am prefăcut că scotocesc prin buzunarul scaunului din față. Mama s-a dus repede spre locul de lângă șofer și s-a apucat să scotocească pe jos. Între timp, eu îmi țineam respirația și ascultam fluieratul paznicului, care ne anunța că se apropia. Se apropia și mai mult. Și mai mult. Nu îndrăzneam să îmi ridic privirea, dar îi auzeam bocancii scrâșnind pe pietriș, auzeam cum se îndreaptă direct spre mama.

– Totul e în regulă? Proprietarul motelului e prieten cu mine și m-a rugat să verific niște zgomote.

Zgomote... despre noi trebuie să fi fost vorba. Am apucat strâns buzunarul din piele, iar mama s-a îndreptat. Când a vorbit, părea iritată.

– De ce crezi că plecăm în toiul nopții? E imposibil să dormi, din cauza tâmpiților de la treizeci și cinci, care fac tăvăno. În sfârșit, au tăcut acum vreo cincisprezece minute, dar, dacă tot ne-am trezit și avem drum lung în față, am decis să plecăm devreme.

Treizeci și cinci. La două uși de camera noastră.

– Tăvăno? Ce fel de tăvăno? Vi s-a părut că ar fi fost rănit cineva?

Prin fereastră, l-am văzut cum căuta din priviri camera respectivă. La naiba. Dacă se ducea să-i ia la întrebări, urma să avem probleme serioase. Mama trebuie să fi realizat și ea, pentru că a dat-o pe glumă.

– Oh, nu genul acela de tăvăno. Știți, celălalt fel, a zis ea, cu o sprânceană ridicată și cu un semn din cap în direcția mea.

Chiar dacă acel cuplu și gălăgioasele lor activități nocturne erau închipuite, obraii mei ardeau. Mai ales că paznicul se dăduse la mine cu puțin timp în urmă. Așa mi-a venit ideea grozavă și umilitoare în același timp prin care îl puteam pune pe fugă. M-am îndreptat, sperând că obraii mei arzând nu se vedeau foarte bine în lumina slabă.

– Bună! i-am făcut eu cu mâna peste mașină.

I-a luat câteva secunde să facă legătura, dar când a reușit a fost

aproape amuzant. A tras aer în piept, apoi s-a dat înapoi de lângă Tahoe, de parcă l-ar fi putut lovi, împiedicându-se în propriile picioare.

– Bună, a zis și el cu voce răgușită, care părea evident falsă, iar mâna i-a zburat să-și aranjeze gulerul.

N-a reușit să se întoarcă spre mama suficient de repede.

– Mulțumesc pentru lămuriri. O să-i spun motelierului. Noapte bună.

Apoi și-a plecat capul și s-a îndreptat spre recepție, atent să-și țină privirea îndreptată fix înainte. Aș fi râs, dar mama mi-a tăiat-o.

– Trebuie să le dezactivăm mașina, înainte ca el să se întoarcă, a zis privindu-l cum se îndepărta.

– O să mă ocup eu de asta, în timp ce tu cauți dispozitivul de urmărire.

M-am îndreptat fără zgomot spre SUV. Nu era nimeni înăuntru. Bun. Mi-am băgat mâinile în buzunar și am dat de foarfeca pe care o luasem în speranța că nu voi răni accidental pe cineva în mod excesiv. După ce m-am uitat peste umăr, să mă asigur că paznicul era încă la recepție, am început cu partea șoferului. Am ținut cauciucul și am folosit o lovitură rapidă și puternică, să-l străpung. Foarfeca a pătruns prin stratul exterior mai ușor decât am crezut, iar mâna mea a ajuns la cauciuc. Acțiunea mi-a amintit de una similară, pe care o făcusem doar cu câteva minute în urmă, doar că atunci vărâsem ceva metalic în carne umană. M-am luptat să alung gândul și am continuat cu următorul cauciuc. În mai puțin de două minute, toate cele patru cauciucuri aveau găuri noi-nouțe făcute cu foarfeca. Chiar dacă urmăritorii noștri reușeau cumva să se elibereze, nu aveau cum să ajungă prea departe.

Am fugit spre locul unde era parcat SUV-ul nostru. Trebuia să plecăm, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Totuși, asta se dovedea mai greu de făcut decât anticipasem. Am găsit-o pe mama pe jumătate sub mașină. Doar picioarele i se vedeau.

– Nu l-ai găsit încă?

După colț, am auzit scârțâitul ușii de la recepție. Paznicul.

– Grăbește-te!

– O clipă.

Lumina slabă care a urmat-o după ce a umblat la roata de sub locul șoferului mi-a spus că luase lanterna noastră pentru urgențe. Paznicul era cu spatele la noi și cu ușa parțial deschisă, dar în clipa în care s-a întors a văzut și el lumina și, probabil, s-a întrebat ce naiba făceam. Mama s-a strecurat afară, cu degete unsuroase, dar triumfătoare.

– Uite-l, a zis ținând în aer o bucată de metal care clipea roșu, închisă în ceea ce părea o substanță transparentă, ca siliconul.

În clipa în care mama s-a ridicat, ușa s-a închis. După o privire grăbită în direcția noastră și un salut cu mâna, paznicul a luat-o iute spre stradă. Am răsuflat ușurată, în timp ce mama a început să șoptească grăbită:

– Ăsta nu e un dispozitiv de urmărire obișnuit folosit de armată. Tu ești programată să simți semnalele pe care le emit acelea. Dar chestia asta sintetică este încapsulată și trebuie să-ți fi blocat cumva abilitatea, deși semnalele sunt în continuare emise. Foarte ingenios.

A întors dispozitivul cu grijă, de parcă era ceva prețios. Omul de știință din ea, chiar și atunci, în acele circumstanțe periculoase. Am deschis ușa pasagerului.

– Super, mamă, dar poți să te entuziasmezi în legătură cu acel dispozitiv, care aproape că ne-a omorât, după ce urcăm în mașină?

Un zâmbet timid i-a apărut pe fața ei cândva fascinantă.

– Ai dreptate, scuze!

Zâmbetul i s-a lărgit, așezându-se pe locul șoferului și pornind motorul.

– De ce faci asta? am întrebat-o în timp ce ieșeam cu spatele din parcare.

– Ce anume?

– Zâmbești de fiecare dată când spun ceva neplăcut.

Nu era prima dată când se întâmpla, dar, categoric, atunci era cel mai ciudat. A frânat puternic, în clipa în care semaforul s-a făcut galben.

– Pentru că e dovada că ești mai umană decât crezi, decât cred toți.

– Asta ar trebui să fie logic?

A zâmbit spre mine și a ridicat mâna, să-mi netezească părul.

– Oh, e perfect logic. Gândește-te, Mila. Guvernul nu te-a programat să ai un simț al umorului subversiv. Nici eu nu te-am programat așa, nici măcar atunci când ți-am implantat amintirile și ți-am încărcat programele cu limbajul adolescenților. E vorba despre tine. Înseamnă că evoluezi, crești... așa cum face un om.

M-am gândit la vorbele ei și, pe măsură ce mă gândeam, o senzație de căldură – speranță – m-a invadat pe dinăuntru. Per ansamblu, era ceva minor. Nu schimba faptul că eram plină de părți fabricate, care mimau un om, astfel încât să mă pot infiltra ca spion. Dar era ceva. O scânteie de promisiune a ceea ce ar putea fi, a ceea ce m-ar putea schimba.

Privirea mea a găsit oglinda retrovizoare, iar în ea imaginea motelului care se îndepărta și devenea tot mai mic. Felul în care m-aș schimba dacă am trăi suficient ca acea schimbare să se producă și dacă, cumva, într-un fel, aș putea găsi drumul înapoi spre Hunter.

Apoi, am ajuns din nou pe autostradă, din nou la drum, spre o viață complet nouă.

Capitolul 18

Drept în fața noastră era un pod, iar picioarele lui se arcuiau deasupra unor străzi cu trei benzi. Odată ce vom fi trecut de apă, vom fi afară din Statele Unite, mă gândeam. Probabil, pentru totdeauna. Posibilitatea unei noi vieți, acea posibilitate care mă ținuse în priză în ultimele câteva ore, cam dispăruse și mă lăsase goală, doar cu o melancolie tăcută.

Hunter.

Odată trecute pe teritoriu străin, va fi și mai greu de ajuns la el. Mi-am mușcat buza și m-am uitat pe geam. Semnele digitale ne îndrumau pe banda potrivită. Ne-am dus în spatele unui șir lung de mașini. Am înaintat câte puțin, odată cu celelalte.

– Aproape am ajuns, a zis mama, când o altă mașină a înaintat un pic.

Măinile ei țineau strâns volanul.

– Să sperăm doar că nu ne așteaptă.

M-am uitat peste umăr, la mașinile care veneau din spate, apoi în față, la cei șase inși înarmați, în uniforme, de la chioșcuri, și la șirul de mașini oficiale din fața unei clădiri mici din stânga. Mi-am plimbat degetele pe centură, să mă calmez. Dacă ne așteptau, mă temeam că nu aveam nicio șansă.

În cele din urmă, ne-am apropiat de zonele îngrădite, cu acoperișuri albastre, care adăposteau patrula de graniță canadiană. Eram la două mașini distanță, pe banda șapte, nu departe de semnul roșu pe care scria STOP. Pe banda șase, am văzut cum funcționarul în uniformă a scuturat din cap la ce spusese un șofer, prin fereastra deschisă – nici măcar eu nu reușeam să aud ce spunea, peste zgomotul atâtor mașini – și a arătat spre un bărbat înalt, coleg de-al lui, aflat ceva mai încolo. După ce i-a spus ceva șoferului, s-a deschis portbagajul, iar cel de-al doilea vameș a început să se uite prin el, în timp ce primul a deschis ușa din spate și s-a uitat înăuntru. Când au terminat, cei doi vameși au discutat ceva, dând din cap. Unul ținea în mână un laptop și arăta spre el. Apoi, l-au îndrumat pe șofer spre stânga, unde era un semn pe care scria VERIFICARE/VAMĂ.

După felul în care mama strângea tot mai tare volanul, cu încheieturile degetelor albite, ca niște mici pietre curbate, observase și ea agitația. În fața noastră era un Camry verde, cu numere de Canada, care a trecut mai departe. Urmam noi.

– O să fim în regulă? am întrebat și mi-am încrucișat strâns mâinile în poală.

– Sper, a zis ea încet. Dar trebuie să facem tot posibilul să nu fim trase deoparte și duse la verificare.

Trase deoparte. M-am uitat la Oldsmobile-ul vechi parcat în fața clădirii unde se făceau verificările și am văzut cum șoferul era escortat înăuntru. Trase deoparte, ca tipul acela. După încruntătura vameșului nostru, puteam ghici că rata lui de mașini trase deoparte era mai mare decât media.

– Nu uita, mă lași pe mine să vorbesc.

Mi-am deschis pașaportul și m-am uitat la poză. Stephanie Prescott, născută pe 18 noiembrie, șaisprezece ani. Arăta bine, dar oare era suficient de bine să facă față inspecției, împreună cu falsa înregistrare a SUV-ului, pe numele fals al mamei? Era suficient de bine pentru a scăpa de ochiul militar? Dar misteriosul grup de la motel, cu toată tehnologia aceea – monitorizau și ei cumva punctul de trecere?

Prea mulți necunoscuți pentru a scăpa de senzația de benzi de oțel care îmi strângeau pieptul. Prea multe feluri în care puteam fi prinse. Și, sub teamă, gândul trădător care ieșea în evidență. Gândul că, dacă eram respinse, ne-am întoarce pe pământ american. Ceea ce m-ar fi ținut mai aproape de Hunter.

Camry-ul a trecut mai departe, iar tipul în uniformă ne-a făcut semn să înaintăm. Am lăsat geamul jos, în timp ce mama conducea, sperând că aerul proaspăt va alunga panica ce se agăța de mine cu gheare ascuțite. Degetele mi s-au curbat în pantofi. Mama și-a întors capul, oferind patrului un zâmbet încordat, eu m-am pregătit pentru cel mai rău scenariu. Tipul scund, cu obraji lăsați n-a zâmbit deloc, când mama i-a întins pașapoartele și actele de înregistrare ale mașinii. S-a uitat la pașapoarte și s-a încruntat. O încruntare tipică sau una care însemna ceva?

–Care e destinația voastră finală în Canada?

–London, Ontario.

–Motivul?

–O înmormântare, din păcate, a zis mama și a făcut ca vocea să îi tremure un pic, la ultima silabă.

Tipul n-a mai zis nimic, doar s-a uitat la poza din pașaportul mamei, apoi la mama. S-a uitat din nou în jos, din nou la ea. Încruntătura lui s-a adâncit. Panica mea a crescut, mi-a urcat prin brațe, apoi în gât. Știa ceva. Avea să ne tragă deoparte.

–Ei bine..., a început el, scrutând fața mamei.

Eu m-am prins de mijlocul bordului, să mă calmez. Gata. Acela era momentul când avea să ne trimită spre clădirea vamală. Acolo, vor vedea că pașapoartele noastre erau false, vor suna în SUA și gata.

–... nu aveți ochiul acela negru în poza de pașaport.

Ce?

Mi-am mușcat obrazul și m-am uitat în jos, încercând să-mi reprim un chicotit nervos. Locul șoferului a scârțâit când mama s-a mișcat,

iar mâna i-a zburat spre obraz.

–Nu. Nu, nu îl aveam. Îl pun doar la ocazii speciale.

A mai pus paie pe foc și s-a aplecat mai aproape, să-l privească pe sub gene.

–Dacă vrei să știi, am pierdut o bătălie cu nasul câinelui nostru.

I-a zâmbit larg, genul de zâmbet pe care nu-l mai văzusem și îndată mi-am dorit să mă bag sub scaun. Mama chiar flirta cu tipul acela? Dacă da, funcționa, pentru că expresia lui acră s-a transformat într-un zâmbet.

–Un câine mare?

Ea a aprobat din cap.

–Rhodesian ridgeback, un pui de 45 de kilograme.

Nici măcar nu știam cum arăta un rhodesian ridgeback, dar nu conta. Farmecul ei făcea minuni. Tipul i-a înmănat pașapoartele.

–Ei bine, când vă întoarceți, duceți câinele la un curs de dresaj. Vă doresc o vizită plăcută.

A spus cuvintele magice și ne-a făcut semn să trecem, apoi, pur și simplu, ne-am trezit în Canada. Faptul că ajunseseam pe pământ străin trebuie s-o fi calmat pe mama, pentru că a adormit la douăzeci de minute după ce am trecut de vamă și am schimbat rolurile, iar sforăitul ei ușor se auzea peste zumzetul persistent al roților. Își sprijinea obrazul în mână. Somnul îi atenuase ridurile de îngrijorare din jurul ochilor și al gurii, astfel că părea mai tânără, mai relaxată ca de obicei. Când fusesem la fermă, mereu pusesem starea ei tensionată și protecția exagerată pe seama pierderii tatălui meu. Privind în urmă, îmi dădeam seama că, probabil, fusese la capătul nervilor în tot acel timp. Anticipase ziua în care urma să fim nevoite să ne aruncăm lucrurile în mașină și să facem exact ce făceam: să fugim.

De ce, totuși? De ce își asumase un asemenea risc, de ce să își pună viața într-un astfel de pericol? În ciuda întrebărilor pe care le

ridicase tipul de la motel, trebuia să cred că ce îmi spusese mama era adevărat. Că ea realizase că ei creaseră ceva dincolo de așteptările lor și că eu meritam o șansă la viața reală. Oamenii nu se supun unor riscuri de genul acela doar dintr-o toană. Neliniștea îmi răsucea stomacul. Cel puțin speram că oamenii nu făceau așa ceva.

Am ajuns la aeroportul din Ontario fără alte probleme. Am urmat indicatoarele și m-am îndreptat spre parcare, am luat un bilet și am pus SUV-ul într-un loc liber, printre multe alte mașini. L-am ascuns la vedere, ca să zic așa.

–Ești pregătită, Stephanie Prescott?

Mama a umblat în buzunarul interior al poșetei, a scos pașapoartele, înainte să se întoarcă și să-mi mai arunce o privire. Timpul trecea, iar privirea ei mă scruta, mă scruta, până când am simțit fiori.

–Ce e?

Fără avertizare, mâinile ei s-au întins să-mi cuprindă obraji, iar neașteptata intimitate a atingerii ei m-a uimit.

–Max Landers. Caută-l în Germania, dacă se întâmplă ceva.

Am aprobat din cap, dar, în ciuda căldurii pielii ei, răceala s-a răspândit, de parcă cineva îmi freca pielea cu gheață. Am închis ochii și am alungat neliniștea.

–OK.

O strângere rapidă, înainte să se aplece peste spătar.

–Mulțumesc, Mila.

La mulțumirea ei sinceră, am simțit cum vina mă izbește în piept. Fusesem de acord doar să o liniștesc. A luat geamantanele, a încuiat mașina și am urmat semnele spre scări, apoi am coborât, până am ajuns la stradă. Exteriorul aeroportului părea un imens carusel, cu acoperișul lui elegant, boltit și cu benzile albe metalice care traversau șirul nesfârșit de geamuri. Un carusel sau o uriașă și elegantă închisoare.

Alți șase călători ne-au înconjurat, în timp ce traversam: părinții de vârstă mijlocie și cele două fete ale lor și doi oameni de afaceri la costum și cravată, care trăgeau după ei niște genți din piele. M-am uitat la trotuarul din fața noastră și am văzut alți trei trecători singuri, o femeie mai în vârstă și un tip, în hanorac, rezemat de perete, fumând, cu fața spre noi. Văzându-l mi-aș fi dorit să iuțesc ritmul, dar mi-am forțat picioarele să mențină ritmul lent. Totuși, în mintea mea, m-am întrebat dacă putea să aibă legătură cu oamenii de la motel sau cu armata. Dacă avea un Taser sau, mai rău, vreo armă. Am simțit agitație în creier. Pumnii mei s-au strâns, când au apărut cuvintele clipind. Când vocea mea mecanică, monotonă a vorbit.

Nicio armă detectată.

În timp ce ne îndreptam spre ușile din sticlă, care se deschideau spre Terminalul 3, m-am trezit că privirea mea îi studia pe ceilalți călători. Mă întrebam cum am putea prinde de veste la timp dacă cineva ne urmărea. Geamantanele noastre au săltat peste pragul ușilor care dădeau înăuntrul aeroportului. Interiorul mare ne-a învăluit, iar tavanul foarte înalt și boltit m-a făcut să mă simt prea expusă. Răceala locului – podelele albe și metalul lucios –, deși plăcut vederii, mi-a amintit o dată în plus de fata din cameră. Am alungat amintirea, realizând că niciodată nu o întrebasem pe mama despre asta. În clipa aceea, categoric, nu era momentul potrivit. În schimb, m-am concentrat asupra lui Hunter. Pe râsul lui răgușit, pe mirosul lui curat, de lemn de santal. Pe sprijinul lui necondiționat, după ce fusesem aruncată din camioneta lui Kaylee. Pe fluturii pe care îi simțisem când pielea lui o atinsese pe a mea. Și, din nou, când genele lui se lăsaseră, înainte de aproape-sărutul nostru.

Odată ajunse în avion, Hunter avea să dispară pentru totdeauna. Am urmat-o pe mama la etajul doi, spre scările care marcau intrarea spre ghișeu de bilete Finnair. Doar trei pasageri stăteau la coadă în fața noastră – două femei și un băiețel –, așa că am așteptat în liniște. Ei s-au îndreptat în grup spre un agent de bilete liber, așa că am rămas noi în față. Ne rugam ca pașapoartele noastre să mai treacă o dată.

– Următorul, vă rog.

O femeie ce părea iritată, de vârstă mijlocie, cu bucle șatene, ne-a salutat. Mama a întrebat-o de următorul zbor spre Germania – nu am fi putut face rezervări în avans, fără să riscăm să alertăm armata –, iar degetele femeii s-au mișcat pe tastatură.

– Aveți noroc. Avem locuri libere la următorul zbor, care pleacă peste trei ore. Dar, din moment ce le cumpărați în ultima clipă, costă 3.339 de dolari fiecare.

– Le luăm.

– Pașapoartele și cardul de credit, vă rog.

Mama a scotocit prin geantă și a scos pașapoartele false și cardul de credit, care era tot pe numele fals. I le-a întins cu o mână sigură, deși știam că era la fel de încordată ca mine. Dacă erau respinse, puteam să ne luăm rămas-bun de la planul nostru de scăpare. Femeia abia dacă s-a uitat la poze, doar ne-a tastat numele. Mama s-a relaxat. Atât de aproape. Apoi, femeia a băgat cardul. S-a auzit un țuiit, unul care mi-a răsunat direct în piept și am înghețat. Femeia s-a încruntat spre monitor. Când a ridicat privirea, trăsăturile ei erau o mască politicoasă.

– Îmi pare rău, cardul dumneavoastră a fost refuzat. Aveți o altă formă de plată?

Degetele mamei s-au încordat instinctiv pe geantă. Puteam să-i simt panica. Sau poate că doar mi se părea, îmi proiectam propria frică. Râsul mamei a sunat ascuțit și fals.

– Trebuie să fie o greșeală. Puteți să mai încercați o dată?

Cu un oftat obosit și iritat, femeia a reușit să-și mențină zâmbetul fals, în timp ce a introdus cardul din nou. Mi-am agățat degetele de brațul rigid al mamei. Încercam să-i transmit o încredere pe care nu o aveam. Cardul trebuia să funcționeze. Dacă ar fi existat un mod de a forța mașinăria să funcționeze...

De data aceea, roșul a clipit în spatele pleoapelor mele și nu m-am împotrivit.

Localizare semnal...

Femeia de la bilete a scuturat din cap.

–Știți, dacă nu funcționează de prima dată, aproape niciodată nu...

S-a oprit, cu o sprânceană pensată arcuită.

–Nu contează. A mers.

Ținând-o de mână, am simțit tremurul inconfundabil al mamei.

–Nu mai avem locuri la geam, dar avem un loc liber spre coada avionului și unul alături, dacă doriți.

–Perfect, mulțumesc.

Sub teighea, mâna mamei, umedă de transpirație, a găsit-o pe a mea. Aproape că reușisem. Ne-am verificat geamantanele, ne-am pus gențile pe umăr și ne-am îndreptat spre holul care ne fusese indicat, spre verificarea de securitate.

Mai aveam un singur hop.

Capitolul 19

Nu am ajuns foarte departe, înainte ca mama să se oprească în fața unui stand cu ziare și cărți.

– Ne așteaptă un zbor lung, o să iau câteva cărți. Vrei ceva? m-a întrebat și s-a aplecat să-și lege șiretul albastru.

M-am uitat înăuntru, în timp ce alți pasageri ne ocoleau și-și continuau drumul pe hol. În ciuda faptului că era imens, fiecare loc disponibil era plin cu reviste și cărți. O tipă înaltă, de douăzeci și ceva de ani, răsfoia *InStyle*, cu geamantanul alături. Iubitul ei îi înconjurase gâtul cu brațele și privea peste umărul ei.

Voiam ceva. Dar nu era de cumpărat din acel magazin.

– Sigur, ia-mi ceva. Am o poftă inexplicabilă pentru o poveste de spionaj.

Mama s-a încruntat, iar eu am ridicat mâinile.

– OK, OK, glumeam. Îți amintești, să glumești e bine?

Asta i-a smuls un zâmbet slab.

– O să iau orice. Oh, poate și niște reviste pentru adolescenți, am zis, continuând să mă uit la tânăra care îi întindea casierei revista *InStyle*. Știi tu, doar să fie.

Mama a pufnit încet și s-a întins să mă ciufulească.

– Corect. Doar să fie.

– Aștept aici.

Îndată ce am văzut-o aplecată peste o carte pe care mi-o cumpărase – *The Help* –, m-am lăsat în jos și am căutat în geantă telefonul pe care îl cumpărasem. Mama abandonase vechile noastre telefoane înainte să plecăm din Clearwater, de teamă ca cei de la Operațiunea SMART sau bărbații de la motel să nu ne ia urma. Oricum, știam că n-ar fi fost de acord să sun pe nimeni și, logic, m-am gândit că așa era cel mai sigur. Dacă voiam să-i aud vocea lui Hunter încă o dată, acela era momentul. Înainte să ajungem la adevărata noastră destinație. Cu degete care ar fi trebuit să tremure, dar care erau surprinzător de sigure, i-am format numărul. A răspuns la al doilea apel.

– Alo?

Vocea lui a declanșat un râu de căldură. M-am întins, să mă sprijin de perete.

– Mila sunt.

– *Mila?*

A făcut o pauză șocat.

– Ești OK? Am încercat să te sun! Și chiar am trecut pe la tine azi-dimineață...

– Sunt bine.

L-am întrerupt, deși aș fi putut să mă îmbăt cu îngrijorarea care se scurgea din telefon. Doar auzindu-i vocea și m-am calmat, m-a făcut să mă simt mai puțin ireală.

– Mă bucur. După ce seara trecută s-a încheiat cam ciudat, am fost îngrijorat. Am fost și la Dairy Queen, să văd dacă ești acolo.

Senzația de plăcere pe care am simțit-o când am auzit că el chiar se străduise să mă găsească a scăzut la fel de repede cum crescuse.

Dairy Queen. Să învăț cu Kaylee și să ronțai Blizzards. Poate că ea nu se dovedise a fi cea mai bună prietenă, dar acele amintiri erau reale. În acele câteva săptămâni, totul fusese mai simplu.

–Și ce faci acum? am întrebat, hotărâtă să nu îmi plâng de milă.

Hunter era unul dintre cei doi oameni de pe întreaga planetă care mă făceau să mă simt normală. Nu voiam să risipesc acele ultime clipe cu el plângându-mă.

–Nu mare lucru. Când pot să te văd? Mi-ai lipsit azi.

Mi-ai lipsit.

Mi-am lăsat capul să cadă pe perete și am privit fix la călătorii care se grăbeau în jurul meu. Atât de mulți dintre ei erau în drum spre familiile lor sau spre iubiți... sau se întorceau acasă. Golul din mine s-a deschis larg, amenințând să mă înghită cu totul. Exact în clipa aceea, am urât oamenii de știință – chiar și pe mama –, pentru că mă supuneau la așa ceva. Pentru că mă făceau să *simt*. N-ar fi trebuit să îl sun. Nu făceam decât să înrăutățesc lucrurile.

– Ascultă, am sunat doar să-ți spun... la revedere. Eu și mama trebuie să plecăm.

–Stai, pleci din Clearwater? Adică, te muți?

–Da.

–Uau, i-a scăpat, probabil, încercând să găsească o logică în ceea ce suna a nebunie. Undeva aproape?

–Nu, nu aproape. Plecăm din țară.

Tăcerea grea s-a auzit timp de câteva secunde.

–E... brusc. E totul în regulă?

Aproape că am râs. Nu, nu era totul în regulă, nici pe departe. Desigur, orice discuție despre situația noastră ar fi însemnat să îi mărturisesc lui Hunter despre adevărata mea proveniență.

Oh, apropo, eu nu sunt chiar om. Mai știi noaptea aia când m-ai dus în oraș? Aproape că ai sărutat un android.

–Mila?

M-am ridicat, să văd ce făcea mama. Era la rând, să plătească, și mai avea în față o singură persoană. Ținea în mână două cărți. Nu mai aveam mult timp.

– Chiar o să-mi fie dor de tine.

Mi-am înfipt degetele în telefon, când am realizat cât de nepotrivit suna. Era mai mult de atât, mult mai mult... dar cum să-i spui cuiva că doar el, el singur te făcuse să te simți umană? Am încercat din nou, înainte să mă poată întrerupe.

– Îți mulțumesc... pentru tot, am zis cu voce șovăielnică. Nici nu știi cât de mult îți datorez.

Mi-am apăsat palmele pe ochi. Doar pentru a calma tensiunea, pentru o clipă. Clientul din față mamei a plecat, iar ea i-a înmănat casierei cărțile.

– Trebuie să plec.

– Stai! Cel puțin... promite-mi că o să mă suni când o să ajungi unde mergi.

Casiera i-a dat mamei restul. Nu mai aveam timp. Ce rău puteam face dacă mințeam și eram de acord?

– S-a făcut. Pa.

Am închis și am băgat telefonul, exact când mama s-a întors, cu o pungă din plastic în mână.

– Gata?

M-am prefăcut că umblu în geantă, să nu-mi vadă fața.

– Gata, am mormăit, dorindu-mi să nu plâng.

Încă o persoană dispărută din viața mea. Îmi mai rămânea doar una.

– Ți-am luat *InStyle*, *Seventeen* și *People*. Oh și m-am uitat la niște cărți, dar mi-a fost greu să aleg. Nu știam care ar fi mai bună... unul dintre romanele alea fantasy despre care vorbește toată lumea sau ceva mai cu picioarele pe pământ. Așa că am luat câteva.

Printre pălăvrăgeli, atenția mamei rămânea concentrată pe funcționarul de la securitate, care era în față și așteptam să ne facă semn spre zona mai spațioasă unde erau scanerele. Un șiretlic, mi-am zis. Pălăvrăgeala era un șiretlic, pentru a ne face să părem un duet mamă-fiică oarecare, deși nimic nu putea fi mai departe de adevăr.

– OK, mulțumesc.

– Să sperăm că vremea va fi frumoasă în Germania. Temperaturile obișnuite în perioada asta a anului sunt mai scăzute decât la noi, dar am auzit că zilele astea e mai cald ca de obicei la ei.

– Super. Pot să-mi port noile rochii scurte. Acea care abia îmi acoperă fundul.

Și-a îndreptat privirea brusc spre mine, iar eu am ridicat din umeri. Era clar: putea să-i studieze pe cei de la securitate și să mă asculte, în același timp. M-am uitat în jur și am știut, cumva, am știut, pur și simplu, că trăsăturile mele de android au ales acel moment special să se manifeste.

Scanarea mediului înconjurător: 22 potențiale amenințări umane pe o rază de mai puțin de 20 de picioare.

Arme detectate: 9 pe o rază de mai puțin de 20 de picioare.

Logic.

Un agent de securitate verifica toate actele de identitate, înainte ca șirul de oameni să se despartă în trei, lângă banda transportoare care ducea la aparatele de scanat. Trei agenți lucrau la șirul din stânga – două femei, un bărbat –, doi la cel din mijloc, amândoi bărbați, iar alți trei la șirul din dreapta. Și erau și mai mulți agenți dincolo de ei, pe lângă scanere. Dacă ceva nu mergea bine, mă rog,

speram ca asta să nu se întâmple.

Coadă înainta câte puțin sub luminile strălucitoare. Mama mă asigurase că odată trecute de cel care verifica actele, totul avea să fie bine. Aparent, orice metal din interiorul meu nu era detectabil cu acele scanere, armata se asigurase de asta. De câte ori treceam printr-un scanner obișnuit, computerul din creierul meu falsifica informația și rezulta un corp normal, fără metal în el, care era afișat pe ecran. Uitându-mă la mama cum privea în jur calmă, am realizat că nu era ceva nou pentru ea, cum era pentru mine. Ea fusese în gardă mult timp, știa că doar ea putea să ne asigure protecție. Genul acela de presiune ar fi doborât o femeie mai slabă, dar nu și pe ea.

Puteam doar să-mi închipui cât de singură se simțise în acea ultimă lună, ce chin mental și emoțional trebuie să fi fost pentru ea. Deși nu mă bucura faptul că fusesem mințită, furia mea din ultimele două zile se estompase și lăsase în urmă doar o hotărâre puternică de a trece cu bine prin situația aceea, împreună. M-am uitat la părul ei și la cunoscutele linii grațioase ale profilului ei și atunci m-a izbit. Nu-mi venea în minte nimeni altcineva pe care mi l-aș fi dorit lângă mine.

Ar fi trebuit să îi spun.

– Mamă, am început, dar apoi am înaintat.

Mai erau doar două familii între noi și cei de la verificări. Apoi una. Înainte să-mi dau seama ce făceam, mâna mea era pe brațul ei și îl strângea. După care ne-a venit rândul. Ne-am pus bagajele pe podium. Agentul plictisit și-a aplecat capul, să se uite la acte. Privirea lui s-a întors spre fețele noastre. M-am încordat. M-am forțat să zâmbesc, în timp ce m-am întins spre mâna mamei, pregătită să fug. După care, el a ridicat din umeri și ne-a făcut semn să trecem. Mama s-a dus spre șirul din mijloc – un agent mai puțin însemna mai puțină atenție –, ne-am descălțat și ne-am pus pantofii într-unul dintre sertarele din plastic. Gențile noastre s-au dus spre scannerul de alături.

– Asigurați-vă că vă goliți buzunarele, vă rog... fără mărunțiș, chei, nici măcar hârtie. Noile scanere vor găsi orice, a strigat tipul de la securitate, de la celălalt șir.

M-am scotocit prin buzunare – goale –, în timp ce mă uitam la scanner. Cu tehnologia care se schimba mereu, cum putea mama să fie sigură că o să-i păcălim? Pe măsură ce înaintam, așteptând ca tipul bine făcut din fața noastră să își golească buzunarele de fise, scannerul acela îmi capta toată atenția. Toată zona era îmbâcsită de un miros de antiseptic și transpirație umană. Tocmai când bărbatul a înaintat, s-a auzit alarma. Am înghețat.

– Domnule, treceți înapoi și asigurați-vă că aveți buzunarele goale.

Bărbatul s-a dat înapoi, roșu la față. Ne-a blocat calea, în timp ce umbra prin buzunare, după care a scos o hârtie de gumă mototolită.

– Oops, de asta nu știam că e acolo.

Când a trecut din nou, i-am văzut încordarea, în felul în care mergea, foarte rigid, de parcă era convins că va declanșa alarma din nou. Dar nu s-a mai întâmplat.

Apoi, a fost rândul nostru. Am pășit în fața mamei. În felul acela, dacă mi se întâmpla ceva, ea ar mai fi avut șansa să se întoarcă și să fugă. În timp ce mă îndreptam spre dreptunghiul care semăna cu o ramă goală de ușă, m-am forțat să zâmbesc și să-l privesc în ochi pe agentul de securitate tânăr, cu piept larg, care aștepta pe partea cealaltă.

Asta era – un test, să vedem dacă armata chiar reușise. Am tras adânc aer în piept, deși nu era nevoie, și m-am îndreptat spre scanner, încercând să nu anticipez sunetul alarmei și un eșec lamentabil. Am trecut repede pe partea cealaltă și... nimic. Doar o tăcere uimitoare, binecuvântată.

Am închis ochii și i-am strâns pentru o clipă. Eu și mama aveam să reușim. Am traversat spre banda transportoare, pentru a-mi lua rucsacul verde și pantofii. Zâmbetul pe care i l-am aruncat mamei peste umăr a fost unul larg, în timp ce ea trecea prin scannerul din spatele meu. Liber.

Am fost nevoită să mă răsucesc repede, când am auzit o neașteptată explozie de zgomote frenetice. Nu era alarma. Lătrături. Un ciobănesc german sărea la capătul unei lese și trăgea după el un

gardian care nu părea să suspecteze ceva, în timp ce o femeie în uniformă înainta. Gura câinelui s-a deschis, iar caninii i-au sclipit, când a mârâit și s-a dat la piciorul meu. Doar reflexele mele rapide m-au salvat. Am sărit înapoi tocmai când fălcile puternice ale câinelui au mușcat exact unde cu o clipă înainte fusese coapsa mea. Mă holbam îngrozită la animalul nebun. De ce, de ce lătra la mine? Simțea ceva ce nu descoperise scannerul? Dar dacă nu miroseam cum trebuia? Dacă era așa, gărzile nu aveau de unde să știe. Ei se gândeau că trebuia să existe o explicație logică.

– Vă rog, luați-l de lângă mine, am zis tremurând. Nu vreau să fiu mușcată din nou.

Tânărul gardian care ținea lesa l-a smucit înapoi și a rostit o comandă. Câinele l-a ignorat. Ochii aceia maronii lucioși refuzau să se desprindă de mine, iar în clipa în care tipul l-a slăbit a sărit din nou, atacându-mă cu lătrături și cu o doză de respirație mirosind a câine. De pe buzele negre îi curgea saliva, iar dinții i-au clănțănit, când a sărit a doua oară. Tot ce îmi trecea prin cap era că *știe; cumva, câinele ăsta știe că nu sunt reală*.

M-am dat și mai mult înapoi, în timp ce ghearele lui zgâriau podeaua alunecoasă, în încercarea frenetică de a ajunge la mine. Lătrăturile puternice se auzeau cu ecou prin clădire. Și am văzut când totul a început să se schimbe. Încordarea femeii în uniformă, în clipa în care privirea i s-a îngustat. Fălfâierea degetelor ei spre walkie-talkie-ul de la șold. Șuierul respirației mamei. Nouă gărzi pe o rază de 7 metri, două dintre ele și un câine chiar în fața mea. Frica îmi bubuia în piept. Poate că aș fi reușit să fug spre ieșirea din față, având în vedere că era aglomerație. Și, oricum, mă îndoiam că armele lor m-ar fi putut opri. Poate că eu aș fi reușit, dar mama nu. Cuvintele ei mi se învârtteau prin minte. *Promite-mi, Mila*. Promisesem. Dar era o promisiune pe care niciodată nu intenționasem să o țin.

– Va trebui să veniți cu mine amândouă. Lăsați gențile, dar păstrați actele de identitate și biletele.

– Nu se poate să o scanați aici? O să pierdem avionul.

Mama și-a pus mâinile în șold și a rostit totul pe un ton plângăreț.

Juca teatru, pentru că ea nu se plângea niciodată.

– Câinii nu au plăcut-o niciodată... îi simt frica.

Gardianul a tras câinile înapoi, în timp ce femeia scutura din cap.

– Doamnă, acest câine este foarte bine dresat și avem reguli de urmat. Să mergem.

Vocea ei nu era lipsită de înțelegere, dar era de neclintit. Mama și-a pus mâna pe umărul meu și mi-a aruncat o privire piezișă.

– Ești pregătită, Stephanie?

Când a rostit „pregătită”, s-a frecat la nas. A fost subtilă – n-aș fi observat dacă nu m-aș fi așteptat la asta –, dar degetul ei arătător s-a îndreptat scurt spre zona de securitate și spre coridorul îngust care ducea spre porți. Și a mimat un cuvânt.

Hartă.

Am zâmbit, am aprobat din cap și am murmurat încet „OK”. Am privit-o pe femeie cum se întoarce să ne conducă înapoi pe unde venisem, dincolo de șirurile de la securitate, spre zona de check-in, și m-am concentrat: *GPS*. Am așteptat ca mama să se prefacă și să se împiedice, să dea peste ea, folosindu-și cu dexteritate piciorul pentru a o lovi peste gleznă, în timp ce un plan verde al aeroportului mi-a apărut în câmpul vizual. Apoi, am luat-o pe mama de mână și am fugit.

Harta se ajusta singură pe măsură ce alergam pe coridor, ne arăta că ne apropiam de zona îngustă care adăpostea porțile din perimetrul C, de la douăzeci și șapte la patruzeci și unu. Am pătruns în mulțime, înainte ca cei de la securitate să își dea seama ce se întâmpla. În timp ce treceam pe lângă un magazin cu înghețată, pe dreapta, am smuls două cupe din mâinile unui trecător surprins și le-am aruncat pe jos în urma noastră, în speranța că urmăritorii noștri vor aluneca și vor încetini. Strigătele gărzilor ne-au urmărit pe lângă Starbucks și Beaches Boardwalk, în timp ce noi alergam printre grupurile de călători, lovindu-ne de cafele și poșete. Fiecare pas sporea teroarea din picioarele mele și mă determina să alerg mai

repede. Doar o imensă voință mă făcea să țin pasul cu mama. În față era un grup de oameni de afaceri care s-au uitat în spate peste umăr. S-au dat la o parte din calea noastră, cu un scrâșnet de roți de geamantane, în timp ce harta ne arăta un adevăr simplu: în curând, zona publică se termina, ceea ce ne lăsa doar o singură ieșire. Porțile automate.

În spatele nostru, și mai mulți pași, și mai multe strigăte.

– Pe aici, am țipat și am virat chiar pe lângă poarta 29, apoi am arătat spre ușa de la poarta 30.

Prin panoul din geamuri uriașe vedeam că poarta 30 avea un pod de îmbarcare, dar niciun avion. Am sprintat spre ușă, cu o grămadă de gârzi în spate și cu necunoscutul în față. Am ignorat țipetele surprinse ale pasagerilor care așteptau. O tipă în fustă albastră, de la liniile aeriene, a apărut de după teighea și m-a apucat de mânecă.

– Hei, nu poți...

M-am smuls și am deschis ușa. Protestul ei ne-a urmat, în timp ce pantofii noștri făceau un zgomot înfundat pe coridorul îngust. Am ajuns la colțul care o lua brusc spre stânga. Trei metri mai în față, un pătrat mare se deschidea direct afară și ne oferea o vedere clară spre asfalt, spre aripa avionului de la următoarea poartă și spre pista de dincolo de el. Un spațiu gol care aștepta. Asta, plus o cădere pe un sol tare, tare.

Am privit peste margine, iar luminile roșii au clipit.

Distanța: 3 metri.

Impact acceptabil.

Eu puteam, dar corpul uman al mamei poate că n-ar fi reușit.

– Fugi, a găfăit mama și s-a oprit chiar pe margine. Nu e așa sus, o cădere dreaptă, nu e mai abruptă decât cea din camioneta lui Kaylee. O să fii bine.

Într-o fracțiune de secundă, mi-am dat seama că nu glumea. Se aștepta să sar pe asfaltul cu gropi, murdar și deloc atrăgător și să o

las în urmă. M-a apucat strâns de umeri.

– Fugi! Fugi!

Podul de îmbarcare a vibrat. Nu mai aveam timp... gărzile se apropiau. Când mama s-a întors, la timp să-i vadă fața primului individ, am tras-o spre mine, mi-am înfășurat brațele în jurul taliei ei și am strâns-o tare la piept. Apoi, m-am lăsat în spațiul gol și am căzut amândouă, în jos, în jos, în jos.

– Nu! Stați! a strigat primul gardian și și-a aruncat mâinile în față, de parcă ar fi vrut să ne prindă.

Dar era prea departe.

Aerul vâjâia, în timp ce cădeam.

Spatele meu a lovit pământul cu o bufnitură seacă, urmat de craniul meu. Șocul impactului, presiunea creată de căderea mamei peste mine m-au făcut să rămân nemișcată o clipă, cu vederea plină de păr blond și de cer albastru. Un avion zumzăia în depărtare, în timp ce mama era întinsă nemișcată deasupra mea.

Eram în regulă?

Scanare internă: nicio vătămare.

Am simțit o ușurare, până am realizat: mama nu se mișca.

Tumultul crescând de deasupra noastră amplificase rigiditatea tot mai mare din membrele mele, presiunea pe care o simțeam în gât. Am rostogolit-o încet pe spate și m-am pus în genunchi lângă ea.

– Ești OK? am întrebat-o căutând vreun semn de vătămare, în timp ce imploram *te rog să fii OK, te rog, te rog, te rog.*

O clipă mai târziu, ochii ei albaștri s-au deschis și m-a ținut cu privirea.

– Mi-ai promis.

Rigiditatea s-a risipit și am sărit în picioare.

– Poți să mă pedepsești mai târziu.

Am tras-o în sus, luptându-mă cu pornirea de a o îmbrățișa strâns, în ideea că poate avea dureri. În timp ce eu mă asiguram că poate sta pe picioare, gărzile de deasupra se adunaseră mai aproape de marginea de pe care sărisem. Unul dintre ei și-a prins colegul de umăr.

– Iisuse Christoase, ai văzut? Trebuie să fie drogate sau așa ceva...

Un altul a strigat în walkie-talkie:

– Suspectele sunt pe asfalt, afară, la poarta C 30, terminal 3. Trimiteți să le aresteze.

Trebuia să plecăm de acolo. În timp ce o îndemnam pe mama să se miște, privirea mi-a căzut pe emblema roșie cu albastru a British Airways, de pe avionul care aștepta la poarta următoare și la căruciorul de bagaje pe jumătate plin, de lângă el.

– Vino!

Am apucat-o pe mama de braț și am făcut-o să alerge.

Zgomotul puternic produs de motorul avionului trebuie să fi acoperit toată agitația, pe care cei doi muncitori de la bagaje nu o sesizaseră, dar fuga noastră i-a alertat. Când unul dintre ei s-a întors, după ce îndesase o geantă în deschizătura pentru bagaje, ne-a văzut. I-a atras atenția colegului său, care s-a întors și el. Stăteau acolo, ne priveau cum alergam spre ei, uimiți. Se întrebau, poate, dacă nu cumva făcuseră vreo mare încurcătură cu bagajele. Undeva în spatele nostru, am auzit strigătele gărzilor. Strigăte de la nivelul solului.

Amenințare umană detectată.

Mama s-a împleticit de câteva ori, în timp ce goneam spre cabina deschisă a căruciorului. Am continuat să o ajut să înainteze. Când eram la numai patru metri, lucrătorul a arătat spre ceva din spatele nostru.

Doi gardieni.

O privire peste umăr mi-a confirmat asta. Pe jos, dar înaintau.

Distanță până la amenințare: 15 metri.

– Tu prima, i-am strigat mamei, când, în sfârșit, am ajuns.

Am urcat-o în cabină și am sărit pe locul șoferului. Tocmai atunci, lucrătorul a sărit și el. Înainte să pot să trag într-o parte, avea un picior pe partea pasagerului și o mână pe brațul mamei, încercând să o tragă afară. Cu mâna dreaptă prinsă de celălalt braț al mamei, am pornit, apoi am virat brusc la stânga. În același timp, am văzut cum mama a ridicat piciorul dinspre exterior și l-a lovit puternic în piept. Tipul a căzut pe asfalt. Exaltarea mea a fost de scurtă durată. Pe la jumătatea curbei, am văzut grupul de gardieni pe jos, dar încă nu erau suficient de aproape să ne prindă. Nu, ceea ce am văzut când am întors pe lângă coada avionului British Airways a făcut să-mi dispară sentimentul de ușurare. Două mașini de la serviciul de securitate. Îmi blocau accesul spre stradă. Mai rău, se îndreptau direct spre noi.

Distanță până la amenințare: 11 metri.

Acționez?

– Nu! am șuiert și am scrâșnit din dinți, încercând să alung ridicola întrebare roșie din capul meu.

Păi da. O garanție că cineva avea să fie rănit. Am răsucit volanul spre dreapta, căutând altă cale de scăpare. Asfaltul ne înconjură, cu podurile de îmbarcare și cu cărucioarele cu bagaje așteptând avioanele, împărțite între scările mobile lungi de la terminalele 1 și 3. Dincolo de ele erau pistele lungi și petice de iarbă. Sirenele ascuțite răsunau peste zgomotul făcut de avioane. Se apropiau tot mai mult, cu fiecare secundă.

Am dat cu spatele, spre terminalul 1. Căruciorul nostru gonea pe asfalt, în timp ce un avion Air Canada se îndrepta încet spre ieșire, în stânga noastră. Dacă avionul își continua traiectoria la viteză aceea, până la pistă, puteam să reușim?

Calculul a zumzăit în capul meu, incredibil de repede.

Viteza curentă: 45 de mile pe oră.

Viteza aproximativă a vehiculului din față: 30 de mile pe oră.

Înlăturare posibilă.

Am tras adânc aer în piept. Niciodată nu depășisem mașini într-un astfel de spațiu înghesuit, ceea ce însemna că trebuia să facem tot posibilul să ne descurcăm. Mâna mamei s-a întins și m-a prins de genunchi, cu o putere surprinzătoare. Când m-am uitat spre ea, avea o expresie încordată, sprâncenele coborâte, pentru a-i da acea față aprigă. Probabil că se simțea mai bine.

– Poți să conduci?

S-a uitat înapoi spre avionul care continua să ruleze.

– Chiar în fața aceluia avion?

– Ăsta e planul.

– Te-ai prins. La trei? Unu...

Mâna stângă a mamei s-a încheștat pe volan.

– Doi...

M-am lăsat spre ea, către dreapta, iar ea s-a ridicat pe jumătate.

– Trei!

Am dat drumul volanului și am trecut pe locul pasagerului, iar mama a sărit peste mine. Căruciorul a săltat spre stânga și a încetinit, până când mama a preluat controlul volanului și a apăsă accelerația.

– Nu te opri! am strigat și m-am ridicat, să mă uit în spate.

M-am prins bine de scaun și am pășit peste pervazul mic.

– Mila! Ce...

Am sărit peste golul de jumătate de metru și am ajuns în remorca

mică pentru bagaje, înainte ca mama să-și termine propoziția.

–Nu te opri! am repetat privind în spatele meu.

Distanța până la amenințare: 6 metri.

Erau atât de aproape. În timp ce îi priveam cum se apropiau, frica îmi paraliza picioarele. *Mișcă, Mila. Acum!* M-am împleticit peste geamantanele rămase în remorcă, împingând la o parte câteva. Au căzut, s-au izbit de asfalt și s-au rostogolit. Apoi, mi-am croit drum spre capătul remorcii și am sărit în a doua. Mașina din stânga a virat brusc, să evite un geamantan. Cea din dreapta a lovit unul mare. A încetinit, când s-a hurducat peste geamantan, întâi cu o roată din față, apoi cu cea din spate. În timp ce mă îndreptam spre capătul remorcii, am apucat cel mai greu geamantan. M-am pregătit. Din direcție opusă se auzea apropiindu-se huruitul avionului.

–Mila, avionul!

M-am uitat peste umăr, iar inima mi s-a oprit. Of, Doamne, avionul era prea aproape. Calculele mele nu funcționaseră bine. Urma să ne ciocnim de el. În stânga mea, botul uriaș al avionului venea drept spre noi, iar zgomotul motorului părea că ne va devora. Pariez că pilotul n-a visat vreodată că cineva o să fie suficient de prost să încerce să-i taie calea.

Speram că nu eram proaste.

Cu toată forța pe care am reușit să o adun, m-am întors spre mașinile celor de la securitate și mi-am întins brațul. Geamantanul a zburat. S-a lovit de parbrizul mașinii din stânga. Aceasta s-a înclinat spre stânga, iar partea ei din spate s-a dus spre direcția opusă. Când am trecut de avion, iar cea de-a doua mașină a ajuns exact în calea lui, am aruncat al doilea geamantan. Și al treilea. Unul a lovit parbrizul pe partea șoferului, iar celălalt a alunecat pe capotă. Mașina s-a clătinat și s-a lăsat pe o parte. A ajuns exact sub roata din față dreapta a avionului. Un scrâșnet îngrozitor a umplut aerul, când avionul a împins mașina cu forță.

M-am întors repede la mama, sărind peste ambele goluri, până am ajuns pe locul pasagerului. Speram să fi reușit să câștigăm ceva timp,

fără să fi rănit grav pe nimeni.

Abia trecusem de capătul terminalului 2, când și mai multe sirene au început să urle, iar sunetul m-a paralizat.

Amenințare detectată.

Am văzut alte trei mașini care veneau spre noi din față, dinspre o extensie a terminalului 1. Abia respirând și cu o minge de plumb în stomac, mi-am întors capul spre dreapta.

Amenințare detectată.

Alte două, din partea aceea.

M-am uitat peste umăr.

Amenințare detectată.

Alte trei. În clipa aceea, n-am avut puterea să mă lupt cu cuvintele roșii, cu vocea. Nu conta. Pierdusem. Mama s-a uitat spre piste, dar eu am scuturat din cap.

– Imposibil. Nu cu atât de multe mașini. Nu o să reușim... sunt prea rapide.

În plus, mai era o problemă. Prin parbrizul uneia dintre mașinile din spatele meu văzusem sclipiri metalice. Ambii gardieni aveau arme.

– Trebuie să oprim camioneta și să ne predăm.

La început, am crezut că mama era de acord. Deși umerii i-au rămas rigizi, iar maxilarul încordat, a slăbit accelerația și a încetinit.

Mașinile din fața noastră au încetinit și ele. Apoi, a tras brusc de volan spre stânga. Spre pistă.

– Ce faci? am strigat privind cu o groază amețitoare cum mașinile ne urmau.

– Tu o să sari aici, iar eu o să merg mai departe. Cei mai mulți mă vor urma, din moment ce mă voi îndrepta spre avioane. Tu trebuie doar să dobori un gardian și să iei o mașină.

–Și să te las în urmă? Nu!

–Mila, te rog!

Am scuturat din cap. Nici vorbă.

Mama a lovit volanul, în timp ce mașinile se apropiau în spatele nostru.

–La naiba, Mila, ai promis!

Vina m-a cuprins din nou, dar tot ce îmi trecea prin minte era că ar fi fost mult mai rău dacă aș fi abandonat-o.

– Am mințit. Te rog, oprește, înainte să te rănești.

Piciorul ei a apăsat și mai tare pe accelerație.

– Atunci trebuie să îmi promiți altceva. Dacă suntem duse înapoi, orice ar fi, nu-ți arăta emoțiile, nu-ți pierde controlul. Sentimentele tale sunt un minus acolo. Ai înțeles?

–Da! Acum, te rog, oprește!

A frânat, iar camioneta s-a hurducat. Mama s-a ridicat și și-a pus mâinile deasupra capului, iar eu am făcut la fel. Apoi, tot ce am putut face a fost să așteptăm ca mașinile să se apropie. Gardienii s-au adunat, cu armele îndreptate spre noi, strigând să ieșim încet, cu mâinile sus și la vedere. În timp ce ne spuneau să îngenunchem pe asfalt, s-au tot apropiat, cu armele îndreptate spre capetele noastre. Ne-au pus cătușe, ne-au urcat în mașini diferite și ne-am întors la situația dinaintea evadării.

Capitolul 20

Zece minute mai târziu, cinci gardieni ne conduceau pe un coridor puternic luminat, care mirosea ușor a țigări de contrabandă. Șeful lor s-a oprit în fața unei camere pe care scria CUSTODIE și a descuiat-o cu un card pe care l-a scos din buzunar.

– Înăuntru, a zis morocănos și a deschis ușa.

Cel care mă ținea de cot m-a împins, nu tocmai blând, iar mama ne-a urmat. Încăperea era un pătrat mic de deznădăjduire. O clipire roșie. Apoi:

Dimensiuni: 4 pe 3 metri.

Mi-am reținut un chicotit de groază. Perfect. Știam dimensiunile exacte ale deznădejdiei. Masa metalică fragilă din mijloc avea urme de scrijeliri cu un cuțit sau cu vreo cheie sau cu vreun alt instrument ascuțit. Era înconjurată de patru scaune din plastic, mai potrivite pentru o terasă, câte două pe fiecare parte. O cameră video se vedea în colțul din stânga, iar clipirile roșii ale becului confirmau faptul că era pornită. Niciun birou, nicio decorațiune, nimic care să fie suficient de greu pentru a putea fi folosit ca armă.

– Luați loc, a lătrat gardianul-șef.

Paznicii noștri ne-au escortat pe partea opusă a mesei și au tras cele două scaune, iar scrâșnetul lor l-a făcut pe gardianul meu să tresară. M-am așezat pe scaun, privind-o pe mama făcând același lucru. Nici

măcar nu ne-au scos cătușele pentru a ne lua amprentele. Un gardian a venit la spatele nostru și ne-a trecut degetele peste un scanner portabil. Cu un aer absent, am apăsat metalul rece care îmi ținea încheieturile și am pipăit lanțul întins între ele.

Tracțiune: 230 kg.

În loc să mă liniștească, informația n-a făcut decât să intensifice nervozitatea care îmi zgândărea stomacul. Orice încercare de evadare ar fi pus-o în pericol pe mama. Nu puteam să risc. Unul dintre gardieni a ieșit, alți doi au rămas înăuntru, iar patru afară. Cu cât stăteam mai mult fără să fim luate la întrebări, cu atât eram mai neliniștită. Faptul că nici măcar nu se sinchiseau să vorbească cu noi trebuia să fie un semn foarte, foarte rău. Cu cei doi gardieni acolo, riscam doar o conversație minimă, fadă, în următoarele douăzeci și unu de minute, ascultând zumzetul motoarelor de avion de deasupra. Am așteptat. Și am așteptat. În cele din urmă, ușa s-a deschis. O singură privire la bărbatul în costum negru, care a dat o tură prin încăpere atent, scanând metodic pozițiile noastre, și mi-am dat seama că aveam probleme. Tipul acela se purta ca un profesionist, diferit de cei de la securitatea aeroportului. Dar cine era?

Ținta: localizată.

Mi-am încleștat mâinile în spatele scaunului. *Încetează. Încetează, încetează, încetează.* Tot corpul mamei s-a încordat, când bărbatul a scos din buzunarul costumului un ecuson. Apoi, capul ei s-a lăsat în față. M-am întors s-o liniștesc, dar, în același timp, bărbatul a zis:

– Bună, Nicole. Ne-a fost dor de tine.

Ne-a fost dor de tine.

Capul meu s-a întors brusc spre el, în timp ce pumnii mei au început să tremure. Mama... mama îl cunoștea. Iar asta putea însemna un singur lucru. Guvernul ne găsisese. Ochii căprui ai bărbatului au trecut de la mama la mine, iar slabele noastre șanse de scăpare au devenit aproape nule.

– Nicole Laurent, ești arestată pentru spionaj și furt al proprietății

armatei. Tu și MILA o să fiți imbarcate imediat într-un avion care vă va duce pe pământ american.

Mama și-a ridicat privirea încet. Buzele i s-au strâns, dar n-a spus nimic. Doar se uita drept înainte. Bărbatul și-a trecut degetele peste cravata bleumarin.

– Chiar credeai că o să scapi? Ești om de știință, Nicole, nu agent. Prea mult timp petrecut în laborator, presupun.

Apoi s-a uitat la mine și a scuturat din cap.

– Dacă ai întâmpinat probleme cu proiectul, trebuia să ceri să fii mutată.

Râsul mamei a răsunat în gol.

– Sigur, Frank. De parcă generalul Holland ar fi permis asta. În plus, n-ar fi ajutat la nimic. Ceea ce facem noi – ceea ce faci tu – e greșit. Uită-te la ea! Uită-te! Spune-mi ce vezi. Un robot sau o adolescentă speriată?

Disconfortul creat de privirea analitică a lui Frank m-a făcut să mă foiesc. Am vrut să-mi încrucișez brațele peste piept, dar cătușele m-au împiedicat.

– Nu contează ce văd, știi doar. Nu e deloc decizia mea. La fel cum nu e a ta.

A scuturat din cap și s-a retras spre ușă. Chiar înainte să o deschidă, s-a întors spre mama.

– Îmi pare rău că s-a ajuns aici, Nicole.

Când ușa s-a închis, mama s-a uitat spre mine.

– Nu uita ce ți-am spus, mi-a șoptit. Când o să ajungem la sediu, fără emoții.

Mi-am mutat privirea spre peretele alb din stânga mea. Altfel, lacrimile din ochi ar fi arătat adevărul: nici nu ajunseseam încă acolo și, iată, deja eșuam.

Capitolul 21

Agentul CIA era plecat de vreo oră. Mama a vrut să vorbim, dar eu am dat din cap și am arătat spre camera de supraveghere. Oricum, statistic vorbind, șansele noastre de scăpare continuau să scadă cu fiecare minut care trecea, așa că până și cea mai mică șansă merita trecută sub tăcere. Nu avusesem pauze de mers la baie, nu ni se oferise mâncare sau apă. Setea artificială îmi usca gâtul. Eram bine, dar îmi închipuiam că mama nu se simțea bine. Fără îndoială, o făceau intenționat.

Gândurile mele s-au îndreptat spre Hunter și spre emoția din vocea lui, când vorbisem la telefon. El simțise la fel ca mine, dar, în cele din urmă, nu contase.

Promite-mi că o să mă suni când o să ajungi acolo unde mergi.

Am simțit un nod în gât. Să-l sun... de parcă asta ar fi fost o opțiune. Unde mergeam, eram destul de sigură că voi avea nevoie de toate amintirile legate de partea mea umană. Ecoul unor pași pe hol, pași care se îndreptau spre noi, m-au făcut să privesc spre ușă. Precizia, uniformitatea.

– Vin.

Pașii răsunau într-un ritm și mai apropiat. La o distanță de cinci picioare. Apoi unul. Ușa s-a deschis și au apărut șase bărbați care se mișcau repede, în salopete militare și cu armele scoase. Frank nu era cu ei. În locul lui era un tip înalt, cu o față îngustă și cu multe

cicatrici de acnee. Avea o voce groasă și vorbea sacadat. O voce obișnuită să dea ordine care să fie respectate.

– Împotrivirea nu va fi tolerată, a zis el și m-a sfredelit cu privirea de neclintit. Davis, Rogers!

Comandantul a făcut semn din cap spre doi tipi impasibili din față. În același timp, cei doi s-au năpustit înainte, unul m-a apucat pe mine de braț, celălalt pe mama. Aveau mâinile reci și uscate. Șeful lor a făcut semn din cap spre ușă și, oricât de mult mă obosise așteptarea, în ciuda faptului că uram încăperea mică și goală, brusc, voiam să rămân acolo. Cel puțin încăperea aceea era o entitate cunoscută. În timp ce acolo unde ne duceau, oriunde ar fi fost... la sediu... având în vedere aversiunea mamei, îmi imaginam doar ce era mai rău. Un loc unde se întâmplau lucruri oribile. Un loc unde torturau „fete” ca mine. M-am înfiorat, exact când soldatul ne-a împins. Apoi am plecat.

Cătușele, bărbații înarmați, holul îngust... totul îmi amintea de senzația de captivitate de la Clearwater High, doar că de sute de ori mai rău. Doar prezența mamei mă făcea să îmi mișc picioarele. Atâta timp cât eram împreună, mă descurcam. Atâta timp cât nu o luau de lângă mine. Din nou și din nou, mi-am tot înălțat capul, să verific dacă ea mai era în spate.

Ne mișcam repede și ne îndreptam spre capătul opus celui din care venisem, printr-un labirint de coridoare pustii, înguste, pe care pașii noștri răsunau cu ecou.

GPS.

Harta verde din capul meu îmi arăta de fiecare dată în ce direcție o luam – est, sud, vest, nord –, dar era o informație relativ inutilă, dată fiind situația. În cele din urmă, am ajuns la o ușă grea, metalică și albă, prin care am ieșit în aerul răcoros, iar deasupra capetelor noastre am auzit zumzetul unui avion care tocmai decolase. Mirosul greu de benzină arsă plutea în jur.

Alți patru soldați stăteau drepecți și formau două rânduri de câte doi, de fiecare parte a ușii. Imediat după ei așteptau trei camioane albe, cu motoarele pornite.

M-am întrebat în treacăt ce fel de minciuni spusese militarii pentru a explica prezența lor și pe a noastră acolo. Probabil că nu aveam să știu niciodată. Cu zgomotul făcut de un puternic V-8, camioneta a demarat în clipa în care am urcat și s-a îndreptat spre un drum îngust și gol, care pornea dinspre terminalul principal. Cinci minute mai târziu, eram în dreptul porții păzite, care s-a deschis și ne-a permis să ieșim spre o pistă separată, unde, pe stânga, se întindeau câteva clădiri lungi și joase. Un terminal privat, înconjurat de porțiuni deschise de asfalt și iarbă.

Nu aveam unde să fugim, chiar dacă am fi avut cum să evadăm, fără să o pun în pericol pe mama. M-am uitat pe geam, să arunc o ultimă privire spre Canada. Dorința mea lipsită de entuziasm, de la trecerea graniței, a reînceput să mă bântuie și, chiar dacă știam că era illogic, nu am reușit să-mi înăbuș senzația că eu atrăsesem asta asupra noastră. Cumva, reținerea mea de a părăsi Statele Unite și pe Hunter avusese acel efect nedorit și ne condusese în acea situație oribilă.

Capitolul 22

Peste mai puțin de trei ore, eu și mama stăteam una lângă alta într-un avion. Dar nu în drum spre Germania. Soldații nu scăpaseră niciun detaliu, dar eram destul de sigură că mama, care își pusese o palmă tremurândă pe fereastră și se uita la nori, avea o bănuială cu privire la destinația noastră finală. S-a întors dinspre geam, să se aplece spre urechea mea.

– Mila, nu renunța, mi-a șoptit. O să găesc eu ceva...

Paznicii din spatele nostru ne-au îmbrâncit în scaune:

– Fără vorbă!

M-am concentrat pe carlingă. Nu puteam să mă uit la ea. Nu în clipa aceea. Nu chinuită de vină. Pentru că nici măcar teroarea fetei și a burghiului nu reușea să reprime cealaltă senzație care mi se furișea prin corp cu o viteză amenințătoare: curiozitatea legată de locul meu de naștere, ca să zic așa. Undeva, dincolo de cerul albastru și de peticele de alb, era locul unde fusesem creată. Un loc care încă ar fi existat în memoria mea, dacă mama nu ar fi curățat porțiunea aceea. Corect sau greșit, o parte din mine își dorea cu disperare să recupereze acea informație pierdută din trecutul meu. Informația reală, nu minciuni implantate. Poate că odată ajunsă acolo aveam să găesc ceva care să mă ajute să contopesc cele două laturi ale mele într-un întreg. Pentru că aveam impresia că niciodată nu reușeam să fac asta.

Avionul s-a înclinat pentru coborâre. Soldatul din fața noastră s-a îndreptat mai mult, cu mâinile încleștate în față, iar ceilalți s-au fuit pe locurile lor. Pregătiți de aterizare. M-am îndreptat și eu. Unde eram?

GPS.

De data asta, când harta verde a apărut în fața mea, aproape că m-am bucurat. O replică a Statelor Unite nedesfășurate, cu avionul nostru sub forma unui punct mic, clipind, undeva la est. O foarte mică urmă de dorință de a avea o imagine apropiată mi-a trecut prin minte și, într-o clipă, harta s-a întins în fața ochilor mei. Statele s-au alungit când am făcut un zoom pe locul unde ne aflam. West Virginia. Zburam deasupra Martinsburg, West Virginia. Punctul nostru se îndrepta direct spre D.C.

Am rămas cu gura căscată, apoi l-am văzut pe soldatul din față cum îl înghiontește pe colegul lui și arată spre mine, așa că am închis gura. Aterizam la Dulles? Zona mărită a D.C. mi-a arătat un aeroport privat la Langley și un altul numit Davidson Army Airfield.

Traietoria actuală: Manassas. Whitman Strip.

Un mic aeroport privat. Logica alegerii m-a izbit imediat.

Privat.

Sigur că da. La urma urmei, era un grup secret. O pistă de aterizare privată, posibilitatea de a nega totul, în cazul în care lucrurile nu ieșeau bine. Gândul acela a alungat toată curiozitatea mea într-o clipă și mi-a dat un fior incontrollabil. Mama și-a apăsat umărul de al meu pentru a mă încuraja.

– E OK, a mimat ea.

Chiar îmi doream să o cred. În jurul nostru, soldații își puseseră centurile, pregătindu-se, în sfârșit, pentru aterizare. Avionul s-a hurducat pe pista de aterizare îngustă, lovind pământul de trei ori, înainte ca, în sfârșit, să ruleze normal. În jur, doar iarbă și câțiva pomi. În depărtare, am văzut străzi, într-o zonă ce părea deschisă,

iar mai departe niște clădiri. Aeroportul părea și el pustiu.

În timp ce încă eram în mișcare, soldații din fața noastră au sărit de la locurile lor. Au format un șir, pe culoarul spre cabina pilotului. Cel care ne spusese să tăcem – un tip scund, îndesat și musculos – și Davis, cel din camera de detenție, s-au oprit chiar în fața noastră și ne-au blocat cu coapsele groase, îmbrăcate în pantaloni kaki. După un zbor cu atâția bărbați, avionul începuse să miroasă, un amestec nefericit de transpirație, ciorapi murdari și deodorant înțepător. Aveam sau nu plămâni, eram mai mult decât pregătită să iau niște aer proaspăt.

Șeful lor, bărbatul cu fața îngustă, care vorbise cu noi în Toronto, stătea în față. S-a întors să se uite la noi exact când avionul s-a zdruncinat, cu picioarele depărtate și corpul încordat. Categorie, nu era în largul lui.

– O să deschidem ușa, în câteva clipe. Urmați instrucțiunile și o să ne înțelegem bine.

În mai puțin de un minut, ușa era deschisă. Doi tipi m-au apucat de brațe și m-au condus în jos pe scări, alți trei soldați au venit în urma noastră, la mică distanță. Ne-au escortat, într-un ritm alert, spre întinderile de iarbă și spre o parcare mică. Aerul era greu din cauza umidității și făcea ca gâtul șefului lor să lucească de transpirație, iar mâinile celui care mă ținea erau umede, ceea ce mă făcea să mă simt murdară și să tânjesc după un duș. O grămadă de arbori, dar nici urmă de oameni. Mă întrebam pentru cine lucrau. Gardianul-șef s-a oprit la vreo 4 metri de mașina din mijloc, un Chevrolet Suburban, iar noi ne-am oprit brusc în spatele lui. A executat un stângamprejur ordonat și a arătat spre primul și ultimul Suburban.

– În camioane!

Tensiunea mi s-a adunat în membre. În spatele meu, am auzit cum mama era trasă într-o direcție, în timp ce pe mine m-au împins în partea opusă. Nu. Nu, nu, nu. Nu puteau să ne despartă. Când escorta mea m-a tras, mi-am înălțat capul peste umăr, căutând cu disperare silueta înaltă și subțire a mamei. Ceea ce am văzut a făcut ca tot corpul să mi se încordeze. Două gârzi o îndrumau deja spre primul Suburban.

– Mamă!

Dacă ne despărțeau, aveam să o revăd vreodată? Dacă o duceau într-un cu totul alt loc? Dacă o omorau? O smucire rapidă mi-a eliberat brațele. Cotul meu stâng a lovit în spate și l-am pocnit puternic în gât pe soldat. Am lăsat elanul să mă rotească, iar când celălalt soldat a sărit, l-am izbit tare în burtă cu piciorul stâng. Înainte chiar să se prăbușească pe asfalt, eram în picioare și fugeam. Pregătită să îl dobor pe următorul soldat. Și pe următorul. Și pe următorul.

– Mila, oprește-te! Nu faci decât să înrăutățești lucrurile!

Nici măcar nu am ezitat la strigătul disperat al mamei, nu cu acea putere care simțeam că îmi urca prin fiecare membru, prin fiecare celulă. Nu-mi păsa cu câți bărbați trebuia să mă lupt. Aveam de gând să umplu asfaltul cu trupuri, dacă trebuia – aș fi făcut orice să ajung la ea.

– Retrage-te cu Laurent! Retrage-te!

Gardianul-șef striga niște comenzi, de undeva din spatele meu, tocmai când pumnul meu se întindea și îl lovea în nas pe cel mai apropiat soldat, cu un scrâșnet de cartilaj îndoit. Sângele a țâșnit, în timp ce el zbură în spate, iar alți doi mă prindeau din lateral. I-am trimis pe amândoi la pământ, cu un efort mic. Privirea mea a trecut peste cei rămași și s-a oprit asupra mamei, al cărei păr recent vopsit flutura în toate părțile.

– Mila, nu!

Am ezitat. Apoi, am înaintat încă un pas.

– Nici măcar nu te gândeai, m-a avertizat soldatul care o ținea pe mama, dar vocea lui a ezitat când și-a văzut colegii căzând.

Trupurile în uniforme se risipeau în jurul meu, unele gemând, altele fără suflare. Parcă aruncase cineva o bombă. Un singur bărbat mă mai despărțea de mama. După ce aveam să-l dobor, aveam să ajung la ea. Trebuia să furăm un Suburban și...

Tocmai când voiam să-l apuc, am auzit clinchetul metalic care a făcut să-mi înghețe inima. Gardianul-șef era în spatele meu. Iar

arma lui era îndreptată spre capul mamei.

– O singură mișcare și e moartă!

Vocea lui era rece, poziția hotărâtă. Nu m-am îndoit de el nicio clipă. Nu m-am mai opus. Nu când mama s-a întins peste umăr și a strigat:

– Să nu ai încredere în nimeni!

Și nici când au urcat-o în primul Suburban, chiar dacă am simțit că toată viața mea lua sfârșit pe loc, în clipa în care ea pleca fără mine. Nu când mi-au pus o pungă pe cap și m-au orbit. Nici măcar când m-au băgat în ultimul Suburban, iar tipul cu fața ciupită de acnee a râs și a zis:

– Uită de GPS, nu funcționează aici.

Nu, când am realizat că atacul meu impulsiv putea să o coste viața pe mama, a dispărut și ultima urmă de rezistență din partea mea. Să nu mai spun de a doua realizare, care îmi sfâșia inima falsă cu gheare de fier: nu îi spuseseam mamei că o iertasem.

După felul în care își dregeau din când în când vocile, după cum se foiau sau tușeau, știam că eram însoțită în SUV de trei soldați – doi în față, unul pe locul al treilea din spatele meu. Au rămas tăcuți. Fără muzică, fără vorbit. Nimic, cu excepția hurei roților pe drum. Tăcerea lor îmi părea mai rău prevestitoare ca orice altceva. Unde mă duceau? Mama mergea tot acolo? După un drum pe autostrăzi și prin trafic aglomerat, am întors și am dat peste o denivelare, înainte să mergem drept. Roțile noastre aveau acum ecou, ceea ce m-a făcut să cred că intrasem într-un soi de interior.

– Poți să îi eliberezi ochii acum. Oricum nu o să știe unde suntem.

În spatele meu, o mână dură mi-a scos punga de pe cap. Tocmai la timp să văd un semn pe care scria INTERZIS: DOAR PENTRU MUNCITORII CARE LUCREAZĂ LA SUBSOLUL COMPLEXULUI MALLORCA. Șoferul a lăsat în jos geamul și a scos un ecuson. Tipul de la securitate l-a scanat, apoi i-a făcut semn să treacă, iar de sub cămașă i s-a văzut ieșind o armă. Deasupra, două camere video înregistrau totul. În timp ce treceam, soldatul de pe locul

pasagerului a zis:

– De ce îi tot spui ea? Doar știi că nu e o fată adevărată, nu-i așa, Jennings? Știu că ai cam dus lipsă de femei în ultima vreme, dar asta e strict interzisă.

Tipul din spatele meu a hohotit, apoi s-a aplecat în față, atât de aproape, că i-am simțit răsuflarea în ureche. Mirosea ca vasul de cafea, după ce mama îl lăsa nespălat peste noapte.

– Mie îmi pare că arată ca o fată, a zis el, înainte să se întindă și să-și treacă degetele peste obrazul meu. La naiba, se și simte ca o fată. Moale și toate alea.

Degetele lui groase mi-au strâns pielea. Am rămas complet nemișcată și am continuat să mă concentrez pe spătarul scaunului din față, să pot lupta cu repulsia. Înlemnisem, cu excepția degetelor mele, care mi se încrucișaseră în poală. Acolo erau în siguranță, ferite de tentație. Nu puteam să le ofer nicio scuză să spună că eu cauzasem vreo problemă, nu atâta timp cât o aveau pe mama. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, m-aș fi întors și ar fi văzut el.

– Jennings! Stai locului și ține-ți mâinile acasă. Mașinăria aceea valorează mult mai mult decât salariul tău pe toată viața.

N-aș fi crezut că vreodată voi fi atât de fericită să aud vocea tăioasă a gardianului-șef. Sau să mi se spună mașinărie.

Ne-am continuat drumul, apoi am făcut la stânga, după care am urmat luminile slabe dintr-o grotă din beton. O altă întoarcere la stânga ne-a dus în spatele unui zid, la o parcare cu alte șase mașini. Șoferul a oprit, a sărit afară și îndată a deschis ușa mea. Am coborât, privind în spate, după SUV-ul care o ducea pe mama. Nici urmă. Escorta mea m-a apucat strâns ca într-o menghină și m-a condus spre o ușa metalică. Ajunși la ea, am mai aruncat o privire prin garaj, chiar dacă știam ce o să văd. Nimic. Ea tot nu era acolo. Soldatul a introdus codul și, o clipă mai târziu, ușa s-a deschis și a apărut încă o ușa protejată de un cod de trecere. Evident, cineva era serios preocupat de securitate.

– Holland nu va da ordin să o aducă aici până nu te vede pe tine.

Așa că, vezi-ți de drum, a zis însoțitorul meu.

M-a condus pe un coridor îngust, cu podea din ciment, pe lângă o încăpere mică deschisă, cu doar opt birouri. Patru bărbați și două femei tastau la computere. Am întors după un colț, unde coridorul se termina într-o ușă mare. O altă ușă din metal, a cărei vedere a făcut ca întreg corpul meu să se împotrivească. Cunoșteam ușa aceea. O cunoșteam. Bărbatul m-a smucit de braț și m-a forțat să intru, într-o încăpere complet albă, unde podeaua reflecta strălucirea de la cele patruzeci și două de lumini puternice care traversau în zigzag tavanul. Totuși, în ciuda iluminării, camera părea sterilă și rece. Ecranele încorporate ale computerelor luceau de pe peretele din spate, iar sus, deasupra lor, era un geam uriaș, care încadra un grup de șase bărbați.

Spectatori, am realizat. Privirile lor fixe m-au făcut să mă înfior. Mai fusesem acolo. Exact în camera aceea. Am scanat din nou interiorul, iar de data asta m-am concentrat pe peretele din stânga, unde un scaun cu spătar jos era băgat sub o masă mare din metal. Doisprezece cutii cu scule erau pe ea, în două șiruri identice de câte șase. Cutiile îmi spuneau ceva oribil, dar ceea ce am văzut în spatele lor m-a făcut să înlemnesc. O grămadă de lanțuri metalice pe jos, care sclipeau în lumina artificială.

Lanțuri...

Amintirile au năvălit asupra mea. Înălănțuită în camera aceea. Părul meu zburând în lateral, în timp ce bărbatul în halat de laborator mă lovea peste față cu arma. Zgomotul dur făcut de burghiul ridicat deasupra capului meu. Strigătul meu răsunând în încăpere. Ca și cum s-ar fi agățat de pereți, să scape. Capul meu... care se întoarcea brusc, de parcă dansa, după împușcătura asurzitoare. M-am dat înapoi și am tras aer în piept, lucru care nu avea cum să mă facă să mă simt mai bine, deoarece corpul meu nu de oxigen avea nevoie, în primul rând. Un singur gând își croia drum prin capul meu.

Fugi. Fugi acum.

M-am întors spre ușă, disperată să scap, gata să dobor pe oricine mi-ar fi stat în cale, indiferent de urmări. În camera aceea se întâmplaseră lucruri oribile, iar eu nu aveam de gând să rămân prin

preajmă și să aștept ca ele să se întâmple din nou. Doar că... ușa tocmai se închisese. Închisă, zăvorâtă de un bărbat înalt, cu ochi sfredelitori, cu fire argintii prin părul negru. Un bărbat a cărui față lată ar fi putut fi plăcută dacă nu ar fi avut mina aceea nemiloasă sau sclipirea posesivă din ochii gri, în clipa în care au căzut asupra mea.

– Bine ai revenit, Mila!

N-am reușit să mă mișc, nici să mă mai gândesc să fug, în clipa aceea, pentru că am recunoscut îndată accentul sudist de pe MP3 player. În sfârșit, eram față în față cu celălalt creator al meu. Generalul Holland.

Capitolul 23

Am așteptat, nemișcată ca o piatră, în timp ce Holland se apropia, analizând fiecare trăsătură a lui și încercând să găsesc o potrivire în memoria mea. Nimic. Mersul lui cu picioare lungi era lin, leneș, iar cizmele lui erau silențioase când atingeau podeaua. Era mersul unui om care conducea; un lider căruia nu-i păsa că îi făcea pe alții să aștepte.

Buzele lui s-au curbat în sus, într-un zâmbet care nu i-a încrețit pielea de pe lângă ochi. S-a oprit în fața mea și a început să mă studieze. Mă inspecta la fel cum își inspecta Kaylee cizmele preferate – așa cum inspecțezi ceva ce îți aparține. Apoi, mi-a dat ocol, de parcă aș fi fost un cal de vânzare, iar el un potențial cumpărător.

Abține-te. Nu te mișca.

I-am simțit respirația caldă, umedă lângă gâtul meu, apoi, of, Doamne, m-a atins cu degetele lui groase și ferme. Mi-au apăsat scalpul, au trecut peste ceafă, mi-au ridicat cămașa, iar când a ajuns la brațul drept, mi-au examinat încheietura, pipăind linia subțire a portului pentru card. Nu credeam că o să suport, totuși, am reușit, chiar dacă atingerea lui parcă a ucis ceva în mine. Nu era ceva pervers, ci clinic, totuși, era aproape mai rău. Pentru el, evident, nu eram mai mult decât un obiect fără viață. O mașină într-un salon de prezentare. Fără viață.

Cu fiecare pas lent pe care îl făcea, pereții păreau și mai impenetrabili și, în ciuda lipsei dorinței din mâinile lui, îmi venea să șterg un imaginar strat de mizerie de pe pielea mea.

– Mi-ai dat o bătaie de cap a naibii, știi? a zis cu acel accent puternic, când, în sfârșit, a terminat examinarea.

Era înalt, lat în umeri și în formă, dar, pe măsură ce se apropia, dispărea impresia inițială de tinerețe pe care o emanase. Părul des îi era aproape gri pe la tâmpile, iar pielea flască de sub bărbie ducea o bătălie pierdută cu gravitația. Cămașa neagră nu avea urme de scame, iar dunga perfectă a pantalonilor m-a făcut conștientă de cât de șifonată eram eu în hainele mele vechi. A adus cu el un neașteptat miros înțepător. Spirt medicinal amestecat cu mentol, ambele astringente și dulci, o combinație care mi-a dat o ciudată senzație de déjà-vu. Mirosul acela a scos la suprafață o neliniște profundă, care m-a făcut să-mi doresc cu disperare să mă ascund, dar instinctul mi-a spus că aceea ar fi fost mișcarea greșită. Că nu trebuia să-i arăt acelui bărbat niciun semn de intimidare.

– Domnule general Holland, am zis cu prefăcută relaxare.

După ce a ridicat din sprâncenele stufoase, zâmbetul fals s-a lărgit.

– Ei bine, aproape cred că ar trebui să mă simt insultat. Din moment ce lui Nicole îi spui mamă, categoric, asta mă face pe mine tată.

Dorința mea de a lăsa totul baltă s-a intensificat. Tată. Ieșind din gura lui, cuvântul suna oricum, numai cum trebuia nu. Falca lui continua să se miște între cuvinte și am zărit o urmă de verde între dinții lui. Gumă. Așa se explica aroma mentolată.

– La naiba, te-am căutat mai abitir decât își caută cei mai mulți părinți odraslele răsfățate care fug de acasă.

În minte mi-a revenit imaginea perfectă a bărbatului care credeam că era tatăl meu, bărbatul din Philly. O amintire de Crăciun. Deschiderea cadourilor și pregătirea bezelelor, omul de zăpadă făcut în curtea din față și muștrarea pentru că îl decorasem cu eșarfa preferată a mamei. Râsul gălăgios al tatei, în timp ce aruncam în el cu bulgări de zăpadă, fursecurile lăsate afară pentru Moș Crăciun.

Minciuni, toate erau minciuni, știam. Îmi plăcea sau nu, Holland avea dreptate. Avea mai multe drepturi la titlul de tată decât versiunea programată care nu exista.

Și-a continuat inspecția, în timp ce eu îmi doream să pot sări la el. Să-i șterg expresia aceea de pe față. Dar avertismentul mamei fusese clar. În schimb, mi-am ales cuvintele.

– Asta nu te face tatăl meu, te face supraveghetorul meu, am zis atentă să-mi păstrez un ton uniform. Pentru tine sunt doar o îndatorire, nu pretinde că aș fi altceva.

Holland s-a încruntat.

– Mila, tu ești rezultatul a ani și ani de cercetare, a sute de milioane de dolari. Desigur că nu ești doar o îndatorire. Ești o parte importantă a sistemului militar american de apărare. O capodoperă, de fapt.

Rapide ca un șarpe, degetele lui lungi și groase s-au întins să-mi atingă brațul gol. Pielea lui abia a atins-o pe a mea, dar m-a prins nepregătită de data asta. Am tresărit de repulsie, ceea ce a făcut ca falca să-i cadă și mai mult.

– Nu e nevoie să faci asta.

Din buzunarul drept al pantalonilor a scos un pătrat de hârtie umedă. Un miros înțepător a plutit spre mine, în timp ce și-a șters fiecare deget de la ambele mâini, înainte să-l înlocuiască. Cred că așa se explica mirosul de spirt pe care îl simțisem.

– Așa. Acum, să te privim mai bine.

Și-a încrucișat brațele și a ridicat un deget spre bărbia proaspăt rasă.

– Vezi tu, nu e vorba că aș fi imposibil față de... situație. Dar Nicole și-a asumat niște riscuri inadmisibile. Poți să-ți închipui pagubele pe care le-ai fi putut cauza dacă vreunul dintre dușmanii noștri te-ar fi găsit?

Privirea lui s-a îngustat.

– Noi avem o datorie, Mila – una pe care Nicole ar trebui să o înțeleagă. Și, foarte sincer, indiferent ce ți-a spus ea, nu ești om. Niciodată nu vei fi.

Vocea lui nu era dură, sau crudă, nici măcar furioasă. Doar calmă, de parcă vorbea despre componentele luminilor de deasupra noastră. Ceea ce făcea ca spusele lui să fie și mai rele.

Nu ești om. Nu ești om. Nu ești om. Parcă vorbele lui încercau să scormonească pe sub pielea mea fabricată, încercau să se răsucescă în jurul inimii mele și să ucidă orice rămășiță de speranță pe care o mai aveam. Întunericul mă înghițea, așa că am scos la suprafață singura imagine care putea să mă ajute. Ochii de un albastru deschis ai lui Hunter, zâmbetul lui din colțul gurii au prins viață în mintea mea, imaginea perfectă și atât de reală, că aproape simțeam că era cu noi în acea încăpere. Căldura mi s-a risipit prin piept, senzația de plutire pe care o simțisem când el îmi atinsese mâna sau când se aplecase spre mine. Am lăsat-o să mă cuprindă, să mă înconjoare, să reînvie speranța pe care Holland încercase să o alunge. Nu avea să câștige. Nu atât de ușor. Mi-am ridicat bărbia și m-am uitat urât.

– Nu știi nimic despre mine. Nu mai știi.

Buzele groase ale lui Holland s-au strâns scurt, apoi s-au relaxat, lăsând să-i scape un chicotit înfundat. Și-a împreunat palmele la spate și s-a apropiat mai mult.

– Tot arțăgoasă, din câte văd. Dar crezi că Nicole te putea face umană doar cu niște false amintiri și prin faptul că te-a trimis la școală?

A scuturat din cap, înainte să continue.

– Ți-a făcut un deserviciu. E crud, sincer... să-ți dea false speranțe, să te facă să crezi lucruri care nu sunt adevărate.

S-a ghemuit și și-a pus mâinile pe genunchi, astfel încât să fie la nivelul ochilor mei.

– Nu-ți faci niciun bine dacă te agăți de aceste iluzii. Spre deosebire de Nicole, eu nu te-aș minți niciodată. Ai cuvântul meu.

La vederea expresiei mele de răzvrătire, a oftat și s-a ridicat scuturând din cap.

–Cum vrei, oricum, nu contează. Acum, că te avem din nou, vom scoate tot ce se poate din tine – sau din părți ale tale.

Părți ale mele? O imagine cu mine țipând, în timp ce Holland mă tăia pe la mijloc cu un ferăstrău uriaș, apoi scotea piese din interior și le punea în mâinile întinse ale soldaților care așteptau mi-a umplut mintea. Am alungat un fior, în timp ce studiam ochii îngustați, gri și reci, care în clipa aceea erau complet lipsiți de umor. Cum ajunsese mama să lucreze cu omul acela? Sigur, ea mă mințise, dar din bunătate și îngrijorare. În timp ce Andrew Holland... ei bine, la figurat vorbind, el avea mai puțină inimă decât mine.

Mama. Dacă aș fi fi putut măcar să vorbesc cu ea, să o văd, doar o clipă. Să mă asigur că era bine.

–Pot să o văd pe mama? Te rog, am zis printre dinții strânși, în timp ce dorința de a mă dezlănțui devenea tot mai puternică.

În încercarea de a o tempera, degetele mele s-au încleștat, iar pumnii mi s-au strâns tot mai tare.

Forță maximă: 120 kg pe centimetru pătrat.

Cuvintele roșii din capul meu clipeau, iar eu mi-am relaxat mâinile instant și le-am scuturat, de parcă aș fi putut să mă scutur de realitatea cuvintelor, de voce. Presiunea putea fi mortală. Holland a scuturat din cap, iar zâmbetul lui palid i-a dat târcoale.

–Mă tem că nu e posibil, momentan.

–De ce nu? Ce i-ai făcut?

Gânduri oribile au năvălit asupra mea, imagini cu mama inconștientă în vreo celulă întunecoasă, în subsolul aceluia loc, sânge picurând pe podea din zonele unde o torturaseră pentru a scoate de la ea informații.

–Nimic. Te asigur că Nicole e bine. Chiar crezi că i-aș face vreun rău? Mai ales când știu că ea e cea mai bună modalitate de a-mi

asigura cooperarea ta.

Cuvintele lui au părut destul de inofensive, dar am detectat semnificația lor ascunsă. Atâta timp cât făceam ce voia Holland, mama era în siguranță. Altfel...

– Atunci, când? Când va fi posibil?

Lipsa mea totală de putere, absența mamei... ambele m-au copleșit deodată. Dacă vreodată aveam să o revăd sau nu pe mama depindea în totalitate de acel bărbat rece și puternic și, în ciuda eforturilor mele de a le alunga, acea conștientizare a făcut ca ochii mei să se umple de lacrimi neputincioase. Holland a oftat adânc și a scuturat din cap.

– La naiba! a zis el încet.

A scos din nou șervețelul, cu mirosul pătrunzător de alcool, și și-a șters grijuliu mâinile.

– M-am rugat ca răspunsurile tale emoționale să se fi neutralizat cât timp ai fost plecată, dar văd că nu s-a întâmplat. Totuși, de asta ne-am asigurat că avem o versiune alternativă – și încă una improvizată.

O versiune alternativă. Cuvinte pentru care până și supercreierul meu a avut nevoie de o clipă în plus pentru a le procesa.

– Ce vrei să spui?

Dar mă temeam că știam exact ce voia să spună.

– Doar nu ne-am oprit cercetările din cauza câtorva erori. Am creat o altă MILA.

Holland a băgat șervețelul înapoi în buzunar, înainte să zâmbască, primul zâmbet sincer pe care îl văzusem la el. Un zâmbet care părea să absoarbă toată căldura din corpul meu.

– Vrei să spui că există o altă versiune a... a mea?

Vocea mea s-a transformat în șoaptă. Zâmbetul lui Holland s-a lărgit, umflându-i obrajii bucălați și subliniind cele patru adâncituri

care i se întindeau între ochi și tâmpile.

–Exact. Vrei să o cunoști? O versiune fără gunoiul tău emoțional exagerat.

Și-a ridicat privirea spre fereastra dreptunghiulară de deasupra și a dat din cap. Apoi, și-a întors privirea spre ușa pe care intrase. Mă holbam la ea, încă încercând să înțeleg implicațiile celor spuse de el. În câteva clipe, ceva avea să intre pe acea ușă. O altă MILA. O altă fată creată urmare a acelorași cercetări care mă creaseră și pe mine. Mă rog, nu exact la fel. Acea MILA nu avea „gunoiul meu emoțional exagerat”, după cum spusese Holland, plin de tact. Ritmul inimii mele false s-a accelerat și a început să bată nebunește, de parcă încerca să scape din corpul meu. Am ridicat o mână la piept, încercând să găsesc liniște chiar în acel ritm omenesc și să alung ideea că totul era doar o glumă.

Pași înfundați s-au auzit de dincolo de ușă, urmați de sunetul care semnală că un cod de acces fusese introdus cu succes. Apoi, clicul metalic al mecanismului de acces. În sfârșit, ușa s-a deschis și a intrat o fată. Hainele ei erau destul de obișnuite – pantaloni de trening gri-cărbune și un tricou alb cu mâneci lungi. OK, poate că mersul ei era un pic prea fluid. Atât de grațios, că pașii ei abia se auzeau pe podeaua din ciment. Dar nu asta m-a umplut de o groază crescândă. Gura ei, cu buza de jos foarte groasă. Trupul ei bine făcut – mai degrabă cal de curse decât pursânge. Forma perfect rotundă a ochilor mari, de același verde cum erau ai mei. Holland spusese „o versiune alternativă”, când, de fapt, vrusese să spună „geamănă identică”.

Am rămas nemișcată, incapabilă să fug, să mă întorc, deși parte din mine implora să fac asta. Nici măcar nu am reușit să înghit, în timp ce ea se îndrepta spre noi. Am căutat vreun semn distinctiv, o caracteristică, ceva care să ne deosebească. Nu se putea să fie exact ca mine. Nu se putea. Doar că era. În absolut tot ce vedeam, cu excepția părului. Al meu era tăiat aiurea, o tentativă de punk, de la zadarnica încercare de deghizare. Degetele mele s-au dus încet spre gât. Brusc, mă simțeam atașată cu mai multă înverșunare de noua mea înfățișare. Cel puțin mă ferea de la a fi o clonă perfectă. M-am forțat să-mi întorc atenția la Cealaltă Mila. Trebuia să existe ceva diferit. Trebuia doar să mă uit suficient de atent. După o scurtă

privire aruncată fetei, ochii vicleni ai lui Holland au rămas concentrați pe fața mea, savurând fiecare nuanță a reacției mele.

–Mila, dă-mi voie să ți-o prezint pe sora ta, dacă vrei. Ea e MILA 3.0.

Cealaltă Mila, geamăna mea, a prins viață cu un zâmbet politicoș și cu o mână întinsă.

–E drăguț ca, în sfârșit, să te cunosc, a zis ea pe un ton amabil.

Doar că era ca și cum aș fi spus-o eu. Pentru că vocea ei... vocea ei era și a mea. Am tresărit și m-am dat un pas înapoi de la chestia aceea îngrozitoare. Mă holbam la ea... îngreuna mult mai mult încercarea mea de a mă agăța de speranța că eram reală. Dacă aș fi fost reală, ea nu ar fi existat. În plus, dacă arătam exact la fel, cine știe ce altceva mai împărtășeam? Adică, fusesem create în același laborator. Asta însemna că aveam aceleași gânduri, același mod de a vedea lumea? Îmi citea gândurile în clipa aceea?

Chiar și după ce descoperisem adevăratele mele origini, niciodată nu îmi pusesem la îndoială individualitatea. Întotdeauna știussem că eram unică, originală, propria mea creație, exact la fel ca orice om. Holland încerca să distrugă acea aparență, cu ajutorul ultimei lui creații... să distrugă tot ce mă făcuse să cred că eram mai mult decât o mașinărie fabricată, cu nimic diferită de următoarea de pe linia de asamblare.

A alunecat un pas mai aproape, să recupereze retragerea mea, cu mâna ei excesiv de familiară, încă întinsă, așteptând să o strâng. Ideea de a-i atinge pielea mi-a făcut greață. Ar fi fost ca și cum m-aș fi atins pe mine. Conștientă de privirea lui Holland, am întins mâna cu ezitare și i-am prins degetele. Pielea ei era moale, caldută, neutră. Toată îngrijorarea aceea și am simțit... nimic. Nicio legătură, niciun dezgust. A fost ca la atingerea oricui altcuiva.

Cealaltă Mila nu a părut deranjată deloc de înfățișarea mea. De înfățișarea noastră. Doar a pășit înapoi, să stea lângă Holland. O ușoară încruntare îi făcea sprâncenele să fie un pic aplecate. S-a uitat la creatorul ei:

–De ce nu se bucură că mă vede?

Holland a atins-o pe cap, la fel cum faci cu un câine.

–Nu-ți face griji, tu te-ai purtat bine.

Buzele lui Trei – nu aveam de gând să o consider Cealaltă Mila, nu puteam – s-au întins într-un zâmbet larg. Buzele *mele*. Mă uitam la ea cu o fascinație bolnavă. Niciodată nu observasem că ochii mei arătau atât de pieziș când zâmbeam astfel. Zâmbetul ei s-a evaporat o clipă mai târziu. Trei a rămas acolo, cu fața placidă, brațele atârinate pe lângă corp. De parcă își aștepta noua comandă. Am simțit că pe sub pielea mea se târau mici insecte, când Holland a atins-o din nou pe cap.

–Uimitoare, nu-i așa? A fost nevoie de trei încercări, dar cred că, în sfârșit, ne-a ieșit.

Trei încercări...

–A mai fost o versiune? am întrebat deloc convinsă că voiam să aflu răspunsul.

Trei a zâmbit și s-a ridicat pe vârfuri, nerăbdătoare să răspundă.

–Primul prototip MILA a avut cu o mie de receptori ai durerii mai mult pe centimetru pătrat comparativ cu versiunile următoare.

Versiunile următoare, adică ea și eu. Cred că era și aceea o modalitate de a ne depersonaliza.

–Deși receptorii mai mulți pe care îi avea versiunea 1.0 garantau că nu ar fi detectată, grație lipsei de răspuns la durere, au dus la eșecul ei la testele de tortură.

–Teste de tortură?

Trei a clipit spre mine, o dată.

–Reproducerea unor scenarii de tortură în laborator, pentru a vedea cât de ușor ar putea oferi participanții informații, dacă ar fi capturați.

Amintirile au clipit în mintea mea din nou, iar realitatea m-a

copleșit. Greșit, totul era greșit. Teste, torturi. Burghiul, arma. Țipetele. Dar, la urma urmei, nu fusese strigătul meu; fata din încăperea aceea nu fusesem eu. În loc să mă liniștească, oarecum, acea conștientizare m-a făcut să mă simt de o mie de ori mai rău. Pentru că fata aceea putea suporta mult mai multă durere, durere puternică, iar ei o torturaseră pentru a-i testa limitele. Până la urmă, singurul lucru care o făcuse mai umană îi și pecetluisese „moartea”, o condusese la reciclare, ca pe o foaie de aluminiu.

Dacă aș fi putut vomita, aș fi făcut-o în clipa aceea. Stomacul meu ardea, iar greața puternică făcea să mi se învârtă capul. Norocul meu că aceea era o funcție biologică ce părea să le fi scăpat. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Holland să-mi ghicească reacția.

– Eu... eu fusesem creată deja atunci, nu?

– Da. În cea mai mare parte, a zis Holland.

Așadar, probabil că mă puseseră să mă uit, asta era clar. Dar de ce amintirile mele despre asta erau atât de neclare? De ce nu reușeam să-mi amintesc singură toate astea? Răspunsul era simplu. Mama. Să mă apere.

– Din fericire, deja am făcut ajustările. Mai puțini receptori de durere, doar câți trebuie pentru a te alerta când o persoană reală ar simți durere.

M-am uitat spre Trei, să văd dacă avea vreo reacție la ideea că nu era reală. Nimic. Nicio clipire, nicio mișcare a gurii. Doar stătea acolo și îmi studia fața în tăcere. Și arăta ciudat de asemănător cu mine. Nu, nu mă studia, am decis. Asta ar fi implicat curiozitate adevărată. Și, din moment ce ochii ei rămâneau fixați pe fața mea, în spatele privirii ei era dezinteres. De parcă fără o misiune din partea lui Holland, ea nici nu exista. Ei bine, cel puțin aveam un răspuns logic pentru ceea ce se întâmplase când fusesem aruncată din camioneta lui Kaylee. Țipătul, dar fără niciun fel de durere. Niciodată nu reușisem să înțeleg asta, până în clipa aceea.

– Ce ai de gând să faci cu mine?

– Inițial? Plănuisem să te eliminăm. Cred că de asta te-a și furat

Nicole. Tu trebuia să mimezi emoțiile umane, nu să le și simți și, categoric, nu atât de bine. Sistemul tău a refuzat orice încercare de a le anula, așa că am decis să te eliminăm și să încercăm din nou.

Să mă elimine. Elimine.

Simțeam cum totul în mine înghețase și parcă eram captivă într-o celulă, în timp ce priveam fața impasibilă a lui Holland. Voia să scape de mine de tot. Să îmi șteargă existența, de parcă nu aș fi fost mai mult decât un program eronat. Din moment ce el chiar credea că nu eram mai mult sau mai puțin vie de atât, nu avea scrupule în privința aceea. Eram sigură de asta.

Senzația de captivitate s-a risipit, înlocuită de o dorință nestăpânită de a fugi. Trebuia să scap de acolo. În clipa aceea. Privirea mea disperată a găsit ușa – singura potențială sursă de libertate – și deja mă pregăteam pentru inevitabila bătălie pentru a ajunge la ea, când realitatea m-a oprit. Nimic nu se schimbase. Holland încă o avea pe mama. Pe mama, care nu mă furase pentru că era îngrijorată că aș fi prea umană pentru un android. Mă furase pentru că mă considera prea umană, astfel că, pentru ea, ideea pe care Holland o spunea cu nonșalanță, aceea de a mă elimina, era echivalentă cu o crimă.

Omorârea mea.

Am simțit o lacrimă în ochiul drept, gata să iasă din canalul meu fabricat. Am ordonat să rămână acolo. Pentru Holland, emoțiile nu erau bune. O slăbiciune însemna distrugerea mea.

Holland era întors dinspre mine și privea către spectatorii de dincolo de fereastră. A aprobat din cap, la un semnal care trebuie să-mi fi scăpat, apoi s-a întors, cu un alt trosnet al gumei de mestecat.

– Am niște vești bune pentru tine, Mila. Abilitățile tale, pe care superiorul meu vrea să le testez din nou, să vedem dacă ai vreo valoare care ne-a scăpat. Un fel de grațiere.

– Și dacă refuz?

Știam răspunsul înainte ca el să îl rostească. Mama. O folosisese pe mama drept asigurare.

– Treci aceste teste și dovedește că Nicole nu a dat-o în bară de tot. Vom reconsidera rezultatele în privința voastră. Nu le treci, ea primește o sentință pe viață. Așa că, în loc de la revedere, spun... baftă.

Și-a ridicat mânăca, s-a uitat la ceasul mare ascuns prin părul șaten de pe braț.

– Testul numărul doi va începe în curând. Oh, aproape că am uitat. Nu te mișca, de data asta, Mila.

Accentul lui tărăgănat avea ceva de avertisment în el. Faptul că știam care era poziția precară a mamei a fost singurul lucru care m-a făcut să rămân nemișcată atunci când mâna lui s-a întins. Am zărit o sclipire argintie înainte să mă prindă de urechea dreaptă. A vârât înăuntru ceva rece și străin împins de un obiect subțire, ca un băț. Am auzit un click slab, apoi:

Chipul de securitate: activat.

Sonda s-a retras, dar degetul dolofan al lui Holland s-a întors la urechea mea. Senzația cărnii lui umede apăsate tare pe cartilajul meu mi-a readus în minte amintirea din laborator, dar nu, nu, nu, nu puteam – nu voiam – să tresar.

Receptor wireless: activat.

– Am fost nevoit să fac asta, a zis el și mi-a dat drumul. Acum nu va trebui să ne facem griji că o să evadezi. Chipul acela va activa sistemul de protecție al sediului, dacă te apropii la mai puțin de 4 metri de intrare.

Holland a bătut-o pe spate pe Trei și a zis:

– Dă-o naibii, OK?

Apoi, a făcut o întoarcere bruscă și s-a îndreptat repede spre ușă. Aceasta a zumzăit încet când s-a închis în urma lui. M-a încuiat acolo pentru un soi de test. Privirea mea s-a îndreptat spre cea care îmi semăna, care stătea în același loc în care o lăsase Holland.

Rectificare – *ne*-a încuiat înăuntru.

Partea a treia

Capitolul 24

Iată-mă în încăperea aceasta sterilă, cu lumini fluorescente deasupra și cu podeaua rece din beton dedesubt, la multe mile depărtare de Clearwater, în toate sensurile cuvântului. Singură pentru prima dată, cu geamăna de a cărei existență nu știusem. Privirile noastre identice s-au întâlnit. Ei bine, aproape identice. Încă o dată, am observat o diferență evidentă între noi: lipsa de căldură din ochii verzi ai lui Trei. În loc de dezinteresul de mai devreme, acum, cealaltă creație a lui Holland mă privea de parcă efectua o disecție vizuală. Membru cu membru. Odată finalizată inspecția, Cealaltă Mila a ridicat din umeri.

– Ce e? am întrebat, când am văzut că nu spune nimic.

– Doar privindu-te, nu se vede că ești imperfectă, asta e tot, a zis ea cu vocea aceea care era atât de tulburător de asemănătoare cu a mea.

Nu, nu asemănătoare, era aceeași. Și, dat fiind tonul ei uniform, se prea poate ca ea să fi folosit un nou program. Că tot a venit vorba, potrivirea era și mai exactă decât aș fi vrut să recunosc.

– Nu că ar conta, a continuat ea, am ordinele mele.

A făcut o pauză, zâmbind.

– Fără supărare.

Fără supărare. De parcă nu despre viața mea era vorba.

Fără niciun indiciu vizibil, atenția lui Trei s-a mutat la geamul de deasupra noastră. Privirea mea a urmat-o și am simțit un șoc. Aproape de sticlă era un băiat de optsprezece, nouăsprezece ani... arăta mult prea tânăr pentru a fi acolo. Pentru a lua parte la... povestea aceea. Părul lui negru era lins pe o parte și zburlit pe cealaltă, de parcă dormise pe el și nu apucase să îl pieptene. Zvelt și stângaci, în cămașa albă și cravata legată lejer, umerii îi cădeau, de parcă încerca să scape de constrângerile gulerului strâns. Totuși, privirea lui era oricum numai relaxată nu, concentrată ferm asupra mea.

Doi... mă auzi?

Vocea aspră a răsunat direct în capul meu.

Ce naiba? M-am împleticit în spate, mâinile mi-au zburat la urechi, în timp ce ochii mei s-au îndreptat spre Trei. Nicio reacție. Ea stătea răbdătoare și se uita în sus, la băiat, ca un câine supus. Băiatul. El trebuie să fi vorbit. Mi-am scuturat capul de câteva ori, de parcă mișcarea repetată putea să alunge pacostea. Desigur că asta nu s-a întâmplat.

După reacția ta, deduc că mă auzi bine.

Am aprobat din cap cu precauție.

Bun. Numele meu este Lucas Webb și voi fi supraveghetorul tău pentru testele care urmează.

Din nou teste, exact cum spusese Holland. Dar ce fel de teste? Și... tipul acela putea să îmi audă gândurile, la fel cum îi auzeam eu vocea? L-am privit gândind *mă auzi?* în direcția lui, dar nu s-a văzut nicio schimbare în expresia lui, nicio reacție. Nu mai devreme de trei secunde, când am văzut la el un zâmbet vag.

Trebuie să vorbești tare, dacă vrei să te aud. Tu poți să mă auzi doar pentru că generalul Holland ți-a activat receptorul wireless.

OK, asta a făcut ca fluturarea respirației mentolate a lui Holland în fața mea și degetul lui îndesat în ureche să pară mai puțin ciudate. Doar un pic. La câțiva metri de mine, Trei tocmai încheia un ritual

ciudat, folosind mâna stângă pentru a-și roti complet articulațiile de la brațul drept.

–Ce fel de teste? am întrebat privind-o cu sporită neliniște cum a făcut la fel și cu mâna stângă.

Fiecare deget era îndoit și extins, urmat de încheietură. Dacă proceda la fel ca la partea cealaltă, urma cotul, apoi umărul. Cum făceau alergătorii de la școală, care se încălzeau înaintea competițiilor. Un pumn ca de gheață mi-a strâns inima. Doar un ecou, mi-am amintit, încercând să-l alung. O senzație fantomă. Nu ai inimă. Nu mi-a folosit.

Testele care vor decide... rezultatele tale finale.

Se simțea o ușoară ezitare în ochii lui Lucas, deși expresia lui rămăsese neutră.

Testele sunt gândite în așa fel încât să-ți expună abilitățile, dar și deficiențele. După ce le vei termina pe toate trei, acțiunile tale vor fi evaluate și notate, iar asta îți va decide viitorul cu noi.

Vocea s-a oprit, dar Lucas a continuat să ne privească impasibil prin geam.

Deficiențele mele, adică... emoțiile mele? Tipul acela ciudat și ciufulit îmi spunea că orice manifestare a emoțiilor va fi folosită împotriva mea. Nu am avut mult timp să mă gândesc la asta, pentru că, trei secunde mai târziu, a rostit următoarele cuvinte:

Primul test începe... în cinci minute.

Capitolul 25

– Ești pregătită? mi-am auzit vocea.

Nu vocea mea. Vocea *ei*. Trei se uita la mine, cu capul ridicat.

– Pregătită?

A aprobat din cap.

– Să-ți testezi abilitățile de luptă, pentru a te asigura că dr. Laurent nu le-a schimbat prea mult, când a făcut ajustările neautorizate. Tuturor ne sunt testate abilitățile fizice de luptă.

Abilități de luptă? Greața mi-a răsucit stomacul. Am privit în sus, spre fereastra spectatorilor, unde alte șase fețe se apropiaseră de sticlă, lângă cea a lui Lucas Webb, una dintre ele fiind a lui Holland. Nu aș fi fost surprinsă dacă ar fi început să pună pariuri. Am scuturat din cap și am arătat spre ea.

– Nu vreau să mă bat. Nu vreau să mă transforme în...

L-am înghițit pe „tine” în ultima clipă, când mi-am dat seama cât de îngrozitor ar fi sunat.

– ... în ceva ce nu sunt.

Ea și-a înclinat capul, iar părul șaten i-a alunecat pe umărul drept. Mă întrebam dacă aș fi simțit aceeași textură mătăsoasă ca la al meu,

dacă l-aș fi atins.

– Știu ce ai vrut să spui, a zis repetând mișcarea mâinii mele, într-o fluturare ciudat de identică. Nu vrei să te transforme în mine. Nu-ți face griji, nu mă jignești. E destul de illogic, totuși. Tu ești eu, doar cu mai multe emoții. Iar dorințele noastre sunt irelevante aici.

Tu ești eu...

Ideea a sfâșiat materialul subțire care mă ținea laolaltă, încercând să elibereze fiecare picătură de teamă pe care o reprimasem. Asta îmi doreau... Holland, creatura aceea, toți ochii curioși de la fereastra de sus. Voiau să mă transforme într-o adevărată clonă a creaturii care stătea în fața mea. Voiau să renunț la sentimente și să cedez. Trei spusese că dorințele noastre erau irelevante, dar eu nu credeam, nu puteam să cred asta. Indiferent ce ar fi trebuit să fac, nu aveam de gând să-i las să mă transforme în ea.

Fără avertizare, Trei a făcut un pas grațios spre mine, iar eu am făcut unul în spate. Un fel de vals.

– Ar trebui să te asiguri că urmezi instrucțiunile cât ești aici.

– De ce? E imposibil să-ți pese de ce se întâmplă cu mine.

Sau era posibil? La urma urmei, Holland pomenise că îmi reparase scăpările emoționale, nu că reușise să le elimine. Ea a clipit lent din nou, deja începeam să-mi dau seama că asta însemna că era nedumerită.

– Suntem făcute din același material, avem aceeași tehnologie. Dacă am fi oameni, am fi surori. Ne înțelegem una pe alta.

Surori.

Am vrut să-mi acopăr ochii, să mă întorc, să șterg complet acel scenariu. Acea... distorsiune a mea chiar simțea o legătură între noi. Credea că suntem una și aceeași. Ceea ce, dacă ar fi fost adevărat, ar fi însemnat fie că ea era mai umană decât credeau ei, fie... că eu eram mai puțin umană. Capul meu se mișca înainte și înapoi, tot mai repede.

–Nu, nu ne înțelegem una pe alta. Eu am sentimente. În timp ce tu...

Acea clipire lentă, din nou.

– Am sentimente. Dar ale mele funcționează normal, potrivit ghidului comportamental. Pe când generalul spune că tu, de fapt, simți emoții la fel ca un om.

S-a încruntat.

– Să sperăm că vor putea repara asta.

Să repare asta. De parcă ștergerea emoțiilor mele ar fi fost ceva la fel de ușor ca schimbarea unei baterii de mașină. M-a trecut un fior. Speram să nu fie cazul. Până în clipa aceea, nu îmi dădusem seama ce serviciu îmi făcuse mama. Chiar dacă mințise, cel puțin prin faptul că mă determinase să cred că eram fiica ei, că aveam un tată, învășasem cum să iubesc, cum să simt multe sentimente, suferinzi și coborâșuri și toate celelalte. Să-mi fie luate toate acestea printr-o simplă procedură... chiar nu era posibil?

Înainte să mă pierd cu firea de tot, vocea lui Lucas mi-a răsunat în urechi.

Scopul acestui prim exercițiu este să îți testăm abilitățile defensive. Este esențial să nu fii doborâtă și capturată în lupta corp la corp.

Vocea lui suna calm, detașat. De parcă vorbea cu un robot, nu cu un om. Am privit din nou spre fereastra de sus, revărsând fiecare picătură de furie și de ură față de acel loc, față de Holland, față de creatura de lângă mine, care nu ceruse să fie creată, dar care mă dezgusta oricum, pentru că îmi amintea cât de departe eram, de fapt, de o ființă omenească, și față de el. Față de tânărul care crease acele teste, care îmi ordona să lupt fără să se gândească cum m-ar putea afecta asta.

Prin geam, privirile noastre s-au întâlnit. Intensitatea privirii mele trebuie să îl fi surprins, pentru că buzele lui s-au întredeschis a surpriză. După câteva secunde, și-a mutat privirea în jos, de parcă ochii mei făceau o gaură prin el. Ambele mâini i-au trecut prin păr, ciufulindu-l și mai mult. Brusc, părea să se simtă foarte incomod

acolo sus. Am alungat durerea bruscă pe care am simțit-o. La urma urmei, el crease acel test. Dacă se simțea rău, era mai mult decât bine-venit să schimbe locul cu mine. Când, în sfârșit, s-a îndreptat și s-a uitat din nou la mine, am ridicat mâinile, cu palmele în sus, și am înălțat din umeri.

–Și? am mimat.

... și chiar vrem să îți comparăm abilitățile cu cele ale lui Trei.

Tonul lui a fost mai blând de data asta.

Gata?

Toată căldura s-a scurs din corpul meu și m-a lăsat rece, foarte rece. Mâna mea a zburat spre gură, pentru a masca un chicotit de panică. Gata? Nici vorbă. Pumnii mei s-au strâns și am auzit vocea mamei. „Orice ai face, nu-ți pierde controlul. Sentimentele tale sunt un minus acolo.” Am tras aer în piept și mi-am relaxat mâinile.

– Am de ales? am întrebat cu voce calmă.

Sprâncenele lui groase s-au adunat pe frunte, iar buzele i-au zvâcnit. Pumnii mei s-au strâns din nou. Eram foarte bucuroasă că îl amuzam.

Nu.

– Atunci, nu întreba.

Cu asta, m-am întors dezgustată. O pauză scurtă, apoi vocea lui Lucas a răsunat în încăpere, de data asta, printr-un difuzor ascuns.

– Testul va începe în cinci... patru... trei... doi... unu.

Trei a sărit încă înainte ca „unu” să apuce să fie rostit de Lucas. M-am ferit exact la timp. S-a încruntat și a clipit. Din nou, nedumerită.

– Nu te temi, nu-i așa? Pentru că vor scădea puncte pentru asta.

Avea dreptate, știam. Deși nu îmi doream deloc să mă bat, sora mea mai puțin emoțională știa bine. În clipa aceea, dorințele mele erau

irelevante. Mai ales dacă voiam șansa de a o revedea pe mama. În viață. Am aprobat din cap și am deschis gura să spun „OK...”. Picioarul lui Trei m-a lovit peste față, cu o plesnitură asurzitoare.

Contact realizat.

Mulțumesc pentru nimic. Acela a fost răspunsul meu mental buimac la vocea interioară, în timp ce am sărit în spate și m-am lansat cu putere spre dreapta, iar coapsa mea a fost cea care a atins pământul mai întâi, urmată de obrazul meu. Suficient de tare ca forța impactului să-mi amintească de căderea din camioneta lui Kaylee. Totuși, nu am avut timp să văd dacă am vreo rană, pentru că Trei și-a continuat lovitură cu un salt în față; atât de repede, că aproape n-am văzut-o. M-am rostogolit spre stânga și am scăpat de lovitură ei la distanță de o milisecundă. Abia am avut timp să mă ridic, când... pac! Mâna ei m-a prins de umărul stâng, cu o forță și mai mare decât cea a loviturii. M-am clătinat, m-am lăsat în jos, încă o dată, și abia am apucat să mă feresc de lovitură care a urmat. În felul acela, aveam să pierd în mai puțin de două minute. M-ar fi eliminat și cine știe ce s-ar fi întâmplat cu mama.

În timp ce mă feream, mă întrebam înnebunită cum puteam împiedica toate acelea. Poate că era din cauză că nu aveam antrenament, poate că Trei avea un program mai performant, poate că mama ștersese ceva esențial când îmi ascunsese trecutul. Indiferent de motiv, geamăna mea mă bătea la fund și nu numai. Structura care forma coapsa mea părea să aibă nevoie de o ședință prelungită cu kitul cu scule al mamei. Dacă aș fi ținut-o tot așa, n-ar mai fi rămas prea multe de dezmembrat din mine.

Tocmai atunci, un sunet mi-a explodat în ureche. Ca și cum Lucas ar fi tușit. Asta m-a făcut să-mi întorc atenția spre Trei, dar nu suficient de repede. Picioarul ei a bătut pământul, apoi m-a lovit în ureche, cu atâta forță cât să facă și amărății mei receptori de durere să țipe. Și mi-ar fi nimerit fața, dacă nu ar fi fost Lucas. Și continua să înainteze. M-am aruncat într-o altă rostogolire disperată, deoarece aveam nevoie să câștig chiar și o fracțiune de secundă, pentru a mă ridica, înainte ca omologul meu mai bine echipat să mă zdrobească de parcă aș fi fost o conservă. Un omolog care era la distanță de numai doi pași. Și care trebuie să fi anticipat deja o altă rostogolire.

Salt înapoi.

De data asta, nu am pus la îndoială vocea. Nu m-am oprit să mă gândesc că nu făcusem niciodată un salt înapoi, cel puțin nu în amintirile mele reale peticite. Doar m-am agățat de idei și, cât ai clipi, corpul meu a acționat, de parcă mai făcuse asta de sute de ori. Mi-am pus palmele pe pământ, mi-am azvârlit picioarele peste cap și am împins. Tare. Pentru o clipă, m-am rotit în aer, fără nimic care să mă țină, cu fața spre pământ, iar frica m-a pocnit în stomac. În clipa următoare, atingeam pământul cu degetele de la picioare. În timp ce am aterizat, am simțit prin corp un iureș familiar, ca o izbucnire de adrenalină pe care, de fapt, nu o aveam. Totuși, n-am avut timp să-mi sărbătoresc victoria. Am aterizat într-o poziție defensivă, în clipa în care picioarele mele au atins betonul. M-am proptit bine. Nu puteam să tot fug, trebuia să rămân pe picioare. Cel puțin de data aceea am fost pe jumătate pregătită, când a venit lovitura. Am făcut un salt lateral, suficient cât pumnul ei doar să-mi ștergă obrazul. Totuși, forța m-a făcut să mă clatin. Dar nu am căzut. Mi-am recăpătat echilibrul, am evitat următoarea lovitură... apoi am lovit cu piciorul. S-a lăsat în jos la timp, dar, în sfârșit, *în sfârșit*, făcusem ceva ofensiv. Dacă m-aș fi rostogolit pe podea, probabil că m-ar fi scăpat de lovături, dar mă îndoiesc sincer că mi-ar fi adus puncte în plus din partea spectatorilor. Chiar în clipa aceea, simțeam greutatea privirilor asupra mea. A lui Holland, a lui Lucas. Și, în ciuda singurei mele mișcări nondefensive, simțeam gheață pe spate. Continuam să dau greș. Partea bună era că Trei recunoscuse faptul că ieșisem din incapacitatea mea inițială. Se retrăsese și mă înconjura încet, cu ochii aceia straniu de familiari scrutându-mi fiecare mișcare, în timp ce mă roteam odată cu ea. Aștepta doar să fac o greșală.

Am atacat cu piciorul stâng – o diversiune. Când s-a ferit într-o parte, lovitura mea venită din dreapta s-a dus la gâtul ei. S-a clătinat și a dat înapoi trei pași, apoi patru. Un om ar fi fost doborât de lovitura aceea, traheea fragilă fiind anihilată pentru moment. De fapt, folosisem exact aceeași mișcare în Clearwater. Dar Trei și-a revenit, îndată ce și-a recăpătat echilibrul. Am atacat cu mâna dreaptă. La fel de repede, Trei a ridicat brațul stâng, să mă blocheze. Și am continuat la fel, rotindu-ne. Una dintre noi lovea, cealaltă o bloca.

Dar trebuia să câștig.

Cum naiba puteam să-i fentez apărarea? Mai ales când, cel mai probabil, amândouă aveam exact aceleași programe de antrenament, ceea ce făcea imposibil să nu ne prevedem una alteia mișcările.

Răspunsul s-a ivit în mintea mea ca o șoaptă. Simplu. Nu trebuia să mă bazez pe similaritățile noastre, ci pe diferențe. Dacă nu puteam să înving în condițiile ei, trebuia să o fac în ale mele.

– Și te lasă să asculți muzică aici? am întrebat, cu toate simțurile treze, gata să sar la cel mai mic semn de mișcare.

– Încercarea ta de a-mi distrage atenția nu va funcționa, să știi, mi-a spus răbdătoare.

– Cine zice că vreau să-ți distrag atenția? Mă gândesc doar că merităm un pic de muzică. În filme, întotdeauna este muzică atunci când unii se bat.

Mă rog, cel puțin în filmele de acțiune pe care le văzusem eu. Cu mama... Mi-am alungat imaginea ei din minte. Intenția era să distrag atenția adversarei mele, nu pe a mea.

– Uite, o să-ți cânt una dintre melodiile preferate ale prietenei mele. O cânta mereu când eram în Minnesota.

Și m-am lansat într-o lălăială a *Brown Eyed Girl*. Un cântec pe care Kaylee îl chinuia de fiecare dată când îl auzea la postul ei de radio preferat. Vocea mea răsuna în camera goală, însoțită de sunetul pașilor noștri, în timp ce continuam să ne rotim. Am terminat primul vers și am continuat cu refrenul. Îmi doream să pot arunca o privire la fețele care ne priveau de deasupra. Probabil că se întrebau dacă nu cumva mașinăria lui Nicole Laurent făcuse un scurtcircuit. Sau dacă nu fusese stricăță iremediabil de schimbările pe care i le făcuse. Dar nu îndrăzneam să mă uit. În clipa în care mi-aș fi luat ochii de la *sora* mea, chiar și numai pentru un moment, ar fi atacat.

– Cântecul ăsta nici măcar nu se potrivește. Niciuna dintre noi nu are ochi căprui, a zis Trei, în cele din urmă.

Dar a rămas vigilentă. A pășit lateral. Am făcut și eu la fel. Și am

cântat. Ne despărțeau doar câțiva metri.

„We used to sing, sha la la la“

Lovitură de stânga.

Upercut de dreapta.

O listă de potențiale mișcări mi-a apărut în minte, dar le-am ignorat pe toate, pentru una la care știam că partea mea androidă nu se gândea. Mai ales pentru că era o mișcare stupidă. Niciun luptător experimentat și în toate mințile nu ar fi încercat-o. Riscul de a fi lovit era prea mare. Lipsa de logică a mișcării era exact motivul pentru care era posibil să funcționeze.

Așadar, am continuat să cânt tare, chiar și atunci când m-am dus cu capul înainte spre picioarele ei. Mi-am dat seama cât de ridicolă era mișcarea aceea. Dar era prea târziu. Am ignorat avertizarea *abandonează!*, care clipea în spatele ochilor mei, mi-am adunat curajul și am sperat să se termine cu bine. Reflexele adversarei mele se trezeau repede, dar asta numai pentru că sistemul ei computerizat procesa toate posibilele atacuri și îi pregătea corpul să acționeze în consecință. Dar pentru aceea nu era pregătită. Asta mi-a oferit secunda în plus de care aveam nevoie. Dar și-a revenit repede, iar piciorul ei drept a atacat. Nu suficient de repede și de puternic. Când piciorul ei s-a ridicat, am apucat-o de călcâi și am tras cu putere, schimbându-mi toată greutatea corpului spre dreapta. I-am dat drumul și m-am rostogolit din calea ei când a căzut. O clipă mai târziu, am sărit pe ea și i-am imobilizat brațele cu mâinile și torsul cu genunchii.

„La la te da“, am terminat încet.

S-a zbătut, dar am ținut-o bine. Nu aveam de gând să mai repet experiența. Testul acela era încheiat. În cele din urmă, s-a relaxat. Din poziția aceea, a clipit spre mine și a strâmbat din nas.

– Data viitoare poți, te rog, să cânți altceva? Cântecele ăla îmi pare... enervant.

Un chicotit slab, ușor isteric mi-a ieșit din gât. Câștigasem!

Câştigasem bătălia şi reuşisem asta folosindu-mă atât de părţile mele de android, cât şi de cele umane. Exaltarea mi-a fost întreruptă de vocea lui Lucas.

Ei bine, a fost... interesant.

Încă se uita la mine, de la geam. Nu zâmbea, de data asta. Amuzamentul lui dispăruse, după cum rostise „interesant”. Valul de căldură s-a risipit complet şi a lăsat în urmă un nod în stomac. Un singur test, atât trecusem. Încă mai aveam două şi puteam doar să-mi imaginez că aveau să fie şi mai grele, poate chiar imposibile.

– Acum pot să o văd pe mama?

Trei a sărit în picioare, legănându-se uşor înainte şi înapoi, pe vârfuri şi pe călcâie.

– Am terminat sau mai avem o rundă? a întrebat privind spre geam.

Nerăbdarea din vocea ei îmi spunea că ar fi fost mai mult decât fericită să mai avem una.

Nu, aţi terminat, deocamdată.

După felul în care şi-a înălţat capul, uşor spre stânga, mi-am dat seama că Lucas ni se adresa amândurora.

Trei, tu ai obţinut o notă mai mare în prima parte a testului, prin faptul că ai reuşit să-ţi pui adversarul în poziţie defensivă şi să plasezi nişte lovituri decisive.

Trei a zâmbit; în acelaşi fel în care o făcuse atunci când Holland o atinsese pe cap.

Dar Doi a obţinut o notă finală mai mare, prin faptul că şi-a dat seama că tehnicile de luptă nu sunt suficiente pentru a câştiga şi prin faptul că a folosit... ingeniozitatea...

De data aceea, a zâmbit. S-a văzut doar o uşoară ridicare a colţurilor gurii, dar... chiar şi așa. Mi-am strâns pumnii şi am rezistat pornirii de a-i şterge expresia aceea de pe faţă. Era viaţa mea, viaţa mamei motivul amuzamentului său.

... pentru a întrece un adversar la fel de priceput și, în cele din urmă, pentru a-l învinge. Trei, te rog să aștepți lângă ușă până îți vine escorta. Doi, cobor într-o clipă.

Îndată, Trei s-a răsucit pe călcâie, dar s-a oprit să mă privească peste umăr.

– Poate că generalul Holland nu te va elimina, până la urmă, a zis ea pe tonul uniform al unei casiere.

De parcă mi-ar fi mulțumit pentru o comandă, când, de fapt, sugera că cineva se va juca cu interiorul meu. A pornit spre ușă, care a bipăit și s-a deschis exact când ea a ajuns acolo. Un soldat de douăzeci și ceva de ani, îmbrăcat cu un tricou negru obișnuit, cu pantaloni de uniformă cu multe buzunare, care păreau să le placă pe acolo, o aștepta pe partea cealaltă. Amândoi au dispărut după colț. Am așteptat ca ușa să se închidă, dar a apărut un tânăr îmbrăcat cu o cămașă cu guler alb, cravată legată lejer și pantaloni gri. Tipul de la fereastra de sus. Lucas Webb.

Capitolul 26

Lucas s-a oprit în ușa deschisă, cu mâinile vârâte în buzunar. Imaginea unei nonșalanțe depline. Se uita la mine. Dar acea imagine s-a risipit când ușa a început să se închidă și l-a lovit în braț. A scos o înjurătură și a intrat. Mi-am permis să zâmbesc ușor pe seama lui. Pentru comportamentul lui de mai devreme.

Roșeața care i-a apărut în obraji altfel palizi sugera o stare de jenă, dar a continuat să mă privească. În schimb, s-a îndreptat spre mine, cu fruntea încruntată, de parcă eram un puzzle care trebuia rezolvat. Mersul lui nu era la fel cu al altor soldați. Se lăsa cu mai multă greutate pe piciorul drept, iar cel stâng abia atingea pământul. Ghetele lui arătau și ele diferit, cu talpă mai groasă decât altele, iar cea stângă era răsucită spre exterior, doar un pic, de parcă piciorul lui n-ar fi fost chiar drept. Având în vedere toate acestea, nu credeam că era soldat. N-ar fi trecut de pregătirea de bază. Dar era acolo și supraveghea acele teste. Pentru mine asta era tot ce conta.

Când s-a apropiat, mi-am ridicat bărbia și m-am pregătit pentru o a doua inspecție degradantă, cum fusese cea a lui Holland. Greța mi-a răscolit stomacul, dar nu m-am mișcat. Nu puteam s-o dau în bară din nou, indiferent cât de violată m-aș fi simțit de ochii lor băgăcioși și de mâinile lor. Încordarea din pieptul meu s-a mai risipit, când s-a oprit respectuos la distanță de trei picioare.

– Lucas Webb, supraveghetorul tău.

Și-a scos mâna dreaptă din buzunar, apoi a înghețat cu ea întinsă, la jumătatea drumului spre mine, de parcă mișcarea fusese instinctivă, dar, amintindu-și că nu eram tocmai om, nu prea știa cum să procedeze.

– Uh...

Am lăsat exclamația mea să se audă înainte să întind mâna spre a lui. La doar câțiva centimetri distanță, dar fără să ne atingem, astfel ca el să aleagă.

– Mila. Și nu mușc.

Din nou, acea întredeschidere a buzelor lui și ochii holbați pentru o clipă. Eram pe cale să renunț, când a întins mâna și a prins-o pe a mea, practic, cu totul, cu mâna lui mare. Nu-mi amintesc să fi avut niciun fel de așteptări, dar trebuie să fi avut, pentru că senzația pe care mi-a dat-o pielea lui m-a surprins. Era caldă și ușor umedă. Mai aspră decât m-aș fi așteptat de la cineva care lucra toată ziua la un computer. Am simțit în palmă mici abraziuni circulare, ca un nisip fin, în timp ce îmi scutura mâna cu o strângere fermă, dar grijulie.

Grijulie. La fel cum ai strânge mâna unui om, astfel încât să nu doară. Am alungat îndată acel gând. Ridicol. În plus, date fiind circumstanțele, dacă îi ofeream lui Lucas avantajul îndoielii, se putea dovedi foarte periculos. Nu puteam să las garda jos în preajma lui, nici măcar o clipă.

– Îmi pare bine, a zis el și mi-a dat drumul, apoi și-a băgat din nou mâna în buzunar.

– Dacă tu zici, am răspuns, atentă să îmi păstrez expresia neutră.

Aparent, mica mea înțepătură disprețuitoare l-a surprins, pentru că ochii lui s-au holbat din nou. Căprui. Erau de un căprui auriu, cu mici sclipiri de verde-închis și de albastru. Genul de ochi care te-ar provoca să îi reproduci în laborator. Și-a dres glasul, înainte să răspundă.

– Eu, ăăă, ar trebui să te duc la reparații.

Am tresărit, dezamăgită într-un mod ciudat că instinctul meu se

dovedise corect. Nu se gândea deloc la mine ca la un om.

–Ce e? a zis, evident, observând reacția mea, deși fusese una discretă.

–Nu sunt o bicicletă, am mormăit, înainte să-mi închid gura enervant de mare.

–Eu... mereu vorbești în metafore?

Ce? Replica aceea mi s-a părut atât de ciudată, că furia mea s-a risipit într-o clipă.

–Ăăă... niciodată nu m-am gândit la asta, am zis încet, meditând. Cred că da. De ce? Trei nu face la fel?

–Nu.

S-a oprit să mă analizeze. Complet, de data aceea, o studiere lentă, din cap până-n picioare, care mi-a adus o roșeață în obraji, deși nu era nimic sexual în evaluarea lui. Dar nu a făcut-o nici cu aceeași detașare clinică a lui Holland. A fost ca mai devreme. De parcă mi-ar fi verificat fiecare centimetru, în căutarea unei soluții pentru o problemă pe care doar el o vedea. Cu cât treceau mai multe secunde, cu atât mă simțeam mai incomod, până când, în cele din urmă, nu m-am mai putut abține și mi-am încrucișat brațele. Gestul probabil că l-a surprins, pentru că a clipit și s-a dat înapoi.

–Scuze, n-am vrut să... doar... mă așteptam la altceva.

Altceva. Ceea ce însemna că trebuie să fi fost nou acolo. Altfel, ar fi știut la ce să se aștepte. Am simțit un gol în stomac. Asta însemna că, probabil, nu avea informații foarte utile pentru mine, chiar dacă aș fi putut scoate ceva de la el. Mi-am ridicat privirea spre fereastră și am simțit un fior. Totuși, ar fi fost de preferat să vorbim în altă parte, nu acolo.

–Ai zis ceva despre reparații? l-am incitat.

A clipit și m-a făcut să observ că genele lui negre erau aurii la vârfuri.

– Reparații, da. Pe aici, te rog.

L-am studiat, în timp ce mă conducea spre ușă, cu mersul acela ciudat. Era înalt – peste 1,80 m – și deșirat, deloc robust, precum soldații musculoși pe care îi văzusem. Sau ca Hunter, că tot a venit vorba. Dar mă surprinsese cu puterea cu care îmi strânsese mâna. M-am întrebat dacă imaginea aceea de slăbănog era la fel de înșelătoare.

Lucas m-a dus pe un alt hol decât cel pe care venisem, conducându-mă și mai adânc în interiorul clădirii. Liniște și lumină difuză, fără țiipenie în jur.

GPS, am comandat. Am simțit o scânteie în cap, apoi... nimic.

Probabil că aici e blocat, ca în mașină.

După ce am trecut de cinci uși pe dreapta, fiecare la fel de nemarcată și de argintie ca următoarea, în sfârșit, am virat spre a șasea. O altă ușă metalică, la fel ca cea care ducea în prima cameră de teste, doar că mai mare – 4 metri lățime și 2,5 înălțime. Sub o tastatură mare încorporată în tocul ușii, pe dreapta, era o masă mică argintie. Singurele obiecte de pe ea erau doi cilindri metalici. Lucas s-a întins după cilindrul din dreapta și a scos un bețișor de urechi. Apoi, a deschis gura și și-a tamponat interiorul obrazului, înainte să apese un buton verde mic, de la baza tastaturii. O tavă îngustă a ieșit dedesubt, acoperită cu un material din plastic strălucitor. A șters bețișorul de plastic, apoi a apăsă butonul din nou, iar tava a alunecat la loc. Pe tastatură a clipit un bec roșu.

Confirmarea sau negarea identității va apărea în zece secunde.

A băgat bețișorul în cilindrul din stânga, când numărătoarea inversă a început. După ce zece secunde, lumina roșie s-a făcut verde.

Scanare ADN verificată: Lucas Webb. Vă rugăm introduceți codul de acces.

A tastat codul lui de doisprezece digiți, pe care l-am memorat, în timp ce neliniștea mea creștea. Toate acele măsuri de securitate într-o clădire secretă a guvernului? Nu prevesteau nimic bun, indiferent ce era de cealaltă parte a ușii.

Ușa s-a împiedicat întâi, înainte să alunece și să se deschidă, cu un bâzâit. Lucas s-a încruntat.

– Când au de gând să rezolve nivelul de umiditate de aici? În curând, o să afecteze echipamentul. Computerele..., a mormăit el încet, ca vorbind cu sine.

Huh. Tipul acela avea mai puține abilități sociale decât mine. Ceea ce m-a încurajat să întreb:

– Ce ai la picior?

A ridicat din umeri, aparent nederanjat de întrebare.

– M-am născut cu o malformație. După cinci operații, asta a fost cel mai bun rezultat.

Nici măcar o urmă de amărăciune în vocea lui. Deși nu voiam, am simțit o ușoară admirație față de felul în care accepta lucrurile. Mă așteptam la o încăpere zgomotoasă, dar, când am intrat, primul lucru pe care l-am observat a fost ordonat ordinea. Patru frigidere industriale aliniate pe peretele stâng; două dintre ele aveau inscripționat: AVERTISMENT: CONȚINE SUBSTANȚE PERICULOASE. În dreapta noastră era un birou mare, pe care stătea un monitor. În mijlocul încăperii erau două șezlonguri uriașe, unul care părea să aibă deasupra un obiectiv de laser, lung, subțire și sofisticat, iar celălalt așezat lângă o masă pe care se aflau două cutii imense pentru instrumentar.

Dar obiectul dominant de acolo era dispozitivul ciudat din colțul din spate. Un tub mare și transparent – suficient de mare să încapă în el un om –, care stătea în picioare. Doar suprafața transparentă avea o rețea de linii subțiri, care o acoperea în întregime, iar unele dintre ele clipeau din când în când. Întregul dispozitiv era conectat la o mașinărie care zumzăia și care avea atârinate deasupra niște monitoare de computere.

Lucas s-a oprit în fața unuia dintre scaunele înalte învelite în vinil și metal – în genul celor pe care le văzusem într-o reclamă la un cabinet stomatologic. Un monitor de computer atârna suspendat deasupra lui. Luca a făcut o mișcare ciudată cu mâna spre el.

– Te rog, ia loc.

Am privit precaută scaunul din spatele siluetei lui înalte. Pe dedesubt se întindeau cabluri, până la o cutie neagră de pe podea. Un computer, mi-am dat seama. Deasupra, unde ar fi stat capul meu, două compartimente dreptunghiulare ieșite în afară, pe laterale.

– Pot să stau pe acela? am zis și am arătat spre un scaun inofensiv, rotativ, din stânga celui mare.

S-a strâmbat.

– Nu, acolo stau eu.

Am oftat.

– Ce ar fi să stau în picioare?

A dat din cap.

– Nu ți-aș recomanda. Nu dacă nu vrei ca Holland să-i trimită aici pe unii, să te lege.

Asta m-a făcut să mă grăbesc spre scaun.

– Pas, am zis.

Am încercat să nu intru în panică, în timp ce îmi aminteam de Mila Unu, legată de un scaun, în timpul așa-ziselor teste de tortură, care lăsase la o parte reținerile, când un bărbat se apropiase cu un burghiu de pieptul ei. Puteam să ajung ușor în acea poziție și, chiar dacă nu aveam aceiași receptori de durere ca Mila Unu, ideea unui burghiu care să treacă prin pielea mea sau a unui glonț care să-mi intre în craniu mă îngrozea.

M-am cocoțat pe scaunul înalt, ajungând astfel la nivelul feței lui Lucas și putând să-l studiez. În general, înfățișarea lui Lucas ar fi trecut probabil neobservată pentru fetele din Clearwater – nu avea pomeți foarte bine definiți, nici păr intenționat ciufulit, nici trăsături perfect simetrice, vecine cu feminitatea. Doar un nas puțin coroiat și piele albă, care nu părea să se bronzeze ușor. Nimic respingător, dar

nici ceva care să merite observat. Cu excepția ochilor. Ochii lui intrau într-o cu totul altă categorie. Nu doar din cauza surprinzătorului amestec de culori, ci și a felului în care genele dese se schimbau la capete din maro închis în auriu.

– Lasă-te pe spate, te rog.

M-am conformat, chinuindu-mă să găsesc o modalitate de a-l face să vorbească, nu doar pentru a-mi distrage atenția de la ce urma să se întâmple, ci și pentru că speram să îmi spună ceva folositor.

– Pari tânăr pentru a lucra aici, am zis în cele din urmă, cu sinceritate.

– Sunt într-un an sabatic, o pauză de facultate.

– Nu îți plăcea?

S-a oprit din ce făcea la computerul de deasupra scaunului, suficient de mult să se uite la mine.

– De fapt, îmi plăcea foarte mult. A fost primul loc unde nu mă simțeam ciudat în preajma oamenilor de vârsta mea.

Așadar, și Lucas se simțise cândva un inadapdat. Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă Lucas ar fi fost în Clearwater și ne-am fi întâlnit, cum fusese cu Hunter.

Hunter. Până în clipa aceea, singurul băiat cu care fusesem singură. În circumstanțe atât de diferite, nu știam dacă să râd sau să plâng. M-a cuprins un puternic val de melancolie, care mi-a amintit că aveam nevoie de informații, dacă speram să scap vreodată din locul acela și să vorbesc din nou cu Hunter. Totuși, cel mai bine era să o iau încet. Să continui cu întrebările acelea, astfel încât să nu-mi pună la îndoială motivele.

– Dacă îți plăcea atât de mult, de ce ești aici?

Expresia lui s-a schimbat, a devenit foarte precaut și am văzut cum umerii i s-au încordat.

– Nu puteam să ratez o oportunitate ca asta, să colaborez cu armata.

Mai ales că sunt singurul bărbat cu probleme din trei generații.

A făcut o pauză, a tras aer în piept, apoi un zâmbet ușor i-a reapărut pe față.

–Ghetele astea nu sunt făcute pentru mersul pe jos, a glumit el, cu o detașare care, o dată în plus, m-a uimit.

Dacă aș fi putut să accept și eu atât de ușor faptul că eram diferită.

–Mă întreb dacă acesta este și motivul pentru care mama a hotărât să lucreze aici, am meditat eu, nu pentru că voia să lucreze în armată, ci pentru că ocazia era de neratat.

În acest timp, Lucas încercase să ajungă la un compartiment din stânga scaunului, undeva deasupra capului meu, dar a rămas cu mâna în aer, exact în fața unui cerc mic din metal, când am pronunțat cuvântul „mama”. A scuturat din cap, astfel încât cea mai lungă șuviță i-a ajuns în vârful capului, bălăngănindu-se.

–Ce e?

–Nimic. Doar... Trei nu vorbește niciodată despre vreunul dintre cercetători atât de personal. Sincer să fiu, e un pic derutant.

N-am știut ce să răspund la asta, așa că am tăcut, iar el a împins cercul. S-a deschis un capac lăsând la vedere o priză mică, de mărimea unui port USB, dar cu un alt fel de configurație.

–Și nu sunt sigur de dr. Laurent. Îmi pare rău.

Am simțit dezamăgirea ca pe o piatră în stomac, dar m-am forțat să răspund politicos.

–E în regulă.

A tras din priză cablul retractabil și am știut ce urma.

–Aici, am zis cu un oftat și i-am întins încheietura.

Sprâncenele lui de culoarea nisipului s-au apropiat, în timp ce se uita la mâna mea.

– Acela e pentru cardul tău de memorie. Țsta – a mișcat cablul – e USB-ul nostru, care se potrivește după urechea ta dreaptă. Nu îți cunoști propriile funcționalități?

M-am simțit incredibil de proastă și mi-am lăsat mâna să cadă în poală.

– Mă străduiesc. Deși urăsc să învăț despre capacitățile mele.

– De ce?

– Pentru că, cu cât știu mai multe despre ele, cu atât mai puțin umană – și mai urâtă – mă simt, am turuit.

Mi-am mușcat buza și i-am evitat privirea. Prea mult, spuseseam prea mult.

– Te rog, nu spune nimic...

În orice clipă, mă gândeam, urma să îmi spună că era obligat să-i raporteze totul lui Holland. Am așteptat, cu degetele strânse. Când am ridicat ochii spre el, l-am văzut că mă privea. Și-a dres vocea și s-a uitat în altă parte.

– Singurul meu scop este să-ți supraveghez reparațiile și testele. Nimeni n-a spus nimic despre monitorizarea discuțiilor noastre.

M-am cufundat în scaun și am închis ochii ușurată. Poate că îl judecasem greșit când fusese dincolo de fereastra aceea de sus. Dacă era așa, în clipa aceea era un moment bun – poate chiar singurul – să încerc să scot niște informații despre mama. Am simțit un curent de aer când s-a întins deasupra capului meu, mâna lui fiind aproape de urechea mea.

– Scuze... trebuie să... te deranjează dacă...

A tușit și a râs jenat.

– Scuze. Nu sunt atât de nesigur când lucrez cu Trei. După cum am mai spus... tu ești altfel.

– Nu trebuie să te scuzi. Oricum, faptul că mă crezi diferită îmi dă

speranțe.

– Speranțe, a repetat el, cu ochi mari.

Apoi a tușit.

– Corect. În fine, dacă poți să-ți dai la o parte lobul urechii...

Am ridicat mâna, să-mi prind urechea, unde pielea era caldă și moale și atât de reală. Apoi, după ce am tras aer în piept, să-mi umplu plămânii nonexistenți, am tras lobul și am lăsat să se vadă portul de a cărui existență nici nu știusem până în urmă cu câteva clipe.

Compasiunea îl relaxase pe Lucas, ridurile de încruntare dispărându-i de pe frunte. Iar în clipa aceea putea să mă privească în ochi mai mult decât cinci secunde, fără să facă ceva ciudat. Cum naiba ajunsese tipul acela acolo? Nimic la el nu se potrivea cu locul, de la aspectul lui dezordonat la tinerețea lui și la evidenta lui preocupare pentru sentimentele mele. Exact aceleași sentimente despre care Holland spusese că mă făceau de aruncat. El era singura mea șansă de a o găsi pe mama în locul acela îngrozitor.

– Așadar, ai o cameră aici? Să stai între teste? am zis pe un ton care speram să fi fost relaxat.

– Da.

Din fericire, părea distras de aranjarea cablului.

– E camera de alături?

– În jos, pe hol, apoi spre stânga, unde sunt toate celulele. Cablu tâmpit, a mormăit el.

– Și a mamei?

A aprobat din cap, absent.

– Eu...

Apoi și-a ridicat genele și, brusc, m-am trezit foindu-mă în fața

ochilor lui de culoarea aluneii.

–Nu încerci să mă bagi în belele, nu?

Tonul lui se răcise cu câteva grade, iar mâinile i-au devenit mai hotărâte, în timp ce mi-a luat capul cu mâna stângă, iar cu mâna dreaptă a băgat ștecherul în spațiul din spatele urechii mele.

Înainte de-a apuca să-i răspund, șocul conectării mi-a dat capul pe spate. Mi-am auzit vocea calmă, digitalizată, iar cuvintele roșii au clipit.

Inițiază scanare.

Recuperare date.

–Datele vor apărea pe monitor într-o clipă, a zis Lucas privindu-mă.

Mi s-a părut destul de inofensiv. Doar dacă datele respective nu erau extrase direct din cap. M-am înfiorat și mi-am înfășurat brațele în jurul taliei. M-am încordat, simțind o prezență străină în spatele urechii. Dar, în afară de acel prim șoc, n-am mai simțit nimic. Oh, un bâzâit slab care venea din apropiere și mi-am dat seama că priza era acolo – senzorii mei păstrau o mică imagine a portului, cu inscripția „conexiune realizată”, în partea dreaptă sus a câmpului meu vizual. Dar era o senzație normală. Deloc străină, cum mă așteptasem.

Am simțit din nou un fior. Gândul că poate corpul meu se obișnuia cu toate acelea era mai rău decât faptul că eram capabilă să îndeplinesc niște funcții.

–Gata, a zis Lucas.

Pe ecranul de sus a apărut o imagine a corpului uman. Nu, nu a corpului uman, mi-am dat seama cu groază. Corpul meu. Uman pe alocuri, dar cu părți pe care un corp omenesc nu le avea. Părți aflate dedesubt și care vorbeau despre lucruri care nu erau vii; urâtenia mea, clară ca bună ziua. Dacă m-aș fi uitat la ecran o clipă în plus, mă temeam că și ultima fărâmă de speranță din mine ar fi murit. Mi-am întors capul și mi-am băgat barba în umăr, apoi am închis ochii strâns. Poate că, dacă îi strângeam suficient de tare, alteram de tot sistemul optic și mă scuteam de la a mai vedea adevărul gol-goluț.

– Te simți bine?

Senzația de sufocare din gât, reală sau nu, a făcut să rostesc cu greu un cuvânt.

– Nu.

I-am auzit oftatul, mișcarea piciorului, apoi o înjurătură mormăită, în timp ce scaunul meu a fost zgâlțâit de ceva și s-a auzit sunetul unui pantof pe metal. Fiecare sunet foarte clar, fie că voiam să aud sau nu. Grație auzului meu îmbunătățit.

– Scuze. Am lovit din greșeală scaunul.

De data aceea, n-am reușit să scot o vorbă. Am simțit doar căldură în spatele pleoapelor. Umiditate. Și, în sfârșit, ușurare, în timp ce lacrimile alunecau pe sub genele mele. Mi-am tras brațul peste față. Poate că Lucas era înțelegător, dar știam ce gândea Holland despre plâns. Singura persoană în care puteam avea încredere era mama. Mama. Cea pe care nu aveam s-o revăd decât dacă treceam acele teste. Și tot ce trebuia să fac era să fiu un android cuminte. Puternic. Atent. Fără emoții.

– Mila?

Pe sub mânecă, mi-am șters ochii, apoi le-am ordonat să se deschidă. Nu-mi permiteam luxul de a mă ascunde de temeri, ca o fată normală. Să devin asemănătoare cu Trei era ultimul lucru pe care mi-l doream. Dar ea reușise să-mi transmită ceva înțelept: uneori, dorințele noastre erau irelevante. Mama era singura care conta și nimic nu trebuia să stea în calea salvării ei. Nici măcar eu.

Mi-am ridicat bărbia, mi-am înălțat capul și am privit sfidător spre monitor. Nimic. Doar un ecran verde, fără nicio imagine de coșmar. Monitorul era oprit. Uimită, am privit repede spre Lucas, a cărui privire se opriseră pe obrajii mei și mă făcea să mă întreb dacă nu cumva îmi mai rămăsese vreo lacrimă.

– L-am oprit. Am descărcat aici ce trebuie reparat, a zis și a gesticulat spre o tabletă electronică pe care o avea în mână.

– De ce?

A ridicat din umeri.

– Pentru că va fi mai ușor, a zis, de parcă nu era mare lucru.

După tot ce se întâmplase în ultimele câteva ore, mica dovadă de compasiune din partea lui îmi părea monumentală și amenința ca ochii mei să se umezească din nou.

– Mulțumesc, am șoptit.

Roșeața i-a acoperit din nou obraji. Și-a băgat mâinile în buzunare și s-a uitat la un punct aflat undeva deasupra umărului meu stâng.

– Deci, cât de mari sunt stricăciunile?

– Nu foarte. Doar o articulație slăbită la coapsă și un fir răsucit la umăr. Oh și se pare că ai o rană mai veche la braț?

De la căzătura din camioneta lui Kaylee.

– Mda, mama a încercat să o repare cu ce avea la îndemână.

– Oh, a făcut o treabă destul de bună, nu mă înțelege greșit. Doar că noi avem scule mai bune aici.

M-a însoțit spre tubul transparent, de mărimea unui om, pe care îl observasem când a intrat. După ce a tastat mai multe cifre și litere, pe computerul atașat, tubul a scos un zgomot puternic, înainte să se deschidă încet. Atunci am văzut că fiecare jumătate a interiorului era scobit în așa fel încât să încapă jumătate de corp omenesc. Iar când era închis avea exact dimensiunile mele.

– Intră, te rog.

M-am uitat spre deschizătura mare, de mărimea mea, cu mai mult decât un mic tremur, iar stomacul meu s-a răzvrătit împotriva introducerii corpului meu în acel spațiu proiectat cu grijă. Dar Lucas spusese că mașinăria putea să mă repare și mai aveam de trecut încă două teste, iar succesul meu ar fi fost mult mai probabil dacă aș fi fost într-o stare perfectă.

Ignorând bătăile puternice din piept, am intrat și m-am întors cu fața

spre el, apoi mi-am pus picioarele pe cele două forme de tălpi de pe jos. Se potriveau perfect. În clipa în care ambele picioare au fost la locul lor, sunetul acela puternic s-a auzit din nou. Am simțit cum ceva mă trage în sus și mă face să strig. Apoi, părțile din acrilic s-au închis în jurul meu, de parcă aș fi fost un sendviș. S-au apropiat de mine până când m-au încadrat perfect. Mă simțeam de parcă cineva îmi întinsese o piele nou-nouță. Prea fixă. Mașinăria aceea trebuie să fi fost făcută pentru mine, mi-am dat seama. Pentru toate cele trei Mila.

Am înlemnit, în timp ce pulsul îmi bubuia în urechi.

Nu te panica. Nu te panica, nu te panica. Concentrează-te pe altceva.

De aproape, vedeam liniile argintii subțiri din interiorul plasticului. Erau întăriri, poate? Sau să o facă rezistentă la spargere? Nu aveam cum să ies, până când Lucas nu avea să îmi dea drumul.

Lucas a apăsă un buton, apoi a umblat la un întrerupător de pe tabloul de lângă mine și îndată am simțit cum aerul devine mai cald. Înăuntru, totuși, un aer foarte rece își croia drum prin corpul meu. Prin sticla transparentă, am întâlnit ochii lui Lucas și m-am concentrat pe punctulețele verzi și albastre, pentru a evada din propriul cap, pentru a scăpa de senzația că eram înghițită de vie.

– O să ieși de acolo în mai puțin de două minute.

Am înghițit greu. Ilogic sau nu, două minute îmi păreau o viață.

– Un capac opac o să coboare acum, în afara tubului. În el se află laserul. Doar stai complet nemișcată și totul va fi bine. Eu o să fiu aici.

Asta a funcționat. Oricum, nu eram sigură că puteam să mă mișc, pentru că teama îmi blocase fiecare articulație. Cinci picățele de albastru în ochiul drept, trei picățele în cel stâng. Am numărat cumva halucinant. Apoi, cu vederea periferică, am observat o lucire roșie care cobora de deasupra capului meu.

– Închide ochii, dacă ți-e mai ușor.

Am vrut să-i închid, am vrut asta mai mult ca orice, să nu mai văd

ce avea să facă acea chestie. Dar n-am putut. Ar fi însemnat să alunec înapoi în aceeași slăbiciune de care dădusem dovadă în fața monitorului, iar eu trebuia să fiu tare. În plus, dacă închideam ochii, cele trei cuvinte roșii nu ar fi dispărut, nici vocea mea detașată.

Reparare cu laser: inițiată.

Așa că nu i-am închis și am continuat să mă uit la Lucas, în timp ce capacul argintiu a făcut să nu-i mai văd întâi părul ciufulit, apoi fruntea și, în cele din urmă, ochii, până când am văzut doar un perete argintiu care sclipea slab. S-a auzit apoi un click, am presupus că acel capac ajunsese la podea. Deasupra capului meu, am simțit cum strălucirea roșie devine mai puternică.

– Lasă-mă să ies, am zis rugându-l pe Lucas din ochi.

A scuturat din cap.

– O să fii bine. Nu va dura mult.

Apoi, rețeaua din spatele umărului meu a prins viață. Milioane de celule luminoase activate. Deodată, am simțit un val de căldură în încheietură, o vibrație ritmică. Ca atunci când mama îmi reparase brațul, dar mult, mult mai puternică.

Încheietura de la umăr: reparată.

În clipa aceea, n-aș fi fost în stare să mă mișc, nici dacă spațiul mi-ar fi permis. Pentru că acele cuvinte nu fuseseră rostite cu vocea mea calmă, digitalizată. Erau străine, necunoscute. Atunci, cum de erau în capul meu? Am simțit că mă sufoc când mi-am dat seama.

Mașinăria. Cumva, putea să se proiecteze în mine. Am simțit groaza prin corp, de parcă un curent viu m-ar fi electrocutat și m-ar fi făcut să mă mișc frenetic, nebunește.

– Lasă-mă să ies!

Te rog.

Braț: reparat.

– Nu, am șoptit, renunțând să mai strig.

Nu știam dacă Lucas putea să mă audă sau nu, dar era evident că nu avea să-mi dea drumul. Până una-alta, nu puteam să mă mișc, nu puteam să gândesc, nu puteam să respir. Aș fi vrut să mă ghemuiesc, dar nu aveam cum, parcă eram îngropată cu mâinile și picioarele întinse. Ca în mormânt, așa mă simțeam. De parcă aș fi fost încuiată într-un mormânt, de unde nu aveam să mai ies vreodată.

În timp ce lumina roșie a coborât spre coapsa mea, vibrațiile mașinăriei mi-au invadat pielea, urechile, intrând mai adânc, mai adânc, până când fiecare particică din mine s-a cutremurat și n-am mai fost sigură dacă era de la frică sau de la mașinărie sau dacă erau una și aceeași.

Încheietura de la șold: reparață, a declarat vocea calmă, imperturbabilă. Dar sunetul ei era atât de neplăcut, de invaziv, de parcă un străin își forța creierul să intre în capul meu.

De afară, l-am auzit pe Lucas. Vocea lui părea mai nesigură decât mi-o aminteam.

– Ești aproape gata.

Când lumina s-a stins, în sfârșit, capacul s-a ridicat, iar sunetul scos de mașinărie a semnalat faptul că lateralele din acrilic se deschideau. Nici măcar nu mai eram sigură că picioarele mă vor ține. În clipa în care deschizătura a fost suficient de mare, m-am strecurat afară, am căzut în genunchi și m-am lăsat în față, până când, practic, fruntea mea a atins podeaua. Am deschis gura, să râd de ușurare, dar tot ce am reușit să scot a fost un smiorcăit patetic.

Sunetul acela a dezlănțuit o avalanșă de reacții undeva în interiorul meu, pentru că în clipa următoare am început să tremur. Câteva clipe mai târziu, am simțit pe umăr o atingere grijulie. Capul meu s-a răsucit și l-am văzut pe Lucas aplecat deasupra mea, cu părul și mai ciufulit, fără îndoială, de la felul în care degetele lui se plimbau printre șuvițe când era nervos. Falca îi era încordată, iar mâna lui era deasupra umărului meu, după care a pus-o pe el, cu o atingere ușoară ca un fulg.

– Te simți bine?

Ridică-te, Mila. Ridică-te și prefă-te că totul e în regulă. Lucas poate că pare drăguț, dar îi este loial lui Holland.

Holland. Acel singur cuvânt a fost suficient să mă pună în mișcare. M-am forțat să mă ridic.

–Sunt bine. Doar mă prefăceam... m-am gândit că ar fi amuzant.

S-a ridicat parțial, încă palid la față și încruntat.

–Înțeleg, a zis încet. Deci nu a fost de la faptul că ți-ai dat seama ce altceva mai face mașinăria aceea?

–Ce vrei să spui?

–Pe lângă reparații, acolo conectăm androizii pentru a le modifica programele. Sau pentru a-i elimina.

Pentru a-i elimina.

Încăperea se rotea și, pentru o clipă, am crezut că o să leșin, deși picioarele erau ferme sub mine. Buza mea de jos a început să tremure. Mi-am strâns buzele până au ajuns o linie subțire.

Controlează-te, Mila!

Am reușit. Dar, pentru prima dată, un gând teribil a prins viață. Poate că a fi un android cu sentimente umane nu era chiar un avantaj, la urma urmei.

–Nu, nu mi-am dat seama de asta, dar... în fine.

Am ridicat din umeri, de parcă acea informație nu ar fi contat, dar nu eram sigură că îl păcălisem pe Lucas. Privirea lui mă analiza din cap până-n picioare, de parcă ar fi căutat vreun semn că mințeam. În cele din urmă, spre imensa mea ușurare, a aprobat din cap.

–Bine.

Și-a băgat mâinile în buzunare.

–Vrei o pauză?

O pauză? O pauză suna uimitor. Dar, cu cât terminam mai repede testele, cu atât mai repede puteam să o văd pe mama. Dacă le treceam.

– Nu.

– Atunci, cred că o să te conduc la...

Vocea automatizată de la ușă l-a întrerupt. Amândoi ne-am întors și am așteptat seria de bâzâituri, înainte ca ușa să se deschidă și să își facă apariția o siluetă robustă.

Holland.

– Deci. Poate pleca?

Vocea lui a răsunat în încăpere îngrozitor de tare. Până și Lucas a tresărit un pic.

– Da, domnule, tocmai am terminat.

– Perfectă sincronizare. Ce-ar fi să o însoțesc eu pe fugara noastră spre următorul test, până aduci tu dosarele de care avem nevoie, de pe biroul meu?

Îmi doream să am un cuvânt de spus, să pot refuza și să insist să merg cu Lucas. Dar, fără îndoială, Holland era maestrul păpușar și, atâta timp cât mama era la el, eu aveam să dansez de câte ori el trăgea de sfori. Cel puțin la ordinele simple.

Am ezitat doar o clipă, dar chiar și asta a părut să-l enerveze. A făcut un semn tăios din cap, spre hol.

– Manierele mele sudiste te derutează? Nu a fost o rugămintă.

Accentul lui încă părea prietenos, dar ridurile de la colțurile ochilor trădau nemulțumire. În timp ce traversam încăperea, pentru a mă supune ordinelor lui Holland, tot ce îmi trecea prin cap era: *pariez că nu voi trece fluierând al doilea test.*

Capitolul 27

Când am ieșit pe hol, Holland și-a împreunat mâinile la spate, de parcă eram la o plimbare relaxantă. Mirosul înțepător de dezinfectant care venea dinspre el făcea să-mi vâjâie capul, dar n-am îndrăznit să mă îndepărtez. Orice semn de intimidare din partea mea i-ar fi oferit prea multă satisfacție. Am făcut un pas, apoi încă unul, iar eu așteptam să spună ceva. Bănuiam că avea un motiv pentru care dorise să rămână singur cu mine și nu m-am înșelat.

– Știi că, probabil, Nicole m-a descris ca pe un fel de monstru și vreau să ai o imagine corectă despre mine.

Buzele mele s-au deschis și i-am aruncat o privire furișă. Avea gura ușor încruntată. Serios? Dacă acela era planul lui genial – să mă convingă că înțelesesem greșit sau așa ceva –, atunci ar fi trebuit să nu-și consume energia. Și de ce naiba îi păsa? Râsul lui gros, răsunător s-a auzit cu ecou, de parcă pe hol erau mai mulți Holland și mă înconjurau din toate părțile. Mi-am reprimat un fior, la acel gând înspăimântător și am așteptat să vorbească.

– Oh, știu că tu crezi că sunt un tâmpit și, sincer, e adevărat. Știi că am o soție și doi copii frumoși? Fete, ca tine.

Am încercat să mi-l închipui pe Holland cu o fiică, nu, cu două – ținându-le pe genunchi, jucându-se de-a v-ați ascunselea. Ștergându-le cu dezinfectant, din zece în zece minute. Am pufnit ușor, mi-a scăpat. Apoi, pur și simplu, Holland și-a lepădat masca amabilă și a

atacat. Măinile lui mari s-au întins și m-au apucat de braț, m-au răsucit cu fața spre el. Pulsul meu bubuia, în timp ce mintea mi se limpezea.

Amenințare umană: localizată.

Activare?

Mai mult decât orice, aș fi vrut să pot răspunde da. Dar ar fi ascuns-o pe mama undeva în locul acela și, dacă voiam să o revăd, trebuia să joc acel joc stupid al lui. Așadar, în ciuda pornirii coplesitoare de a-l prinde de brațe, de a-l strânge, să văd cum i se pare, m-am forțat să stau cuminte. Să-mi păstrez expresia de nepăsare, în timp ce îi priveam rânjetul. Strânsoarea lui a devenit și mai puternică.

– Nicole te-a scos de aici, crezi că a făcut toate astea pentru tine?

Grohăitul lui batjocoritor a eliberat o fărâmə de îndoială în sufletul meu.

– Dă-mi voie să-ți spun ceva, cel puțin eu nu voi risca să las Vita Obscura să pună mâna pe tine.

Nu m-am putut abține și am repetat numele acela necunoscut.

– Vita Obscura?

Ochii lui gri au sclipit.

– Exact, mai bine ai asculta. Crezi că planurile noastre cu tine erau rele? Cel puțin noi avem siguranța națiunii de partea noastră. Vita Obscura? De ce, ei sunt doar o adunătură de hoți care umblă după bani – ei fură tehnologie și o vând celui care plătește mai mult. Iar dacă vor pune mâna pe tine, ei bine...

A lăsat să-i scape un fluierat jos, cu aromă de mentă.

– Să zicem doar că ai crede că locul ăsta a fost un vis devenit realitate. Dar nu-ți face griji, o să afli mai multe în curând.

Brusc, mi-a dat drumul și a început să înainteze din nou, iar eu m-am grăbit să îl ajung, cu mintea lucrând. Vita Obscura. În sfârșit,

aveam un nume pentru bărbații care veniseră după noi la motel. Nu am avut prea mult timp să mă gândesc la asta, pentru că am ajuns în fața primei camere de teste. Holland a tastat codul de acces.

– Vrei să știi un mic secret?

Veselia revenită în vocea lui era un răspuns suficient. *Nu, mulțumesc.* Dar bineînțeles că nu aveam de ales. Deși nu mai era nici țipenie pe hol, a coborât vocea și a șoptit:

– Nu mă pricep deloc să pierd și urăsc foarte tare să mă înșel. Dar cred că asta nu va fi o problemă aici. Nu, domnule, absolut deloc.

Apoi, a terminat de tastat codul. Și, în timp ce ușa se deschidea, mă gândeam... mama ar fi trebuit să mă avertizeze. Holland nu doar că era periculos, dar stările lui de spirit schimbătoare și bizare erau semn de ceva și mai neliniștitor: evident, omul era nebun. Abia am intrat în prima cameră de teste, că ușa s-a deschis în urma noastră și a intrat Lucas. În mâna dreaptă avea o cutie mică neagră.

– Nu seamănă cu niște dosare.

Lucas a zâmbit slab și și-a plimbat privirea de la unul la altul. Întâi la Holland, apoi la mine. În cele din urmă, Holland a făcut semn din mână.

– Haide, dă-i drumul!

Dar simpla lui prezență acolo făcea tensiunea să crească și știam că Lucas simțea la fel. Mi-am frecat palmele de pantaloni. *Calm. Nu te uita la el.* Lucas s-a îndepărtat de mine și am văzut că relaxarea din camera de reparații fusese înlocuită cu o încordare care făcea ca silueta lui deșirată să pară mai înaltă.

– Ai exact zece minute să analizezi conținutul acestor fișiere.

A desfăcut zăvorul și a deschis cutia, pe care a lăsat-o mai jos, să pot vedea un card de memorie roșu, pe un interior auriu. Nu părea nimic periculos, cel puțin în aparență. Doar că ultima mea experiență, în camera de hotel, nu fusese chiar una strălucită. Lucas și-a închis pumnul, să nu mai văd cardul.

– Fișierele acestea conțin informații despre un grup care interesează armata SUA, cunoscut ca Vita Obscura. Când le analizezi, nu trebuie doar să le memorezi și să stochezi datele. Concentrează-te pe caracteristici, pe orice detaliu din gândirea și din motivațiile acestui grup. La fel, pe orice informație care ar putea fi utilă.

Acea ultimă replică era lipsită de orice logică.

– Cum aş putea să mă concentrez pe o informație care nu e aici? am zis, conștientă că Holland mă privea.

Holland și-a mai dres vocea o dată și l-a făcut pe Lucas să tresară.

– Nu îmi este permis să răspund la întrebări. Cronometrul pornește îndată ce îți inserezi cardul.

Am așteptat mai multe detalii. Trebuia să fie mai multe.

– Și apoi? am întrebat, în cele din urmă, cu disperare în voce, și am întins mâna, să ajung la mîneca lui.

M-am oprit chiar înainte de a-l atinge și mi-am forțat mâna să revină la loc, am închis ochii și am inspirat. Calmă, trebuia să rămân calmă.

– Apoi, începi să le analizezi.

Lucas a deschis pumnul, lăsând să se vadă micul pătrat roșu, o lucioasă pată de culoare pe pielea lui palidă. În cap mi-a apărut scurt o imagine, imaginea mamei ținând iPodul, în Clearwater. Un avertisment că până și cel mai mic obiect se putea dovedi dezastruos. Mâna mea nu voia să se miște, nu voia să se întindă și să atingă micul obiect din plastic. Din senin, un gând neobișnuit a prins viață. Puteam să refuz. Să refuz acel test, să refuz orice chestie îngrozitoare mă aștepta pe acel card. Prin asta m-aș fi condamnat și pe mine, și pe mama la ce avea în plan armata, dacă eșuam.

Mi-am lins buzele, surprinsă când nu le-am simțit uscate. Doar o altă senzație fantomă, o iluzie, ca toate celelalte. Un mic tremur mi-a urcat prin corp, atât de mic, încât nu credeam că era posibil ca cineva să fi observat. Dar Lucas văzuse. Am știut după șuieratul rapid pe care l-a scos când a tras aer în piept, surprins.

Trebuia să fiu mai atentă.

Genele lui cu vârfuri aurii au coborât și s-a uitat la pătratul din mână, cu falca încordată și, pentru o clipă, am avut impresia demențială că-l va arunca. În Holland sau nu. Dar desigur că nu a făcut-o; probabil că fusese doar o proiecție a dorinței mele. Vedeam lucruri care nu erau acolo. Totuși, când degetele mi s-au curbat pe card, degetele lui Lucas s-au strâns pe ale mele.

— Îmi pare rău, a șoptit, atât de încet, încât Holland, din poziția lui de santinelă aflată la distanță de zece picioare, n-ar fi auzit niciodată.

În timp ce încă procesam asta, mi-a dat drumul la mână și s-a retras spre ușă. Văzând că mă uit după el, Holland a mimat un onor, care, probabil, a fost un fel de batjocură. Apoi s-a întors și, într-un ritm mai lent decât de obicei, a ținut pasul cu Lucas. Ultima imagine a fost cea a expresiei contemplative a lui Holland, în contrast cu fața palidă a lui Lucas, în timp ce bariera metalică s-a interpus între noi, iar ochii de culoarea alunei ai lui Lucas deveniseră triști.

Apoi, am rămas singură. Eram recunoscătoare că Holland nu era acolo, totuși, în mod inexplicabil, îmi lipsea Lucas. Cardul era încă în palma mea, un obiect minuscule, de patru grame și ceva, dar care, cumva, părea suficient de greu să mă țină ancorată de podea.

Testul, mi-am amintit când mâna mea a refuzat să coopereze și să insereze pătratul în încheietură. Pierdeam timp valoros, iar dacă nu treceam testul acela, pierdeam totul. Cu acel gând în minte, am întins brațul drept și am băgat cardul în cuta din încheietură.

Intrare: acceptată.

Un sunet slab de curent electric a precedat apariția datelor, iar încheietura mea a vibrat. Am simțit căldură prin braț, prin umăr, apoi prin cap. Încă o dată, corpul meu a încercat să se împotrivească, iar picioarele mi-au tremurat, în timp ce partea de sus a corpului mi s-a încordat, cu o reacție pripită de respingere. Dar, de data aceea, am fost mai pregătită. M-am concentrat pe relaxarea mâinilor, a brațelor, pe deschiderea minții și pe acceptarea fluxului. O clipă mai târziu, informațiile au apărut în mintea mea, fișier după fișier. Eram gata, iar procesul nu mi s-a mai părut atât de copleșitor și de ciudat.

Mi-am amintit avertizarea lui Lucas.

Când le analizezi, nu trebuie doar să le memorezi și să stocezi datele.

Ceea ce însemna că, într-adevăr, chiar trebuia să analizez datele. Potrivit mamei, asta putea fi mai dificil de făcut din interiorul capului meu. Puteam să pariez că Trei era în stare să evalueze totul intern, pe când, în manieră umană, eu încă mai foloseam simțurile pentru o procesare optimă a informațiilor. Nu era ceva ce Holland ar fi apreciat.

O privire rapidă mi-a confirmat că Lucas își reluase locul de gardă din spatele ferestrei de sus. Singur. Probabil că Holland își dăduse seama că să privească un android care analizează niște date nu era cel mai fascinant mod de a-și petrece timpul. L-am privit pe Lucas, întrebându-mă dacă să risc sau nu să văd datele din exterior. Asta putea însemna un punctaj mai mic. Totuși, dacă analizarea datelor dintr-o perspectivă greșită m-ar fi ajutat să obțin un punctaj mai mare, merita, nu? În timp ce îmi cântăream decizia, gura lui Lucas a mimat un cuvânt.

Proiectează.

Decizie luată.

În minte, am repetat după el.

Proiectează.

Fluxul de informații s-a oprit într-o clipită și, o milisecundă mai târziu, a schimbat direcția și a început să curgă în sens invers. Am simțit schimbarea și, cât ai clipi, pătratul lucios m-a învăluit. Fiecare „perete” era la două picioare de punctul central al corpului meu, unde mici iconițe de fișiere clipeau verde. Așteptau comanda mea.

Când pătratul m-a învăluit prima dată, pornirea mea a fost să fug. Să scot cardul, așa cum făcusem la motel, și să-l arunc cât colo. Dar vremea când mă ascundeam de abilitățile mele trecuse. Pentru asta fusesem creată. Nu aveam niciun motiv să mă tem. Cel puțin, asta mi-am repetat, în speranța că, poate, începeam să și cred.

Ia-le pe rând. Începe cu pași mici.

M-am concentrat pe iconițe. Mâinile mele au început să se ridice, până când mi-am amintit de fereastra de sus. Mi le-am băgat în buzunare, hotărâtă să manipulez iconițele cu mintea. Nu-mi permiteam să irotesc niciun punct. Cu atenția fixată pe fișierul pe care scria CONTEXT, am căutat prin cap după comandă. Întregul proces era mai lin, mai puțin stângaci decât prima dată când îl efectuasem la motel. O confirmare a faptului că, cu fiecare acțiune de genul acela, deveneam o mașinărie mai eficientă.

Deschide fișier.

Fișierul s-a deschis și s-au desfășurat pagini după pagini de informații, toate planând în aer în fața mea. Înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, înainte să îmi dau seama că știam chiar și cum să lucrez foarte repede, paginile s-au mutat lateral, unele dintre ele alunecând pe pereții opuși. Am simțit cum chestia care îmi ținea loc de inimă se face praf în toracele meu, în timp ce un amestec amețitor de euforie și groază îmi radia din piept. Prima pagină s-a pus direct în fața mea, cu scrisul verde clipind. În capul paginii era un nume. Unul care nu însemna nimic pentru mine. Trenton Blane. Conștientă că timpul trecea, am scanat restul.

Bărbat alb, născut în urmă cu patruzeci și doi de ani, în Scranton, Pennsylvania. Înalt de 160 cm, 80 kg, păr șaten-închis, fără semne particulare cunoscute. Tatăl: Harvey Blane, decedat în urma unei boli neurologice și a unui cancer, cu expunere la Agent Orange, în timpul serviciului militar în războiul din Vietnam. Mama: Gloria Blane. Locuiește în Happy Sunrises Assisted Living Home, în Jacksonville, Florida. Pacient cu demență. Ocupația: programator la Leusta Enterprises, o companie IT legală. A doua ocupație suspectată: membru fondator al Vita Obscura.

Un grup care nu era prea selectiv, am observat. Aparent, Holland spunea adevărul, cel puțin în privința aceea. Vita Obscura fura orice tehnologie găsea – mai ales militară și de apărare – și apoi o vindea oricui plătea. Inclusiv teroriștilor. Mi i-am închipuit pe cei doi bărbați de la motel și m-a trecut un fior. Acela fusese planul lor, să mă vândă vreunei organizații teroriste? Să mă folosească pentru... ce?

Pe cât de bulversante erau toate acelea, tot nu înțelegeam ce legătură avea Vita Obscura cu testul meu. Când am terminat de spicuit

textele, în căutare de vreun pont, am trimis paginile înapoi, în fișierul lor. Abia am apucat să gândesc comanda, înainte ca fișierul foto să îl înlocuiască.

Deschide fișier.

Primele poze care au apărut erau toate cu Trenton. Pe lângă descrierea anterioară, era palid și cu bărbia pătrată și avea mustață. Apoi, au urmat poze de la supraveghere. Multe. În birou, la jogging, în timp ce mânca la restaurant, lângă un Lincoln Navigator argintiu, în fața unei case înalte, înguste, cu o ușă roșie. Afară era un panou cu Tommy's Executive Three-Hole Golf Course, Fit! Gym și cu băcănia Reynaud's. Un vârtej de imagini, multe dintre ele cu alte fețe decât cea a lui Blane. Câteva lângă farfurii cu burgeri, cu un bărbat mai în vârstă, chel și cu un tip mai tânăr, antrenor de sport. O tânără brunetă îl ajuta la golf. Câțiva alți bărbați se urcau în mașina lui.

M-am uitat prin mai multe fișiere și am descoperit că aveau suficiente ca să pună mâna pe Trenton, când, puf!, omul s-a evaporat, de parcă ar fi știut că veneau după el. Când am citit denumirea următorului fișier, am știut de ce.

CÂRTIȚA VITA OBSCURA

Se pare că Holland era convins că cineva se infiltrasese în SMART, cu doar câteva săptămâni înainte de plecarea mamei. Cine ar fi fost ținta cârtiței? Eu. Nu era niciun nume asociat cu cârtița, ceea ce mi s-a părut ciudat, dar aveau o poză. Nu una de militar – pe aceea se pare că o ștersese chiar el înainte să fugă. Nu, era o poză civil, făcută împreună cu alți doi soldați. L-am recunoscut pe unul dintre ei ca fiind soldatul cu mustață din mașină – cel care îmi atinsese fața, iar celălalt era un blond îndesat, pe care nu îl mai văzusem. Erau identificați ca Mitchell Hayrus și Ray Townsend. Cârtița purta ochelari de soare, dar i-am memorat forma nasului, bărbia, conturul feței. În felul acela, dacă eu și mama reușeam vreodată să scăpăm, știam pe cine să căutăm. Am închis ochii, să alung pătratul lucios, astfel încât să pot analiza ce aflasem până atunci.

Încă nu aveam nicio idee ce rol avea acea informație în testul meu, iar timpul aproape că expirase. Am redeschis ochii și am trecut mai

repede peste celelalte fișiere. Dar nu era nicio informație specifică de extras. Disperarea mi-a cuprins degetele, în timp ce fișierele s-au derulat din nou prin fața mea. Trebuia să îmi fi scăpat vreo conexiune pe undeva. Am vrut să răsfoiesc un fișier deschis, pentru a treia oară, când, dincolo de țarcul verde care formase temporar lumea mea, am auzit pași. Țiuituri. Zgomotul unei uși deschise. Mai mulți oameni intrau în încăpere.

Unul dintre ei era Holland și zâmbea.

Capitolul 28

Am strâns din dinți, în speranța că asta îmi va opri tremurul mâinilor. Am continuat să mă uit prin fișiere, în timp ce cinci oameni se apropiau, patru dintre ei cu pași surprinzător de silențioși, iar al cincilea cu un mers care nu era chiar uniform. Lucas.

Au venit mai aproape, mai aproape, până când Holland a ajuns la doar câțiva centimetri în spatele meu, până le-am simțit în păr respirația colectivă. Inima mea s-a poticnit, când le-am perceput prin piele apropierea, implorându-mă să mă îndepărtez spre un punct mai sigur, dar am rămas pe loc. Hotărâtă, am mișcat mâna și am comandat unui alt fișier care clipea să se deschidă și să-și desfășoare documentele de-a lungul peretelui virtual, în fața mea. Puteam s-o fac. Puteam să-i ignor și să-mi termin treaba. Era doar o altă parte a testului, o încercare de a mă speria.

Aproape că mă convinsesem de asta, când două perechi de mâini puternice m-au prins de brațe și m-au tras înapoi. Am încercat să mă eliberez, dar ceva rece și lucios mi s-a înfășurat în jurul încheieturilor. Cătușe. Lanțuri. Cu o licărire, fișierele clipind din fața mea au dispărut, în timp ce mi-am smuls brațul din strânsoare.

Tracțiune: 500 kg.

Acelea nu erau cătușe normale.

Am simțit un nod de gheață în piept, când o lovitură puternică din spate m-a împins în față. Dacă încercaseră să mă sperie, reușiseră.

Din fericire, reușeam să ascund bine asta. Am rămas tăcută în prima parte a marșului, apoi, în cele din urmă, am izbucnit:

– Asta face parte din test?

Niciun răspuns, în afară de o îmbrânceană zdravănă înainte. M-am poticnit o dată, apoi mi-am recăpătat echilibrul și am continuat să merg. Fără vorbă. Bine. Măcar bine că Holland nu putea să se uite în creierul meu în clipa aceea. Dacă s-ar fi uitat, probabil că aș fi căzut testul chiar atunci și chiar acolo, având în vedere scenariile elaborate de răzbunare pe care le puneam la cale. Doi pași mai târziu, când mi-am dat seama exact unde mergeam, venele mele artificiale au devenit inerte, iar picioarele mi s-au împietrit.

Fără emoții. Fără emoții. Fără. Emoții.

Incantația mea mentală era singurul lucru care mă împiedica să nu mă înec. După alți câțiva pași și câteva îmbrânceli, m-au vârat în lanțurile din podea și mi-au legat mâinile. Aceleași lanțuri pe care le folosiseră la Unu, când o supuseseră testului de tortură. Iar acolo, pe masa de lângă mine, în mijlocul evantaiului de instrumente era burghiul pe care Holland îl folosisese pentru a da o gaură în pieptul ei, în timp ce țipetele ei răsunau chiar în acea încăpere.

– Surpriză, a rostit Holland încet, când s-a întins și a luat burghiul. Deci, iată cum decurge acest test. Știi, toate acele fișiere pe care tocmai le-ai studiat sunt strict secrete. Dacă îmi dai chiar și cea mai mică informație din ele, ai picat.

În timp ce vorbea, mi-am luat ochii de la el și m-am uitat la fețele soldaților din spatele lui – i-am recunoscut pe Mitchell și pe Ray, din poze –, dar nu venea niciun fel de ajutor de acolo. Ochii lor i-au ocolit pe ai mei, iar privirile le-au alunecat spre picioare. Oamenii lui Holland se temeau de el. Iar Trei, ei bine... când mi-am văzut propria față privind, fără nicio urmă de îngrijorare, în timp ce eu eram pe cale să fiu torturată, am simțit fiori pe sub piele. Mi-am spus că trebuie să-mi găsesc liniștea în privirea ei imperturbabilă, să o folosesc drept ghid.

Dar, când Holland a apăsă pe buton, iar burghiul a prins viață, toată logica s-a risipit. Of, Doamne! Până acolo îmi fusese. Și chiar

dacă știam că nu trebuia să fiu speriată, pentru că senzația mea de durere era foarte limitată, nu mă puteam abține. Zumzetul acela strident al burghiului făcea ca amintiri oribile să năvălească peste mine cu forța unei furtuni. Amintirile unei alte Mila țipând. Una care simțise absolut tot ce îi făcuseră. Exact ca un om. O fată pe care o torturaseră pentru a-i pecetlui propria credință.

Burghiul s-a răsucit, un vârtej argintiu sub luminile fluorescente. Aproape drăguț, într-un fel mortal. Nu suportam să mă uit la el, să anticipez cum avea să sape în mine. Mi-era prea teamă că groaza se va vedea pe fața mea. Așa că mi-am înălțat capul și m-am concentrat pe ultima persoană din încăpere. Lucas. Stătea la câțiva centimetri distanță de ceilalți, cu ochii lui de culoarea alunei neliniștiți, dar fixați pe ai mei. Intens. De parcă încerca să-mi dea putere. M-am trezit că încerc să trag aer în piept, că inspir ceva, orice, să îmi distrag atenția de la burghiul pe care Holland îl cobora spre mine, și să mă concentrez pe punctele de albastru și gri din ochii lui. Le-am numărat iar și iar, în timp ce burghiul se apropia și mai mult, până când am simțit pe gât curentul de aer pe care îl genera.

Fără emoții. Fără emoții. Fără emoții.

– Uită-te la mine, mi-a ordonat Holland și, cu o respirație tremurătoare, m-am supus.

Dar am privit drept prin fața lui ciupită și mi-am închipuit-o pe mama, într-o celulă, unde depindea de testul meu. Mi-am închipuit fața lui Hunter. Mi-am închipuit-o chiar și pe Bliss. Orice, doar să nu mă uit la burghiu. M-am pregătit pentru orice întrebare avea de gând să-mi pună Holland. Indiferent ce ar fi fost, nu aveam să răspund. În clipa aceea, burghiul era atât de aproape, că vârful mi-a zgâriat pielea și mi-a trebuit toată voința din lume să nu tresar. Receptorii mei de durere poate că erau slabi, dar gândul că acel fier avea să îmi treacă prin carne, să își croiască drum prin mine, să facă o gaură și să lase să mi se vadă interiorul m-a umplut de o copleșitoare senzație de violare. Eram într-o situație fără ieșire și mi se părea că trecuse o eternitate, deși probabil că fuseseră câteva secunde. Fiecare clipă, totuși, era un mic triumf de voință.

Cu o mișcare bruscă a mâinii, a mutat burghiul spre urechea mea, dar eram pregătită pentru orice ar fi făcut. Nu m-am mișcat, nici

măcar când vârful mi-a vibrat în canalul urechii, apropiindu-se periculos de creierul meu. Într-o clipă, burghiul bârâia, în următoarea era oprit. Am privit confuză cum Holland s-a dat înapoi, cu tot cu burghiul.

– Bun, a zis el, dar ochii lui nu spuneau același lucru.

Când s-a dus în spatele meu, am așteptat ca burghiul să se audă din nou, în schimb, ceva a tras de cercurile metalice din jurul încheieturilor mele și s-a auzit un click. Șocată, am constatat că aveam mâinile libere. Am scuturat din cap.

– Nu înțeleg... ce...

Doi soldați s-au strecurat în spatele lui Lucas și l-au apucat de umeri. După ochii mari pe care i-a făcut și după protestul uimit, mi-am dat seama că era la fel de nedumerit ca mine. Apoi, Holland a pornit spre el și, o clipă mai târziu, încheieturile lui Lucas erau legate cu cătușele pe care tocmai le eliberasem.

– Ce se întâmplă? a întrebat Lucas cu o voce impresionant de calmă.

– Schimbare de planuri, a zis Holland.

– Uh... domnule? a întrebat Lucas, calm încă, dar o cută confuză i-a apărut între sprâncene.

Totuși, neliniștea mea creștea cu fiecare secundă care trecea, în timp ce îl conduceau spre lanțurile pe care le-au legat de cătușe. Privind, am simțit că ochii de un gri metalic ai lui Holland erau atenți la mine.

– Uneori, pe teren, trebuie să recurgi la metode extreme, pentru a obține informații. Trebuie să știm că răspunsurile tale emoționale nu vor fi o piedică.

S-a întors la Lucas, iar ușurarea pe care am simțit-o când atenția lui s-a îndreptat în altă parte a făcut ca încordarea din pieptul meu să slăbească un pic. Dar și-a revenit, cu vârf și îndesat, o clipă mai târziu.

– Lucas, am modificat fișierele pe care i le-ai dat Milei și am scos

numele cârțiței. Pentru a trece acest test, rolul Milei este să extragă cu forța această informație.

Să extragă. *Să extragă.*

Singurul sunet care a spart tăcerea sumbră ce a urmat a fost schimbarea stânjenită a soldaților de pe un picior pe altul. Stomacul meu fremăta de o combinație toxică de uimire și oroare. Voiam să scutur din cap – nu, să îl scutur pe Holland –, să strig că în niciun caz nu voi lua parte la așa ceva, dar i-am simțit ochii pe mine, din nou. Mă priveau, căutau, așteptau să se năpustească pe cea mai mică urmă de reacție.

Nu putea fi real, mi-am spus. Nu se putea să se aștepte să îl torturez pe Lucas pentru acea informație. Era o nebunie, chiar și pentru Holland. Dar culoarea care, încet, dispărea din obraji deja palizi ai lui Lucas spunea altceva.

– Acum, știu că poate suna crud, dar sunt realist, a zis Holland, gesticulând cu mâinile lui ridate pentru a sublinia. Când o să fii în misiune, o să întâlnești oameni care o să pară decenti. La naiba, s-ar putea chiar să-i plăci pe unii dintre ei. Dar asta nu contează.

Ochii lui au sclipit. A pășit spre mine, de parcă apropierea fizică ar fi putut să mă convingă cumva să-i accept logica, m-ar fi făcut să fiu de acord că torturarea oamenilor, torturarea lui Lucas era, pur și simplu, o parte necesară a vieții.

– Singurul lucru care contează este scopul final – să pui mâna pe informații. Informațiile salvează vieți și asta trebuie să urmărești.

S-a apropiat și mai mult, iar vocea a devenit o șoptă, una pe care eram sigură că doar eu o auzeam.

– Înțelegi, nu-i așa Doi? a zis el, iar cuvintele rostite mătăsos mi-au alunecat pe sub piele și au transformat totul într-o bucată de gheață.

O bucată de gheață care încerca să nu se blocheze în aroma lui ciudată de mentă-și-dezinfectant. Iar prin creierul meu șocat și devenit de gheață trecea un singur gând. Holland vorbea serios. Totul era real.

S-a îndreptat, și-a trecut mâinile peste cămașa călcată și a ridicat tonul.

– Pentru a trece acest test, trebuie să obții identitatea cârțiței. Lucas, a strigat, tot cu ochii pe mine, rolul tău e să păstrezi confidențială această informație cât de mult poți. Clar?

Peste umărul rigid al lui Holland, ochii mei l-au implorat pe Lucas: *spune nu. Spune nu și să terminăm acum.*

– Dar, domnule...

Holland a ridicat mâna.

– Avem o înțelegere, îți amintești? Tu urmezi ordinele, iar eu îl ajut pe fricosul de fratele tău. Acum, să mai încercăm o dată. E clar?

Cu ce să-l ajute pe fratele lui? Ce putea fi atât de rău încât să-l facă pe Lucas să accepte așa ceva? Pentru că un lucru era cert: Holland nu era genul care să accepte un refuz de la un inferior, nu în mod public. Deși știam care va fi răspunsul, acel „clar” rostit de Lucas mi-a răsucit un cuțit în piept. Apoi, am observat paloarea lui Lucas, încordarea gurii lui, tremurul ușor din piciorul lui stâng și mi-am dat seama că nu era acolo de plăcere. Nici vorbă. Ceea ce însemna că exista o singură explicație logică – Holland îl avea cu ceva la mână, ceva important. Și avea de gând să folosească acel ceva, pentru a-l transforma pe Lucas într-o marionetă, în acel acces de nebunie.

– Acum, nouă ne place băiatul, așa că nu-l omori sau nu-l răni grav, doar fă-l să vorbească. Oh și ce zici de un mic stimulent?

S-a uitat la ceasul lui imens.

– Dacă obții informația despre cârțiță în mai puțin de zece minute, te las să o vezi pe Nicole.

Până în clipa aceea, fusesem tentată să deschid gura și să-i spun exact unde să se ducă. Tentată să refuz să mă clintesc, să cad testul și să mă rog să îl trec lejer pe următorul. Dar cuvintele acelea au fost o provocare. Un zâmbet triumfător i-a apărut pe buzele subțiri, dar nu mi-a păsat. Mama. Avea să mă lase să o văd pe mama. Fără să-mi dau seama, făcusem unu, doi, trei pași spre Lucas, pași, practic,

fremătând de speranță.

– Vezi? Știam eu. Aveai nevoie doar de motivația potrivită.

Satisfacția din vorbele lui Holland ar fi trebuit să mă oprească. Ar fi trebuit să mă facă să mă simt rușinată de nerăbdarea mea de a mă conforma. Dar nu puteam să mă gândesc decât la mama. Unde o țineau, cum rezista? Oare chiar mai era în viață?

Am parcurs restul distanței rămase până la Lucas și am observat că, cu cât mă apropiam mai mult, cu atât pașii mei deveneau mai ezitanți. Mi-am reamintit cu disperare că el lucra acolo. Indiferent cât de drăguț părea să fie, el făcea parte din acea operațiune secretă și sadică. Făcea parte din grupul care mă ținea departe de mama. Grupul care ar fi pus capăt existenței mele cât ai clipi.

Când, în sfârșit, am ajuns chiar în fața lui și l-am privit în ochi, mi s-a pus un nod în gât. Nu știu la ce mă așteptasem, dar nu la aprobarea lui atât de subtilă. De parcă îmi dădea permisiunea să termin odată. Pur și simplu, hotărârea mea a început să se clatine. Nevoia cumplită de a o vedea pe mama se lupta cu dezgustul imens de a răni un om legat și am crezut că acele sentimente contradictorii mă vor sfâșia. Mi-am întors privirea, încercând să alung durerea din spatele ochilor mei.

Nu puteam să o fac.

Trebuia să încerc.

– Spune-mi cine e cârțița, am zis, fără măcar să-l privesc.

– Patetic.

Lucas a scuipat cuvântul, de parcă avea un gust rău. Și m-a surprins. Expresia blândă pe care crezusem că o văd mai devreme dispăruse, înlocuită de ochi îngustați și o privire încruntată.

– Ce? Dacă nu poți nici măcar să-l lovești pe tipul care a ajutat la crearea acestor teste, o să fii pierdută pe teren. Meriți să fii eliminată.

Am tras aer în piept înainte să diger adevărul. Lucas încerca să mă provoace să-l lovesc.

Eliminată.

Și cam funcționa.

– Lucas... joacă-ți rolul, l-a avertizat Holland cu un accent mai sacadat.

– Scuze!

Dar nu părea să-i pese.

– Spune-mi cine e cârțița! am strigat, de data aceea, la câțiva centimetri de fața lui.

Deasupra, becurile fluorescente străluceau fără milă și ne scoteau în evidență de parcă jucam într-o piesă macabră. A scuturat din cap și a oftat tare, exagerat.

– Indiferent ce o să-mi faci, cârțița va veni după tine. Te va face bucăți și cine știe ce o să-i facă mamei tale. O s-o omoare, presupun, dar e drăguță, așa că îmi imaginez că...

Pumnul meu a zburat înainte să termine propoziția direct spre obrazul lui stâng. Când încheieturile mele i-au atins pielea, mi-am dat seama ce făcusem. M-am dat în spate. Prea târziu. Îl lovisem, făcusem ceva dezgustător, iar capul lui a zburat într-o parte. Fără să-și poată ține echilibrul cu ajutorul mâinilor, corpul lui l-a urmat. S-a prăbușit, iar strigătul lui înăbușit a umplut camera.

Oroarea s-a întins ca un ulei prin corpul meu, grea și groasă și murdară. Cei doi soldați de lângă Lucas se mutau de pe un picior pe altul, stânjenți, de parcă voiau să îl ajute să se ridice, dar nu erau siguri că aveau voie. Unul dintre ei chiar a înjurat în barbă. Nimănui nu-i plăcea situația aceea. Nimănui, cu excepția lui Holland.

Pe spate, Lucas a gemut, înainte să-și scuture capul și să se rostogolească ciudat pe o parte, incomodat de încheieturile legate. M-am dus spre el, să-l ajut, când o mână mare a aterizat pe umărul meu.

– Va trebui să faci mai mult de atât. Lucas e tare, nu-i așa, băiete?

Pielea mea s-a strâns sub mâna lui, dar nu i-am dat-o la o parte. Mi-am adunat fiecare bucățică de autocontrol, mi-am păstrat vocea calmă și corpul drept.

– Mă descurc, am zis, deși ceva în mine s-a sfărâmat când l-am văzut pe Lucas cum se ridica anevoie.

– Da? Sau ai nevoie de un pic de ajutor?

S-a întors și a făcut semn din cap spre cineva aflat în spatele meu. O clipă mai târziu, am văzut-o pe Trei.

– Prefer să folosesc metode mai puțin violente, dar mai dureroase. Burghiul. Sau patentul pentru unghii. Se dovedesc eficiente mai repede, a zis imaginea mea în oglindă și a făcut semn, cu seninătate, spre instrumentele de pe masa din metal, de parcă vorbeam despre cea mai bună marcă de oă.

Stomacul meu s-a întors pe dos la răspunsul ei blazat. Obrazul lui Lucas se înroșise și era gata să se umfle, astfel că ochiul drept i se făcuse mic. N-a zis nimic, dar privirea i-a alunecat spre masă, apoi la Trei și am văzut cum un punct mic de transpirație îi apăruse pe frunte și, încet, încet, îi cobora spre nas. Poate că Lucas nu se temea de mine, dar, categoric, era suspicios în privința lui Trei, care s-a întins după patent și am știut că trebuia să fac ceva să o țin departe de Lucas. M-am dus spre Lucas înaintea ei.

– Ai de gând să îmi spui cine e cârțița sau trebuie să te lovesc din nou?

Te rog, te rog, spune-mi, l-am implorat tăcut. Te rog. Te rog.

Lucas a ezitat și, pentru o clipă măreață, am simțit ușurare în piept. Apoi, Holland și-a dres vocea, iar falca lui Lucas s-a încleștat.

– Dă tot ce poți.

La naiba.

Am încercat să mă scuz din privire, mi-am tras în spate pumnul și l-am lovit scurt în rinichi. Am estompat lovitura cât de mult am putut, fără să îl fac pe Holland suspicios, dar nu a fost de ajuns. Lucas s-a

chircit și s-a dat înapoi, împiedicându-se în lanț. Încă o dată, a căzut la podea, de data aceea, în genunchi, cu o izbitură al cărei ecou s-a auzit prin camera goală și m-a făcut să mă dau înapoi. Cu fiecare lovitură deveneam mai puțin fata pentru care mama riscase totul pentru a o salva și mai mult monstrul la care spera cu disperare Holland.

– Bravo... deși, eu tot aș folosi patentul, a zis Trei și și-a înălțat capul, să privească spre Lucas, cu o curiozitate copilărească, în timp ce el gemea și încerca să se îndrepte.

De data aceea, cei doi soldați au sărit și l-au ajutat să stea pe picioare, ba chiar l-au sprijinit când s-a clătinat.

– Jos mâinile de pe prizonier, a lătrat Holland.

Soldații l-au eliberat repede și s-au dat înapoi. Trebuia să pun capăt poveștii. Cu siguranță, Lucas va vorbi, mă gândeam, și nimeni nu avea să-l învinuiască pentru asta. Dar, când am riscat și am aruncat o privire spre Holland, mi-am simțit ca o piatră inima mea fantomă. Își încrucisase brațele, iar ochii îi erau ațintiți asupra lui Lucas, care abia stătea drept, și, chiar dacă a dispărut aproape subit, am văzut zâmbetul care i-a apărut pe buze.

În clipa aceea, mi-am dat seama că acel test sadic nu era doar pentru mine. Am simțit o arsură în stomac, un foc ale cărui flăcări îmi cuprindeau tot corpul, de parcă era o pădure de arbori uscați.

– Trei, dă-i patentul lui Doi.

Focul s-a întetit.

Trei mi-a întins patentul, iar degetele mele s-au strâns în jurul lui. *Mama*, m-am gândit. *Mama*. Am apucat partea din față a cămășii lui Lucas, l-am tras spre mine, nevenindu-mi să cred ce fac. Mă uram, îl uram chiar și pe Lucas. Dar, cel mai mult, îl uram pe Holland. Lucas s-a ținut bine pe picioarele slăbite, și-a recăpătat echilibrul.

– Vezi asta?

Evident că îl vedea, pentru că îl fluturam la un centimetru de față lui. Am dat drumul cămășii și l-am apucat de mâna stângă,

strângându-l mai puternic decât intenționasem.

– Spune-mi cine e cârțița și îți las în pace unghiile. Altfel, va trebui să ți le smulg, una câte una.

Cine spunea cheștiile acelea oribile? Nu puteam fi eu. Am slăbit strânsoarea.

– Te rog. Doar spune-mi și totul se va termina.

Lucas privea drept prin mine, deși o altă picătură de sudoare îi cobora pe nas. La fel ca mai devreme, dar un pic altfel. De data aceea, nu Trei era cauza. M-am uitat la mâna lui, la mâna lui puternică, aspră, cu unghii scurte, curate și m-am întrebat cum era posibil așa ceva.

– Doi, trebuie să știu că ești sută la sută implicată. Patentul, m-a îndemnat Holland.

Pumnul meu s-a strâns pe metalul rece, iar Lucas a albit. Dar nu prea tremura. Pieptul lui se umfla, când inspira adânc și nesigur, apoi expira prin buzele strânse. Apoi, umerii lui s-au încovoiat. Ochii de culoarea alunei i-au întâlnit pe ai mei și m-am simțit de parcă cineva intrase în pieptul meu, îmi prinsese inima falsă și o strângea, gata să o facă să explodeze. Se aștepta să îl torturez.

– Haide, Doi, a insistat Holland, cu o intuiție extraordinară, care mi-a făcut greață.

Deodată, focul de mai înainte a prins viață, m-a mistuit și a coborât prin braț, până spre mână. Pulsul meu galopa nebunește.

Patent.

Lucas.

Mama.

Cu patentul încă strâns în mână, m-am răsucit spre Holland. Șocul i se întindea pe fața ridată, când l-am izbit cu patentul peste coaste.

Capitolul 29

Strigătul lui a răsunat și, pentru o fracțiune de secundă, toți au rămas nemișcați, chiar și Trei, apoi s-a dezlănțuit haosul. Am făcut un pas înapoi, când mi-am dat seama ce am făcut, un pic prea târziu. O dădusem în bară. Rău de tot. Trei a țâșnit spre Holland, în timp ce soldații s-au grăbit spre mine și s-au oprit prudenți la câțiva pași distanță, de parcă aș fi fost un animal sălbatic. De fapt, cam așa era. Patentul mi-a alunecat dintre degete și a căzut pe podea. Am ridicat mâinile, palmele mai întâi, în timp ce Holland se chinuia să își revină.

– Domnule?

Soldatul cu mustață s-a uitat spre el, peste umăr.

– Vreți să o reținem?

Holland a respirat greu încă o dată și și-a trecut o mână peste ochii umezi. Am așteptat să aud orice pedeapsă avea de gând să ordone, în schimb, el a început să râdă, un râs zgomotos, dar care vădea durere și care m-a făcut să simt fiori pe șira spinării.

– Acum, așadar... asta e Doi, cea pe care mi-o amintesc.

– Domnule?

– Ce? Nu, nu, nu, a zis el și a fluturat mâna spre ei, să se dea la o parte, un gest care l-a făcut să se chircească. Lăsați-o. E afurisita mea

de vină. Știam că va lovi, trebuia să stau mai departe.

–O veți pedepsi, nu-i așa, domnule?

Asta a fost Trei, care părea mai mult curioasă decât nervoasă. Privirea lui Holland s-a îngustat spre mine. Deși n-a spus nimic, știam exact la ce se gândea. Nu putea să îmi dea o pedeapsă mai rea decât cea pe care mi-o dădusem singură.

Testul numărul doi fusese un eșec mizerabil. Ceea ce însemna că mai aveam o singură șansă de a o salva pe mama. Iar în clipa aceea șansele mele păreau destul de mici. Ca în ceață, am văzut cum Holland le-a spus ceva soldaților, apoi Lucas a fost eliberat și s-a dus, clătinându-se, împreună cu Trei și cu Holland, spre infirmerie. Apoi, cei doi soldați m-au condus spre o celulă mică, nu mai mare decât un dulap. Pe pat era o uniformă de camuflaj.

–Îmbracă-te cu asta, a zis cel mai scund și mai îndesat, pe un ton nu tocmai dur. Cineva o să vină să te ia în mai puțin de o oră.

A ieșit din celulă, iar ușa s-a încuiat în urma lui. M-am lăsat să alunec pe lângă perete și mi-am îngropat fața în mâini. Dar n-am putut să alung gândurile negre care m-au cuprins. Respirația mea a devenit tot mai rapidă, până când, practic, am intrat în hiperventilație, iar apoi m-am luptat să ascund asta de cameră.

Când Holland spusese că aceea era Doi cea pe care și-o amintea, ce vrusesse să spună? Că în trecut torturasem oameni? Acela era viitorul pe care trebuia să îl aștept cu nerăbdare, chiar dacă aș fi reușit, cumva, să trec testele? Dacă era așa, poate că ar fi trebuit să renunț. Poate că eliminarea mea era cea mai bună idee. Mi-am strâns pumnii, până am simțit un licăr de lumină. De speranță. Nu puteam să îmi permit să gândesc așa. Dacă m-ar fi eliminat, viața mamei s-ar fi sfârșit. Și la ce bun? Ei ar fi creat o altă MILA, o alta ca Trei, care n-ar fi simțit absolut nimic atunci când ar fi luat patentul și ar fi torturat pe cineva până acel cineva ar fi implorat milă. Da, îl lăsasem pe Holland să mă sperie și să mă facă să îl rănesc pe Lucas, dar măcar mă oprisem. Mă oprisem înainte să nu mai existe cale de întoarcere, îmi revenisem înainte să fac vreun rău iremediabil. Nu era mult, dar era mai bun decât nimic.

Mult prea curând, Lucas mă conducea pe un alt coridor. Nu vorbisem de când ajunsese la ușa mea, când doar mă întrebase dacă eram pregătită. obrazul îi era o combinație de mov și negru. Mersul lui părea mai greoi, mai ciudat ca de obicei și fiecare pas era o dureroasă amintire a ceea ce făcusem. În cele din urmă, n-am mai răbdat și am izbucnit:

– Lucas, îmi pare r...

M-a întrerupt.

– Nu trebuie. Tu doar ai încercat să o salvezi pe dr. Laur... pe mama ta, am înțeles. Crede-mă, am făcut lucruri cel puțin la fel de rele pentru a-mi ajuta familia. Mai rele. Acum, hai să mergem unde trebuie și atât, da?

În ciuda vorbelor lui, mersul nostru tăcut pe coridorul acela însemna că era nervos pe mine. Abia mai târziu aveam să îmi dau seama că greșeam. M-a dus printr-un labirint de coridoare slab luminate, am trecut prin uși boltite. Am trecut pe lângă trei soldați pe care nu îi mai văzusem, toți l-au salutat din cap pe Lucas și s-au dat la o parte din calea mea. Am evitat să-i privesc. Mă luptam suficient cu mine și fără să văd dezaprobarea a ceea ce făcusem reflectată în ochii lor. Ne-am oprit în fața unui lift. După ce și-a dat mostra de ADN – *Scanare ADN verificată: Lucas Webb. Vă rugăm să tastezi codul de acces* –, și codul, ușile s-au deschis. A apăsas B și am înaintat în donjonul din beton. De data asta, Lucas n-a încercat să facem conversație. Se uita drept în față. Tăcerea s-a întins între noi și jur că simțeam presiunea ei izbindu-ne. Ușile acelea aveau să se deschidă, apoi urma o ultimă șansă. Pentru mine, pentru mama. Liftul s-a oprit. O respirație de care nu aveam nevoie a înghețat în pieptul meu, când ușile s-au deschis și au lăsat să se vadă o neașteptată strălucire de lumini. La fel de neașteptată au fost imensitatea spațiului și tavanele înalte.

Înălțime: 9 m.

Dar surpriza a continuat, iar arhitectura subsolului nu mi s-a mai părut cine știe ce, comparativ cu ce era acolo. În fața noastră se întindea o replică a unei idilice piețe din centrul unui oraș. Marchize verzi și roșii ale unor clădiri care se înșirau de-a lungul trotuarelor. Lângă ele, felinare de un albastru-metalic, spații verzi, copaci în

ghivece și chiar cupola frumoasă a unei cutii poștale albastre. Semne vesele arătau scopul fiecărei clădiri: *Han! Cafenea! Bancă!* Un micuț oraș fals, probabil, la treizeci de picioare sub pământ. Bizar, dar nu foarte înspăimântător. Imagini de la ultimul test mi-au revenit în minte – fața lui Lucas când fusese sigur că îl voi tortura, Holland, patentul –, ca un fel de avertisment. Aparențele puteau fi înșelătoare.

Chiar în stânga noastră era un stâlp uriaș din beton, care avea deasupra o fereastră mare. Dincolo de el era o încăpere ovală, una care se întindea până în zidul cel mai îndepărtat. Era complet înconjurată de un argintiu metalic. Nu era nimic de văzut acolo, așa că m-am întors spre oraș.

–Ce e asta?

Lângă mine, Lucas își târșâia picioarele.

–Este o versiune modificată a Hogan's Alley, zona de pregătire din Quantico, pe care agenții FBI și, uneori, forțele militare o folosesc pentru antrenamentul de luptă urbană, pentru a simula diverse manevre în zone populate. Cumva, am împrumutat conceptul. Evident, cei cu acces special la proiectul MILA au voie să îl folosească.

–Acces special. Ar trebui să mă simt specială? am glumit, chiar și numai pentru a domoli pulsul neliniștit pe care îl simțeam pe sub piele.

Umbra unui zâmbet i-a luminat fața, dar s-a evaporat mult prea repede, de parcă un nor ar fi acoperit soarele și ar fi înlocuit aerul cald cu unul rece. Și-a băgat mâinile în buzunare și a refuzat să se uite la mine.

–Sunt autorizat să discut doar despre acest ultim test, a zis el, rostind sacadat fiecare cuvânt.

Am aprobat din cap, ignorând brusca senzație de sufocare din gât.

–Dincolo de oraș este ceea ce oamenii de pe aici numesc circuitul.

Am urmat traiectoria degetului său arătător, spre zona unde orașul se schimba, unde clădirile deveneau din pitorești și elegante doar

grămezi de ruine și mizerie, o zonă pe care parcă scria „zonă de război”. L-am urmat până unde trotuarele se terminau în zidul impozant din beton care forma limita încăperii, până unde strada întâlnea o deschizătură întunecată, în formă de potcoavă de cal. Un tunel.

–Circuitul?

Lucas se juca cu gulerul cămășii.

–O cursă cu obstacole, pe care generalul Holland o folosește pentru a se asigura că soldații de aici sunt... pregătiți pentru orice eventualitate.

Mă holbam la intrare, încercând să ignor teama care mă cuprindea ca un tentacul negru, rece.

–În acest test, singura ta sarcină este să treci circuitul cu cel mai mare scor posibil. Vei concura cu Trei. Cum ea a mai făcut acest traseu, am fost autorizat să îți spun pe scurt la ce să te aștepti.

Trei? Teama m-a cuprins cu mai multă putere.

–Va trebui să treci de o serie de obstacole, întâi pe strada Hogan, apoi în... Obstacolele includ sârmă ghimpată, cățărări verticale, frânghii, tuneluri și terenuri minate – simulate, desigur, a adăugat, când a văzut surprinderea mea. De-a lungul traseului, vei întâlni soldați care simulează forțele inamice. Trebuie tratați ca niște amenințări reale. S-ar putea să aibă arme simulate, iar dacă te nimeresc, pierzi puncte din total.

Putea fi mai rău, m-am îmbărbătat, încercând să scap de nodul din stomac. Mult mai rău, având în vedere ororile pe care era în stare să le inventeze Holland.

–De câte ori dai de un obstacol care ar putea produce vătămări serioase, ți se scad puncte. De asemenea, vor fi simulați civili, a mai zis. Dacă rănești un civil...

–Dă-mi voie să ghicesc... mi se scad puncte.

Lucas s-a răsucit să mă vadă, cu pumnii încleștați.

–Nu e o glumă, Mila! Trebuie să te concentrezi.

Niciun zâmbet, iar vorbele lui dure parcă au fost un duș rece. În timp ce Lucas se uita drept la mine, pentru prima dată de când părăsisem celula, sprâncenele lui au coborât și i-au dat o expresie nefiresc de dură și mi-am dat seama că ceva nu era în regulă deloc. Nodul din stomacul meu s-a răsucit.

–Acum, te rog, întoarce capul spre dreapta, trebuie să introduc mecanismul de blocare.

S-a poziționat într-un unghi ciudat, de parcă n-ar fi vrut să-mi vadă capul. Degetele lui erau blânde, când mi-a apucat lobul urechii. Metalul rece a alunecat prin pielea mea, urmat de un sunet rapid, ca de electricitate.

Chipul de securi...

Vocea mea internă s-a întrerupt, apoi... nimic. Când Lucas s-a dat înapoi, mâna mea a zburat imediat spre linia subțire care marca prezența unui chip.

–Unele dintre funcțiile tale de android vor funcționa doar în primul minut, pentru a simula un scurt.

Stai așa, care funcții? Dar, înainte să pot cere detalii, o lumină a pâlpâit în stânga noastră. Sus pe stâlp, fereastra s-a luminat, lăsând să se vadă o încăpere ca un teatru. Trei rânduri de scaune aliniate de-a lungul ei, iar în fața lor un ecran mare de televizor. Am văzut apărând patru mâini, dar niciuna dintre ele nu avea părul grizonant al lui Holland. Nici Trei nu era.

Ca un semn, ușa liftului a țiuit și s-a deschis. Când Lucas s-a uitat peste umăr, încordarea maxilarului lui s-a mai redus.

–Unde e generalul Holland? S-a răzgândit?

M-am întors și am văzut-o pe Trei plutind pe podeaua din ciment spre noi, îmbrăcată într-o uniformă de armată identică cu a mea. Fără să îmi dau seama, mâinile mele s-au ridicat și mi-au trecut prin păr, peste marginile tăiate inegal, ca o dovadă că nu eram una și aceeași.

–Nu, doar că îi pregătește lui Doi – familiarii ochi verzi ai lui Trei, *ochii mei*, s-au îndreptat spre mine – o provocare specială.

A zâmbit, un zâmbet ce se voia senin, dar felul în care mă studia, cu o curiozitate mai mare decât de obicei, nu prevestea nimic bun.

–Ce provocare specială?

Mi-am încrucișat brațele și m-am întors spre Lucas, la timp să văd că își trece mâinile prin păr. A închis ochii și a tras aer în piept. Trei se întorsese și ea spre el.

–Specială, a fost tot ce a zis ea.

Specială? Ciudat, cuvântul pe care voiam să li-l arunc în față era mult mai puțin politicos. Conștientă de camerele video, m-am forțat să mă relaxez, ștergându-mi de pantaloni palmele brusc umede, o dată, de două, de trei ori.

–Poate să-mi explice cineva, vă rog, ce se întâmplă? De ce stăm aici? Când începem?

Un zumzet puternic a răspuns în locul lui. Toți trei ne-am întors spre stânga, unde peretele oval din metal, pe care îl văzusem mai devreme, se ridica, lăsând să se vadă luciul sticlei de sub el. La început, când metalul a scârțâit ușor, în timp ce se ridica, am crezut că încăperea era goală. Până când privirea mea a alunecat spre peretele din spate. S-a ivit o pereche de teniși de femeie. Teniși albi, cu șireturi albastre. Un amestec greșos de speranță și teamă mi-a urcat în gât și a rămas acolo. Pentru o clipă, am uitat totul ... Trei, Lucas, camera aceea, așteptând să apară picioarele ei, corpul, gâtul, bărbia. Inima mea bătea nebunește. Apoi, în sfârșit, fața ei; prima dată când o vedeam, de când fusesem despărțite, la aeroport. Nerăbdarea mi-a cuprins membrele și am făcut un pas rapid în față.

–Mamă?

–Nu!

Comanda dură a lui Lucas m-a făcut să mă clatin.

–Trebuie să știi că până și comportamentul tău dinaintea testului va

fi punctat, a continuat el.

Pentru o clipă scurtă, disperată, m-am gândit să-l ignor, dar realitatea m-a făcut să rămân pe loc. Dacă scorul meu final scădea prea mult... Captivă, m-am concentrat pe figura nemișcată a mamei, analizând pupilele dilatate, care aproape că ștergeau orice urmă de albastru din ochii ei, mișcările ei lente, felul în care brațele ei erau legate de scaunul din spate. Capul întors, buzele strânse. „Mila”, a mimat ea, fără să scoată vreun sunet. Una dintre mâinile ei s-a zbatut, înainte să se încovoie în scaun, iar capul să îi cadă în față, ca al unei păpuși. Și iată-mă – la fel de neputincioasă ca păpușa cu care semăna. O siluetă cunoscută a apărut din capătul celălalt al camerei în care era mama: Holland. Mâna lui stângă era strânsă în jurul a ceva ce nu vedeam și mergea cu pași mai siguri ca de obicei, iar umerii îi erau adunați, nu drepți, cum obișnuia să îi țină. Am observat că se chircea un pic, la fiecare respirație. Privirea mea s-a dus spre stânga lui. Locul unde îl lovisem cu patentul.

Forța impactului, 720 psi. Fractură la coasta 5 și foarte probabil la 6.

Nu simțeam niciun pic de părere de rău.

– El ce caută aici?

– Face parte din test, a zis Lucas pe un ton ciudat, monotonic.

Cu acele cuvinte răsunându-mi în cap ca un tren care se apropia, Holland s-a întors cu fața spre noi și ne-a privit prin sticlă. Accentul lui s-a auzit cu ecou prin difuzoarele ascunse.

– Așadar, știu că Lucas ți-a spus esențialul, dar m-am gândit să adăugăm ceva, să facem totul mai incitant. Nu ai satisfacție când un joc e prea ușor de câștigat, nu?

Nu, am vrut să strig, iar privirea lui Holland s-a îngustat și s-a oprit pe mine. Colțurile gurii lui s-au strâns, de parcă știa ce plănuiam și mă provoca. Mi-am încleștat falca, să rezist tentației.

– M-am gândit că tu și Trei aveți nevoie de ceva mai multă competiție. În timp ce tu faci traseul, sarcina ta e să localizezi și să scoți un dispozitiv de explozie simulat. Acum, o să vrei să te asiguri

că îl găsești, pentru că e doar unul și cine îl aduce la linia de sosire va primi un bonus gras. Sunt generos, așa că îți voi spune chiar și unde să cauți – va fi îngropat sub o grămadă de vechituri, imediat ce treci de tunele. Ce zici, te ajută?

S-a oprit să se uite la obiectul misterios din mâna lui înainte să continue.

– Acum, în viața reală, o bombă explodează și gata. Lucas a vrut ca, în cazul în care nu treci simulatorul, să primești penalizare un punct, dar eu? La naiba, eu m-am gândit că aceasta va fi penalizarea.

O urmă de zâmbet a apărut pe fața ridată a lui Holland.

– Lucas, de ce nu faci onorurile și să explici restul?

Lucas refuza să se uite la mine.

– Dacă pici simulatorul, pierzi automat.

Totul în mine s-a prăbușit. Categorical, cu siguranță, nu voi pica simulatorul.

– Ce legătură are asta cu mama?

– Vei avea exact cincisprezece minute să intri în circuit, să găsești simulatorul și să termini cursa, iar o parte din punctaj va fi hotărâtă pe baza inexactităților din performanța ta.

Asta știam deja, dar încă nu-mi răspunsese la întrebare. M-am uitat spre Holland și am văzut că ochii lui ca de oțel mă fixau. Îndată ce a văzut că mă uit la el, și-a desfăcut pumnul și a lăsat să se vadă un obiect dreptunghiular galben. O brichetă. M-am uitat la mâna lui, apoi în cealaltă parte a camerei, unde mama era sedată și legată. Un gând oribil a prins contur. Nu, era imposibil.

– Acest test are rolul de a-ți pune la încercare concentrarea pe ceea ce ai de făcut, sub presiunea unor emoții extreme, a continuat Lucas. Nu poți, pentru niciun motiv, să schimbi cursul lucrurilor. Niciun motiv.

Acum, Holland își plimba degetul gros peste marginea brichetei.

Flacăra ei s-a aprins. Am simțit furnicăături de teamă pe pielea capului.

– Pentru a-ți evalua rezistența la o astfel de presiune, generalul Holland a adăugat ceva acestui test, a zis Lucas și fiecare cuvânt al lui a sunat de parcă se forța să îl rostească.

A scotocit după ceva prin buzunar și, pentru o clipă, atenția mea a fost distrasă, când cifrele roșii digitale au prins viață pe ecranul de deasupra falsului oficiu poștal.

– Cronometru setat pentru cincisprezece minute, a anunțat deasupra o voce de bărbat monotonă, computerizată.

Lucas și-a scos mâna din buzunar. Mi s-a părut că tremura. Apoi, a strâns pumnul, cu atâta forță, încât încheieturile degetelor păreau gata să-i iasă prin pielea palidă.

– Cincisprezece minute, maximul care îți este permis. Dacă nu...

– Dacă nu, ce?

În camera din sticlă, Holland și-a aplecat capul, căutând ceva pe jos. Bricheta a sclipit. Nu. Nu era posibil. Se juca cu mine, făcea parte din test. Asta trebuia să fie.

– Generalul Holland testează un nou... dispozitiv de adunare a informațiilor. Acesta folosește un set computerizat de..., pentru a controla sincronizarea focului. Acum, este setat la cincisprezece minute. După asta...

Vocea lui Lucas s-a stins. Pentru că nu putea sau nu voia să termine. Holland s-a ghemuit și a atins bricheta de podea. O scânteie mică s-a aprins. În timp ce Holland ieșea din încăpere, printr-o ușă din spate, pe care nu puteam să o văd, scânteia a izbucnit într-un perete de foc, unul care a urcat repede până la nivelul pieptului, apoi și mai sus. Flăcările pâlpâiau ca niște dansatori roșii-portocalii. Flăcări, exact ca acelea despre care mi se spusese că îl omorâseră pe tatăl meu fals. În timp ce întreaga mea lume se clătina, am completat în minte propoziția lui Lucas.

După asta, mama o să moară arsă.

– Douăzeci de secunde până la star, s-a auzit vocea impasibilă a computerului.

Am simțit cum totul împietrește în mine. Nu puteam să mă mișc, nu puteam să respir. Alegerile clipeau în mintea mea în bucăți mici, de parcă ar fi imitat dansul flăcărilor.

Sparge peretele din sticlă, ia-o pe mama de pe scaun. Pici testul trei, pierzi totul. Concentrează-te. Fă testul. Încadrează-te în timp.

Totul în mine striga să sar, să sparg geamul. Să aleg prima opțiune și să o iau pe mama de acolo. Dar asta putea însemna că totul se termina. Holland ar fi învins, iar eu și mama am fi pierdut. Doar a doua opțiune ne oferea șansa de a lupta. Trebuia să termin cursa și trebuia să câștig.

– Du-te spre linia de start, te rog, a zis Lucas.

Încă zdruncinată, am urmat-o confuză pe Trei, spre linia galbenă care împărțea în două podeaua. Am simțit greutatea privirii lui Lucas pe mine, dar nu m-am uitat la el. Nu m-am uitat nici la Holland, nici la mama. Controlul meu asupra emoțiilor scădea cu fiecare respirație. Inacceptabil.

– Zece secunde până la start.

Lângă mine, Trei și-a întins brațele deasupra capului, nu mai îngrijorată decât un alergător la o probă de atletism.

– Sper că ești pregătită, a zis ea.

Am ignorat-o. În fața noastră se întindea imaginea orașului și, dincolo de ea, tunelul care ducea la circuit. Acolo se afla șansa mea de supraviețuire – șansa mamei. Corpul meu s-a încordat și m-am aplecat în față, pregătită.

– Testul începe în trei, doi, unu, start!

Am pornit încă înainte ca „start” să răsunе în aer.

Capitolul 30

Am fugit spre intersecție, iar privirea mea a alunecat peste vitrine, ferestre, oriunde aş fi putut zări vreo mişcare. La început, nu am văzut tipenie de om şi m-a cuprins teama. În afară de Trei, care era în linie cu mine, în stânga, nimic nu mişca. Era ca un oraş fantomă, cum erau cele despre care învăţasem la cursul de istorie.

Picioarele mele tocmai atinseseră trotuarul, când am văzut cuvintele şi am auzit vocea digitală.

Mişcare detectată.

Un bărbat în hanorac roşu ieşea din falsul oficiu poştal, cu mâinile înfundate în buzunare. Fără să mă opresc, i-am studiat ţinuta. Pistol, avea pistol sau vreun alt fel de armă?

Nu au fost detectate arme.

Am trecut pe lângă el.

Mişcare detectată.

Un alt bărbat ieşea de pe aleea dintre două clădiri din cărămidă, din dreapta mea. Am făcut la stânga, înainte ca laserul armei lui să mă nimerească în cap, apoi am alergat spre el. A îndreptat din nou arma spre mine, piciorul meu a ţâşnit şi, cu toate că m-am controlat, i-am lovit urechea cu suficientă putere încât să-l arunce în spate, clătinându-se. A aterizat cu un strigăt şi şi-a pus mâna pe ureche.

Impact, 60 bari. Țiuit în ureche, greață, amețeală și probabil dezechilibru temporar.

La geamătul lui, am simțit un spasm, dar l-am alungat. Tipul acela se înrolase pentru asta. Mama nu.

I-am smuls arma, am aruncat-o cât colo și m-am zorit. În față era o marchiză pe care scria cu litere mari FARMACIE, dar în spatele ochilor mei vedeam doar flăcări. Toate acele momente când mă luptasem să-mi amintesc împrejurările morții tatălui meu fuseseră atât de frustrante, o încercare disperată de a umple un mare gol. În clipa aceea, aș fi dat orice să fie din nou gol. Să scap de teama aceea arzătoare, paralizantă că focul avea să o devoreze pe singura persoană de pe planetă care știa ce eram și totuși continua să țină la mine.

Am trecut pe lângă un coș de gunoi metalic albastru, sudat pe un felinar, un hidrant roșu și un petic de iarbă artificială. Drept în față mi-a apărut o alee îngustă, între brutărie și bancă. Un loc perfect pentru o cursă, mi-am zis. În orice clipă, funcția mea de detectare a mișcării mă va alerta, mă gândeam. Nimic. A fost nevoie ca un soldat să coboare deasupra capului meu cu o frânghie, ca să îmi dau seama: perioada mea de grație expirase. Nu mai aveam funcții speciale. A venit repede, cu o mână pe frânghie și în cealaltă ținând arma. M-am lăsat în jos în ultima clipă, prea târziu. Raza mi-a atins vârful degetului mare.

– Laserul a lovit piciorul. Minus zece puncte, s-a auzit difuzorul.

Între timp, în dreapta mea, picioarele lui Trei au lovit cimentul, în timp ce a trecut mai departe. Asta m-a făcut să simt prin mine un val de hotărâre. Trebuia să o ajung. Când soldatul a ajuns jos, eram gata să sar în picioare. M-am repezit înainte, cu capul plecat, și l-am prins direct în piept. Impactul ne-a trimis pe amândoi la pământ, cu mine deasupra. I-am răsucit mâna cu arma, până când strânsoarea i-a slăbit, apoi l-am lovit scurt în cap, să nu poată veni după mine.

Abia mă ridicasem, când ceva a sclipit în spatele unei uși deschise, peste drum. S-a auzit un pistol, m-am lăsat în jos și m-am rostogolit spre dreapta. M-am ridicat în picioare și m-am aruncat în față, cu o mișcare lină, aruncând o privire peste umărul stâng, în timp ce

înaintam în zigzag. Strada era goală. O clipă mai târziu, alergam pe lângă molozul unor clădiri abandonate și plonjam în gura căscată a tunelului. Vocea computerizată s-a auzit din nou:

– Au mai rămas doisprezece minute.

Apoi, caverna întunecoasă m-a înghițit cu totul. Cineva fusese foarte zgârcit cu becurile. Cum vederea mea de noapte nu mai funcționa, nu puteam să văd la mai mult de cinci picioare în față, dar auzeam pantofii lui Trei prin noroi. Apoi, pașii s-au oprit brusc, înlocuiți de un zgomot ciudat, înfundat. Probabil că ajunsese la un obstacol.

Am sprintat prin întuneric, disperată să o ajung. Cu o vizibilitate atât de redusă, mi s-a părut că peretele din sârmă a apărut de nicăieri. Am patinat și m-am oprit cu nasul la câțiva centimetri de un vârf ascuțit. Sârmă ghimpată, până sus, cât de sus puteam să văd. Prea deasă să mă pot strecura, prea sus să mă pot cățăra. Dar acolo, între locul unde începea peretele și pământ era o deschizătură mică. O altă grămadă de sârmă răsucită se întindea orizontal și forma un fel de tavan care acoperea un pic deschizătura, sub nivelul genunchilor. Încă o dată am auzit cum ceva era târât ritmic pe jos. Dar unde? Cu imaginea armelor cu laser și a altor capcane în minte, am verificat terenul din față. Măinile mele s-au strâns de frustrare. Nimic, nimic, ni... Gata! În sfârșit, am detectat sursa zgomotului, un pic mai în față, spre dreapta. Prin găurile mici din plasa de sârmă ghimpată vedeam slab silueta picioarelor lui Trei, în timp ce se târa prin noroi. Doar târâș se putea înainta. M-am lăsat în patru labe, apoi pe burtă și m-am târât pe sub sârme. Poate că, dacă aș abandona subtilitatea în favoarea vitezei, mă gândeam, aș putea să o ajung. Doar nu aveau să mă omoare câteva zgârieturi. M-am împins în sus pe coate și m-am năpustit în față. Înaintasem doar câteva picioare, când ceva ascuțit mi-a tăiat scalpul.

Nu e mare lu...

Un șoc puternic a trecut prin mine; plus un zumzet tare. Pentru o clipă lungă și înspăimântătoare, grota s-a cufundat într-un întuneric total, iar membrele mele au înghețat. Vocea mea internă a rostit o avertizare:

Impact: 75 de volți.

Perfect. Holland mă lăsase să păstrez funcțiile inutile. Imediat după aceea conștientizare îngrijorătoare a venit anunțul computerizat al lui Holland.

– Sârma ghimpată declanșată. Minus zece puncte.

În urmă și cu douăzeci de puncte mai puțin.

M-am lăsat pe burtă și, ca un șarpe, m-am târât pe sub sârmă. Să trec de vârfurile ascuțite îmi lua timp, iar eu nu mai aveam timp de pierdut. Am simțit în nări un miros de pământ rece și umed, plus pietricele care îmi intrau în brațe. Mi-am aplecat capul și m-am împins înainte. De neimaginat, totul era de neimaginat. Cu câteva zile în urmă, eram la școală, mă certam cu Kaylee. Aproape că îl sărutam pe Hunter. Iar în clipa aceea mă târam să-mi salvez viața, într-un fel de joc macabru.

După ce m-am șerpuit un timp care mi s-a părut o veșnicie, deși trebuie să fi fost doar câteva secunde, cușca mea din sârmă s-a terminat. M-am ridicat în picioare. Ce urma? Am alergat înainte și am tresărit când un ecran TV pe care nici nu îl observasem până atunci s-a aprins, undeva deasupra. Nu, nu ecran – ecrane. Pentru că în depărtare s-au mai aprins două, trei, patru.

Mai multă lumină, super, în sfârșit, puteam să văd la mai mult de doi pași în față. Până când mi-am dat seama că Holland nu ne pusese desene animate. Flăcări. Vedeam flăcări. Și, de parcă sclipirea lor roșu-portocalie nu era suficient de neliniștitoare, am văzut-o pe mama, încă legată de scaun, dar cu capul ridicat. Era trează, cu ochii deschiși și ținută de zidul de foc, care se afla la mai puțin de patru picioare de ea. M-am clătinat, când mi-am dat seama. Patru picioare – câte un picior pentru fiecare minut care trecea.

Forța bățăilor inimii mele fantomă mi-a umplut pieptul, urechile; o pompă alimentată de aceeași panică ce amenința să distrugă toată speranța rămasă. Un sunet, ceva între un plâns reprimat și un geamăt, mi s-a blocat în gât. Emoțiile acelea nu făceau decât să înrăutățească lucrurile. Înnebunită, am căutat prin cele mai ascunse colțuri ale minții mele după orice fărâma de control, de calm. O urmă cât de mică din androidul care eram. Și, cumva, într-un fel, l-am găsit.

Nu te uita.

Acolo, în față. Concentrează-te pe următorul obstacol – doar așa o să o poți revedea.

Tot a fost nevoie de un efort imens să ignor monitoarele, dar am reușit. M-am agățat de acea urmă de logică și am alergat repede, în timp ce mă concentram pe bariera imensă din față – un perete masiv, zgrunțuros. O ceață subțire cădea de deasupra, dintr-un sistem de aspersoare, iar picăturile se vedeau ca praful în lumina slabă. Suprafața neregulată m-a izbit prin mirosul greu și umed. Mi-am dat seama că mă uitam la noroi. Peretele era complet acoperit de noroi. Deasupra, în stânga, Trei trecuse deja cam de o treime din urcușul abrupt.

Sprintând pe ultimii câțiva metri, am așteptat ca monitorul meu intern să măsoare înălțimea. Tăcere. O altă funcție blocată. Mișcarea degetelor mele exprima frustrare. Nu era sincronizarea ideală pentru pierderea abilităților de android. M-am uitat din nou în sus și am estimat cam cinci, nu, șapte metri. Cel puțin. Apoi, n-am mai stat pe gânduri și m-am lansat. Săritura m-a dus câțiva metri în sus, pe zid. Degetele mele s-au cufundat în noroiul alunecos și rece și s-au chinuit să se agațe, iar tenișii mei au făcut la fel. N-am reușit să opresc alunecarea înapoi la pământ. Roșul a clipit pe un monitor din stânga mea. M-am prins exact la timp.

Concentrează-te.

La doi metri deasupra, Trei sfida gravitația și continua să se cațere, cu picioarele desfăcute. Arăta de parcă se agățea de perete doar prin forța voinței. Apoi, am observat felul în care își muta câte o mână, cu grijă, căutând sub noroi, înainte de a încerca să-și miște o altă parte a corpului.

Caută.

Asta era! Sub tot acel noroi erau fisuri, locuri de unde să te prinzi cu mâinile.

Ceva.

Mi-am băgat ambele mâini în noroi, sus, și am scormonit în nămol, până când degetele mele au îndepărtat suprafața. Moale, era prea moale. M-am uitat în sus și am văzut cum Trei găsește o altă gaură, în timp ce degetele mele căutau pe suprafața care părea alunecoasă ca metalul. Disperarea îmi cuprinsese pieptul, odată cu trecerea timpului. Moale. Moale. Moale.

Așteaptă.

Degetul meu stâng a dat la o parte o protuberanță mică, rotundă. Micuță, dar suficientă. Trebuia să fie suficientă. M-am prins de ea cât de bine am putut, cu mâna plină de noroi, și mi-am ridicat partea de sus a corpului, urmată de piciorul drept, apoi de cel stâng. Imitând poziția lui Trei, mi-am ținut picioarele depărtate și am fost recunoscătoare pentru asta. Cu cât îmi erau mai depărtate, cu atât mă țineam mai bine. Următoarea gaură am găsit-o mai rapid. Și pe următoarea la fel. Puteam să o fac. Puteam...

O fâlfâire, în stânga mea. Dintr-o ușă ascunsă pe la jumătatea zidului, a apărut o siluetă acoperită din cap până-n picioare cu un combinezon negru, doar ochii i se vedeau în spatele unui plastic dreptunghiular transparent. În clipa următoare, s-a lansat spre Trei. Două mâini înmănușate s-au înfășurat în jurul piciorului ei drept. Am continuat să mă cațăr, în timp ce Trei se întindea disperată spre partea de sus a peretelui, de care o mai despărțeau doar câțiva centimetri. Dar greutatea soldatului s-a dovedit prea mult. Acesta și-a proptit pantoful de perete și a mai tras o dată. O clipă mai târziu, amândoi s-au rostogolit la pământ.

Poc! Am înțepenit, la auzul sunetului, apoi m-am întins după o altă gaură, refuzând să mă uit în jos, când am auzit o încăierare. În sfârșit, eram în față, dar nu eram atât de proastă să cred că soldatul o va ține pe Trei deoparte pentru mult timp. Mâna mea dreaptă scotocea prin noroi, când degetele înmănușate s-au încleștat în jurul gleznei mele. Înainte să pot găsi o gaură, soldatul trăgea de mine, în jos, jos, jos. Când corpul meu a alunecat, tot ce mi-a venit în minte a fost focul care cuprindea pielea mamei.

Nu! Tocmai când degetele înmănușate m-au strâns mai tare de gleznă, mi-am îndoit genunchiul stâng și mi-am lipit piciorul de perete. Apoi, am lovit cu dreptul, cât de tare am putut. Pantoful meu

a atins fața soldatului atât de tare, încât mi-a dat drumul pe loc. Unde era Trei? Am aruncat o privire rapidă în jos și am văzut-o, îl lăsase pe atacatorul ei nemișcat în noroi și își reluase urcușul. Ochii noștri s-au întâlnit scurt, în lumina slabă, verde cu verde. Apoi, m-am întors și m-am împins mai în sus. I-am ignorat pe Trei, pe soldați, totul, și m-am concentrat pe găsirea găurilor și pe strădania de a nu aluneca, astfel că am găsit un calm ciudat în monotonia acelor mișcări. Găsește gaură. Trage în sus. Picioarele. Repetă. M-am uitat în sus, iar inima mea a început să bată cu putere. Mai aveam doar șase găuri. Nu cinci. Nu patru. Când am ajuns la doar trei găuri, cu un zgomot ca de tunet, peretele a început să se cutremure. Mișcarea neașteptată și violentă a făcut să-mi alunece mâna. Picioarele mele au pedalat în noroi, fără vreo șansă să se țină. Mișcarea a crescut în magnitudine și, Doamne, mâna mea stângă aluneca. Mi-am îndoit degetele și m-am prins de capătul peretelui. Mă mai țineam doar cu vârfurile degetelor. Peretele s-a scuturat, iar strânsoarea mea a slăbit. M-a cuprins teroarea. Nu puteam să cad, nu în clipa aceea. Căderea însemna timp pierdut și, de la acea înălțime, probabil, rănire. Dacă mă răneam, mama era ca moartă. Degetele de la mâna dreaptă au căutat prin noroi, să se prindă de ceva. Haide. *Haide*. Am mai găsit o gaură, tocmai când mâna mea stângă pierduse de tot contactul. Am tras aer în piept și mi-am ridicat corpul. Acel ultim metru era aproape imposibil de urcat, având în vedere cât era de alunecos peretele și cât de tare se mișca, iar gravitația mă trăgea în jos. Dar, cumva, am reușit. În clipa în care brațul meu drept a ajuns sus, cutremurul s-a oprit și s-a auzit difuzorul.

–Nouă minute.

Prea mult, prea mult. Cumva, trebuia să măresc viteza. Mi-am ridicat piciorul drept peste perete. În clipa în care am privit în jos, mi-a scăpat un sunet de surprindere. Nu mai era noroi. Peretele era din metal curat – argintiu și lucios –, la fel și cel opus. Trei frânghii groase se întindeau de-a lungul a ceea ce trebuia să fie o deschizătură de cel puțin douăzeci de metri între ei. Iar în jos, dedesubt, era un hău adânc, plin cu apă murdară. Categorical, să cazi nu era o opțiune. M-am lăsat să alunec câțiva metri, cu dreptul, până când am ajuns la cea mai apropiată frânghie. O clipă mai târziu, mă bălăngăneam deasupra hăului.

Capitolul 31

Cu grijă, mi-am mutat mâinile pe frânghie și m-am întors, astfel încât să fiu cu fața spre partea de unde venisem. Mi-am mutat mâinile în spate, una câte una. În loc să fie aspră și ușor de ținut, frânghia era alunecoasă. Iar când mi-am ridicat picioarele, să le înfășor în jurul ei, să mă țin mai bine, toată chestia s-a clătinat. Am înghițit greu. Alunecoasă și nu foarte întinsă. Perfect. Apoi, mi-am lăsat capul pe spate, mi-am fixat privirea pe mâini și am început să-mi croiesc drum spre peretele îndepărtat. Abia parcursesem câteva picioare, când o sclipire de portocaliu mi-a atras atenția. Înainte să mă pot opri, capul meu s-a întors spre dreapta. Timp de trei secunde lungi și agonizante, am văzut-o pe mama cum se luptă să se dezlege, în timp ce focul pâlpâia în fața ei, mult mai aproape deja. Apoi, am închis ochii strâns și am continuat, concentrându-mă doar pe ritmul constant al mâinilor.

Trage. Trage. Trage.

Când eram pe la jumătatea drumului, am auzit primul pocnet. Capul meu s-a întors spre stânga, prea repede, astfel că întreaga frânghie s-a legănat. O fereastră din perete s-a deschis și a lăsat să iasă o țeavă neagră. Una care ținea spre pantofii mei. Mi-am desfăcut picioarele, exact la timp. Laserul nu m-a nimerit, dar, chiar și așa, am simțit arsura pe care a lăsat-o în urmă, iar stomacul meu s-a chircit. Încă una dintre modificările speciale ale lui Holland, fără îndoială, armele cu laser, care chiar te răneau.

Nu-mi permiteam să fiu nimerită. Fără să mai pierd timp prețios pentru a-mi ridica din nou picioarele, mi-am croit drum spre partea cealaltă, cu mușchii încordați, în timp ce ascultam atentă, să aud un alt sunet elocvent. Frânghia s-a clătinat prea mult. Așa procedau și soldații obișnuiți? De ce tolerau așa ceva? De ce Lucas tolera așa ceva? Toate întrebările și speculațiile mele s-au risipit, când cu coada ochiului am văzut frânghia din stânga mea bălăngănindu-se.

Trei. În spatele meu. Și venea repede. Peretele lucios din metal se profila în față ca ivit dintr-un coșmar industrial. Era la mai puțin de zece metri. M-am împins în față cu mâna dreaptă, apoi cu stânga, micșorând distanța, cu fiecare mișcare.

Clic. Clic.

Ferestre care s-au deschis pe ambele părți. Amenințarea mea venea din dreapta. Am avut doar o clipă să văd țeava care țintea mâinile mele și chiar mai puțin să reacționez. Mi-am arcuit spatele ca o gimnastă, mi-am ridicat picioarele, le-am împins puternic în sus și, în același timp, mi-am dat drumul. Pentru o clipă îngrozitoare, am zburat prin aer și nimic nu m-ar fi oprit, dacă aș fi căzut în apa murdară de sub mine. Mi-am lăsat capul în jos, iar laserul a trecut pe lângă el. Chiar prin locul unde fuseseră mâinile mele, cu câteva clipe mai devreme.

Din poziția mea cu capul în jos și cu spatele, am văzut-o pe Trei teafără. Venea spre mine, într-un ritm imposibil de rapid. M-am legănat înainte și înapoi și mi-am luat elan, până când, în sfârșit, mâinile mele s-au prins din nou de frânghie.

Clic. Clic.

Mâinile mele au continuat să se miște, în timp ce privirea mi s-a îndreptat spre dreapta, apoi spre stânga. Nicio fereastră. Frânghia s-a smucit puternic. Apoi, am alunecat în jos, cu tot cu ea și m-am trezit atârând. În timp ce mă prăbușeam cu spatele spre peretele îndepărtat, am văzut-o pe cealaltă jumătate legănându-se pe partea opusă.

Bine țintit.

Acela a fost ultimul meu gând, înainte să mă lovesc întâi cu capul de peretele de metal. Impactul a reverberat pe coloana mea vertebrală și mi-a zdruncinat frânghia în mâini. Am alunecat două picioare în aer, apoi am prins-o și *pac!* am lovit peretele din nou. Am alunecat, până când mâna mea stângă a rămas în aer, iar eu mă bălăngăneam ca un fel de ofrandă pentru răbdătoarea apă de dedesubt. Trebuia să mai aștepte. M-am întins și am apucat frânghia cu mâna liberă, m-am întors încet cu fața la perete și mi-am proptit pantofii de el. Când am ajuns sus, mi-am permis o scurtă privire înapoi și am simțit exaltare. Trei se cățara pe frânghia ei, dar bucata aceea era legată de peretele îndepărtat și mi-am dat seama că o puteam învinge. Trebuia doar să termin la timp.

De unde eram cocoțată am văzut că mai era un perete care îmi bloca drumul, la o distanță de doi, trei metri. Nu din metal, ci din piatră. Dar pietrele se întindeau până sus, la tavan. Singurul mod de a trece era prin două tunele rotunde din metal, care se șteau cam la șapte metri deasupra pământului. Și nu erau foarte largi.

În timp ce îmi începeam coborârea, soluția mi-a clipit în minte, rapidă ca un fulger.

Coboară acest perete, traversează, urcă sau... coboară la nivelul tunelului și scufundă-te.

Am alunecat pe suprafața pietroasă și am simțit cum gura întunecată a tunelului îmi atrăgea privirea de parcă eram un fluture atras de bec.

Siguranță sau timp, siguranță sau timp?

– Șase minute.

Decizie luată.

Nu am mai stat pe gânduri. M-am clătinat pe o piatră care ieșea un pic deasupra nivelului la care era tunelul și mi-am dorit încă o dată ca funcțiile mele de android să nu fi fost blocate. Apoi, mi-am ridicat brațele deasupra capului, m-am aplecat în față și, cu o rugăciune tăcută, adresată oricui o fi ascultat, m-am scufundat.

Nimic nu se compară cu a-ți da seama, cu o fracțiune de secundă prea târziu, că ai calculat greșit. Vântul îmi fluiera în urechi, în timp ce panica mă cuprindea și alunecam prea mult. Am văzut pietrele care se ițeau și care aproape că mi-au atins fața. M-am răsucit, mi-am aruncat în sus mâna stângă și am reușit să apuc o mână de metal, cu vârful degetelor. După o balansare periculoasă, în timpul căreia aproape că am căzut, mi-am ridicat corpul pe suprafața rece din metal a tunelului. Și am ajuns înăuntru. Pe lângă întuneric, primul lucru pe care l-am observat, când am început să mă târăsc, a fost mirosul infect, ranced. Cu cât înaintam mai mult în tunel, cu atât devenea mai puternic. Și am reușit să-l asociez cu ceva din memorie.

Carne. Carne alterată.

Am scuturat din cap, de parcă asta ar fi putut alunga gândurile îngrozitoare despre ceea ce putea fi acolo.

Nu te gândi. Doar mergi.

Am virat după un colț, unde, din cauza luminii slabe, gaura îngustă a dispărut. Înăuntru aerul era răcoros, iar metalul ușor umed sub mâinile mele. Mă simțeam de parcă aș fi fost izolată de restul lumii. Doar întunericul, respirația mea și sunetul ritmic scos de mâinile și de genunchii mei. Dar știam că de undeva, cumva, Holland se uita și aștepta să ezit.

Am mai întors pe un hol și am avut impresia că podeaua fuge de sub mine. Alunecam, alunecam, mâinile mele băjbâiau după ceva care să mă încetinească, dar pereții erau prea alunecoși. Am aterizat cu o bufnitură. Ca acționată de presiune, s-a aprins o lumină mică în mijlocul tubului. În față, spațiul se îngusta atât de mult, încât nu mai puteam să mă târăsc în patru labe. Fără să mă opresc, m-am sprijinit pe antebrate, am strâns din dinți și m-am mișcat cât de repede am putut.

Duhoarea devenea și mai puternică.

În față, tunelul cotea scurt spre stânga. Am înconjurat cotitura, sperând că se va vedea capătul. În schimb, am văzut picioare. Picioare goale atașate de un corp, un corp care duhnea a moarte.

Am pierdut secunde prețioase holbându-mă la tălpile acelea, de aceeași mărime ca ale mele, și respirând pe gură, să inhalez mai puțină duhoare.

Holland pusese un mort acolo ca parte din competiție?

Nu te gândeai la asta. Doar mergi.

Îmi simțeam capul învârtindu-se, dar m-am forțat să înaintez. Am ajuns la picioarele corpului și mi-am dat seama, ușor îngrozită, că tunelul era atât de îngust acolo, încât nu aveam cum să trec fără să îl ating. Mi-am târât pieptul pe lângă picioarele inerte, pe lângă torsul în tricou. Era o fată cu o claie de păr șaten lung. Apoi, am ajuns în dreptul feței și tot corpul meu a înțepenit. Fata era de vârsta mea, de înălțimea mea, avea înfățișarea mea. Iar ochii ei, care erau larg deschiși, erau verzi.

Trei. Ajunsese cumva înaintea mea, să îmi întindă o capcană? Dar stai... era imposibil. Apoi, privirea mea a căzut pe o parte a capului ei, unde o incizie urâtă se întindea pe toată lungimea scalpului. Plus o gaură de glonț. Of, Doamne! Nu era Trei. Unu. Doar că nu versiunea din memoria mea zdrențuită. Fata aceea fusese energică, vie, în timp ce asta... era o scoică goală. Pustiită. Și atât de evident deloc umană.

Un țiuit mi-a umplut urechile, atât de tare, încât, la început, am crezut că venea de la un difuzor. Dar nu, venea din interiorul capului meu, o reacție emoțională fantomă. Mi-am înghițit țipătul, care îmi urcase în gât. Părere de rău, tristețe și furie: s-au transformat într-o amară simfonie în pieptul meu, în timp ce mi-am lăsat în urmă predecesora, ca pe o jucărie aruncată. Am trecut repede pe lângă un șobolan măcelărit, câteva picioare mai în față, care era și sursa duhoriilor. Încă un truc al lui Holland.

Tunelul a făcut din nou o curbă și, în sfârșit, a apărut un cerc de lumină. Când m-am apropiat de ieșire, lumina a dispărut, dar nu puteam lăsa asta să mă încetinească. M-am grăbit să înaintez și am plonjat în spațiul gol, dar nu am aterizat pe podeaua murdară. Nu, am aterizat pe o grămadă de chestii tari și ciudate, dar nu foarte tari, totuși. Iar când luminile au revenit, mi-am dat seama. Bucăți de corpuri, peste tot unde mă uitam, dar androizi, nu oameni. Grămada

de vechituri a lui Holland. Pentru o clipă, uimirea m-a ținut locul și mi-a întors stomacul pe dos. Apoi, m-am ridicat și am sărit, clătinându-mă pe suprafața neregulată. Abia m-am ferit de o grămadă de brațe.

Măcar dacă aș fi putut vomita. Poate că atunci greața continuă care îmi răscolea stomacul și care îmi umplea gura cu salivă ar fi dispărut. Dar nu puteam să vomit. Nu puteam să fug. Simulatorul era acolo undeva, îngropat într-o mare de membre aruncate. Membre exact ca ale mele.

– Mai sunt trei minute.

Vocea computerizată m-a pus în mișcare. M-am aplecat și am luat un braț. M-am forțat să mă uit înăuntru. Gol, cu excepția câtorva sârme rămase. M-am înfiorat și l-am aruncat cât colo, apoi am luat o parte de jos a unui picior. Pielea părea artificială, deshidratată, de parcă atunci când piciorul fusese separat de restul corpului dispăruse din el orice urmă umană. L-am lăsat și am apucat un tors. O incizie îngustă îl despărțea în două jumătăți. Cu o determinare macabră le-am separat și am scanat interioarele, cât de repede am putut. Sârme, plăci din metal, plastic. Dar obiectul care mi-a captat atenția a fost unul mic, de mărimea unui pumn. Nu simulatorul, ci o pompă. Neagră, moale. Mecanică. O inimă falsă, pentru o persoană falsă. Înăuntru, nimic care să semene cu un suflet. Am respirat greu. Poate că *eu* nu aveam suflet, dar, dacă ele existau, atunci, cu siguranță, mama avea unul.

Mănată de o înnoită determinare, am devenit o mașinărie de scanat membre. Dincolo de grămada aceea, am auzit un fel de șoaptă, apoi o izbitură. Celălalt tunel. Trei. Trebuia să găsesc simulatorul. Repede. Marea de corpuri devenea tot mai mică, mai mică, pe măsură ce dădeam la o parte mâini, picioare, brațe. Iar zgomotul creștea. Disperarea m-a cuprins ca într-o menhină. Nu aveam să îl găsesc la timp. Trei avea să ajungă la el, apoi...

Am mai dat la o parte un picior inutil și l-am văzut – un dispozitiv mic, rotund și roșu, cam de circumferința căinii de cafea pe care o folosea mama în fiecare dimineață. Pe el era desenată imaginea unei dinamite. Deasupra mea am auzit-o pe Trei, ajunsese la capătul tunelului. Degetele mele s-au curbat în jurul sferei, în aceeași clipă în

care Trei a lovit pământul, împrăștiind în jur membre. Am strâns simulatorul, protector, cu avertismentul lui Holland clar în minte. Dacă îl scăpam, pierdeam totul.

M-am răsucit și m-am împins în față pe piciorul drept, gata să sprintez spre linia de final. Am simțit pe braț o strânsoare puternică, ce m-a tras înapoi.

Capitolul 32

M-am clătinat spre spate, în timp ce gândurile îmi alergau nebunește prin cap. Nu aveam timp de o încăierare cu Trei. Poate că reușeam să mă înțeleg cu ea.

– Te rog... trebuie să o salvez pe mama.

M-am întors, să o văd, cu pulsul galopând. Nu. Mai. Aveam. Timp. A aplecat capul spre stânga, în felul acela al ei, cam cum făceau cățelușii.

– Tu nu ai mamă.

Ceva îndurerat trebuie să-mi fi trecut peste față, pentru că i s-a văzut o mică încruntare între sprâncene.

– Nu e vorba că nu te înțeleg, m-au programat pentru asta. Dar mi s-a cerut să mă supun ordinelor.

– Ordine? Nu vrei să faci mai mult de atât? Să fii mai mult decât un android?

În timp ce am rostit cuvintele, mi-am smucit neașteptat brațul. Nimic. Nu îmi dădea drumul. Cât îmi mai rămăsese? Două minute? Unul?

– Asta e diferența dintre noi. Eu sunt mulțumită așa cum sunt, iar tu... nu ești. E păcat. Nu e nimic rău în a fi android.

Mi-am strâns mâna pe dispozitiv, în timp ce în minte îmi încolțea un plan disperat, nebunesc.

– Doar dacă nu cumva, la un moment dat, ai crezut și tu că ești om.

În timp ce rumega asta, mi-am relaxat brațul.

– Vrei simulatorul? Uite, prinde-l.

În clipa următoare, am aruncat micul dispozitiv în sus deasupra noastră, cât de sus am putut. Am citit surprinderea în ochii holbați ai lui Trei, șocul că am făcut un lucru atât de irațional, înainte să își ridice privirea. Nu a văzut pumnul meu venind spre fața ei, până când a fost prea târziu. Am pus tot ce aveam în acea lovitură. Pumnul meu s-a lovit de nasul ei familiar, apoi am văzut-o zburând în spate, spre perete.

Explozibilul!

Am plonjat și l-am prins la numai câțiva centimetri de pământ. Iar apoi m-am ridicat și m-am pus pe fugă. Știam că aveam doar un avans mic față de Trei, dar trebuia să îmi fie suficient. La capătul tunelului, am văzut un cerc de lumină, iar dincolo de el, imaginea glorioasă a unei dungi roșii – linia de sosire.

– Un minut.

Pașii lui Trei răsunau undeva în spatele meu, dar aproape că ajunsesem. Aveam să câștig, apoi aveau să o elibereze pe mama și... Stai un pic. De ce nu era nimic acolo? Ideea m-a izbit o milisecundă prea târziu. Piciorul meu a atins pământul, iar explozia mi-a asurzit urechile. În același timp, un cerc perfect s-a format sub mine și am căzut. Am lovit pământul cu o izbitură, la timp să aud:

– Teren minat declanșat. Minus zece puncte.

Cel puțin nu scăpasem simulatorul. M-am prins cu mâinile și picioarele de lateralele opuse ale găurii înguste și m-am cățărat. Din spate, Trei cobora iute spre mine. Am privit în direcția opusă, spre linia de sosire. Aveam o singură șansă. Dacă ratam din nou... Am strâns dispozitivul la piept, ca pe o minge de fotbal, am sprintat cât de repede am putut. Trebuia să prind viteză mai mare, astfel încât...

O altă explozie s-a auzit. Pământul s-a cutremurat. Disperată, am continuat să alerg, simțind cum piciorul drept încearcă să forțeze noroiul care nu mai era acolo. Am aterizat pe un teren solid și am continuat. Am alergat direct spre potcoava de lumină care marca finalul tunelului.

– Teren minat declanșat. Minus zece puncte.

La câteva picioare de deschizătură, am mai atins un teren minat. Simulatorul a alunecat. Pentru o clipă îngrozitoare, am jonglat cu el și m-am aruncat în față.

Nu-l lăsa să scape.

Degetele mele s-au întins și s-au strâns în jurul suprafeței alunecoase, înainte să cadă. Mi-am înălțat capul și am privit peste umăr. Am văzut-o pe Trei sărind peste găurile pe care le lăsasem în urmă. Trișoarea. Dar nu avea să mă prindă. Aveam să câștig.

– Zece secunde.

Am continuat să alerg. Mai erau câțiva pași. Am trecut prin tunel și am ieșit la lumină.

– Șase secunde.

Apoi, am privit spre stânga, iar speranța rămasă s-a prăbușit într-o mare prăpastie. Cumva, traseul avea o formă de potcoavă și ne scosese în cealaltă parte a camerei din sticlă. Am văzut-o pe mama. O flacăra flămândă, mai înaltă ca mine, era la numai un pas, îndreptându-se spre ea.

Nu! Am privit spre linia de sosire, care era la vreo treizeci de metri în față.

– Trei secunde.

Nu aveam să reușesc.

Îmi venea să mă prăbușesc, chiar atunci și chiar acolo. Tot testul acela pentru nimic.

Mama.

Cu un urlet pe care abia l-am recunoscut ca fiind al meu, m-am lăsat spre stânga, apoi am sărit. Când mâinile mele întinse au lovit sticla, peretele s-a cutremurat, apoi s-a făcut bucăți și fragmente mici și ascuțite mi-au intrat în piele. Am lovit podeaua, m-am rostogolit și am sărit în picioare, totul într-o singură mișcare. Flăcările erau la doar câțiva centimetri de picioarele mamei când am ajuns la ea. Cu două smuciri puternice, am eliberat-o.

– Mila, nu! a tușit mama, pe jumătate inconștientă, în timp ce căldura flăcării ne ardea din spate.

Am ridicat-o, m-am dat înapoi din calea flăcărilor și am aruncat o privire disperată peste umăr. Era vreo ușă acolo? Eu mă descurcam cu sticla spartă, dar mama... A gemut din nou și, spre surprinderea mea, lacrimi au început să-i curgă de sub pleoape.

– E OK, mamă. Te-am luat.

Mama a deschis ochii, iar albastrul irișilor părea lucios.

– Întotdeauna ai fost foarte curajoasă, Sarah. Foarte curajoasă, a murmurat ea.

Sarah?

– Uite, a zis arătând în spatele meu chiar înainte să leșine.

Am simțit cum căldura dispare, până să mă întorc și să mă uit. Flăcările nu mai erau. Nu se mai vedeau deloc, dispăruseră fără urmă, deși mirosul slab de fum încă se mai simțea. Chiar în spatele zonei de unde venise focul, așteptau cinci soldați – Mitchell, blondul, doi care fuseseră pe hol mai devreme și unul pe care nu îl mai văzusem – împreună cu Lucas. Holland nu era cu ei și am fost recunoscătoare pentru asta. Încrezătoare în promisiunea șoptită a lui Lucas că o vor duce la infirmerie, am lăsat-o pe mâna soldaților. Nu știam de ce leșinase, dar, dacă era din cauza fumului inhalat, putea fi grav. Mușchii mei s-au încordat, pregătiți. În clipa aceea, nu aveam nimic de pierdut.

– Dr. Laurent o să fie bine. Îți promit, a zis Lucas.

Poate că avea să-și revină, dar pentru cât timp? Ultima mea șansă, ultimul test... îl căzusem. Dacă mama murea – dacă eu muream – era doar vina mea. Pornirea de a fugi după ea, de a face bucăți pe oricine mi-ar sta în cale era aproape irezistibilă. Poate că n-ar trebui să îi rezist, m-am gândit.

– Dacă te lupți, va fi rău pentru ea. Pentru amândouă. În clipa în care vei ataca, bărbații care sunt cu ea vor fi alertați. Au ordine să o elimine, dacă te opui.

Duritatea din vocea lui Lucas m-a făcut să înțeleg că vorbea serios.

Un nou val de furie a erupt prin mine. Eliminată? Cum putea vorbi atât de nemilos despre viața mamei? În clipa aceea, toate gesturile de bunătate pe care mi le arătase în trecut au fost spulberate. Îmi doream să atac, să îl rănesc. Dar nu puteam să mă mișc. Eram prea îngrozită că, dacă făceam un singur pas în direcția greșită, mama avea să moară. O idee inevitabilă mi-a apărut în minte. Putea să moară oricum. Deasupra, luminile scliffeau și aruncau totul într-o strălucire rece. Acea strălucire artificială făcea ca pielea lui Lucas să aibă o paloare ciudată.

– Uite, vino cu mine! Înainte ca generalul Holland să se întoarcă personal după tine.

Ceilalți soldați au rămas pe loc. Armele lor erau pregătite. Mi-am ridicat brațele, cu palmele în sus.

– Ai face bine să spui adevărul în privința mamei.

Când soldații au înaintat, Lucas m-a surprins scuturând din cap către ei.

– Nu, nu e nevoie să fie închisă. Puteți pleca.

Cei doi s-au uitat unul la altul. Cel mai scund a ridicat din umeri. S-au întors și ne-au dus în stradă, iar ușa s-a închis în urma lor. Lucas mi-a făcut semn să îl urmez. În timp ce îi priveam spatele, un singur cuvânt continua să-mi umble prin cap.

Eliminată. Eliminată.

Eliminată.

Partea a patra

Capitolul 33

Lucas șchiopăta și mai vizibil decât de obicei, pe holul gol; piciorul lui stâng lovea mai tare decât înainte, cu un ușor hârșăit al pantofului pe ciment. M-am concentrat pe acel detaliu, în efortul de a-mi recâștiga controlul. Liftul era silențios, la fel ca ieșirea noastră. Brusc, o idee s-a furișat în mintea mea, în timp ce îi priveam încordarea umerilor, părul răvășit cu mâna, care se încăpățâna să nu stea aranjat. Dar dacă nu vorbea pentru că voia să se detașeze? Adică, nu era ca și cum avea nevoie să facă un efort pentru a realiza că picasem. Așa că, poate, doar se pregătea pentru când nu voi mai fi.

Nu voi mai fi. Un râs isteric mi-a urcat în gât. Cred că mă foloseam de eufemisme pentru a-mi face situația mai ușor de suportat. Prin „nu voi mai fi” înțelegeam „reprogramată” sau, și mai rău, „eliminată”. Indiferent care dintre ele ar fi fost, prin doar câteva modificări, eu cea pe care o știam ar fi dispărut pentru totdeauna. Dacă m-ar fi reprogramat, mi-aș mai fi amintit-o pe mama? Nu, n-ar mai fi însemnat nimic. Doar o altă față în marea de fețe. Mi-am înfășurat brațele în jurul taliei și m-am înfiorat. Și mai rău... ea ar fi pedepsită pentru eșecul meu, o spusese Holland. Să furi de la armata SUA... ar fi fost închisă pe viață. Dacă aș fi trecut toate acele teste... fusesem atât de aproape, atât de aproape să o salvez...

M-am oprit, am privit în jos, am încercat să mă liniștesc, cu toate că mă întrebam de ce. Se terminase. În clipa aceea, dacă îmi ascundeam emoțiile, nu ajuta cu nimic. Cu o panică tot mai mare, m-am

împlicit mai aproape de Lucas și l-am apucat de partea din față a cămășii. Inima lui bătea puternic sub material, o mărturie a faptului că era om, că în sinea lui era un om de treabă. Dar știam prea bine că acel ritm regulat putea minți.

–Știu că ultimul test a fost ca și cum mi-aș fi semnat condamnarea la moarte... deși, presupun că nu poți omori cu adevărat ceva ce n-a fost vreodată viu, nu?

Un sunet suspect de asemănător cu un suspin mi-a scăpat. Apoi, gâtul meu s-a strâns, în timp ce teroarea tăia în mine. Indiferent ce spuneau, eram vie. Trebuia să fiu. Cel puțin parțial. Pentru că singurul gând care mă chinuia în clipa aceea era: *nu vreau să mor*.

Nu voiam să mor. Nu când abia apucasem să trăiesc.

Mi-am încheștat pumnii, am așteptat ca senzația care îmi strângea pieptul să se potolească un pic, până când am reușit să vorbesc fără să mă pierd.

–Uite, știu că nu poți să faci nimic pentru mine, am zis, în cele din urmă, dar poți, te rog, să încerci să ai grijă de mama? Dacă eu nu o să mai fiu, nu o să-ți mai provoace suferințe. Nu vor mai exista motive.

Lucas s-a uitat în ochii mei atât de direct, atât de intens, de parcă vedea dincolo de ei, căutând ceva în mine, undeva adânc în mine. De parcă mă putea scruta cu privirea. Îmi venea să îi spun că, dacă găsea ceva neașteptat, să mă anunțe. Pentru că, în ciuda faptului de netăgăduit că nu eram om – în cea mai mare parte, oricum –, în ciuda dovezii pe care ecranul computerului din sala de reparații o arătase, eu tot îmi închipuiam interiorul meu exact la fel ca al unei fete oarecare de șaisprezece ani. Sânge și mațe și oase. Un creier și o inimă funcțională. Speranțe și vise, temeri și păreri de rău. N-aveau decât să-mi spună adevărul, dar nu puteau să mă forțeze să îl accept. Lucas a ridicat mâna, și-a lăsat degetele să plutească o vreme în aer, spre mine, înainte să bage mâna în buzunar.

–Trebuie să te duc în celulă, să pot merge la computerul meu, a zis privind în gol la un punct aflat deasupra capului meu. Generalul Holland va aștepta un raport în curând.

Am aprobat din cap, indiferentă.

– Va trebui să... să-mi dai drumul la cămașă, mai întâi.

A fost un moment ciudat, mi-am dat seama că încă îl țineam de cămașă, de parcă era un colac de salvare. Am mormăit un „scuze”, am lăsat repede cămașa, m-am dat înapoi și am văzut dungile maronii urâte pe care le lăsasem pe ea. Uitasem. Cumva, în tot acel haos, uitasem că eram plină de noroi.

– Cămașa ta, am zis.

S-a uitat în jos, la ea, de parcă nici el n-ar fi observat.

– Se spală, a murmurat.

M-a condus pe două coridoare, iar al doilea era plin de uși. Picioarele mele au încetinit, iar atenția mi-a fost atrasă de primul dreptunghi din oțel. Oare mama era dincolo de acea ușă? Sau dincolo de următoarea? Sau dincolo de cea de după ea?

– Nu e aici, a zis Lucas încet, pășind în același ritm cu mine. O țin într-o altă zonă a clădirii.

Privirea mea s-a retras de la ușă, în defensivă. Poate că mințea, dar, cumva, nu mă îndoiam de el. Puteau să o ascundă pe mama oriunde. Am trecut de încă două uși identice, aflate pe dreapta, înainte să se oprească și să deschidă una îngustă.

– Duș, a zis el. Nu te grăbi.

Am ieșit după vreo cincisprezece minute de frecat zdravăn, în sfârșit, curată și îmbrăcată din nou cu vechile mele haine, care fuseseră ordonat puse pe un scăunel dintr-un colț. Am mai trecut de două uși, până să parcurgă ritualul codului de acces. După ce s-a auzit bâzâitul, iar ușa s-a deschis, am intrat, fără entuziasm, și am luat notă de ceea ce era în jur. O încăpere mică; chiar mai mică decât camera mea de la Greenwood Ranch.

Dimensiuni: 2 metri pe 2 metri.

De data aceea, n-am reușit să adun suficiente sentimente ca vocea să

mă enerveze. Chiar dacă, încă o dată, aş fi putut trăi şi fără să ştiu dimensiunile exacte ale camerei. Nu erau multe de văzut acolo. Un pătuţ îngust, lângă peretele din spate, o cuvertură verde-oliv împăturită deasupra. Un dulăpior metalic ataşat de peretele din dreapta. Podeaua din ciment era goală. Iar mirosul puternic de dezinfectant alungase orice urmă a ocupanţilor anteriori. Era o cameră fără pretenţii, o încăpere care nu încerca să pară altceva decât era: o celulă. Poate chiar locul unde aveam să dorm pe veci. Am simţit cum mă cuprinde oboseala, o amintire a faptului că oamenii – chiar şi cei falşi – aveau nevoie de odihnă. Am făcut doi paşi spre pat şi m-am aşezat. M-am întrebat dacă era oboseală adevărată sau dacă, în vreun fel, creierul meu ştia când să declanşeze un semnal fals. Poate că era în funcţie de activitatea pe care o efectua corpul meu – ca o ecuaţie –, pentru că, în mod sigur, varia prea mult să fie bazată doar pe timp. Nu mă mai interesa suficient de mult încât să întreb. Ignorând felul în care Lucas apăruse în uşă, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară, m-am lăsat să cad pe o parte. Pleoapele mi s-au închis. Sub ele s-a adunat umezeala, dar nu m-am sinchisit să o şterg, de data asta.

O respiraţie grea, un oftat interior. Paşi ezitanţi. Sunetul unei articulaţii trosnite.

– Mila?

Vocea lui Lucas, blândă, de parcă se temea să nu mă sperie. Se auzea foarte de aproape.

– Te simţi bine?

Am deschis ochii, deloc surprinsă să îl văd ghemuit lângă pătuţ. De data aceea, când a întins mâna, nu s-a mai oprit, nu până când degetele lui au atins urmele lacrimilor de pe obraji mei. Am îngheţat, fără să mă mişc, simţind blândeţea, căldura pielii lui pe a mea.

– Plângeai, a zis în şoaptă.

M-am uitat la el. Asta însemna că îi pasă? Că cineva din lumea aceea, în afară de mama, în afară de un băiat pe care, probabil, nu aveam să-l mai văd vreodată, vedea în mine ceva mai mult decât o

mașinărie scumpă? Pentru că începusem să-mi pierd credința în mine.

Mi-a șters mai întâi un obraz, apoi pe celălalt. Acel gest simplu, acea mică dovadă de compasiune mi s-a părut un miracol. Apoi, a spulberat iluzia, s-a uitat peste umăr și, brusc, s-a îndreptat, înainte să ridice mâna la nivelul ochilor, să se uite la lichid și să se frece cu el pe degete. De parcă evalua proprietățile fizice ale lichidului. Și exact asta făcea. Lucas era uimit de rezultatul extraordinar al cercetărilor, care eram eu, nici mai mult, nici mai puțin. M-am rostogolit pe partea cealaltă, cu fața la perete. Speram să își ia indiciul și să alerge să-și analizeze informațiile. Când ușa s-a închis în urma lui, mi-am ridicat genunchii la bărbie și i-am strâns tare. Poziția fetală; ceva ce nici măcar nu cunoscusem. Pânțele din care veneam nu fuseseră al unei ființe vii, ci un laborator, probabil că unul la fel de rece și steril ca încăperea aceea. Ar fi trebuit să mă simt acasă.

Am închis ochii, sperând ca realitatea să dispară, măcar pentru o vreme. Mi-am închipuit că eram protejată. În siguranță. Mi-am imaginat că simțeam mirosul loțiunii cu rozmarin a mamei, că simțeam alunecarea moale a mâinii ei prin părul meu, că îi auzeam bătăile inimii deasupra mea, ca o dovadă blândă că nu eram singură. Nu voiam să fiu singură.

Pe coridor s-au auzit pași apropiindu-se, mult mai curând decât anticipasem. Mersul șchiopătat al lui Lucas, împreună cu alte două perechi de pași. Am sărit în sus. Era bine? Era rău? Nu conta? Cu siguranță, Lucas nu avea cum să fi terminat atât de repede analiza datelor ultimului test. Iar dacă terminase... ce însemna asta?

Ușa a bâzâit și s-a deschis, iar în prag a apărut silueta înaltă a lui Lucas. Pe lângă petele pe care i le făcusem eu pe cămașă, acum, vârfurile gulerului erau întoarse în sus, de parcă fuseseră molestate de niște degete stresate. Dar, în ciuda acestui aspect, expresia lui era una studiat absentă. Nici urmă de încruntare, nici urmă de emoție în ochii aceia de culoarea alunei.

– Generalul Holland așteaptă, a zis el sacadat.

Nici urmă de Lucas cel de mai devreme, cel care se scuzase pentru cardul de memorie, cel care mă tratase ca pe o fată reală. Acel Lucas

se evaporase când mă prăbușisem.

Holland. Holland aștepta. Nu eram pregătită să îl înfrunt. Niciodată nu aveam să fiu.

– Ai terminat raportul?

A ridicat din umeri și și-a fixat privirea pe peretele metalic din spatele patului. M-am ridicat greoi și mi-am poruncit să merg. Fiecare pas îmi părea imposibil, de parcă picioarele mele se transformaseră în granit. Lucas părea ciudat de rece, de distant. Nu că ar fi contat. Aveam griji mult mai presante.

Mai exact, supraviețuirea mea.

Capitolul 34

Marșul nostru pe hol a fost atât enervant de lung, cât și insuportabil de scurt. Ideea că acel hol pustiu și rece putea fi unul dintre ultimele lucruri pe care le vedeam mă umplea de un vid copleșitor, era o minune că picioarele mele mai funcționau. În timp ce îl urmam pe Lucas, mi-am amintit de un documentar pe care îl văzusem la cursul de educație civică despre condamnății la moarte. Mă întrebam dacă așa se simțeau și ei pe drumul lor spre execuție. Știind că la capătul drumului aștepta moartea. Totuși, într-un colțișor al minții, se agățau de speranța că o grațiere de ultimă clipă le va oferi șansa la viață.

Din păcate, Holland nu părea genul care să ofere grațieri. Ușa metalică foarte mare la care ne-a condus Lucas mi s-a părut cunoscută. Prea cunoscută. Am privit, înțepenită, cum a executat ritualul de securitate și și-a tastat codul, ezitând două secunde, înainte să apese ultima cifră. Am rămas nemișcată, când ușa s-a deschis. M-am împleticit, privind în gol, când soldatul blond m-a înghiontit în picior. Apoi, m-am trezit în camera de reparații.

Dacă speranța ar fi fost un obiect, ar fi fost făcut din plasă, am decis, în timp ce am mai făcut un pas mic înăuntru. Ca un năvod, unul zdravăn. Unul care te-ai aștepta să te prindă când ești în cădere liberă. Dar, exact când corpul tău ar mai avea câțiva centimetri până la aterizare și s-ar clătina vesel în aer, cineva ar veni și ar rupe materialul de sub tine. Tot ce ai auzi în căderea prin gaura rămasă ar fi sunetul sfâșierii. Pentru mine? Sunetul acela era un bâzâit. Cel

emis de mașinăria din față, cea pe care Lucas o programase să mă repare. Cea despre care el îmi spusese că o foloseau și pentru a ne elimina.

Lucas s-a întors spre dreapta, unde erau Holland și Trei, cu fața spre un monitor mare, aflat pe un birou. Holland, cu părul lui argintiu și cu mâinile la spate... și duplicatul meu. Următoarea versiune a mea, ciudat de asemănătoare, care era și mai bună, și mai rea decât predecesoarele, în funcție de cel pe care îl întrebai. Trei a luat cunoștință de prezența noastră cu acel zâmbet mult prea familiar, care mă făcea să vreau să mi-l smulg pe al meu. Nu și Holland. El trebuie să ne fi auzit intrând, dar nu s-a întors. O mică demonstrație de putere și o deloc necesară reamintire a locului pe care îl ocupa în ierarhie.

Lucas și-a dres glasul.

– Domnule general Holland? Am adus-o pe Mi... Doi, s-a corectat el, cu acea voce deprimant de monotonă.

Holland a așteptat una, trei, cinci secunde, până să răspundă, obligându-ne să așteptăm, până când neliniștea mi-a răsucit stomacul și mi l-a făcut ghem. Apoi a zis:

– Oprește-l!

Deasupra, monitorul computerului s-a stins. S-a întors, iar Trei i-a imitat mișcarea, parcă plutind. În mod neașteptat, el a izbucnit în râs și și-a lovit palma de coapsă. Mâna lui era și mai zbârcită decât fața și pătată de vârstă, dar imaculat de curată, cu unghii îngrijit tăiate. Aparențele erau importante pentru el. Aparențele, dar nu viețile. Cel puțin nu a mea sau a mamei.

Lângă el, buzele lui Trei s-au ridicat într-un zâmbet ezitant. Apoi, s-a uitat la mine, iar zâmbetul i s-a lărgit, de parcă m-ar fi invitat să zâmbesc și eu. M-am înfiorat și m-am uitat în altă parte, luptându-mă cu tulburătoarea realitate de a simți repulsie la vederea propriei fețe. Când mă uitam la Trei, nu vedeam o adolescentă. Vedeam urâtenia mea interioară, partea mea ciudată, care se holba la mine. Dintre noi patru, singurul care aștepta imposibil era Lucas.

– Domnule, ați terminat de citit rezumatul pe care vi l-am trimis?

– Da. Vrei să adaugi ceva?

Holland se uita la Lucas cu o sprânceană argintie mai ridicată decât cealaltă. În spatele nostru, unul dintre soldați a tușit. În cele din urmă, masca impasibilă a lui Lucas a început să dea dovadă de crăpături. S-a uitat la mine, iar în ochii lui de culoarea alunei am văzut nesiguranță. Și-a mutat greutatea pe piciorul sănătos, iar pieptul lui s-a ridicat și s-a lăsat înainte să răspundă.

– Nu, domnule.

– Nu contează... ți-am citit raportul.

Holland a scuturat din cap și, brusc, privirea lui s-a îngustat.

– Ce fel de prostii vă învață la facultate în ziua de azi, mai exact? Eu am cerut un rezumat despre cum a fost afectată performanța lui Doi de programările emoționale, în aceste teste, nu despre... cum i-ai zis... ingenuitatea ei.

Mâna stângă a lui Lucas a tresărit, dar, în rest, a rămas complet nemișcat.

– Dar, domnule...

Holland a izbit cu palma în masă, iar lovitura bruscă și scurtă i-a făcut pe soldați să stea drepti, în timp ce pe mine m-a făcut să tresar.

– Eu vorbesc, nu tu. Tatăl tău mereu a fost prea indulgent cu tine. I-am tot spus Joannei că el niciodată nu va fi în stare să crească un bărbat adevărat, dar nu m-a ascultat. Și uite ce s-a întâmplat. Pe unul dintre băieți a trebuit să îl salvez de la o lăsare la vatră rușinoasă, iar celălalt...

Ochii gri disprețuitori l-au măsurat pe Lucas și s-au oprit pe piciorul lui, așa că nu a fost nevoie să termine propoziția, pentru ca ceilalți să înțeleagă la ce se referise. Nu avea rost. Privirea lui spunea totul.

Joanna... mama lui Lucas? Protejarea fratelui său de la o rușinoasă lăsare la vatră era felul în care Holland îl ținea pe Lucas în toată

povestea aceea? Lângă mine, l-am simțit pe Lucas cum se încordează, i-am privit buzele cum se strâng și degetele cum i se încheștează pe pantaloni. Cu toate acestea, vocea lui a fost uimitor de calmă.

– Ați cerut o evaluare sinceră din partea mea, iar eu v-am dat-o. Nu am ce să fac, dacă nu se potrivește cu ce v-ați așteptat să spun.

Lucas mă apăra? Dar nu avea logică. Uluiala de o clipă provocată de cuvintele lui s-a transformat într-o sclipire de neîncredere, urmată de un val de căldură.

Lucas.

Nu puteam să fac mai mult decât să mă gândesc la nume, pentru că Holland a redus distanța dintre noi, cu doi pași rapizi. Când i-am simțit mâna grea pe umărul meu, eram pregătită. De data aceea, nu am mai tresărit atât de tare. Deși m-a cuprins aceeași repulsie la atingerea lui posesivă. La simțirea acelor degete bătrâne, zbârcite, care încercau să mă revendice ca pe un obiect. La mirosul copleșitor de mentă și dezinfectant. Simțeam repulsia, dar sărbătoarea emoțiilor din mine era mult mai puternică.

Mi-am ridicat bărbia și i-am întâlnit privirea, luptându-mă să-mi păstrez o expresie neutră. Chiar dacă acea incredibilă conștientizare continua să mă încălzească din cap până-n picioare. Lucas încercase să mă salveze.

– Poate că Lucas e impresionat de micile tale bufonerii, dar eu nu sunt.

Nările lui Holland au tresărit când mâna lui a strâns mai tare. Acela era un bărbat care nu tolera ca cineva să-i pună la îndoială autoritatea. Mi-a dat drumul.

– Ei bine, uite care e treaba...

S-a oprit să elibereze un oftat dureros.

– Domnule?

Cu vederea mea periferică, am observat că mâinile îi tremurau. O

mișcare abia perceptibilă, dar am văzut-o. Trei a rămas în același loc. Calmă. Neutră. Neafectată de nimic. Dar privirea ei atentă evalua.

– Bravo, Lucas, că ai rămas la convingerile tale. Deja ești mai bun decât tatăl tău.

Ochii gri ai lui Holland i-au străpuns pe ai mei, de parcă încerca să facă o gaură prin lentilele mele, să vadă ce mă făcea să ticăi.

– Oricum, îmi pare rău să spun că nu îți împărtășesc ideile. Inabilitatea lui Doi de a nu-și amesteca emoțiile cu sarcinile pe care le are de îndeplinit o face riscantă pe teren, iar genul acesta de nesiguranță poate duce la agenți morți. Și nu e ceva ce sunt dispus să risc.

Brusc, a făcut semn cu capul spre mine. Logica din spatele argumentației lui era imbatabilă și suficient de îngrozitoare, mi-am dat seama. Ideea era că eu nu voiam să lucrez pentru guvern. Voiam doar să trăiesc. Dar el n-ar fi înțeles asta niciodată, nici într-un milion de ani. Armata era viața lui. Când s-a uitat la mine, a văzut o uriașă responsabilitate. Un avertisment că ar putea s-o dea în bară. Iar pentru el aparențele erau totul.

– O să trimit sumarul tău superiorilor mei, dar eu am drept de veto. Și le voi spune că prima mea evaluare a fost exactă.

Zâmbetul mic și îngâmfat al lui Holland spunea tot. Ce teste, ce a doua șansă – niciodată nu avea să își lase superiorii să bănuiască faptul că el o dăduse în bară, nu după eșecul cu MILA 1.0. Mai degrabă m-ar fi aruncat la gunoi și ar fi pretins că avea dreptate decât să mă salveze și să admită că greșise. Și, sincer, nici măcar nu puteam să spun că greșea. După criteriile lui, eu eșuasem. Mama mă avertizase, mă făcuse să promit că nu aveam să-mi arăt emoțiile și nu am fost în stare de asta. Iar acum plăteam amândouă.

– Domnule? a zis Lucas.

– Nu-ți face griji, Doi nu va dispărea de tot.

O speranță nebunească s-a ivit.

– O să-i îndepărtăm nanocreierul și o să-i implantăm altul – unul

exact ca al lui Trei.

Și, cu aceste vorbe, Holland a pus capăt speranței.

Deși mă pregătisem pentru acel moment – de câteva ore deja –, realitatea amenința să mă doboare. Să-mi îndepărteze creierul. Aveau de gând să îmi îndepărteze creierul. Să-mi ia tot ce eram, pe toți cei la care țineam, printr-o simplă procedură. Gata cu falsul tată, gata cu Clearwater, gata chiar și cu Kaylee. Gata cu Hunter sau cu mama. Gata cu Lucas. Gata cu mine.

Fusesem atât de concentrată pe oroarea de a fi mai puțin om, încât nu avusesem timp să apreciez calitățile umane pe care le aveam. Desigur, poate că existența lui Trei avea să fie mai ușoară; fără griji, fără să-mi pese, să trăiesc doar pentru a urma comenzi. Dar asta n-ar fi fost viață. Iar în clipa aceea era prea târziu. Am așteptat protestul lui Lucas, dar n-a venit. Stătea înțepenit, cu pumnii strânși, dar tăcut. Deloc surprinzător. Fusesem o inovație pentru el, nimic mai mult. Totuși. Nu puteam să-l învinovățesc. La urma urmei, el fusese mai mult decât decent. N-am mai fost atentă la discuția lui Lucas cu Holland despre detalii.

– Când va avea loc procedura?

Aveam să duc dorul ochilor lui în mai multe culori.

– O s-o punem la aparat, dar va trebui să așteptăm până mâine, când se întoarce locotenent Barry, să efectueze el procedura.

Aveam să duc dorul senzației alunecoase și aspre a coamei lui Bliss sub mâinile mele.

– Am înțeles.

Aveam să duc dorul senzației pe care o avusesem când Hunter își coborâse buzele spre ale mele.

Cel mai mult, aveam să duc dorul mamei: îmbrățișările ei puternice, felul în care se juca cu ochelarii când era stresată, parfumul de rozmarin al loțiunii ei.

Mama.

Ultimul gând m-a sos din visare. M-am întins și l-am apucat pe Holland de mânecă. La naiba cu decența, să fie cât voia de dezgustat de defectele mele. Nu mai conta.

– Mama, vă rog, pot să o revăd? Doar încă o dată? Înainte...

... *să mă eliminați*. Dar asta suna atât de rece, de impersonal, încât n-am putut să o spun.

– Ea o să fie bine, da? am întrebat, în schimb.

Am văzut o mișcare în dreapta mea, apoi m-am rostogolit în spate pe podea, când Trei m-a tras puternic de umăr.

– Nu-l atinge pe generalul Holland fără permisiune.

M-am ridicat și am sărit înainte, doar pentru ca ea să mă împingă la loc. Privirea mea s-a îngustat, iar pumnii mei s-au strâns.

– Dă-te, am șoptit.

Nimic nu putea să mă împiedice să primesc acel răspuns crucial. Și-a depărtat picioarele și a luat poziție de bătaie. Ne priveam așa cum o făcusem în timpul primului test, fiecare așteptând ocazia de a lovi.

Holland și-a netezit mâneca înainte să pună o mână durdulie pe umărul lui Trei.

– Nu, nu, e în regulă, Trei. Dă-te la o parte.

Nu știu dacă mi s-a părut, dar jur că Trei a avut nevoie de o secundă în plus să se supună ordinelor lui Holland. Iar expresia ei, categoric, părea nu tocmai mulțumită. Dar apoi m-am întrebat dacă nu cumva mă înșelam, pentru că, după ce am clipit, ea s-a dat la o parte și a luat o poziție complet neutră. Holland a zâmbit, acea ridicare a colțurilor gurii care părea mai degrabă îngâmfare decât mulțumire.

– Vezi, exact despre asta vorbeam. Nicole ți-a făcut un deserviciu. Indiferent ce *simți*, tu nu ești reală. Nu ești o fată, ești copia uneia. Nu ești mai mult decât o copie exactă, una la crearea căreia am ajutat și eu. Faptul că tu nu poți face diferența este o mare problemă.

Mi-am ținut respirația și am așteptat să cadă bomba.

– Nicole Laurent nu e mama ta, e creatorul tău. E păcat, dar ea nu ne dă de ales. Având în vedere actul ei de trădare într-un proiect militar ultrasecret, va trebui să execute...

Nu m-am gândit, nici măcar nu l-am lăsat să termine. Parcă furia m-a izbit, iar mâinile mele au prins viață. Propoziția lui s-a terminat cu un gâfâit strangulat, când le-am întins și le-am strâns în jurul gâtului său. Am strâns tare. În aceeași clipă în care a început să se înece m-am strecurat în spatele lui, mi-am pus o mână sub falca lui și am tras spre dreapta, cu o mișcare lentă. Cealaltă palmă a mea i-a cuprins spatele capului. Toate acestea înainte ca Trei să poată face o singură mișcare.

S-a zbătut o dată, dar am strâns degetele, fără milă.

– Mai mișcă-te o dată și îți rup gâtul.

Tot corpul i s-a încordat. Cei doi soldați din spate au tresărit, dar nu puteau face nimic. Îmi simțeam sub degete pulsul și pielea umedă de transpirație.

– Faceți un pas încoace și e mort.

Ar trebui să o fac oricum.

Degetele mele s-au strâns.

O merită.

Degetele mele s-au strâns și mai tare.

Omul acesta îngrozitor o va ucide pe mama.

Degetele mele s-au strâns din nou.

Soldații au schimbat priviri panicate, dar nu au îndrăznit să se miște. Trei s-a încruntat.

– Dă-i drumul. Chiar dacă îl omori – l-am simțit pe Holland tresărind la asta –, nu vei schimba nimic. De ce să te deranjezi?

De ce să mă deranjez? Pentru că, ignorantă de soră vitregă, o să mă simt bine. Transpirația curgea de pe Holland, iar cămașa lui se lipea de a mea. Mirosul ei acru mi-a dat un imbold victorios. La naiba cu logica. Nu-mi păsa de logică. În clipa aceea, voiam doar să o văd pe mama și să îl fac pe Holland să plătească.

–Mila, nu!

Mi-am întors capul puțin, rămânând cu un ochi pe Trei și pe soldați. Lucas s-a întins spre mine, de parcă ar fi vrut să îmi spună ceva la ureche. A ridicat mâna. Abia am văzut Taserul înainte să simt șocul. Electricitatea a explodat prin corpul meu. Torsul, membrele, totul a erupt în convulsii. Un val de petice negre – imagini în mișcare. Gândurile mele... alunecau... Apoi...

Capitolul 35

Ochii mei s-au deschis brusc, de parcă cineva apăsase un întrerupător. Vidul negru s-a transformat într-un fel de ecran cu purici. La început, doar bâzâitul acela neconținut îmi umplea capul. Apoi, câte un cârâit, când luminile clipeau în spatele ochilor mei închiși.

Restart.

Cuvântul clipea roșu printre purici. O voce familiară – a mea? – se auzea cu ecou, dar părea distantă. Distorsionată. O substanță caldă trecea prin fiecare cută a corpului meu. Mă ținea pe loc. Senzația mi-a trimis o imagine prin cap, distorsionată și ea, prea distorsionată pentru a o descifra. M-am forțat să deschid ochii. Acea mică mișcare a trimis o undă de șoc prin capul meu. O dată, de cinci ori, de douăzeci de ori. În clipa în care s-a oprit, am simțit panică. Acele șocuri... știam ce erau... reziduuri electrice captive în mine. Atunci am știut unde mă aflu. Camera de mai devreme. Mașină specială pe care Lucas o folosisese pentru a mă repara. Mașină specială pe care Holland plănuia să o folosească pentru a mă reprograma în Trei.

Reprogramare.

Din interiorul corpului meu fără suflet am simțit cum pulsul mi se zbate până în urechi. Fără sistem endocrin și totuși simțeam adrenalina, care le cerea mușchilor mei la fel de nonexistenți să se

contracte și să mă scoată de acolo. Nu aveam plămâni și totuși ai mei erau grei, prea grei pentru a inspira. Am încercat să alung panica, să o înlocuiesc cu logică. Nimic nu era real. Nimic din ce simțeam nu era real. O răceală provenită din interior s-a răspândit spre exterior, acoperind strat după strat, până când a culminat cu un înveliș ca de gheață peste pielea mea. Trebuia să opresc totul. Trebuia să opresc totul și să evaluez.

Ce era în jur. Trebuia să mă concentrez pe ce era în jur. Să caut ceva ce puteam folosi pentru a mă elibera din chestia aceea din care părea imposibil de scăpat. Am scanat zona, dar nu am găsit nimic.

Nicio mișcare detectată.

Deloc surprinzător. În ciuda zumzăitului mașinărilor, camera era lipsită de viață. Lipsită de sunete umane. Goală. Așa aveam să mă simt odată ce procedura avea să fie efectuată? O tăcere permanentă în interiorul meu, acolo unde gândurile și sentimentele goneau de obicei ca mașinile pe o stradă aglomerată? Poate că va fi liniște. Poate că nu. Nu voi ști niciodată, pentru că actuala versiune a mea nu va mai exista. M-am zbatut cu fiecare bucățică de putere. Materialul a rămas rezistent, nu a cedat nicio fracțiune de milimetru. Lipsa de speranță m-a lăsat fără energie. Chiar dacă știusem că încercarea mea avea să fie zadarnică. Deci, trebuia să caut prin cameră. Nu, potrivit lui Lucas, singurul mod de ieșire era reprogramarea mașinăriei. O acțiune care se putea face din exteriorul închisorii mele de nepătruns.

Lucas. Lucas mă electrocutase. De parcă gustul amar al trădării îl invocase, vocea lui s-a auzit în capul meu.

Mila.

Privirea mea s-a rotit prin cameră, dar el nu era acolo. Nu era nimeni. Atunci mi-am dat seama că vocea lui se auzea direct în urechile mele, ca în timpul primului test. Și, în ciuda trădării lui, nu mi-am putut reține disperata șoaptă care mi s-a ițit pe buze.

– Lucas?

Clipește de două ori, dacă mă auzi.

Am clipit.

Oftatul lui de ușurare mi-a răsunat în urechi.

Îmi pare rău pentru electroșocuri, a trebuit să mă asigur că Holland nu mă suspectează. Trebuie să ne mișcăm repede. Am folosit o setare de bază, suficientă să te facă să leșini, dar care să nu-ți zăpăcească funcțiile pentru mult timp. Toate ar trebui să își revină în curând, dacă nu ți-au revenit deja. O să vă scot de aici, pe tine și pe dr. Laurent. Dar trebuie să faci ce îți spun. Poți?

Și, pur și simplu, a apărut o nouă plasă de siguranță. Lucas avea să mă ajute pe mine și pe mama. Am clipit din nou.

Va trebui să faci să pară o evadare. Eu voi fi ostaticul tău.

Ostatic? Ceva în mine s-a răzvrătit, chiar dacă mi-am dat seama de necesitatea celor spuse de el. Să îl folosesc pe Lucas drept ostatic era singurul mod de a mă asigura că nu avea să fie prins pentru că ne ajută.

Am clipit.

În primul rând: trebuie să scapi din mașinărie. Dacă te ajut, o să dea de urma codului meu de securitate de la ușă. Totuși, nu cred că mă monitorizează. Nu încă.

Fără speranță. Eram complet lipsită de sepranță. Lucas nu își dădea seama că, dacă aș fi putut ieși singură din cușca aceea din plastic, aș fi făcut-o deja? Dar Lucas probabil că avea o posibilă soluție pentru asta. Era prea metodic să fi vorbit dacă nu ar fi fost așa. Dar ce anume?

Hmm...

Reticența lui, mai ales dată fiind urgența situației, nu vestea nimic bun. Ce îmi scăpa? Nu aveam cum să ies, nu aveam cum să cer ajutor din afară. Nu, trebuia să fac să se deschidă chestia aia din interior. M-am frecat de pereți. Nimic. Materialul era prea tare.

Contrapresiune: 15 kg pe centimetru pătrat.

Mult prea tare.

Disperarea mi-a cuprins mintea, mi-a copleșit logica, speranța, totul. Nu aveam cum să scap, dacă Lucas nu putea să intre, iar eu nu puteam să ies. Nici vorbă de evadare.

Nici vorbă de evadare.

Dar stai... Lucas știa asta. El cunoștea parametrii mașinăriei mai bine decât mine. Nu putea să se aștepte să o rup fizic, așa că... trebuia să o fac mental. Lucas mi-a confirmat concluzia o clipă mai târziu.

Va trebui să comunici cu mașinăria.

Tubul din acrilic a absorbit vibrațiile care m-au cuprins. Să comunic cu mașinăria. Ca de la mașinărie la mașinărie. Ca și cum am fi fost una și aceeași. Un strigăt tăcut a erupt în mine. Dacă nu evadam însemna că Holland avea să-mi despică craniul, să-mi extragă creierul și să îl înlocuiască cu altul, să mă transforme într-o copie a lui Trei. O adevărată mașinărie. Iar acum Lucas îmi spunea că, pentru a evada, trebuia să mă transform oricum într-o mașinărie.

Deja ai permisiunile – le-am activat prima dată când ai fost aici, pentru orice eventualitate. Trebuie să-ți deschizi porturile.

Să-mi deschid porturile – ce ușor vorbea. Nici măcar nu știam exact ce însemna asta. Totuși, trebuia să încerc. Am scormonit prin minte în căutarea comenzii până când am găsit-o.

Deschide porturi.

La început, n-am simțit nimic. Nici urmă de electricitate, nici vreun licăr verde. Totul s-a produs treptat. Ca un vuiet care creștea încet. Un vuiet care a șerpuit prin mine, apoi a luat-o în sens invers. O prezență prin tot corpul meu, una după care aș fi putut să mă întind și să o ating. Doar că nu trebuia să îmi mișc mâinile. Dacă m-aș fi simțit goală, m-ar fi speriat. Aș fi fost dezolată. Ca întinderea aceea pustie prin care călătorisem în Detroit. Dar nu a fost așa. Deși prezența nu era chiar vie, nu o simțeam nici moartă. Mai degrabă era ca o energie atotcuprinzătoare.

Codul a clipit – în capul meu sau nu, nu eram sigură. Dar era peste tot. Un șir nesfârșit de litere, simboluri, cifre. Deodată, am știut exact ce să fac. M-am întins ezitant, cu mintea, și am văzut codul, ca nisipul care se scurge printre degete. Din șirul acela, caracterele s-au ales încet pentru a reface comanda mea.

Deblocare.

O ezitare; un licăr în capul meu. Apoi, o ușă trântită.

Verifică utilizator?

Frustrarea se întindea prin mine ca un val uriaș. Nu puteam să verific utilizatorul, pentru că se presupunea că eu nu eram acolo. Dacă aș fi putut vorbi cu Lucas. Dar nu. Permisele lui Lucas îmi oferise o conexiune cu mașinăria. Restul trebuia să găsesc singură. Determinarea s-a desfășurat în mine, s-a întins, s-a întins, până când fiecare celulă ardea de convingere. Indiferent cât de mult încercam să mă ascund de adevărata mea natură, ea exista. Eram o mașinărie și încă una puternică. Acel specimen inferior nu avea să mă respingă. De data aceea, comanda a apărut ca o explozie.

Deblocare!

O ezitare minusculă, una care mi-a fisurat încrederea. Apoi, am simțit o schimbare în energie, o modificare a vuietului. Ușa s-a deschis. Cinci secunde mai târziu, eram liberă. Până să ajung la ușă, am forțat codul să apară. O deblocare rapidă și ușa s-a deschis. L-am văzut pe Lucas. Stătea cu mâinile în păr, cu ochii lui ca aluna măriți și uimiți. N-a zis nimic, doar m-a privit, în felul acela uimit, înainte să bage mâna în buzunar și să scoată Taserul, pe care mi l-a întins. Lucas a pornit repede pe coridor, dar eu am înghețat cu ochii pe camera video de la capătul holului. A scuturat din cap.

– Am pus-o pe o buclă, dar trebuie să ne grăbim. Nu va dura mult până când tipul de la securitate va observa.

Degetele mele s-au încheștat pe Taser și l-am urmat pe Lucas. Nu am auzit nimic, dar chiar și o singură greșeală în acel moment ar fi însemnat sfârșitul. La patru metri în față, un alt coridor se bifurca. Lucas a virat spre stânga, iar eu după el. S-a lipit de perete și s-a dus

spre intrare.

– Auzi ceva? a șoptit.

Am închis ochii, m-am concentrat. Din direcția opusă am auzit un murmur de voci, un bărbat și o femeie. Apoi, un râs înfundat. Un televizor, probabil că din încăperea gărzilor. În fața noastră... nu am auzit nimic. Doar bâzâitul slab al neoanelor și ritmul sacadat al respirației lui Lucas.

– Liber.

În ciuda asigurării mele, și-a vârât capul după colț și s-a uitat în ambele părți, înainte să o ia repede spre stânga. Holul acela era mai îngust decât ultimul și mai întunecat, avea doar niște luminițe de urgență. Vederea mea s-a luminat imediat, dar Lucas trebuia să se descurce. S-a oprit chiar în fața unei uși gri de pe stânga și a început ritualul codului cu ADN. M-am zorit spre ușă, m-am oprit chiar lângă ea, atât de aproape că nasul meu mai că o atinge, mi-am pus degetele pe picioare, pentru a rezista pornirii de a încerca să o deschid chiar eu. Camera mamei, trebuia să fie camera mamei.

Fiecare zecime de secundă de care Lucas avea nevoie pentru a-și tasta codul îmi părea o tortură. În cele din urmă, s-a auzit sunetul de acces, urmat de un clic. M-am strecurat înăuntru încă înainte ca ușa să se deschidă măcar pe jumătate, ritmul în care aluneca era prea lent pentru mine. M-am dus direct spre silueta nemișcată de pe pat.

– Mamă? am șoptit, pentru că nu voiam să o sperii.

Într-o clipă, mama s-a întors dinspre perete și s-a ridicat.

– Mila?

A bâjbâit după ochelari, pe măsuta șubredă.

– Da.

A sărit în picioare. În clipa următoare, fața mea era lipită de umărul ei, după ce m-a tras într-o îmbrățișare și m-a strâns cu toată puterea brațelor ei mici. Mi-am dat voie să mă bucur de căldura îmbrățișării ei una, două, trei secunde, iar valul de ușurare m-a făcut să mă

clatin. Era întregă. Vie și exact cum mi-o aminteam. După încă o strângere scurtă, m-am tras cu blândețe.

– Păstrează-ți forțele.

M-am dat la o parte și am lăsat-o să îl vadă pe Lucas, care stătea de pază la ușă.

– Stai așa, ce se întâmplă?

– Lucas ne ajută să plecăm de aici. Acum.

Surprinsă, a făcut ochii mari.

– Nu înțeleg, cum..., a scuturat din cap, confuză, putem să o facem?

– Nu mai avem de ales.

Ca de obicei, puterea ciudată a mamei de a-și păstra calmul în circumstanțe ieșite din comun m-a uimit.

– Corect. Să mergem.

S-a dus spre ușă și m-a lăsat să o urmez.

– Holurile din sud? Nimeni nu prea le folosește.

Lucas a aprobat din cap.

– Acesta e planul meu, a zis el și s-a întors, să o ia în față.

Dar nu înainte să o văd pe mama că îl prinde de braț și se apropie de urechea lui.

– Mulțumesc.

Și nu înainte să observ roșeața din obrajii lui. Apoi, mama a pornit repede pe hol, iar Lucas s-a grăbit după ea. Mi-am încleștat degetele pe Taser și i-am urmat. Ne-am îndreptat în sens opus celui din care venisem și, în cele din urmă, holul se continua spre stânga. Am făcut doar trei pași și l-am auzit pe Lucas înjurând încet.

– Ce e?

A făcut semn din cap spre colțul îndepărtat.

– Camerele. Se mișcă. Fie au pornit din nou, fie... și-au dat seama.

Am înghețat privind camera care se rotea pe holul nostru și pe cel adiacent.

– Adică ne-au văzut?

Lucas a scuturat din cap.

– Nu neapărat. Depinde de cât de îndeaproape supraveghează cineva camera aceea acum. Cârtița Vita Obscura i-a făcut să fie mai vigilenți ca niciodată, dar dacă ne grăbim s-ar putea să reușim...

Am iuțit ritmul, alergând pe hol și încercând să echilibrăm nevoia de a nu fi descoperiți cu cea de a pleca repede de acolo. Pentru piciorul bolnav al lui Lucas era și mai greu, dar nu s-a plâns nici măcar o dată. Urmând-o pe mama, a făcut încă o dată la stânga, apoi scurt la dreapta.

– Țsta duce direct la postul gărzilor. Dacă sunt atenți la monitoare, putem să ne lăsăm în jos și să ne furișăm.

În timp ce aprobam din cap, zbârnâitul unei mișcări deasupra mi-a atras atenția. Camera. Trebuie să se fi întors spre stânga, astfel că lentilele circulare erau acum îndreptate spre noi. Am așteptat o secundă, să văd dacă își continuă mișcarea obișnuită, dar nu a făcut-o. A rămas înțepenită și, pentru o fracțiune de secundă, parcă am simțit ochii gri și reci ai lui Holland ațintiți asupra mea.

– Fugiți! am șoptit, iar mama și Lucas n-au stat pe gânduri.

Dar am făcut doar câțiva pași și am auzit sirena.

Capitolul 36

Deși plănuisem să ne furișăm târâș, toți trei am luat-o la fugă pe hol, direct spre gărzile care tocmai fuseseră alertate. Eu și mama am ținut pasul cu Lucas. Era surprinzător de rapid, dar îmi dădeam seama că nu îi era ușor, după șchiopătatul puternic. Totuși, nu s-a plâns, iar eu am rămas puțin în urma lui, știind că trebuia să fac să pară reală luarea lui ca ostatic, pentru că eram sigură că fuga noastră era înregistrată. N-am scos o vorbă. Doar am vârât Taserul în spatele lui și l-am îndemnat să înainteze. Am dat în coridorul larg care ducea spre parcare, cu Lucas doar cu un pas în fața mea. Baraca gărzilor era chiar în dreapta noastră. Două gărzi gesticulau amplu spre noi, cu armele ridicate.

– În spatele meu, am șoptit către mama.

M-am ridicat pe vârfuri și mi-am trecut brațul drept în jurul gâtului lui Lucas. Acum, Taserul era lipit de pielea lui, chiar în zona jugularei.

– Înapoi! am strigat către gărzi.

Cei doi au rămas în poziție de tragere, încercând să țintească spre mine.

– Înapoi sau îl prăjesc!

Privirea celui mai înalt s-a îndreptat rapid spre partenerul lui. I-am văzut mâinile tremurând pe armă, înainte ca strânsoarea să-i

redevină sigură.

– Avem ordine, a zis el și, chiar dacă vocea lui tremura, n-a coborât arma.

Un hohot de râs complet nepotrivit mi-a urcat în gât, unul care s-a transformat într-un plâns înăbușit. Ordine. Desigur. Lui Holland nu-i păsa ce victime făcea, atâta timp cât ne împiedica pe mine și pe mama să scăpăm. Cam atât ținuse discursul lui umanist despre salvarea de vieți. L-am simțit pe Lucas încordat sub brațul meu, i-am simțit pulsul gonind.

– Te rog, a zis Lucas. O va face, știu că o va face.

Am tresărit. După acel al doilea test, nu știam dacă se prefăcea sau chiar credea că aveam să-l electrocutez. Gărzile s-au fosit, dar au rămas pe poziții. Trebuia să riscăm și să profităm de lipsa lor de convingere, pentru că în orice clipă era posibil să apară mai mulți soldați. Chiar atunci am auzit picioare în bocanci alergând în depărtare. Nu mai aveam timp. Din spatele meu s-a auzit vocea mamei.

– Așadar, o să tragi cu sânge rece într-un ostatic? a zis ea și m-a înghiontit în spate.

Am înțeles aluzia și l-am împins pe Lucas mai în față. Pașii s-au auzit mai clar.

– Îți dai seama că gloanțele nu o vor opri, nu? a continuat mama. Dacă tragi, vă va doborî pe amândoi. Nu ai auzit ce i-a făcut lui Holland?

Cred că zâmbetul senin gen Trei, pe care l-am afișat, a fost cel care a convins. Acel zâmbet i-a făcut să creadă. Au lăsat în jos armele. Bine că nu aveau cum să simtă tremurul mâinii mele și habar n-aveau cât de rău îmi părea că trebuia să țin Taserul la gâtul lui Lucas. Habar n-aveau că eu niciodată n-aș lăsa pe cineva să mă oblige să ucid. Sau să torturez pe cineva, doar pentru a-mi testa reacțiile. Nu aveam de gând să devin un monstru. Nu aveam de gând să devin Holland. L-am împins din nou pe Lucas înainte. Un pas, doi pași. Atât am reușit, înainte ca gardianul mai scund să descopere punctul slab al

planului nostru. În clipa în care a reușit să țintească, a ridicat arma spre mama.

– Dă-i drumul sau trag în dr. Laurent.

Eu și Lucas am înghețat deodată. Obrajii paznicului erau palizi, iar pe unul dintre ei i-a picurat sudoare. Totuși, mâna cu arma îi era sigură pe ea. Avea de gând să tragă. Avea de gând să apese pe trăgaci și să o împuște și totul ar fi fost în zadar.

– În cealaltă parte a mea, acum!

Totul s-a petrecut brusc. Mama s-a strecurat în stânga mea, iar arma a răsunat. Lucas s-a izbit de pieptul meu. M-am uitat în jos, la sângele care începuse să-i curgă din coapsa stângă. Picioarul sănătos.

– Plecați, a reușit el să zică printre dinți.

Dar nu am putut. În timp ce paznicul cel înalt striga la partenerul lui, pașii din spate s-au apropiat. Mi-am întors capul, iar ce am văzut a făcut ca încrederea mea să se clatine. Trei gonea spre noi, era la mai puțin de douăzeci de picioare și înainta rapid.

– Doi, opriți-o pe Doi! A răsunat din depărtare ordinul lui Holland.

În fața mea, ușa metalică lucea, marcând drumul nostru spre libertate; atât de aproape și, în același timp, nu suficient de aproape. Nu aveam să ajungem la ea la timp.

– Du-l la ușă, repede, am zis scurt, în timp ce i-am transferat mamei greutatea lui Lucas.

Am întrerupt-o când a deschis gura să protesteze.

– Fă-o!

În timp ce Lucas își trecea brațele în jurul gâtului ei și se împleteau înaintând, eu m-am concentrat pe mecanismul de încuiere, conectat la computer, și am neutralizat codul. Ușa a bâzâit și a început să se deschidă, când m-am răsucit și m-am trezit față în față cu Trei. Cele două gărzi de la început au ajuns la mine primele. M-am lăsat în jos și abia am apucat să evit glonțul care mi-a trecut pe deasupra

capului. Mai repede decât puteau ei să țintească din nou, m-am rostogolit, am scos Taserul și pac! l-am lovit cu el în genunchi pe tipul mai scund. S-a prăbușit pe o parte, peste tipul mai înalt, iar strigătul lui a acoperit zăngănitul armei lui căzute pe jos. Înainte ca celălalt să îl poată ridica, am sărit în picioare și l-am lovit puternic în burtă. Când s-a aplecat, genunchii mei au fost pregătiți să întâlnească nasul lui. M-am întors la timp să o văd pe Trei cum sprinta pe lângă mine, fără măcar să mă privească, cu ochii fixați pe altcineva.

Mama.

Nu, oh, nu. Am țâșnit după ea, cu o disperare care îmi împingea picioarele. În față, Lucas și mama tocmai treceau prin ușa deschisă, dar Trei se apropia. Planul meu fusese să folosesc Taserul pe Trei, înainte să trec prin ușă și să o închid în urma noastră, dar lupta cu gărzile mă făcuse să pierd timp valoros. Chiar dacă am știut că nu o voi ajunge pe Trei la timp, m-am conectat la computer și am ordonat să închidă ușa. Era singurul mod în care o puteam salva pe mama.

În timp ce goneam după Trei, am avut un moment de groază, la gândul că va apuca să se strecoare după ei, iar eu voi rămâne dincoace, fără să îi pot ajuta.

Închide-te, te rog, închide-te!

Am aruncat o privire în fugă spre mama, i-am văzut expresia înghețată și ochii ațintiți asupra lui Trei, de parcă ar fi văzut țeava unei arme. Trei și-a dus mâna spre deschizătura îngustă, degetele ei s-au întins, s-au întins, s-au întins, of, Doamne, dacă reușea să le vâre, era posibil să o împiedice să se închidă și... Mâna lui Trei a lovit metalul, în timp ce ușa s-a închis. Cât încă era cu spatele la mine, am parcurs în goană distanța dintre noi și am ridicat Taserul. Ea s-a răsucit, am văzut o mișcare neclară și părul șaten biciuind aerul. Pumnul ei a lovit mâna mea, iar Taserul a zburat. În clipa următoare, la fel am făcut și eu și m-am lovit de peretele metalic. M-am izbit puternic cu capul. Pumnul ei a zburat spre mine, dar m-am ferit. Când pumnul ei a lovit metalul, i-am apucat cu ambele mâini brațul întins și l-am tras în jos spre genunchiul meu. Scrâșnetul a reverberat puternic.

– Tu... mi-ai stricat încheietura de la cot!

Ochii ei verzi s-au deschis larg, apoi s-au îngustat. Trei chiar era furioasă? Nu am avut timp să mă gândesc la asta, pentru că picioarele încălțate în bocanci au țâșnit și m-au lovit în piept cu o forță devastatoare. Am zburat înapoi, până m-am lovit de peretele din spate.

Impact: 90 kg pe centimetru pătrat.

Cel puțin unele dintre funcțiile mele își reveneau. Sunetul înfundat al pașilor lui Holland și ai celorlalți soldați se apropia. Din poziția mea, întinsă pe jos, păreau mai mari, mai amenințători. Și aveau să ajungă la noi în câteva clipe. Ultima șansă.

Privirea mea a căzut pe Taser, aflat la câteva picioare de mine. Trei l-a văzut exact în același timp. Amândouă ne-am aruncat spre el, cu mâinile întinse, dar eu am fost mai rapidă. L-am apucat și am apăsat pe buton. Degetele ei s-au prins de marginea lui exact când am tras. Am tresărit când întreg corpul ei a fost cuprins de spasme. Apoi, s-a prăbușit pe podea, am sărit peste ea și, în același timp, am ordonat ușii să se deschidă. M-am strecurat prin deschizătură și m-am întors cu fața spre soldații care veneau.

– Jos! am șoptit spre Lucas și spre mama.

Soldații erau prea în spate pentru a veni după mine, dar nu aveam încredere că Holland nu va ordona să tragă. Nu în clipa aceea, nu când prețiosul lui experiment îi scăpa încă o dată.

– Mila, cealaltă ușă, a zis mama.

Fără să îmi întorc capul, am ordonat computerului să deschidă ușa care ducea spre parcare. În același timp, luminile au început să clipească. A urmat o voce computerizată.

Codul de urgență activat. Toate încuietorile vor fi dezactivate în treizeci de secunde.

Ceea ce însemna că, indiferent ce făceam, soldații vor intra peste noi în orice clipă. Eram siguri, pentru moment, totuși. Dar, când ușa care ducea în clădire s-a închis, am văzut ceva care a făcut să mă

cuprindă groaza. Prin deschizătura care se îngusta, am observat cum Trei și-a mișcat piciorul, înainte să se ridice încet. M-am întors tremurând. Cum era posibil să-și revină atât de repede? Era vreo altă așa-zisă îmbunătățire ce îi fusese adusă, rezistența la șocuri electrice? Nu că ar fi contat cum și de ce. Nu, singurul lucru pe care trebuia să îl știu era că venea după noi.

Am alergat spre parcare. M-am îndreptat spre cea mai apropiată ușă a Suburbanului și m-am aruncat spre portbagaj. La început, n-am fost sigură că se va urni, credeam că în toată agitația aceea supraestimam puterea mea de android și că asta ne va costa timp prețios. Strigătele de dincolo de ușă s-au apropiat.

Haide. Dacă vreodată avusesem nevoie de vreo abilitate de android, acela era momentul. Cu un efort uriaș, m-am izbit de ea și mai tare. Ca un miracol, mașina a gemut și a început să se clatine. Tocmai când gârziile începeau să deschidă ușa, am mai împins o dată, iar partea laterală a mașinii s-a dus până în ușă.

Încuiiați, pentru moment. Până aveau să iasă pe o altă ușă. Am fugit spre mama, să o ajut.

– Unde e mașina ta? am strigat spre Lucas, să se audă în camere.

Încet, am șoptit:

– Ești bine?

Dar bineînțeles că nu era bine. Mersul lui era tot mai greoi cu fiecare pas și tot mai mult din greutatea lui se lăsa pe mine, până când mi-am dat seama că doar eu îl mai ținam în picioare.

– B...bine, a șoptit și el, dar felul greu în care a vorbit m-a sfâșiat.

Ar fi trebuit să mă opresc, să îl ajut. Nu era bine.

– Nu... să nu îndrăznești să te oprești acum, a continuat el, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

A scotocit prin buzunare și a scos cheile.

– Camaroul, a zis și a arătat peste un șir de Suburbanuri, spre o

mașină clasică, în stânga noastră, către ieșirea de pe rampă.

Mama a alergat pe cealaltă parte a lui și, cu ajutorul ei, l-am târât pe Lucas spre mașină.

– Trebuie să îi legăm piciorul, am zis.

Mama s-a oprit cu mâna pe ușa, privind spre bluza mea. Fără o vorbă, am rupt-o și i-am întins-o.

– Uite, am zis, fără urmă de regret.

Lucas avea nevoie de ea mai mult decât mine. L-am ridicat și l-am pus pe capota Fordului parcat lângă Camaro. Când m-am dat într-o parte, să o las pe mama să îi lege piciorul, am văzut sângele curgând și înnegrindu-i pantalonii, de parcă ar fi intrat cu ei în apă.

– Nu-ți face probleme, a zis el. Mă vor repara într-o clipă, oricum.

Am scuturat din cap și am simțit un nod în gât. O clipă mai târziu, mama a terminat de legat cămașa în jurul rănii.

– Ar trebui să oprească sângerarea pentru câteva minute, până vin ajutoare.

Mama a deschis ușa de pe partea șoferului, în timp ce eu mă uitam la Lucas cum se schimonosea de durere. Am simțit că mă înec. Chiar și atunci, el se gândea la mine. Mi-am dorit să am timp să fac mai mult. Să îi mulțumesc pentru tot. Acel „scuze” pe care l-am mimat nu era nici pe departe suficient. Apoi, am întins mâna și l-am lovit chiar în punctul sensibil de la gât. L-am prins de subsuori, când s-a clătinat și a leșinat, apoi l-am ridicat pe capotă. Cel puțin puteam să îl scutesc de durere, până primea ajutor.

– Mila, grăbește-te!

Cu o ultimă tresărire la vederea siluetei nemișcate a lui Lucas, am sărit pe locul șoferului și am dat cu spatele. Am apăsat accelerația, iar zumzetul motorului a început să se întreacă cu țiuitul sirenei. M-am mai uitat o dată în oglinda retrovizoare după Lucas. În schimb, am văzut cum Chevy-ul verde pe care îl folosisem drept barieră s-a clătinat, înainte să se dea încet la o parte din ușă. Și am zărit capul

lui Trei, exact când luam prima curbă.

Capitolul 37

Am gonit peste una, două, trei șerpuiuri și, în sfârșit, am ajuns la poarta de securitate pe unde intrasem. Chiar la timp. De sub noi am auzit uși de mașini trântite. Veneau. Venea și Trei. Un paznic înarmat ne-a blocat drumul, ținând spre parbrizul nostru.

– Jos! am strigat și am virat amplu spre stânga, apoi am apăsat pe accelerație.

Camaroul a țâșnit spre bariera care bloca intrarea și a izbit-o, astfel încât parbrizul s-a crăpat. Bariera a căzut. S-a auzit o împușcătură, dar glonțul s-a lovit de metal. Impactul a reverberat prin mașină, dar nu am oprit. Am trecut și am ajuns într-o altă parcare. După câteva curbe, am ajuns în aerul proaspăt al nopții. Chiar lângă John F. Kennedy Performing Arts Center.

Cauciucurile mașinii au plutit, apoi eu și mama ne-am legănat pe scaune, când am aterizat pe drum. Mâna ei s-a prins de spatele scaunului meu, să se țină. Și-a lăsat capul în față și i-am văzut buzele mișcându-se, fără să aud nimic.

Mamă? *Se ruga?*

Asta mi-a dat peste cap încrederea, așa că m-am concentrat asupra drumului. Am urmat curba care făcea la stânga, privind în oglinda retrovizoare. Încă nu era nimeni în spatele nostru, dar cu siguranță doar pentru câteva secunde. Și habar n-aveam unde mergeam. Dar puteam să repar asta acum, că nu mai eram blocate în subteran.

GPS.

O lumină s-a aprins în spatele ochilor mei, urmată de un bâzâit ușor.

GPS.

Nimic.

Mi-am amintit vocea lui Lucas.

„... funcțiile tale n-ar trebui să fie afectate mult timp.”

Cu excepția prostului de GPS... cel de care aveam nevoie cel mai mult în clipa aceea.

–GPS-ul meu nu merge... idei?

Desigur, Lucas trebuia să aibă o mașină clasică, fără așa ceva. Ochiul meu a prins linia lungă, curbată din parbriz. Of, Doamne, Lucas avea să mă omoare.

–Stânga, pe strada principală din față, Rock Creek Parkway, a zis mama.

Bine că vocea ei era mai sigură ca niciodată. Am accelerat în curbă și am încetinit chiar când am ajuns în intersecție. Oamenii lui Holland aveau să fie pe urmele noastre în orice clipă. În timp ce ne îndreptam spre sud, pe Rock Creek Parkway, m-am uitat pe geamul de pe partea șoferului, spre strada pe care ieșisem spre Kennedy Center. În depărtare, niște faruri ieșeau în stradă din parcare subterană. Și erau cam la înălțimea unui Suburban. Am apăsat accelerația. Pe autostradă nu aveam cum să scăpăm de ei. Probabilitatea formării unor blocaje rutiere era prea mare. I-a văzut și mama în oglinda retrovizoare și a zis exact ce gândeam.

–Oraș.

Am văzut cum vitezometrul a urcat tot mai mult, în timp ce goneam pe drum, încercând să punem cât mai multă distanță între noi și Suburbanurile mai lente, cât mai aveam timp. La doar câțiva metri în dreapta, lumina lunii se reflecta verde-închis în râul Potomac. Mama s-a uitat peste umăr. Mâna i-a zburat spre ochelari.

– Câte?

– Sunt destul de în spate, dar cred că sunt... două. Trei, poate.

Când am intrat într-un pasaj, am trecut de un Dodge Neon, am observat că în fața noastră era o întindere largă și am aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Inima mea a tresărit. Trei mașini, nici pe departe atât de în spate cum mi-ar fi plăcut. Una condusă de Holland, alta de Trei.

– Ia-o la stânga, a zis mama, când drumul s-a bifurcat. Apoi drept în față.

Am înjurat în barbă, un cuvânt după care știam că m-aș fi ales cu o pedeapsă dacă am fi supraviețuit nopții aceleia, apoi am mai înjurat o dată, în gând. După ce mă tot împotravisem funcțiilor mele speciale, în clipa aceea, simțeam acut lipsa GPS-ului. Desigur, o aveam pe mama, dar Trei avea în cap un sistem de navigare computerizat.

– Te-am auzit.

– Nu ai de ce să te enervezi, vorbește evoluția mea, am zis repetând ceva ce spusese ea la aeroport.

Mâna ei mi-a strâns brațul drept. Cu putere.

– Nu e o glumă, Mila. Răspunde-mi la ce te întreb. Îți amintești ceva din sediul de mai devreme, ceva, orice?

Am ocolit o mașină și m-am întrebat de ce trebuia să vorbim despre asta atunci. Dar o știam prea bine pe mama. Niciodată nu învingeam încăpățânarea ei.

– Un pic. Îmi amintesc ușa albă a laboratorului. Și faptul că Mila Unu era testată.

Strânsoarea mamei a devenit mai puternică.

– Ți-am șters amintirile de aici, Mila, pe toate, a zis ea cu un calm ciudat.

– Trebuie să îți fi scăpat unele.

Părul blond al mamei a fluturat când a scuturat din cap.

– Nu. Le-am șters pe toate, Mila, sunt sigură. Ceea ce înseamnă că ai reușit să păstrezi acele amintiri pe cont propriu. Asta înseamnă evoluția. Devii mai umană cu fiecare zi... chiar dacă nu îți dai seama. Indiferent ce faci, nu uita asta.

– Bine. Și poți să îmi spui totul despre asta mai târziu.

În clipa aceea, eram un pic ocupată. În plus, ce îmi spunea... suna de parcă se aștepta să i se întâmple ceva rău. M-a trecut un fior, dar l-am alungat. Nu voiam să mă gândesc ce ne-ar fi făcut dacă ne-ar fi prins. Nu voiam. Pieptul meu s-a strâns și am apucat mai bine volanul.

– După ce trecem de Lincoln Memorial, virează spre Podul Kutz, a zis ea.

– Nu știu unde e Podul Kutz!

– Doar virează spre Est, atunci.

Printre claxoane, m-am strecurat pe o stradă numită Independence și am zărit Podul Kutz în depărtare. Suburbanurile rămăseseră în urmă, dar erau tot acolo. Ei bine, doar două dintre ele. Unde naiba dispăruse al treilea? Prin parbriz, am prins sclipirea de lumină reflectată de apă.

– Ce traversăm?

– Lacul Basin.

Am trecut podul cu trei benzi pe un singur sens, cu 105 mile pe oră. Am frânat brusc atunci când un Lexus roșu a intrat în fața mea și am tras tare de volan, spre dreapta. Apoi, repede spre stânga, să evit coliziunea cu spatele unei limuzine. Am coborât de pe Podul Kutz, înapoi pe Independence. M-am îndreptat spre est, sperând să mă desprind de ei prin zigzaguri. Mama a scotocit prin bord, în timp ce semaforul s-a făcut roșu.

– Lucas, ești un geniu, a zis ea când a scos un plic alb și s-a uitat înăuntru.

– Ce e? am zis accelerând.

Un taxi a zburat prin fața noastră, iar eu am întors volanul spre dreapta, trecând la doar câțiva centimetri de el. Claxoanele au izbucnit în spatele nostru, frânele au scrâșnit. Noi ne-am continuat drumul.

– Ne-a lăsat bani. Opt sute de dolari.

Speram să trăim suficient timp să avem nevoie de ei. Mi-am aruncat privirea în oglinda retrovizoare. Mâinile mi-au înțepenit pe volan. Unul dintre Suburbanuri se apropiase la câteva mașini de noi. Nu era deloc bine. Apoi, al treilea Suburban a apărut pe stradă, ceva mai în față, venind spre noi.

– Fă la stânga! a zis mama când am fost aproape de intersecție.

Am tras repede de volan, am apăsât frânele și am făcut la stânga. Drept în fața unui camion. Farurile m-au orbit. Mâinile mele au înghețat, în timp ce corpul se pregătea de impact. Apoi, am trecut de el și am accelerat din nou. Of, Doamne, fusese cât pe ce! Frânele lui au scrâșnit și s-a auzit claxonul puternic. Printr-un miracol, reușisem să ne strecurăm pe lângă el. Dar apoi camionul ne-a lovit bara din spate. Mașina noastră a încercat să facă un salt, dar am ținut tare de volan, refuzând să o las să se rotească și să ne trimită sub roțile lui. Ne-am îndreptat și am luat-o pe marginea străzii, iar în spatele nostru am auzit frânele și bufnitura. Mama și-a înălțat capul peste umăr și a gemut.

– Mașina aia e terminată, s-a răsturnat.

Mai rămăseseră două. Și abia scăpasem de aceea. Cele două rămase ne-au găsit din nou la două străzi mai încolo. Holland și Trei. Mașina noastră era mai rapidă, dar pe genul acela de străzi nu prea era un avantaj. Plus că ei aveau GPS. Dar o mai învinsesem pe Trei. Și atunci mi-am dat seama. O bătușem cu o mișcare complet nebunească, tipic umană. Poate că reușeam încă o dată. Poate că noi două arătam la fel, dar, în ciuda temerilor mele, nu eram la fel, nu

sub superficialul strat exterior. Poate că Holland îmi vedea emoțiile ca pe un defect și poate că erau cel puțin pentru un soldat perfect sau pentru un spion. Dar eu nu voiam să fiu niciuna dintre ele. Eu voiam doar să fiu o fată oarecare. Și, potrivit lui Lucas, eram o fată capabilă de ingenuitate, o fată capabilă să sfideze logica, dacă situația o cerea, ceva ce Trei cea rigid de ascultătoare n-ar fi înțeles niciodată.

Am făcut scurt la dreapta, la următoarea intersecție, cu Suburbanurile mult prea aproape în spatele nostru. Lumina semaforului din față s-a făcut galbenă, iar cele două mașini din față s-au oprit. Captive. Am virat pe banda care mergea spre sud și am trecut pe lângă ele, gonind pe roșu.

–Mila, ce faci? m-a întrebat mama.

Cu vederea periferică, am zărit cum mâna ei stângă s-a prins de marginea scaunului, în timp ce cu dreapta se ținea de ușă.

– Am un plan, am zis, iar vocea mea calmă contrasta cu strânsoarea mult prea puternică de pe volan.

O clipă mai târziu, am scurtat-o spre est, doar că ne îndreptam spre vest. Pe sensul opus.

Întoarce. Coliziune posibilă.

Numai că nu puteam să întorc. Asta era problema. M-am pregătit, când primul val de faruri s-a întâlnit cu ale noastre, împietrită de gândul că va urma capota noastră. Nu-mi venea să cred ce făceam, când fiecare gând urla că era un gest criminal și insista să întorc mașina, știind că era cel mai prost plan văzut vreodată. Dar se întâmpla să fie și singurul plan pe care îl aveam. Așa că mi-am încheștat maxilarul și m-am ținut bine de volan, încercând să ignor partea mea logică, cea care țipa că o să ne facem zob și scrum, în sensul cât se poate de propriu și de oribil. O limuzină Hyundai a claxonat puternic și a virat de pe banda noastră, pentru a evita coliziunea. Suburbanurile încă ne urmăreau, dar rămăseseră mult în urmă, întrucât se luptau să-și croiască drum printre camioane. Am slăbit accelerația doar un pic. Sincronizarea era crucială, pentru a da planului meu o șansă de funcționare. Am încercat să înghit, chiar

dacă simţeam că inima mi se cuibărise în gât.

Sincronizarea şi un noroc al naibii.

În faţa noastră vedeam cum pământul dispărea de pe ambele părţi, iar locul îi era luat de aer, cu o apă întunecată clipocind dedesubt. Cu un avans de vreo zece maşini, goneam înapoi peste Podul Kutz. Ne îndreptam frontal spre marea de maşini. Claxoanele se auzeau de peste tot, într-o simfonie haotică, iar eu am accelerat Camaroul.

Coliziune iminentă. Virează la dreapta.

Abia am apucat să fac asta, când o altă comandă mi-a apărut în cap.

Coliziune iminentă. Virează la stânga.

Am tras de volan spre stânga şi am trecut razant pe lângă un motociclist şocat. Am ignorat găfăitul mamei, mi-am ignorat chiar propriile îndoieli şi am înaintat. Mai aveam cam trei sferturi din drumul peste pod, când un Exploder şi un camion au trecut în viteză, cu viraje ample. Mi-am adunat cu disperare cât curaj îmi mai rămăsese.

– Mila, acum! a strigat mama, exact când am ţipat şi eu.

– Ține-te!

Am apucat frâna hidraulică. Partea din spate a Camaroului a făcut un arc mare în spatele nostru, frânele au scrâşnit; ale noastre şi ale maşinii care se îndrepta spre noi. Capul îmi zbârnâia. Îndată ce ne-am îndreptat, am apăsas pe acceleraţie.

Totul s-a întâmplat atât de repede că abia am reuşit să disting lucrurile. Ne îndreptam direct spre maşina lui Holland. Am văzut şocul pe faţa lui. Şoferul de pe Camaro a virat în ultima clipă la stânga, iar oglinda laterală s-a izbit de barieră. Trei s-a izbit de cealaltă barieră, în timp ce încerca să vireze scurt. Fereastra din spate s-a făcut ţandări, de la focul tras de soldatul aflat în maşina lui Holland, pe locul şoferului. Asta, chiar înainte să întoarcă prea repede, cu un scrâşnet oribil de cauciucuri, şi să se răstoarne.

Strigătul meu victorios, mâna ridicată în aer. Chiar înainte să observ

că mama se chinuia să respire și se ținea strâns dintr-o parte. Înainte să observ lichidul roșu care deja îi umpluse cămașa.

Capitolul 38

M-am luptat cu un val de amețeală – încă un răspuns fizic la emoții de a căror necesitate chiar mă îndoiam – și am încercat să împiedic panica să mă cuprindă ca un cutremur. Sângera. Mama sângera.

– Mamă, ești bine?

Am tras de volan într-o parte, gata să opresc chiar acolo.

– O să fiu bine, Mila, a găfâit ea. Doar hai să plecăm de aici.

Doar hai să plecăm de aici.

Respirația ei greoaie a trimis o reacție drept prin piciorul meu și m-a făcut să apăs pe accelerație. Aveam să plecăm de acolo. Deja se auzeau sirenele, la o distanță nu foarte mare. Unde ar putea să nu ne caute? Imaginea unui râu verde pe care îl trecusem mai devreme mi-a apărut în minte. Potomac. Un drum înfundat și, astfel, ultimul loc unde cineva cu măcar o jumătate de creier funcțional s-ar ascunde. Logica mea de android insista să evit locul cu orice preț. Ceea ce însemna că acela era locul nostru.

– Încă ești bine? am zis și mi-am luat scurt privirea de la mama, doar ca să văd Camaroul împrăștiat pe stradă.

Am virat, iar una dintre roțile din față a alunecat de pe drum, pentru o clipă. Nu arăta bine deloc. Era palidă și își înfipsea dinții în buza de jos. De parcă și-ar fi înăbușit un țipăt.

–Sunt bine... continuă să mergi.

Nici nu suna bine. Vocea îi era încordată, extenuată, la fel ca atunci când fusese trează toată noaptea, să ajute un mânz să vină pe lume. Mi-am fixat mâinile pe volan, înainte să mă întorc spre ea. Ochii mei i-au scanat corpul, iar în față mi-a apărut o imagine 3D pâlpâind, cum se întâmplase cu bărbatul din motel. Doar că acum nu era un străin care voia să mă captureze... era o imagine a mamei.

Am inspirat adânc, am simțit cum pieptul mi se umflă, apoi coboară și am lăsat mișcarea să mă întărească înainte să mă concentrez. Pe imaginea verde, două găuri de glonț pulsau roșu, ambele pe stânga. Mental, am tras de straturile de piele și de mușchi, să las să se vadă organele aflate dedesubt. Primul lucru pe care l-am observat a fost că, având în vedere rănilor făcute de pătrunderea gloanțelor, rinichii și vezica biliară erau prea jos să fi fost afectate. Acelea erau în siguranță. Apoi, privirea mea a urcat, iar exclamația mea a ricoșat prin mașină. Partea de sus a ficatului. Ficatul și... nu, nu, nu. Plămânul. Inima.

–Spitalul, unde e spitalul?

–Mila, nu. Fără spital, nu e sigur. Doar... condu.

–Ce? Nu! Avem nevoie de ajutor!

Mama m-a prins din nou de braț, cu o putere surprinzătoare. Dar pielea ei... era un pic mai rece?

– Ascultă, a zis cu înverșunare, când te-am făcut, am depășit o limită... și am creat un miracol. Cunoșteam riscurile, când te-am furat, dar mi le-am asumat. De bunăvoie. Fericită. Dacă vrei să mă ajuți, știi ce poți să faci? *Trăiește.*

Strânsoarea ei a slăbit, iar inima mea a înghețat.

–Mamă?

–Continuă... continuă să conduci.

Și așa am făcut. La fiecare viraj mă încordam, anticipând un alt geam sfărâmat, un alt foc de armă care să-și croiască drum spre mama,

care stătea cuibărită cât de aproape de podea putea. Dar împuşcăturile nu s-au mai auzit. În cele din urmă, am reuşit să ajungem la râu, am trecut repede peste un pod vechi abandonat, care ducea la un debarcader abandonat şi el. Am parcat maşina în spatele unei barăci ruginite.

– Mamă, poţi să te ridici acum.

Nimic.

– Mamă?

Un geamăt înfundat, apoi mama s-a ridicat anevoie pe scaun. Toată cămaşa ei era acum de un roşu aprins.

Nu! Oh, nu!

Chiar atunci, genele mamei au fluturat şi am auzit un geamăt. Am decis că era mai bine să o mişc fără să o avertizez, am numărat până la trei, apoi am întors-o parţial pe burtă. A ţipat, iar suspinul mi s-a oprit în gât. Pe spate, cămaşa ei era plină de sânge. I-am ridicat-o, apoi a trebuit să şterg zona din jurul rănilor, să pot vedea. Şi iată-le, două găuri de mărimea unei monede. Mi-am şters degetul cât de bine am putut – primul lucru pe care trebuia să îl facem când plecam de acolo, m-am gândit, era să luăm nişte antiseptice şi nişte antibiotice –, l-am vârât blând în gaura care părea mai urâtă, cea care ducea spre inimă. Mama a tresărit, dar am ţinut-o cu mâna liberă şi am continuat. Metal. Trebuia doar să dau de metal. Să găsesc sfera mică ţinută acolo de colivia osoasă a coastelor ei.

Imaginea 3-D a apărut din nou şi mi-a arătat fiecare strat de care treceam. Pielea, care ceda uşor, striăţiile mai tari ale muşchilor. Apoi, degetul meu s-a strecurat printre două suprafeţe solide, alunecoase, în timp ce imaginea clipea în faţa mea. Coaste. Nici urmă de glonţ încă, iar tunelul continua... spre inimă. Nu am îndrăznit să apăs mai mult.

Mai întâi, a început să-mi tremure picioarele. Apoi coapsele. Abia am apucat să-mi trag la o parte degetele, înainte ca şi mâinile să îmi fie cuprinse de spasme. Trebuia să existe o soluţie. Undeva, cumva. Evident, glonţul era înfipt adânc. Şi nu aveam cum să-l scot. Fără

instrumentar... doar dacă...

– Mamă, mai era ceva în sertarul din bord? am strigat și am scuturat-o de umăr, când genele ei abia s-au mișcat.

Sau poate în portbagaj. Poate că Lucas ținea unele lucruri în portbagaj. Dacă aș fi putut ajunge la afurisitul de portbagaj. I-am sfâșiat cămașa și am îndesat-o peste găuri, care sângerau mult prea tare. În cele din urmă, mama a vorbit.

– Mila, oprește-te. S-a... terminat.

Nu. Am refuzat să accept asta.

– Sunt un robot, ai uitat? Pot repara orice.

– Nu poți repara ceva ce... nu se poate repara.

– Nu spune asta, am șoptit hotărâtă, apăsând cămașa pe răni.

Pornirea de a căuta în portbagaj după instrumentar m-a făcut să zvâcnesc din nou. Dar în clipa aceea eram prea speriată de sângerarea ei.

– Poți să ții cămașa asta? Doar câteva clipe.

– Mila, tu știi mai bine.

A început să tușească puternic, înainte să poată continua.

– Trebuie să ne gândim la tine.

La mine? Nu. La noi. Trebuia să ne gândim la noi. Încă de la început, toată povestea aceea fusese legată de noi două, în ciuda șanselor mici. Nu putea să lase baltă totul, nu aveam de gând să îi permit. Dacă ar fi fost după mine...

– Trebuia să mă fi lăsat acolo încă de la început. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Ochii ei albaștri au sclipit nervos.

– Crezi că regret ceva din toate astea? Crezi? Pentru că nu regret.

Nicio clipă. La început, nu am fost sigură că pot, dar... m-am înșelat.

Cuvintele ei m-au încălzit și mi-au dat fiori. Pentru că ființa aceea care bombănea nu era mama. Mama mea cea calmă și practică. Ceea ce însemna doar că...

Cu un nod tot mai mare în gât, m-am întors spre adâncimile întunecate ale râului Potomac. Furioasă pe lipsa mea de control. Ce android inutil, care lăcrima. Cu o zvâcnire violentă a mâinii, mi-am șters lichidul care mi se risipea pe obraji. Mama a dat drumul unui suspin puternic, epuizat. M-am răsucit spre ea, la timp să-i văd pleoapele palide cum clipeau să se închidă.

–Nu, nu închide ochii!

Degetele ei, cândva atât de puternice și de calde, s-au așezat reci pe brațul meu.

Pierdere de sânge critică: probabilă.

Oprire a inimii: probabilă.

Oprire a unui organ: probabilă.

De data aceea, vocea era oricum, numai calmă nu. Am înțeles, chiar am înțeles. Explicația clinică era pierderea de sânge, care îi lăsa mușchii fără oxigenul de care aveau nevoie pentru a susține contracțiile puternice, până când, în cele din urmă, s-au oprit toate. Dar mai era o explicație, una mai lirică: sufletul ei pălea, dispărea spre un loc mai bun. Deși logica insista că prima explicație era cea corectă, voiam cu disperare să cred în ultima.

–Mila, a zis mama, cu voce moale și un zâmbet slab pe fața palidă, știu că îți faci griji pentru că tu percepi lumea altfel decât oamenii obișnuiți. Dar...

S-a oprit, respirând greu, înainte să strângă din dinți.

–Niciodată două ființe nu au văzut lumea exact din aceeași perspectivă, nu au înțeles lucrurile la fel, fie ele oameni sau nu. Cel mai bine... cel mai bine...

Vocea ei s-a stins încet, genele au fluturat și s-au lăsat peste ochi. Pieptul ei s-a umflat, de la efortul de a inspira, un efort care a transformat curgerea roșie din rana ei într-un râu. Restul propoziției a bolborosit-o.

– Cel mai bun lucru pe care putem să îl facem e să încercăm.

Cu ochii închiși, mâna ei s-a dus spre gât și s-a prins de pandantivul oval. Piatra mea norocoasă. A tras de el, dar cu atât de puțină putere, încât lăntișorul a refuzat să cedeze.

– Stai.

M-am întins, mi-am pus mâinile în jurul alor ei și am tras. Lăntișorul s-a rupt ușor ca o foaie de hârtie. Mama a împins pandantivul în mâna mea. Vocea ei a devenit o șoptă răgușită.

– Găsește-l pe Rich... Richard Grady. El știe...

Ultimul cuvânt s-a pierdut într-un suspin. Apoi, capul i-a căzut într-o parte. Mâna i s-a înmuiat și, în clipa aceea, am simțit cum ceva în mine a murit. Deasupra, păsările cârâiau și vesteau sfârșitul, care era aproape. Râul curgea. Mirosul de gogoși s-a răspândit până la noi, de la vreo patiserie aflată undeva în depărtare. Iar acolo, pe asfaltul murdar, inima cât-se-poate-de-umană a mamei s-a oprit.

– Trebuia să fim o echipă, mai ții minte?

Dar desigur că ea nu mai auzea șoapta mea înecată de lacrimi.

O gaură mi s-a deschis în piept și a lăsat să se reverse un amestec corosiv de întuneric, durere și regret, un amestec ce m-a umplut, până când am avut impresia că pielea mea va exploda din cauza presiunii teribile. Și am simțit din nou că mă înec și durea, of, Doamne, durea, într-un fel care m-a făcut să cred că niciodată nu o să pot înghiți sau vorbi, nu o să pot râde sau cânta, nu o să mai pot rosti vreodată vreun cuvânt. Și de ce aș fi vrut să fac toate astea? Mereu fusesem cu mama, iar în clipa aceea, brusc, nu mai era așa. Eram singură într-o lume pe care abia o cunoșteam, una care părea dezolantă și pustie. Fără ea, totul părea dezolant și pustiu.

Nu am încercat să-i verific pulsul, care știam că nu mai era, nici nu

am încercat o resuscitare, sau să o pun în mașină și să gonesc cu ea la spital. Nimic din toate acestea nu ar fi adus-o înapoi. În schimb, i-am mângâiat părul și i l-am dat la o parte de pe frunte. Frumosul ei păr blond. Apoi, m-am ghemuit lângă ea. Mi-am strecurat un braț în jurul taliei ei și mi-am pus obrazul pe al ei. Pielea încă îi mirosea a loțiune cu rozmarin. Am închis ochii. Am încercat să-mi închipui că încă eram în Clearwater, cuibărite pe canapea. Ne uitam la vreo emisiune stupidă de la televizor. Ea mă întreba dacă totul a fost bine la școală, iar eu răspundeam că da. Dacă aș fi putut face să redevină real. Dar nu puteam să mă prefac. Nu era bine, nu era bine deloc. Pielea mamei era caldă încă, dar nu exista niciun semn că ar mai respira, nicio urmă slabă de puls. Niciun fel de mișcare în ea. Moartă, mama semăna mai mult cu mine.

Apoi, mi-am dat seama de un lucru care m-a îngrozit. Nu puteam să o las acolo. Ar fi găsit-o și dacă... dacă i-ar fi recoltat celule sau ce naiba făcuseră ei ca să mă creeze pe mine? Mama voia ca eu să trăiesc, își dăduse viața ca să îmi ofere o șansă, dar nu puteam să cred că ar fi vrut ca asta să se mai întâmple și altcuiva. Și refuzam să mai permit așa ceva. Nu cu implicarea ei. Dacă ar fi fost după mine, aș fi rămas acolo, cu trupul ei, și aș fi așteptat ca ei să mă găsească. Ideea de a o lăsa acolo îmi părea atât de greșită, o trădare. Totuși, știam că ultimul lucru pe care ea ar fi vrut să-l fac ar fi fost să rămân acolo. O spusese foarte clar. Riscase totul pentru a-mi oferi libertatea, iar dacă o iroseam, ar fi fost ca și cum i-aș fi irosit viața încă o dată. Mama voia ca eu să lupt. Să trăiesc. Doar că niciodată nu îmi închipuisem că va trebui să o fac singură.

Un claxon strident în depărtare mi-a amintit că nu eram în siguranță acolo. Zona aceea retrasă, părăsită, acea margine a râului părea izolată, dar era la câteva minute de centrul D.C. Holland și subordonații lui puteau da peste mine în orice moment. Și Vita Obscura la fel. Din respect pentru ultima dorință a mamei, trebuia să plec. Dar pentru a o onora pe ea trebuia mai întâi să fac altceva. Pentru o clipă, i-am privit trupul inert, părul care îi flutura ușor în briză. I l-am aranjat în jurul feței palide, tristețea amenințând să mă copleșească. Apoi am fugit în baracă. Câteva clipe mai târziu, legasem de corpul mamei vechea ancoră ruginită pe care o găsisem înăuntru, cu cablurile din mașina lui Lucas. Am luat-o în brațe, am dus-o spre râu, departe de clădirile care se înălțau în spate, departe

de D.C. Departe de Holland. Am cărat-o la marginea râului și m-am uitat la apa care se învolbura. Am urât ideea că lichidul acela sărat va înghiți parfumul ei de rozmarin, o dată pentru totdeauna. I-am îmbrățișat ochii albaștri, părul moale, corpul ei mic și rece pe dinăuntru. Știam că era moartă, că orice o fi făcut-o să fie vie până atunci nu mai era. Știam, dar tot am șoptit „la revedere, mamă”.

M-am uitat din nou la apa întunecată și opacă, iar degetele mele s-au strâns pe pielea ei. Cum să o fac? Să o arunc în apă, pur și simplu, ca pe un gunoi? Merita ceva mai bun. O înmormântare adevărată, cu doliu și flori, cu un preot care să spună ultimele cuvinte, genul de înmormântare pe care o implantase în mintea mea pentru „tata”. Apoi, mi-am închipuit că Holland o găsește, o duce înapoi în locul acela infernal și m-am înfiorat. Nu puteam lăsa să se întâmple așa ceva. O înmormântare cum se cuvine – încă un lucru pe care el ni-l furase.

Am tras aer în piept și i-am privit pentru ultima dată fața palidă, familiară. Apoi i-am împins corpul distrus în apa învolburată. M-am simțit de parcă mi-aș fi scos inima din piept și aș fi aruncat cu ea, pentru că, în mod sigur, nimic altceva nu ar fi putut să-mi provoace o astfel de durere. Dar cel puțin nu avea să fie găsită de Holland vreodată.

M-am întors înainte ca trupul ei să dispară, încercând să accept ceea ce logica îmi spunea. În clipa aceea, era o binecuvântare să las androidul din mine să preia controlul, aș fi făcut orice să nu mai simt durerea. Mama nu mai era, iar dacă m-aș fi holbat la apă, nu m-ar fi ajutat să îi îndeplinesc ultima dorință. Trebuia să plec de acolo.

Și aveam nevoie de ajutor.

Capitolul 39

După ce am băgat banii în buzunar, am lăsat mașina în ascunzătoare. Cu geamul făcut țandări și cu numărul de înmatriculare dat în urmărire, probabil, era o capcană mobilă. Pe lista imaginară cu lucrurile pe care i le datoram lui Lucas am trecut și „o mașină nouă”. Nu că aveam să-l revăd vreodată. Am alergat pe lângă Camaro, înapoi spre străzi, cu ochii după orice Suburban negru. Fiecare pas durea, o abandonam pe mama. Nu puteam să nu mă gândesc că eșuasem și că mama plătise pentru asta cu viața ei, indiferent cât de mult încercase să mă convingă că nu era așa. Iar în clipa aceea o lăsam în urmă. Pentru totdeauna. Dar mi-am forțat picioarele să se miște și nu mi-am permis să privesc înapoi. Singura modalitate de a-i onora amintirea era să îndeplinesc visul ei legat de mine. Dacă eram prinsă, tot ce sacrificase ar fi fost în zadar. Era singurul gând care mă făcea să merg înainte și, deocamdată, era suficient. Dacă dorința mamei era să îl găesc pe acel Richard Grady, atunci asta aveam să fac. Nu trebuia să ratez din nou.

Aveam nevoie de un telefon, dar, înainte de toate, îmi trebuiau haine noi. De-a lungul drumului trecusem pe lângă un grup de oameni fără adăpost, pe un petic de iarbă. Am refăcut drumul, până am dat de ei. S-au întors să se uite la mine, de pe păturile lor murdare, unde stăteau îngrămădiți de frig. Câteva fețe erau impasibile, altele curioase. Am studiat grupul, înainte să găsesc o femeie mai în vârstă, care avea măsuri apropiate de ale mele și care purta un hanorac cu glugă.

– Hei! am zis și am arătat spre ea.

Am scotocit prin pantof și am scos două bancnote de douăzeci și una de zece.

– Îți dau cincizeci de dolari pentru hainele tale. Și poți să le iei pe ale mele.

M-am uitat în jos. Pe partea din față a cămășii mele erau câteva pete roșii. Sângele mamei. Am simțit din nou un nod în gât, iar în minte mi-a apărut figura ei. Fața ei palidă și inertă, cu ochii albaștri închiși pentru totdeauna. Cum credea că o să reușesc, cum? Degetele mele s-au prins de pandantivul din smarald, care până de curând fusese la gâtul ei. Mi-o imaginam pe mama făcând la fel și, cumva, răcoarea pietrei m-a calmat.

– Cămașa e un pic pătată, dar...

Nici măcar nu am apucat să termin, că femeia s-a ridicat și a început să-și descheie hanoracul bej murdar. Privirea ei se lipise de banii din mâna mea, de parcă erau salvarea ei.

– Mai ai bani, fetițo?

Un bărbat cam la treizeci de ani s-a strecurat spre mine. Avea dinți stricați, degetele îi tremurau și îi erau pătate de nicotină. I-am prins mâna exact când se întindea după bani și i-am strâns-o suficient de tare încât să-i dau de înțeles că nu glumeam, dar nu atât de tare încât să-i fac rău.

– Banii nu sunt pentru tine.

Nici măcar nu m-am sinchisit să mă uit la el. A suspinat de durere, iar când i-am dat drumul s-a întors la locul lui. Ceilalți din jur au mormăit, dar niciunul nu s-a apropiat. Bun. Nu aveam timp sau chef să mă apăr de o bandă de dependenți. Femeia mi-a împins haina ei. În față avea o pată maro și mirosea a transpirație veche. Totuși, în clipa aceea, opțiunile mele erau limitate, iar gluga îmi era de folos. Fiecare detaliu mă ducea mai aproape de scopul meu – de scopul mamei.

M-am întors cu spatele, să mă schimb, sigură că aş auzi dacă cineva

ar încerca să se apropie. Cămașa era lungă, îmi atârna până spre genunchi, așa că mi-am dat jos și pantalonii, în timp ce ea s-a dezbrăcat de ai ei, o pereche de blugi negri rupți. Nu miroseau mai bine decât cămașa; de fapt, miroseau mai rău. Am strâns din dinți și m-am îmbrăcat cu ei. Androzii nu își puteau permite să fie mofturoși. Pantalonii îmi atârnav pe coapse, chiar și după ce îi încheiasem, dar stăteau pe mine. Bun și așa. Mi-am tras pe cap gluga și mi-am băgat sub ea tot părul. De la distanță, puteam fi luată și drept băiat.

– Uite, am zis și i-am întins femeii banii.

Mi-a oferit un zâmbet larg, care i-a încrețit fața și a lăsat să se vadă că îi lipseau doi dinți, dar n-a scos o vorbă. Doar a apucat banii și, într-o clipă, i-a îndesat sub noua ei cămașă, de parcă se temea că aş putea să mă răzgândesc.

Am privit peste umăr, am văzut că soarele răsărea încet și strălucea peste Potomac. Chiar îmi doream să mă răzgândesc, dar asta nu avea nicio legătură cu banii. Când m-am întors să plec, m-am oprit lângă tipul care încercase să stoarcă bani de la mine și care încă mă privea circumspect.

– Uite, am zis și i-am pus zece dolari în mână. Data viitoare cere.

Aveam sentimentul că mama ar fi fost de acord cu mine.

Apoi, am plecat cu pași repezi, cu mâinile în buzunare și cu capul plecat. M-am îndreptat spre oraș. La distanță de o stradă, am găsit o bicicletă roșie legată cu un lanț lângă o clădire. Am rostit o scuză mentală față de proprietar, am răsucit lacătul până s-a rupt și m-am urcat pe ea. Trebuia să mă grăbesc. În plus, m-am gândit că nu le-ar fi trecut prin cap să caute pe cineva pe bicicletă.

Am pedalat pe străzi cu capul în jos, dar cu ochii în căutarea oricărui Suburban negru sau a vreunei mașini în care ocupanții ei să pară un pic prea interesați de pasagerii altor mașini. După câteva străzi, m-am oprit la un magazin. Când mâna mea a atins ușa, mi-am amintit de ultimul magazin în care fusesem, nu cu foarte mult timp în urmă, lângă motel. Atunci, mama era încă în viață. Am simțit un junghi în stomac, urmat de o amorțeală ciudată, aproape plăcută. Apoi, am

intrat repede să cumpăr o cartelă preplătită și un suc – la fel, pentru efectul de camuflaj. După ce am plătit, m-am dus spre telefonul public de afară. În depărtare se înălța Lincoln Memorial, cu coloanele lui albe și cu acoperișul dreptunghiular, impunător și puternic. Abraham Lincoln, cel care a abolit sclavia. Abraham Lincoln, omorât pentru ideile lui. M-am uitat în jur, după vreun urmăritor.

Nicio amenințare detectată.

M-am întors spre telefon, am ridicat receptorul și am format numărul. Apoi am strâns receptorul, de parcă era singurul lucru care mă ținea în picioare. După ce a sunat de trei ori, a răspuns.

– Alo?

– Hunter?

– Mila? Tu ești?

Am închis ochii și am strâns receptorul mai tare. Era incredibil cât de mult îmi lipsise sunetul vocii lui răgușite. Indiferent de calitate, amintirile nu se comparau cu ceva real.

– Eu sunt. Ascultă, nu am prea mult timp, dar... am nevoie de ajutorul tău.

Mi-am strâns buzele. Dacă refuza... Aveam să fiu pe cont propriu. Teamă aceea abia a apucat să se manifeste, înainte ca răspunsul lui rapid să o risipească.

– Bineînțeles că te ajut... ce s-a întâmplat? Ești bine?

Trupul rănit și flasc al mamei mi-a revenit în minte. Mi-am mușcat buza și am privit spre monument, la păsările miciute care se adunau pe lângă el, de parcă era o zi ca oricare alta. Nimic nu era în regulă, nu pentru mine... dar realitatea mea nu era a lor. Poate că era așa cum zisese mama. Nimeni nu putea să perceapă viața prin ochii altcuiva. Nici eu, nici ei. Poate că nu eram atât de diferite, la urma urmei.

– Mila?

–Nu, am zis încet. Nu sunt bine.

O pauză.

–Unde ești?

Hunter era singura persoană care îmi rămăsese și în care puteam să am încredere, în afară de Lucas... dar să-l contactez pe Lucas era imposibil. Și nu voiam să trec prin asta singură. Să trăiesc singură nu ar fi fost viață cu adevărat. În plus, o nouă frică începuse să crească în mine, încă de când lăsasem apele râului Potomac să o ia pe mama. Dacă pierdeam contactul cu toți oamenii pe care îi știam, cu oamenii la care țineam, nu aș fi pierdut și acele aspecte care mă făceau mai mult om și mai puțin robot? Aveam nevoie de Hunter. Dar el merita să poată alege.

–Ești sigur că vrei să știi? Nu am timp să-ți explic acum, dar... mă urmăresc niște oameni. Oameni răi.

Mi-am imaginat-o din nou pe mama, roșul care se întindea pe cămașa ei... și am simțit cum mi se umezesc ochii. Pentru mama, oamenii aceia se dovediseră fatali.

–Da, vreau să știu. Lasă-mă să te ajut.

–Mulțumesc. Mama... a murit. Am să-ți spun câteva lucruri, dar nu pot la telefon și nu pot să mă întorc în Clearwater. Dar am nevoie să mă ajute cineva să găsesc niște informații despre un bărbat pe nume Richard Grady.

Nici măcar nu a ezitat.

–Nu-ți face griji, Mila. Vin eu la tine.

–Vii la mine? Dar părinții tăi...

–Sunt atât de ocupați că nici nu le-ar putea păsa mai puțin. Am călătorit singur de o grămadă de ori. În plus, am optsprezece ani. Nu am nevoie de acordul lor. Doar spune-mi unde.

Oh, Doamne! Cu sunetul dulce al vocii lui și cu nerăbdarea de a mă ajuta, avea să mă transforme într-o plângăcioasă. Și nu voiam să

plâng. Nu din nou. Am răsucit cablul din metal. Acum, că venise acel moment, nu eram sigură că puteam să o fac. Dacă simpla întâlnire cu mine îl punea în pericol? Am răsucit și mai mult cablul. Era egoist din partea mea, știam. Totuși... Mama nu ar fi vrut să fiu singură.

–Mila... spune-mi. Te rog.

Ar fi trebuit să spun nu. Ar fi trebuit, dar ușurarea pe care o simțeam era prea puternică să îi rezist. Fără mama și fără Lucas, Hunter chiar era singura persoană la care puteam să apelez pentru ajutor. În plus, nu aveam cum să neg faptul că îmi doream să revăd acel zâmbet al lui. Chiar și numai pentru scurt timp. În mintea mea, s-a derulat una dintre amintirile implantate, o vacanță falsă, care mereu îmi părușe foarte idilică.

–OK, hai să ne vedem în Virginia Beach peste două zile. O să te sun când ajung acolo, să îți dau mai multe detalii.

Virginia Beach. Un val de nostalgie m-a inundat. Probabil că niciodată nu voi mai vizita plaja aceea cu mama, în realitate, dar dacă îmi voi vârî degetele în nisip, voi asculta valurile și voi privi lumea de pe trotuarele din amintirea mea falsă, poate că voi reuși să mă simt mai aproape de ea. Cumva.

În depărtare, s-a auzit o sirenă.

–Trebuie să plec. Și... Hunter, mulțumesc.

Am pus receptorul jos înainte să aud răspunsul lui și m-am îndreptat spre bicicletă. Da, Virginia Beach s-ar putea să fie locul perfect. Tot ce trebuia să fac era să mă asigur că aveam să ajung acolo întreagă.

Capitolul 40

Mi se părea că ospătărița avea ceva ciudat. Cu părul ei lung, de culoarea castanei, legat într-o coadă de cal, ochi albaștri mari și trăsături perfect simetrice, putea fi model. M-am întrebat ce o făcuse să aleagă un job de ospătar în acea cafenea mizeră, să servească părinți arși de soare și copii care țipau și să spele vase. Mă întrebam dacă avea idee cât o invidiam. Avea libertatea de a face orice dorea, de a fi oricine voia să fie. Plănuiam să am același gen de libertate. În curând.

Strigătul unui bărbat a răsunat de undeva de pe trotuar, iar eu am înțepenit pe scaunul din lemn. M-am uitat pe geam și, mai repede ca oricând, au intervenit funcțiile mele de android.

Țintă: localizată.

O imagine cu zoom a unui bărbat scund, cu burtă, cu o pălărie cu boruri largi a apărut în fața mea. L-am privit cum strigă din nou la doi copii care erau pe plajă și alergau spre valuri, îmbrăcați.

Nicio amenințare detectată.

Dacă învățasem ceva din toate cele întâmplate era că nu mă ajuta cu nimic dacă mă împotriveam capacităților mele. Era mai bine să le accept, pur și simplu. Făceau ca totul să fie mai ușor. Uneori, mă întrebam dacă nu ar fi fost mai bine să nu fi fost atât de umană. Mâinile mele s-au dus spre pandantivul de la gât. Niciodată nu înțelesesem de ce o piatră norocoasă falsă însemnase atât de mult

pentru ea, dar își dorise să o iau eu și mă bucuram pentru asta. Era singura amintire fizică a ei și, cu toate că logica mea de android se împotriva atașării de un obiect intim, piatra aceea îmi oferea o oarecare senzație de liniște. Mă ustureau ochii, așa că m-am uitat afară, unde soarele strălucea, și am refuzat să cedez. Ferestrele mari și deschise ale cafenelei îmi permiteau să simt mirosul de sare și de pește. Pescărușii țipau, oceanul vălurea și peste tot se auzea zumzetul turiștilor.

Mă jucam cu cartofii reci din farfurie, în timp ce beam din paharul cu suc, pe care ospătărița îl umpluse deja de două ori. Făceam asta de prea mult timp și probabil că trebuia să mai comand ceva, să justific separeul pe care îl ocupam. Era prima dată când încercam să mănânc ceva, de când scăpasem de Holland... îmi părea ridicol să arunc cu banii pe o mâncare de care, de fapt, nu aveam nevoie. În plus, apetitul meu programat părea să răspundă stării mele emoționale, pentru că era inexistent. Și, cum trecuse atâta timp de când nu mai mâncasem, întregul proces îmi părea... inutil.

M-a îmboldit o senzație de neliniște, ca atunci când comandasem prima dată și constatasem că nu prea voiam nimic. De parcă atunci când încetasem să mai fac lucruri omenești se evaporase din mine și umanitatea. Mi-am spus că era o prostie.

La câteva mese mai încolo, ospătărița mea interacționa cu un alt grup de clienți. Am urmărit felul în care îi râdea unui copil neastâmpărat. Nu făcuse decât să fie prietenoasă, îmi zâmbise mereu și îmi spusese să îi fac semn dacă aveam nevoie de ceva. Probabil că avea o viață minunată, în afara jobului, de era atât de veselă. M-am uitat din nou pe geam, fără să mă aștept să văd pe cineva cunoscut. Probabil că el se hotărâse să nu vină. Nu puteam să îl învinovățesc. Cine în toate mințile ar fi zburat din Minnesota până în Virginia Beach să se întâlnească cu o fată pe care o cunoscuse doar pentru câteva zile? O fată care recunoscuse că timpul petrecut cu ea era periculos.

Cu sau fără el, scăpasem de Holland, de Trei, de Vita Obscura, dacă într-adevăr exista, și dădusem de acel Richard Grady, oricine era el. Avea să îmi spună ce știa, după care aveam de gând să îmi văd de viață. Eu chiar speram ca viața mea să fie alături de el. Dar șansele nu erau prea mari.

M-am aplecat să-mi șterg câteva fire de nisip de pe piciorul încălțat cu șlapi. Când m-am ridicat, l-am văzut. Venea pe trotuar, cu părul la fel de lung și de ondulat cum îl știam, cu mâinile îndesate în buzunarele hanoracului verde și cu picioarele acoperite de pantalonii cargo. Când a ajuns la ușă, a ezitat și s-a uitat peste umăr. Pentru o clipă, am crezut că se va întoarce și va pleca. Respirația mea a luat-o la goană. Îmi doream să îl strig, dar în loc de asta am rămas acolo tăcută, lângă paharul meu cu suc, de parcă era singura mea salvare. Trebuia să hotărască singur, până la capăt. Și nici nu puteam să îl învinovățesc pentru că avea îndoieli. Probabil că se întreba ce naiba se întâmpla. În ce fel de belele reușisem să intru. Apoi, s-a uitat în cafenea, iar mâna lui a tras de ușă.

Intenționasem să fiu rezervată, să nu îl sperii imediat ce intră, asaltându-l cu o sută douăzeci de livre de entuziasm emotiv de android. Dar, cumva, m-am trezit în picioare, m-am desprins de masă și, până să ajungă la mine, alergam spre el. M-am oprit chiar înaintea lui, când, brusc, mi-am dat seama ce făceam și că toată lumea se uita la noi și, Dumnezeu, probabil că el se aștepta la o strângere de mână, iar eu eram gata să-l dărâm. Dar apoi și-a deschis brațele și am zburat în ele. Mă rog, cu grijă. Să îl dărâm pe băiatul viselor mele cu forța a trei fundași, cum obișnuia să spună Kaylee, probabil că nu era cea mai bună metodă pentru a face impresie bună.

– Ai reușit, am șoptit la gâtul lui, inspirând parfumul familiar.

Deodată, neliniștea mea de mai devreme, cu privire la dispariția aspectelor mele umane, mi s-a părut mai stupidă ca niciodată. M-a strâns tare.

– Încă îmi mai datorezi o întâlnire, mai ții minte?

Am râs privindu-l cum stătea în mijlocul cafenelei, iar eu îl îmbrățișam de parcă viața mea depindea de asta. Și poate că așa și era. Acum, că era acolo, simțeam că motivele acelei întâlniri improvizate puteau să mai aștepte.

Poate chiar pentru totdeauna.

Mulțumiri

Sfinte Sisoe – am scris o carte! Dar n-am scris-o singură. Scrisul poate *parea* uneori o ocupație incredibil de solitară, așa că e nevoie de mult ajutor și de sprijin (și să faci analize ca să-ți verifici sănătatea mintală!) pentru ca o carte să devină realitate. Din fericire, am avut noroc și sunt înconjurată de cei mai săritori oameni de pe planetă.

Mulțumirile mele se îndreaptă spre:

Kathleen Peacock, Lindsey Culli, Rachael Allen, Kara Taylor, Stephanie Kuehn, Sarah Harian, Vahini Nadoo, Elyse Regan și toți cei de la YAWN, care m-au asigurat, în diverse momente, că nu scriu tâmpenii;

Incredibilii scriitori de la LB, WN și Hopefuls, cărora le mulțumesc că m-au ascultat, m-au ajutat să nu-mi pierd mințile (și, credeți-mă, știu foarte bine ce greu e!). Și spre voi, cei de la Apocalypse, Lucky și Class, cărora vă mulțumesc și pe care vă iubesc!;

Prietena mea, scriitoarea Kathleen Peacock, sufletul frumuseții și sufletul distracție YouTube, căreia îi datorez mulțumiri speciale;

The Absolute Write, care mi-a arătat cum să devin o scriitoare serioasă, și cei de la Purgies, care m-au sprijinit tot timpul;

Așa-numita gașcă de scriitori SoCal – știți cine sunteți și datorită vouă sunt mândră că sunt unul dintre autorii din zonă. (Și la mai multe. Mese de prânz. Zic și eu.);

Comunitatea Young Adult – scriitori, blogeri și toți ceilalți. Știu că trecem cu toții prin momente bune și rele, dar una peste alta, cred că facem parte din ceva extraordinar;

Minunata echipă de la HarperCollins și Katherine Tegen Books, care au făcut totul posibil: Claudia Gabel, extraordinar redactor care mi-a editat cartea (fără tine, *Mila* n-ar fi existat), Melissa Miller, Katherine Tegen și Katie Bignell de la Editorial, Amy Ryan și Erin Fitzsimmons de la Artă, Sarah Hoy și Benjamin Delacour, care nu sunt de fapt de la Harper, dar care au contribuit la copertă (Uau! Coperta!), Renée Cafiero de la Producție, Lauren Flower și Megan Sugrue de la Marketing, Casey McIntyre de la Publicitate. Le mulțumesc și tuturor oamenilor extraordinari de la Harper pe care i-am cunoscut la ALA și Comic Con, care m-au făcut să mă simt minunat, și absolut tuturor celor de la Harper care m-au ajutat într-un fel sau altul, mult sau puțin, cu *Mila 2.0*. Nu sunt în stare nici măcar să încep a vă spune cât de mult înseamnă pentru mine faptul că această carte v-a stârnit entuziasmul;

Taylor Martindale, prietena mea/ majoreta mea/ agenta mea extraordinară, care a suportat cu o nemaipomenită delicatețe toate capriciile și nelineștile mele. Le datorez mulțumiri, de asemenea, celor de la SDLA și Full Circle Literary Agency;

Kat Post, care mi-a făcut fotografia de autor relaxat și m-a ajutat stând cu micuții mei iubiți când eu simțeam nevoia să evadesc câteva ore ca să pot scrie;

Prietenii mei care nu sunt scriitori, pentru sprijinul lor și pentru infinita răbdare cu care mi-au ascultat toată trăncăneala despre carte în ultimul an. Ca să nu mai zic de *babysitting*-ul de urgență!;

Tom Wyatt, care mi-a clarificat un drum și căruia îi adresez mulțumiri speciale;

Mama mea, pentru că datorită ei sunt dependentă de cărți și mai ales de literatura pentru tineri. Îi mulțumesc întregii mele familii din Colorado, pentru sprijinul ei necondiționat și pentru că m-a ajutat cu copiii (deși aștept mai departe Turnul de Fildes) și mulțumiri speciale și pentru Jerhound, care a venit la CA, cu avionul sau cu mașina, ori de câte ori am avut nevoie. Mulțumiri și familiei din

Chicago pentru entuziasm și lui Dawn, care m-a lăsat să-mi fac în casă o peșteră în care să scriu;

(La fel, mulțumiri pentru San Marcos Starbucks, Boudin și Panera, care m-au lăsat să scriu fără să mă transform într-un om al pustiei);

Shani și ceilalți;

Finley și Connor, care au înțeles (câteodată) că mami are nevoie de un timp în care să scrie, deși ar prefera să joace Minecraft și Ponies 24/7; le mulțumesc și pentru că au umplut casa cu hohote de râs (și cu câte un țipăt, dar acum să lăsăm asta);

Scott. Îți mulțumesc că ai înțeles extrem de bine copiii, că mi-ai dat frumușel papucii când aveam treburi de terminat până la o anumită oră, că nu te-ai plâns niciodată și ai avut încredere mereu. Sprijinul tău contează enorm și, doar ca să știi, casele curate sunt supraestimate.

Nu în ultimul rând, îți mulțumesc ție, cititorule, minunatul cititor, că ai luat cartea mea, fiindcă poveștile nu prea au haz dacă nu le împarți cu cineva.